

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

<u>Informationsnummer</u>	Indhold	Side
	I (Meddelelser)	
	EUROPA-PARLAMENTET	
	BESVAREDE SKRIFTLIGE FORESPØRGLER	
(2000/C 374 E/001)	E-2031/99 af Lennart Sacrédeus til Kommissionen Om: Reprimande til Paul van Buitenen	1
(2000/C 374 E/002)	P-2280/99 af Bartho Pronk til Kommissionen Om: Tilsagn om finansiel støtte til Kosovo	2
(2000/C 374 E/003)	E-2404/99 af Ilda Figueiredo til Kommissionen Om: Anvendelse af bevillingerne til fællesskabsinitiativet RETEX (supplerende svar)	3
(2000/C 374 E/004)	E-2485/99 af Karin Riis-Jørgensen til Kommissionen Om: Støtte i forbindelse med den faste forbindelse over Øresund	4
(2000/C 374 E/005)	E-2502/99 af Rolf Linkohr til Rådet Om: Europaaftaler med østeuropæiske stater	5
(2000/C 374 E/006)	E-2642/99 af Andrew Duff til Kommissionen Om: Fordeling af midler til medlemsstaterne til udvikling af landdistrikter	6
(2000/C 374 E/007)	E-2655/99 af Guido Podestà til Kommissionen Om: Flyforsinkelser	7
(2000/C 374 E/008)	E-2661/99 af Glenys Kinnock til Kommissionen Om: Udviklingslande og verdenshandel	8
(2000/C 374 E/009)	E-2662/99 af Glenys Kinnock til Kommissionen Om: Liberalisering af de statslige indkøb og indvirkningerne heraf på udviklingslandene	8
(2000/C 374 E/010)	E-2663/99 af Glenys Kinnock til Kommissionen Om: Liberalisering af de offentlige indkøb	8
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-2661/99, E-2662/99 og E-2663/99	8

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2000/C 374 E/011)	E-2673/99 af Mark Watts til Kommissionen Om: EU's import af æsler til slagtning fra central- og østeuropæiske lande	10
(2000/C 374 E/012)	E-2702/99 af Chris Davies til Kommissionen Om: Godkendelsesprocedurer for projekter, hvortil der er anmodet om støtte fra EFRU	10
(2000/C 374 E/013)	E-2703/99 af Chris Davies til Kommissionen Om: Bomuldsproduktion i Asien	11
(2000/C 374 E/014)	E-2743/99 af Emilia Müller til Kommissionen Om: Særlige støttemidler til Frankrig	12
(2000/C 374 E/015)	E-2762/99 af Lucio Manisco til Kommissionen Om: Den Russiske Føderations ultimatum til Groznij	12
(2000/C 374 E/016)	E-2766/99 af Jas Gawronski til Rådet Om: Foranstaltninger til løsning af konflikten mellem Etiopien og Eritrea	13
(2000/C 374 E/017)	E-2784/99 af Alexandros Alavanos til Kommissionen Om: Erstatning til slægtninge af ofre for flyulykke	14
(2000/C 374 E/018)	E-2785/99 af Alexandros Alavanos til Kommissionen Om: Et EU-finansieret projekt der ødelægger et område beskyttet som led i Natura 2000	15
(2000/C 374 E/019)	E-2796/99 af Daniel Varela Suanzes-Carpegna til Kommissionen Om: Konserverindustrien og dens bidrag til den europæiske politik for fødevarerbistand	16
(2000/C 374 E/020)	E-2806/99 af Salvador Garriga Polledo til Kommissionen Om: Innovation og teknologi på ministerplan	17
(2000/C 374 E/021)	E-0021/00 af Paulo Casaca til Kommissionen Om: Regionerne i Fællesskabets yderste periferi og tildeling af strukturfondene	18
(2000/C 374 E/022)	E-0040/00 af Paulo Casaca til Kommissionen Om: Nedsikring af budgetbevillinger til Poseima	19
(2000/C 374 E/023)	E-0059/00 af Avril Doyle til Kommissionen Om: Forholdet mellem strukturfondene og manglende gennemførelse af EU's miljølovgivning i en af medlemsstaterne	19
(2000/C 374 E/024)	E-0073/00 af Phillip Whitehead til Kommissionen Om: Kloakslam i dyrefoder	20
(2000/C 374 E/025)	E-0074/00 af Marie-Noëlle Lienemann til Kommissionen Om: BSE-relaterede risici	21
(2000/C 374 E/026)	E-0087/00 af Camilo Nogueira Román til Kommissionen Om: Godkendelse af en egnsudviklingsplan for Galicia og den nordportugisiske region som led i fællesskabsstøtterne 2000-2006	22
(2000/C 374 E/027)	E-0096/00 af Camilo Nogueira Román til Kommissionen Om: Integreret saneringsplan for Ria de Vigo	22
(2000/C 374 E/028)	E-0098/00 af Camilo Nogueira Román til Kommissionen Om: Anvendelse af partnerskabsprincippet ved udarbejdelsen af regional- og udviklingsplanen for perioden 2000-2006 for autonome regioner under mål 1	23
(2000/C 374 E/029)	E-0103/00 af Jo Leinen til Kommissionen Om: Foreneligheden mellem den danske lov om beskatning af aktiefortjeneste i forbindelse med flytning til et andet EU-land og EU-retten	24
(2000/C 374 E/030)	E-0106/00 af Juan Ojeda Sanz til Kommissionen Om: Økonomisk støtte til infrastrukturer i de Central- og Østeuropæiske ansøgerlande – Projekternes kvalitetsniveau	25
(2000/C 374 E/031)	E-0119/00 af Michl Ebner til Kommissionen Om: Omsætningsafgift i forbindelse med personbefordring – direktiv 77/388/EØF af 17. maj 1977	25

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2000/C 374 E/032)	E-0121/00 af Ioannis Souladakis til Kommissionen Om: Overtrædelse af en handelsaftale mellem EU og Sydafrika	27
(2000/C 374 E/033)	E-0122/00 af Alexandros Alavanos til Kommissionen Om: Beskyttelse af betegnelsen »ouzo« i handelsaftalen mellem EU og Sydafrika	28
(2000/C 374 E/034)	E-0126/00 af Carmen Cerdeira Morterero til Kommissionen Om: Forsinkelser i Madrid-Barajas lufthavn	29
(2000/C 374 E/035)	E-0151/00 af Nicholas Clegg til Kommissionen Om: Statsstøtte og kulindustri	30
(2000/C 374 E/036)	E-0174/00 af Salvador Garriga Polledo til Kommissionen Om: Opfordring til ECB om at ændre de ugentlige købstilbud	30
(2000/C 374 E/037)	E-0181/00 af Michl Ebner til Kommissionen Om: Genindførelse af ulve, bjørne og lossere	31
(2000/C 374 E/038)	P-0195/00 af Elisabeth Schroedter til Kommissionen Om: Interreg-projekt i Schwedt, delstaten Brandenburg – anvendelse af tropisk træ i et projekt, som får maksimal støtte fra EU	32
(2000/C 374 E/039)	P-0199/00 af Mogens Camre til Kommissionen Om: Illoyal priskonkurrence på danske eksportmarkeder som følge af EU-støtte til fetaprodukter	33
(2000/C 374 E/040)	P-0200/00 af Reinhard Rack til Kommissionen Om: Stillinger til østrigere i Kommissionen – lønklasse A2	33
(2000/C 374 E/041)	E-0204/00 af Freddy Blak til Kommissionen Om: Blindes rejsen med førerhunde	34
(2000/C 374 E/042)	E-0210/00 af Daniel Varela Suanzes-Carpegna til Kommissionen Om: Erikas forlis og fiskerierhvervet	35
(2000/C 374 E/043)	E-0216/00 af Enrico Ferri til Kommissionen Om: De interne udvælgelsesprøver COM/TA/99, COM/TB/99 og COM/TC99	37
(2000/C 374 E/044)	E-0219/00 af Dorette Corbey til Kommissionen Om: EU-støtte til Frankrig til »Route Forestière du Port des Moines« i Morvan (Bourgogne)	38
(2000/C 374 E/045)	E-0230/00 af Chris Davies til Kommissionen Om: Offentliggørelse af svar på spørgsmål til Kommissionen	39
(2000/C 374 E/046)	E-0234/00 af Luigi Vinci til Kommissionen Om: Miljøindvirkningsvurdering for Malpensa-lufthavnen	40
(2000/C 374 E/047)	E-0236/00 af Charles Tannock til Kommissionen Om: Fremtidige bestemmelser vedrørende træfyrede ovne	41
(2000/C 374 E/048)	E-0238/00 af Jillian Evans til Kommissionen Om: Strukturfondsadditionalitet	42
(2000/C 374 E/049)	E-0239/00 af Jorge Hernández Mollar til Kommissionen Om: Regionale og lokale beskæftigelsespagter	42
(2000/C 374 E/050)	P-0242/00 af Michiel van Hulst til Kommissionen Om: Udnævnelse af en ny generaldirektør for Kommissionens Generaldirektorat for Landbrug	43
(2000/C 374 E/051)	E-0245/00 af Alexandros Alavanos til Kommissionen Om: Refundering af midler som går tabt på grund af nedgang i tobaksleveringerne	44
(2000/C 374 E/052)	E-0248/00 af Alexandros Alavanos til Kommissionen Om: Følgerne af handelsaftalen EU-Sydafrika for græske landbrugsprodukter	45
(2000/C 374 E/053)	E-0252/00 af Daniel Hannan til Kommissionen Om: Bibeskæftigelse	46

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2000/C 374 E/054)	E-0254/00 af Daniel Hannan til Kommissionen Om: De enkelte kommissærers kabinet	46
(2000/C 374 E/055)	E-0260/00 af Erik Meijer til Kommissionen Om: Imødegåelse af alkoholindtagelse blandt piloter i den civile luftfart	47
(2000/C 374 E/056)	P-0262/00 af Olivier Dupuis til Kommissionen Om: Olaf	48
(2000/C 374 E/057)	E-0264/00 af Christopher Heaton-Harris til Kommissionen Om: Lysforurening	49
(2000/C 374 E/058)	E-0265/00 af Isidoro Sánchez García til Kommissionen Om: Overvågningscenter for grænseoverskridende tværnationalt, grænseoverskridende og interregionalt samarbejde	50
(2000/C 374 E/059)	P-0280/00 af Juan Naranjo Escobar til Kommissionen Om: Direktiv om vedvarende energikilder	50
(2000/C 374 E/060)	E-0289/00 af Arie Oostlander til Rådet Om: Kosovo-albanske fanger i Serbien	51
(2000/C 374 E/061)	E-0292/00 af Glenys Kinnock til Kommissionen Om: Zimbabwes forsvar for asbestindustrien	52
(2000/C 374 E/062)	P-0304/00 af Antonios Trakatellis til Kommissionen Om: Forsinkelser i forbindelse med gennemførelsen af projekter under Samhørighedsfonden i Grækenland: biologisk affaldsbehandling og genetablering af steder for nedgravning af affald fra Thessaloniki (supplerende svar)	53
(2000/C 374 E/063)	P-0308/00 af Jean-Claude Fruteau til Kommissionen Om: Udvidelsen og strukturfondsmidler	54
(2000/C 374 E/064)	E-0311/00 af Marietta Giannakou-Koutsikou til Kommissionen Om: Foranstaltninger til bekæmpelse af misbrug af kvinder	55
(2000/C 374 E/065)	E-0313/00 af Marietta Giannakou-Koutsikou til Kommissionen Om: Sikring af sigøjnernes sociale rettigheder	56
(2000/C 374 E/066)	E-0346/00 af Jaime Valdivielso de Cué til Kommissionen Om: Konkurrence – økonomisk aftale mellem de baskiske provinsråd	57
(2000/C 374 E/067)	E-0355/00 af Ward Beysen til Kommissionen Om: Copyright-direktivet	57
(2000/C 374 E/068)	P-0359/00 af Robert Evans til Kommissionen Om: Trællearbejde	58
(2000/C 374 E/069)	E-0365/00 af Glenys Kinnock til Kommissionen Om: Støtte til selskaber fra medlemsstaterne med oversøiske interesser	59
(2000/C 374 E/070)	E-0369/00 af Ilda Figueiredo til Kommissionen Om: De socio-økonomiske virkninger af beskæftigelsesinitiativet	60
(2000/C 374 E/071)	E-0373/00 af André Brie til Kommissionen Om: Udbetaling af EU-strukturfondsstøtte efter udpegning af særlige bevaringsområder i de østtyske delstater (Habitat-direktivet – 92/43/EØF)	61
(2000/C 374 E/072)	E-0378/00 af John McCartin til Kommissionen Om: Revision af EU's markedsordning for fårekød	62
(2000/C 374 E/073)	E-0380/00 af Juan Ojeda Sanz til Kommissionen Om: Forbedring af landevejsinfrastrukturen i de central- og østeuropæiske stater	62
(2000/C 374 E/074)	E-0387/00 af Camilo Nogueira Román til Kommissionen Om: Den irske marines opbringelse af galiciske fartøjer	64
(2000/C 374 E/075)	P-0392/00 af Inger Schörling til Kommissionen Om: Åbenhedsprincippet og beskyttelse af meddelere	64

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2000/C 374 E/076)	E-0399/00 af Ioannis Averoff og Antonios Trakatellis til Kommissionen Om: Gennemførelse af fællesskabslovgivningen og fællesskabsfinansiering der er bevilget Grækenland til beskyttelse af skove	65
(2000/C 374 E/077)	E-0400/00 af William Newton Dunn til Kommissionen Om: Melton Mowbray flæskepostej	66
(2000/C 374 E/078)	E-0402/00 af Camilo Nogueira Román til Kommissionen Om: Tilbageholdelse af en vodbinder på øen Réunion	67
(2000/C 374 E/079)	E-0407/00 af Gerhard Schmid til Kommissionen Om: Erstatning til Donau-skibsredere og speditionsfirmaer som følge af afspærringen af den jugoslaviske Donau-strækning	68
(2000/C 374 E/080)	E-0410/00 af Glenys Kinnock til Kommissionen Om: Cambodja	68
(2000/C 374 E/081)	E-0416/00 af Caroline Jackson til Kommissionen Om: Lavere moms på rekombinerede blodprodukter	69
(2000/C 374 E/082)	E-0418/00 af Erik Meijer til Kommissionen Om: Reducering af bomtrawlfiskeri på grund af skade for havbundsmiljøet	70
(2000/C 374 E/083)	E-0421/00 af Ulrich Stockmann til Kommissionen Om: Advarselstrekanter i motorkøretøjer	71
(2000/C 374 E/084)	E-0422/00 af Mihail Papayannakis til Kommissionen Om: Opstilling af DEI-elmaster på Kykladerne	71
(2000/C 374 E/085)	E-0429/00 af Ioannis Averoff, Antonios Trakatellis og Christos Folias til Kommissionen Om: Støtte til udviklingen af landdistrikterne i Grækenland	73
(2000/C 374 E/086)	E-0430/00 af Pat Gallagher til Kommissionen Om: Udvikling, validering og juridisk godkendelse af alternative forsøgsmetoder til erstatning for dyreforsøg	74
(2000/C 374 E/087)	E-0431/00 af Patricia McKenna til Kommissionen Om: Miljøindvirkninger af nyplantning af skov, inddragning af uopdyrket land og tørvegravning	74
(2000/C 374 E/088)	P-0439/00 af Elly Plooj-van Gorsel til Kommissionen Om: Udbud vedrørende en EU-kontrakt på faskinmadrasser i Bolivia	76
(2000/C 374 E/089)	E-0446/00 af Christos Folias til Kommissionen Om: Officielle sprog og Kontoret for Harmonisering i Det Indre Marked	76
(2000/C 374 E/090)	P-0450/00 af Francesco Musotto til Kommissionen Om: Regionalpolitik og strukturfordele: regionen Siciliens operative program	77
(2000/C 374 E/091)	P-0451/00 af Hanja Maij-Weggen til Rådet Om: Konkurrencefordrejende beskatningsordninger i EU	78
(2000/C 374 E/092)	P-0452/00 af Ioannis Marinos til Kommissionen Om: Tyrkiske frie »zoner« og import af tekstilprodukter	79
(2000/C 374 E/093)	E-0453/00 af Karin Jöns til Rådet Om: Forordning (EF) om midlertidig hel eller delvis suspension af den fælles toldtarifs autonome toldsatser for visse fiskeriprodukter	79
(2000/C 374 E/094)	E-0463/00 af Avril Doyle til Kommissionen Om: Retlig anfægtelse af forlængelsen af An Post's kontrakt om socialsikringsbetalinger i Irland	81
(2000/C 374 E/095)	E-0465/00 af Daniel Varela Suanzes-Carpegna til Kommissionen Om: Kommissionens politik med henblik på gennemførelse af EU's budget for regnskabsåret 2000, for så vidt angår beskyttelse og fremme af mindretalssprog og regionale sprog	81
(2000/C 374 E/096)	E-0478/00 af Daniel Varela Suanzes-Carpegna til Kommissionen Om: Kommissionens udarbejdelse af et forslag til retsgrundlag for aktionsprogrammet for mindretalssprog og regionale sprog i EU (Archipelago-programmet)	82
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-0465/00 og E-0478/00	82

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2000/C 374 E/097)	E-0468/00 af Isabelle Caullery til Kommissionen Om: EU's beskæftigelsespolitik	83
(2000/C 374 E/098)	E-0471/00 af Mathieu Grosch til Kommissionen Om: Jop-programmet	85
(2000/C 374 E/099)	E-0474/00 af Sebastiano Musumeci til Kommissionen Om: Støtte til sicilianske fiskere	85
(2000/C 374 E/100)	E-0481/00 af Alejandro Cercas til Kommissionen Om: Midler fra fællesskabsinitiativet URBAN	86
(2000/C 374 E/101)	E-0484/00 af Alejandro Cercas til Kommissionen Om: Midler fra fællesskabsinitiativet LEADER+	86
(2000/C 374 E/102)	E-0491/00 af John McCartin til Kommissionen Om: Landbrugsstøtte til amerikanske landbrugere	87
(2000/C 374 E/103)	E-0495/00 af Mauro Nobilia, Cristiana Muscardini, Sergio Berlato og Francesco Turchi til Kommissionen Om: Specificitet for levnedsmidler	88
(2000/C 374 E/104)	E-0496/00 af Mauro Nobilia, Cristiana Muscardini, Sergio Berlato og Francesco Turchi til Kommissionen Om: Forbrugerbeskyttelse	89
(2000/C 374 E/105)	E-0501/00 af Christopher Huhne til Rådet Om: Arbejdstiden for Rådets personale	91
(2000/C 374 E/106)	E-0502/00 af Christopher Huhne til Kommissionen Om: Arbejdstiden for Kommissionens personale	91
(2000/C 374 E/107)	E-0508/00 af Christopher Huhne til Kommissionen Om: Regionalt BNP pr. indbygger i reelle tal	92
(2000/C 374 E/108)	E-0510/00 af Christopher Huhne til Kommissionen Om: Undersøgelser af inflationsforskelle	93
(2000/C 374 E/109)	E-0511/00 af Christopher Huhne til Kommissionen Om: Medlemsstaternes manglende overholdelse af EU-lovgivningen	94
(2000/C 374 E/110)	E-0516/00 af Michael Gahler til Kommissionen Om: Statsborgerskab i forbindelse med dobbeltbeskatning	94
(2000/C 374 E/111)	E-0518/00 af Hiltrud Breyer til Kommissionen Om: Undersøgelse af projekters indvirkning på miljøet og artsbeskyttelse	95
(2000/C 374 E/112)	E-0528/00 af Michl Ebner til Kommissionen Om: Reducerede momssatser for elektroniske presseprodukter	97
(2000/C 374 E/113)	E-0532/00 af Raffaele Costa til Kommissionen Om: Vise italienske kreditinstitutters praksis over for deres kontohavere	97
(2000/C 374 E/114)	E-0533/00 af Raffaele Costa til Kommissionen Om: Falcone-programmet (1997-2001)	99
(2000/C 374 E/115)	P-0540/00 af Marialiese Flemming til Kommissionen Om: WTO – landbrug og miljø	100
(2000/C 374 E/116)	E-0543/00 af Hiltrud Breyer til Rådet Om: Udkast til nye fællesskabsrammebestemmelser for statsstøtte til miljøbeskyttelse	101
(2000/C 374 E/117)	E-0547/00 af Daniel Hannan til Kommissionen Om: Corpus Juris og personalet	102
(2000/C 374 E/118)	E-0549/00 af Daniel Varela Suanzes-Carpegna til Kommissionen Om: Den nuværende konjunktur inden for den europæiske mælkesektor	102

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2000/C 374 E/119)	E-0551/00 af Guido Podestà til Kommissionen Om: Flyveteknisk bistand og kontrol med lufttrafikken	103
(2000/C 374 E/120)	P-0556/00 af Gorka Knörr Borràs til Kommissionen Om: Protokol om samarbejde mellem Aquitaine-regionen og de autonome regioner Baskerlandet og Navarra	104
(2000/C 374 E/121)	E-0557/00 af Christopher Huhne til Kommissionen Om: Afskedigelsesprocedurer	105
(2000/C 374 E/122)	E-0558/00 af Christopher Huhne til Kommissionen Om: Omplacering af Kommissionens personale	106
(2000/C 374 E/123)	E-0559/00 af Christopher Huhne til Kommissionen Om: Direkte udenlandske investeringer	107
(2000/C 374 E/124)	E-0560/00 af Christopher Huhne til Kommissionen Om: EU-bedrageri	108
(2000/C 374 E/125)	E-0565/00 af Christopher Huhne til Kommissionen Om: Fortrolige dokumenter	108
(2000/C 374 E/126)	E-0567/00 af Christopher Huhne til Kommissionen Om: Bidrag til EU's budget	109
(2000/C 374 E/127)	P-0575/00 af Carlos Ripoll y Martínez de Bedoya til Kommissionen Om: Strukturfondene	110
(2000/C 374 E/128)	P-0576/00 af Salvador Garriga Polledo til Kommissionen Om: Fremme af æbleciderindustrien i Den Europæiske Union	110
(2000/C 374 E/129)	E-0580/00 af Mark Watts til Kommissionen Om: En bæredygtig europæisk transportpolitik	111
(2000/C 374 E/130)	E-0581/00 af Mark Watts til Kommissionen Om: En bæredygtig europæisk transportpolitik	111
(2000/C 374 E/131)	E-0582/00 af Mark Watts til Kommissionen Om: En europæisk bæredygtig transportpolitik	112
(2000/C 374 E/132)	E-0583/00 af Mark Watts til Kommissionen Om: En bæredygtig europæisk transportpolitik	112
(2000/C 374 E/133)	E-0587/00 af Mark Watts til Kommissionen Om: En bæredygtig europæisk transportpolitik	113
(2000/C 374 E/134)	E-0591/00 af Reinhold Messner til Kommissionen Om: Grusgrav i Coalba-dalen	114
(2000/C 374 E/135)	P-0593/00 af José Ribeiro e Castro til Kommissionen Om: Regionen Lisboa e Vale do Tejo – Strukturfondene for perioden 2000-2006	115
(2000/C 374 E/136)	P-0594/00 af Esko Seppänen til Kommissionen Om: Kommunikationsdirektiver	116
(2000/C 374 E/137)	E-0599/00 af Hugues Martin til Kommissionen Om: Ændring af likvide midler til euro	117
(2000/C 374 E/138)	E-0610/00 af Roger Helmer til Kommissionen Om: EU-forbudet mod phtalater i legetøj	118
(2000/C 374 E/139)	E-0615/00 af Joaquim Miranda til Kommissionen Om: EU-delegation i Havana, Cuba	118
(2000/C 374 E/140)	P-0618/00 af Monica Frassoni til Kommissionen Om: Boligspekulation i Is Arenas	119
(2000/C 374 E/141)	E-0619/00 af Paul Rübig til Kommissionen Om: Nedsættelsessatser for varer med oprindelse i Kina	119

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2000/C 374 E/142)	E-0622/00 af Avril Doyle til Kommissionen Om: Irlands gennemførelse af EU's miljølovgivning	121
(2000/C 374 E/143)	E-0623/00 af Avril Doyle til Kommissionen Om: Leader+-midler til Irland	121
(2000/C 374 E/144)	E-0624/00 af Avril Doyle til Kommissionen Om: Antallet af asylansøgere og skridt hen imod en fælles asyl- og indvandringspolitik	122
(2000/C 374 E/145)	E-0626/00 af Erik Meijer til Rådet Om: Kosovo: Det serbiske mindretals ret til at flytte til sikre områder med et serbisk flertal	122
(2000/C 374 E/146)	E-0627/00 af Erik Meijer til Rådet Om: Kosovo: Privatisering af statsvirksomheder i Kosovo inden den kompetente øvrighed er blevet udpeget	124
(2000/C 374 E/147)	E-0629/00 af María Ayuso González til Kommissionen Om: EUGFL, Garantisektionen i EU's medlemsstater 1997-1999	125
(2000/C 374 E/148)	E-0651/00 af Carlos Ripoll y Martínez de Bedoya til Kommissionen Om: Miljøafgift	125
(2000/C 374 E/149)	E-0653/00 af Encarnación Redondo Jiménez til Kommissionen Om: Anvendelse af EU-midler til vandingsinfrastrukturanlæg ved Guaro-floden	126
(2000/C 374 E/150)	E-0656/00 af Monica Frassoni til Kommissionen Om: Vejtunnel i havnebyen Olbia på Sardinien	127
(2000/C 374 E/151)	E-0661/00 af Camilo Nogueira Román til Kommissionen Om: Galicien og de transeuropæiske jernbanenet	128
(2000/C 374 E/152)	P-0665/00 af Roberto Bigliardo til Kommissionen Om: Telekommunikationsaflytningsystemet »Echelon« – Det Forenede Kongeriges deltagelse	128
(2000/C 374 E/153)	P-0668/00 af Isidoro Sánchez García til Kommissionen Om: Lovgivning til gennemførelse af artikel 299, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Union inden for rammerne af den fælles landbrugspolitik	129
(2000/C 374 E/154)	E-0671/00 af Antonio Tajani, Stefano Zappalà, Giorgio Lisi, Francesco Fiori, Raffaele Fitto, Raffaele Costa, Raffaele Lombardo og Francesco Musotto til Kommissionen Om: Krænkelser af EU-bestemmelserne om kloning af mennesker	129
(2000/C 374 E/155)	E-0673/00 af Cristiana Muscardini og Roberta Angelilli til Kommissionen Om: Udveksling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivet	130
(2000/C 374 E/156)	E-0677/00 af Antonios Trakatellis, Ioannis Marinos og Rodi Kratsa-Tsagaropoulou til Kommissionen Om: Strukturelle forandringer i den græske økonomi: socialsikringsystemet og finansieringen af pensionskasserne	132
(2000/C 374 E/157)	E-0683/00 af Dana Scallon til Kommissionen Om: Ophavsretsdirektivet	133
(2000/C 374 E/158)	E-0687/00 af Michel Hansenne til Kommissionen Om: Varers oprindelse og toldpræferencer	134
(2000/C 374 E/159)	E-0688/00 af Robert Goebbels til Rådet Om: Eventuel ændring af EF-traktatens artikel 105, stk. 6	134
(2000/C 374 E/160)	E-0690/00 af Antonio Di Pietro til Kommissionen Om: Etablering af et køreteknisk anlæg i Storhertugdømmet Luxembourg	135
(2000/C 374 E/161)	P-0694/00 af Avril Doyle til Kommissionen Om: Nuklear sikkerhed, konventionen om nuklear sikkerhed og Sellafield	136
(2000/C 374 E/162)	P-0695/00 af Marie-Noëlle Lienemann til Kommissionen Om: Visse forsikringselskabers forskelsbehandling af forældre til mentalt handicappede børn	137
(2000/C 374 E/163)	E-0702/00 af Bartha Pronk til Kommissionen Om: Manglende mulighed for overførsel til udlandet af ydelser efter den nederlandske lov om erhvervshæmmede unge handicappede	138

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2000/C 374 E/164)	P-0704/00 af Theresa Villiers til Rådet Om: Arbejdsgruppen af højtstående embedsmænd vedrørende spørgsmålet om kildeskat	139
(2000/C 374 E/165)	E-0713/00 af Glyn Ford til Kommissionen Om: Iværksætterånden hos erhvervsdrivende, der tilhører etniske grupper	140
(2000/C 374 E/166)	E-0714/00 af Glyn Ford til Kommissionen Om: Nationale bankierer og erhvervsdrivende, der tilhører etniske grupper	141
(2000/C 374 E/167)	E-0723/00 af Roberto Bigliardo til Kommissionen Om: Forsikringssektors overtrædelse af direktiver i Italien	141
(2000/C 374 E/168)	E-0724/00 af Joaquim Miranda til Rådet Om: Støtte til fredsprocessen i Djibouti	142
(2000/C 374 E/169)	E-0725/00 af Inger Schörling til Rådet Om: Homøopatiske lægemidler inden for dyreopdræt	143
(2000/C 374 E/170)	P-0733/00 af Umberto Bossi til Kommissionen Om: Italiensk dekret vedrørende mælk og mejeriprodukter	144
(2000/C 374 E/171)	P-0740/00 af Karla Peijs til Kommissionen Om: Sagen Havana Club/WTO, Barcardi-Martini mod Pernod Ricard	145
(2000/C 374 E/172)	E-0742/00 af Marialiese Flemming til Kommissionen Om: Bortskaffelse af spildevand i Athen, Bruxelles og Milano	146
(2000/C 374 E/173)	E-0748/00 af John McCartin til Kommissionen Om: Brandsikkerhedsregler for fjernsynsapparater	147
(2000/C 374 E/174)	E-0750/00 af John McCartin til Rådet Om: Nederlandske lovgivning om svangerskabsafbrydelse	148
(2000/C 374 E/175)	E-0752/00 af Theresa Villiers til Kommissionen Om: Rom-konventionen	149
(2000/C 374 E/176)	E-0763/00 af Bart Staes til Rådet Om: Den europæiske kemiske industris produktion af agent orange	149
(2000/C 374 E/177)	P-0772/00 af Nicholas Clegg til Kommissionen Om: Mindre udviklede lande i WTO	150
(2000/C 374 E/178)	E-0778/00 af Nicholas Clegg til Kommissionen Om: Mindst udviklede lande i WTO	150
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler P-0772/00 og E-0778/00	150
(2000/C 374 E/179)	E-0776/00 af Christoph Konrad til Kommissionen Om: Subventionering af benzinpriserne på tankstationer i det hollandske grænseområde	151
(2000/C 374 E/180)	E-0781/00 af Roger Helmer til Kommissionen Om: Fødevaremyndighed	152
(2000/C 374 E/181)	E-0786/00 af Paulo Casaca til Rådet Om: Retligt samarbejde om spørgsmålet om pædofili	152
(2000/C 374 E/182)	P-0790/00 af Rosa Miguélez Ramos til Kommissionen Om: Havneanlæg i Ría de Arousa (Spanien) uden forudgående miljøvurdering	153
(2000/C 374 E/183)	E-0804/00 af Camilo Nogueira Román til Kommissionen Om: Placering af lagre for brandfarligt affald og kemiske produkter i havnen i Vilagarcia de Arousa, Galicien, uden vurdering af indvirkningerne på miljøet	154
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler P-0790/00 og E-0804/00	155
(2000/C 374 E/184)	P-0791/00 af Christos Folias til Kommissionen Om: Program for førtidspensionering af landbrugere	155

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2000/C 374 E/185)	E-0793/00 af Avril Doyle til Kommissionen Om: Elproduktion med tørv som brændstof – offentlig forsyningsforpligtelse	156
(2000/C 374 E/186)	E-0794/00 af Mary Banotti til Kommissionen Om: Registreringsafgift for motorkøretøjer	157
(2000/C 374 E/187)	E-0800/00 af Thierry Cornillet til Kommissionen Om: Indkaldelse af forslag til integreret program for tilbagevenden til Bosnien-Hercegovina	158
(2000/C 374 E/188)	E-0801/00 af Michel Hansenne til Kommissionen Om: Tjenesteydelser til offentlige franske hospitaler	159
(2000/C 374 E/189)	E-0802/00 af Benedetto Della Vedova til Kommissionen Om: Overensstemmelse mellem den italienske lov 454/97 (og gennemførelsesbestemmelser dertil) og EU's regler for statsstøtte	160
(2000/C 374 E/190)	P-0806/00 af Gerardo Galeote Quecedo til Kommissionen Om: Kommissionens repræsentants rolle på Europa-Parlamentets officielle rejser	161
(2000/C 374 E/191)	P-0808/00 af Hans Modrow til Kommissionen Om: Sanktioner mod Jugoslavien	161
(2000/C 374 E/192)	E-0811/00 af Michl Ebner til Rådet Om: Minister Christian Sautters opførelse	162
(2000/C 374 E/193)	E-0812/00 af Michl Ebner til Rådet Om: Udtalelser fra den belgiske udenrigsminister, Louis Michel, om den østrigske regering	163
(2000/C 374 E/194)	E-0816/00 af Juan Naranjo Escobar, Carlos Carnero González og Salvador Jové Peres til Kommissionen Om: Tilpasning af medlemsstaternes arbejdsmarkedspolitik til fællesskabsretten, især direktiverne om tildeling af kontrakter for offentlige anlægsarbejder	164
(2000/C 374 E/195)	E-0817/00 af Juan Naranjo Escobar, Carlos Carnero González og Salvador Jové Peres til Kommissionen Om: Tilpasning af medlemsstaternes arbejdsmarkedspolitik til fællesskabsretten, især direktiverne om tildeling af kontrakter for offentlige anlægsarbejder	164
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-0816/00 og E-0817/00	165
(2000/C 374 E/196)	E-0827/00 af Ilda Figueiredo til Kommissionen Om: Nedsikring af Poseima-programmet med 2 mio.?	166
(2000/C 374 E/197)	E-0836/00 af Anna Karamanou til Kommissionen Om: Miljøkatastrofen i Donau og de omkringliggende områder som følge af NATOs bombardementer	167
(2000/C 374 E/198)	E-0841/00 af Ioannis Marinos til Kommissionen Om: Gennemførelse af fællesskabslovgivningen om det indre marked	167
(2000/C 374 E/199)	E-0846/00 af Marie-Arlette Carlotti til Kommissionen Om: Den Europæiske Unions aktion mod miner	169
(2000/C 374 E/200)	E-0847/00 af Marie-Arlette Carlotti til Kommissionen Om: Oprettelse af en repræsentation i Havana og samarbejdet med Cuba	170
(2000/C 374 E/201)	E-0849/00 af Antonio Tajani, Pier Casini, Giorgio Lisi, Amalia Sartori, Renato Brunetta og Vittorio Sgarbi til Kommissionen Om: Beskyttelse af det etniske mindretal i Slovenien og Kroatien	171
(2000/C 374 E/202)	E-0856/00 af Lord Inglewood til Kommissionen Om: Socioøkonomiske Eurostat-data	172
(2000/C 374 E/203)	E-0857/00 af Roger Helmer til Kommissionen Om: Direktivet om byggematerialer	172
(2000/C 374 E/204)	E-0864/00 af Marianne Thyssen til Kommissionen Om: Moms på bemyndigelse til at udføre transaktioner	174

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2000/C 374 E/205)	E-0868/00 af Michl Ebner til Kommissionen Om: Bruxelles-taxichaufførernes boykot af østrigske kunder	174
(2000/C 374 E/206)	E-0870/00 af Alejandro Agag Longo til Kommissionen Om: Det østrigske stabilitetsprogram	175
(2000/C 374 E/207)	E-0871/00 af Alejandro Agag Longo til Kommissionen Om: Etablering af virksomheder	176
(2000/C 374 E/208)	P-0877/00 af Karin Riis-Jørgensen til Kommissionen Om: Ulovlig statsstøtte til DSB	176
(2000/C 374 E/209)	E-0881/00 af Harlem Désir til Kommissionen Om: Jobnedlæggelsesplan efter fusionen af koncernerne ABB og Alstom	177
(2000/C 374 E/210)	E-0883/00 af Glyn Ford til Kommissionen Om: Flytning af Commercial Hydraulics fra England til Tyskland	178
(2000/C 374 E/211)	E-0891/00 af Bart Staes til Kommissionen Om: Vurdering af dioxinkrisen i Belgien	179
(2000/C 374 E/212)	E-0895/00 af Bart Staes til Kommissionen Om: Vurdering af dioxinkrisen i Belgien	180
(2000/C 374 E/213)	P-0898/00 af Umberto Bossi til Kommissionen Om: Leverandører af tjenester til fællesskabsinstitutionerne	181
(2000/C 374 E/214)	P-0901/00 af Robert Evans til Kommissionen Om: Rejsearrangører og turistguider	181
(2000/C 374 E/215)	P-0902/00 af Efstratios Korakas til Rådet Om: Reform af støtteordningen for bomuld	183
(2000/C 374 E/216)	E-0906/00 af Konstantinos Hatzidakis til Kommissionen Om: Forringelse af kulturarven i Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien (FYROM)	184
(2000/C 374 E/217)	E-0914/00 af Christopher Huhne til Kommissionen Om: Mængden af EU-lovgivningsforslag	184
(2000/C 374 E/218)	E-0916/00 af Christopher Huhne til Kommissionen Om: Samlet antal EU-retsakter	185
(2000/C 374 E/219)	E-0922/00 af Theresa Villiers til Kommissionen Om: Euroens fremme blandt børn	186
(2000/C 374 E/220)	E-0928/00 af Malcolm Harbour til Kommissionen Om: Offentliggørelse af regnskaber	187
(2000/C 374 E/221)	P-0931/00 af Eija-Riitta Korhola til Kommissionen Om: Inddragelse af forskningspartnere fra udviklingslandene i de af Fællesskabet finansierede miljøforskningsprogrammer	188
(2000/C 374 E/222)	E-0939/00 af Antonio Di Pietro til Kommissionen Om: Den belgiske lovgivning vedrørende klinisk biologiske laboratorier	189
(2000/C 374 E/223)	E-0946/00 af Alexandros Alavanos til Kommissionen Om: Tilbagelevering af stjålne eller illegalt eksporterede genstande af kulturel værdi	190
(2000/C 374 E/224)	E-0950/00 af Per Stenmarck til Kommissionen Om: Transeuropæiske net	191
(2000/C 374 E/225)	P-0952/00 af Hiltrud Breyer til Kommissionen Om: Skydeplads Schloen	192
(2000/C 374 E/226)	E-0961/00 af Salvador Garriga Polledo til Kommissionen Om: Et gunstigt miljø for opfindere i EU	193

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2000/C 374 E/227)	E-0972/00 af Ilda Figueiredo til Kommissionen Om: Fællesskabsstøtte	194
(2000/C 374 E/228)	P-0976/00 af Ursula Schleicher til Kommissionen Om: Fortsættelse af byggeprojekter i naturparken Sintra-Cascais i Portugal	194
(2000/C 374 E/229)	P-0977/00 af Juan Ojeda Sanz til Kommissionen Om: Situationen i den europæiske skibsbygningssektor	195
(2000/C 374 E/230)	E-0978/00 af Niels Busk til Kommissionen Om: T5-dokumenter	196
(2000/C 374 E/231)	E-0984/00 af Bill Miller til Kommissionen Om: Loi Evin-sagen	197
(2000/C 374 E/232)	E-0985/00 af Bill Miller til Kommissionen Om: Sagen om Evin-loven	197
(2000/C 374 E/233)	E-0986/00 af Bill Miller til Kommissionen Om: Loi Evin-sagen	197
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-0984/00, E-0985/00 og E-0986/00	197
(2000/C 374 E/234)	E-0990/00 af Markus Ferber til Kommissionen Om: Fordeling af bevillingerne til Media II-programmet mellem forskellige stater	198
(2000/C 374 E/235)	E-0995/00 af Chris Davies til Kommissionen Om: Hvidbogen om fødevarerikkerhed	198
(2000/C 374 E/236)	E-1004/00 af Karin Riis-Jørgensen til Kommissionen Om: Ulovlig begrænsning af arbejdskraftens frie bevægelighed	199
(2000/C 374 E/237)	E-1021/00 af Dirk Sterckx til Kommissionen Om: Det tyske og belgiske travforbunds overtrædelser af fællesskabslovgivningen	200
(2000/C 374 E/238)	P-1022/00 af Mogens Camre til Kommissionen Om: Beføjelser for Det Europæiske Observatorium for Racisme og Fremmedhad	201
(2000/C 374 E/239)	E-1033/00 af Theresa Villiers til Kommissionen Om: Paragraf 19 i det britiske lovforslag om finansielle tjenesteydelser og finansielle markeder	202
(2000/C 374 E/240)	E-1061/00 af Karin Riis-Jørgensen til Kommissionen Om: Forskelsbehandling af en medlemsstats egne borgere	203
(2000/C 374 E/241)	E-1063/00 af Hiltrud Breyer til Kommissionen Om: Eid-el-Kabir-ritualet – en krænkelse af EU-direktiver og fransk lovgivning	204
(2000/C 374 E/242)	E-1066/00 af Glyn Ford til Kommissionen Om: Microcredit	205
(2000/C 374 E/243)	E-1068/00 af Avril Doyle til Kommissionen Om: Tuberkuloseundersøgelser af kvæg	206
(2000/C 374 E/244)	E-1079/00 af Francesco Turchi til Kommissionen Om: Faglig anerkendelse af tandteknikere	207
(2000/C 374 E/245)	E-1106/00 af Camilo Nogueira Román til Kommissionen Om: Den spanske administrations overtrædelse af lov om forebyggelse af arbejdsrisici nr. 31/95 af 8. november	207
(2000/C 374 E/246)	E-1176/00 af Richard Corbett til Kommissionen Om: Liberalisering af posttjenester – tjenestemænd i nøglestillinger og deres nationalitet	208
(2000/C 374 E/247)	P-1190/00 af Timothy Kirkhope til Kommissionen Om: Den Europæiske Socialfond	209

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2000/C 374 E/248)	P-1221/00 af Robert Evans til Kommissionen Om: Transport af levende dyr – anvendelse af godkendte mellemstationer i Italien	210
(2000/C 374 E/249)	E-1223/00 af Jannis Sakellariou til Kommissionen Om: Anerkendelse af franske læreres kvalifikationer ved bayriske skoler	210
(2000/C 374 E/250)	P-1234/00 af Karin Scheele til Kommissionen Om: Blødgøringsmidlet diethylhexyldepat i PVC	211
(2000/C 374 E/251)	P-1235/00 af Glyn Ford til Kommissionen Om: »Bristol Austria – Dipl. Ing. K. J. Madden« mod »Pfeifer Ges.m.b.H.«	213
(2000/C 374 E/252)	E-1255/00 af Armando Cossutta til Kommissionen Om: Tilbageholdelse af mindreårig italiensk statsborger i Kuwait	213
(2000/C 374 E/253)	E-1268/00 af Jorge Hernández Mollar til Kommissionen Om: Euro-Arab Management School	214
(2000/C 374 E/254)	E-1291/00 af Camilo Nogueira Román til Kommissionen Om: Projekt om opførelse af et rensningsanlæg i Gondomar som led i en totalsanering af Ria de Vigo, finansieret af Samhørighedsfonden	215
(2000/C 374 E/255)	P-1302/00 af Andrew Duff til Kommissionen Om: Erklæring fra Rådets vicegeneralsekretær	215
(2000/C 374 E/256)	P-1323/00 af Alexandre Varaut til Kommissionen Om: Restriktioner for tv-transmission i Frankrig af sportsforanstaltninger i udlandet	216
(2000/C 374 E/257)	E-1339/00 af Glyn Ford til Kommissionen Om: Lovgivning vedrørende høring af arbejdstagere	217
(2000/C 374 E/258)	P-1372/00 af Marianne Thyssen til Kommissionen Om: Forslag til direktiv om kosttilskud	217
(2000/C 374 E/259)	P-1378/00 af Reinhold Messner til Kommissionen Om: Motorvejsforbindelsen Asti-Cuneo	218
(2000/C 374 E/260)	P-1415/00 af Marie-Noëlle Lienemann til Kommissionen Om: Forberedelse af statsstøttesag imod »Crédit Mutuel«	219

I

(Meddelelser)

EUROPA-PARLAMENTET

BESVAREDE SKRIFTLIGE FORESPØRGLER

(2000/C 374 E/001)

SKRIFTLIG FORESPØRGESEL E-2031/99

af Lennart Sacrédeus (PPE-DE) til Kommissionen

(3. november 1999)

Om: Reprimande til Paul van Buitenen

Lige siden van Buitenen udleverede de papirer, der afslørede uregelmæssigheder i Kommissionen, er hans sag blevet diskuteret over hele Europa. Samtidig med at van Buitenen modtager hædersbevisninger fra organisationer som Skatteydernes Forening for sit mod, har han fået en reprimande fra Kommissionens Disciplinærudvalg. Kommissær Kinnock har, ligesom udvalget der gav ham reprimanden, selv erkendt, at reglerne var uklare og utilstrækkelige på det tidspunkt, hvor det skete.

Når det betænkes, hvor nyttig van Buitenens optræden har været for at få ændret reglerne og desuden for alvor få gjort noget ved problemerne med bedragerier, er reprimanden da virkelig berettiget? Mener Kommissionen, at de ændringer, der nu er foretaget i bestemmelserne for ansatte i Kommissionen, er tilstrækkelige, eller overvejer man yderligere at undersøge mulighederne for at indføre oplysningsfrihed (»meddelarfrihet«) efter den model, der findes bl.a. i Sverige?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock

(3. marts 2000)

Kommissionen skal meddele det ærede medlem, at det Disciplinærråd, der er nævnt i vedtægten, kan anmodes om at afgive udtalelse til ansættelsesmyndigheden om disciplinære sanktioner, der eventuelt skal træffes. Ansættelsesmyndigheden kan dog give en skriftlig advarsel eller irettesættelse uden at have indhentet udtalelse fra Disciplinærrådet. I den sag, det ærede medlem omtaler, blev der ikke indhentet udtalelse fra Disciplinærrådet.

Paul van Buitenen fik en formel irettesættelse, fordi han uretmæssigt havde overtrådt de regler, der gælder for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber. Han videregav til personer uden for Kommissionen dokumenter vedrørende sager, som retsmyndighederne var i færd med at undersøge, og som også var genstand for disciplinærsager. Han overtrådte derved princippet om, at tiltalte er uskyldig, indtil det modsatte er bevist. Da ansættelsesmyndigheden traf sin beslutning, tog den hensyn til, at oplysningerne var blevet videregivet til et medlem af Europa-Parlamentet, og den erkendte, at en streng håndhævelse af de pågældende regler formentlig ikke svarede til den passende grad af åbenhed. Det var på den baggrund, at Kommissionen gav Paul van Buitenen en formel irettesættelse, som er den næstmildeste straf ved overtrædelse af vedtægten.

Kommissionen skal henlede det ærede medlems opmærksomhed på, at enhver tjenestemand, der får kendskab til forhold, der lader formode, at der kunne foreligge uregelmæssigheder, i henhold til Kommissionens afgørelse af 14. juli 1998 om undersøgelser, der foretages af Taskforcen for Koordinering af Svigbekæmpelse, skal underrette sin generaldirektør eller kontorchef eller, hvis han finder det hensigtsmæssigt, taskforcen direkte. Siden Kommissionens afgørelse 1999/396/EF om betingelser og regler for interne undersøgelser i forbindelse med bekæmpelse af svig, korrupsion og alle andre ulovlige aktiviteter til

skade for Fællesskabernes interesser⁽¹⁾ trådte i kraft, skal han underrette sin kontorchef eller generaldirektør eller, hvis han finder det hensigtsmæssigt, Kommissionens generalsekretær eller OLAF direkte. Tjenestemænd, der har videregivet eller videregiver sådanne oplysninger på denne måde, havde og har garanti for, at de i intet tilfælde vil blive udsat for en urimelig eller diskriminerende behandling som følge af, at de har videregivet sådanne oplysninger. I forbindelse med den administrative reform er Kommissionen i gang med at udarbejde et forbedret system, der som supplement til de gældende bestemmelser skal sikre, at tjenestemænd, der opfylder deres pligt til at indberette angivelig ukorrekt adfærd, har mere hensigtsmæssige og effektive indberetningsmetoder til rådighed og opnår en konkret og tilfredsstillende reaktion på de sager, de indberetter.

⁽¹⁾ EFT L 149 af 16.6.1999.

(2000/C 374 E/002)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2280/99
af Bartho Pronk (PPE-DE) til Kommissionen

(24. november 1999)

Om: Tilsagn om finansiel støtte til Kosovo

På et offentligt møde i Budgetudvalget tirsdag den 9. november 1999 erklærede Michael Schreyer under en nærmere redegørelse for Kommissionens forslag om at stille € 500 mio til rådighed for Kosovo, at en række repræsentanter for EU på flere konferencer har givet tilsagn om at stille ca. halvdelen af de for Kosovo nødvendige midler til rådighed.

1. Hvilke repræsentanter har givet disse tilsagn?
2. Ved hvilke anledninger er de givet?
3. Hvilke beløb var der tale om?
4. Havde disse repræsentanter mandat til at give sådanne tilsagn?
5. Er der i forbindelse med disse tilsagn taget forbehold for Parlamentets forudgående godkendelse af tildeling af disse beløb?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(13. marts 2000)

Det Europæiske Råd i Köln (juni 1999) bekræftede Den Europæiske Unions forpligtelse til at spille en ledende rolle ved genopbygningsarbejdet i Kosovo og opfordrede andre donorer til generøst at deltage i genopbygningsbestrebelse. I nævnte erklæring anerkendte Unionen betydningen af at bistå Kosovo med at komme på fode igen, ligesom man erkendte det ansvar, Unionen har for at støtte provinsen i denne proces.

I Kommissionens forslag til oprettelse af genopbygningsagenturet⁽¹⁾, der blev fremlagt i forbindelse med et forslag til ændring af OBNOVA-forordningen (Rådets forordning (EF) nr. 851/98 af 20. april 1998 om ændring af forordning (EF) nr. 1628/96 om bistand til Bosnien-Hercegovina, Kroatien, Forbundsrepublikken Jugoslavien og den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien⁽²⁾), fremkom den for første gang med et skøn over behovene for genopbygningsindsatsen i Kosovo. Den førte fase af genopbygningsarbejdet skønnes at andrage mellem 500 og 700 mio. EUR om året i treårsperioden 2000-2002. Det skønnes, at der vil kunne tilvejebringes en samlet finansiel bistand på 2 300 mio. USD, der ydes på yderst favorable vilkår, med henblik på at støtte et genopbygnings- og genrejsningsprogram over en 4- til 5-årig periode.

På grundlag af en omfattende evalueringsrapport: Mod stabilitet og velfærd — et genopbygnings- og genrejsningsprogram for Kosovo, der i fællesskab er udarbejdet af Verdensbanken og Kommissionen, anslås der for år 2000 at være et eksterne finansieringsbehov på 1 100 mio. USD, med udvikling af boligsektoren, energisektoren og den private sektor som højt prioriterede områder. Kommissionen har givet udtryk for, at den er parat til at støtte dette program. På den anden donorkonference i november 1999 blev der fra Fællesskabets side givet tilsagn om et vejledende beløb på 500 mio. EUR som fællesskabsbistand, bl.a. på baggrund af førstebehandlingen af forslag til Fællesskabets budget for år 2000.

År 2000-budgettet til fordel for Kosovo er gearret til at skulle dække de øjeblikkelige genopbygningsbehov. Det samlede beløb, som budgetmyndighederne endte med at godkende for år 2000, andrager 360 mio. EUR. Det fordeler sig på 270 mio. EUR til budgetpost B7-546 til genopbygning af Kosovo (herunder 30 mio. EUR, der er overført fra 1999), 50 mio. EUR til budgetpost B7-210 til ydelse af humanitær nødhjælp (herunder 30 mio. EUR, som der blev indgået forpligtelse for i 1999 som en reserve, der skal allokeres i år 2000) og 40 mio. EUR til omgruppering.

(¹) KOM(1999) 312 endelig udg.

(²) EFT L 122 af 24.4.1998.

(2000/C 374 E/003)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2404/99
af Ilda Figueiredo (GUE/NGL) til Kommissionen

(16. december 1999)

Om: Anvendelse af bevillingerne til fællesskabsinitiativet RETEX

Under sidste fællesskabsstøtteramme (1993-1999) modtog Portugal støtte fra fællesskabsinitiativet RETEX for områder, der er stærkt afhængige af tekstil- og beklædningssektoren.

- Hvilke bevillinger er tildelt Portugal og de øvrige medlemsstater via RETEX, og hvilke beløb er konkret overført til medlemsstaterne i perioden 1993-1999?
- Hvilke RETEX-projekter er finansieret i Portugal i samme periode? For hvilke beløb og af hvilken varighed?

Supplerende svar
afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(7. april 2000)

I programmeringsperioden 1994-1999 fik de enkelte medlemsstater henholdsvis tildelt og udbetalt følgende beløb i forbindelse med EU-initiativet RETEX:

(i mio. EUR)

Medlemsstat	EU-finansiering	Udbetalt beløb
Belgien	6	2
Danmark	—	—
Tyskland	76	37
Grækenland	79	53
Spanien	107	36
Frankrig	28	10
Irland	9	6
Italien	59	29
Luxembourg	—	—
Nederlandene	1	1
Portugal	176	107
Det forenede Kongerige	41	4
Østrig	3	2
Finland	—	—
Sverige	—	—

Hvad angår Portugal, fik landet i 1993 bevilget et ekstrabeløb på 30 mio. EUR som led i nævnte initiativ. Hele dette beløb er allerede udbetalt.

En liste over de projekter, som i Portugal medfinansieres under det pågældende initiativ, vil blive fremsendt til det ærede medlem og til Europa-Parlamentets Generalsekretariat.

(2000/C 374 E/004)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2485/99

af Karin Riis-Jørgensen (ELDR) til Kommissionen

(16. december 1999)

Om: Støtte i forbindelse med den faste forbindelse over Øresund

I forbindelse med ibrugtagningen af den faste forbindelse over Øresund bedes Kommissionen oplyse, hvorvidt de danske og/eller svenske myndigheder har notificeret en tildelt statsstøtte til henholdsvis det svenske Banverket og den danske Banestyrelse, der skal nedbringe priserne på togbilletter, svarende til den aktuelle broafgift — det vil sige støtte til selve driften?

Endvidere bedes Kommissionen oplyse, om en national tildelt støtte til dækning af en broafgift for statslige jernbanemyndigheder efter dens opfattelse fordrer konkurrencen i forhold til rederier, der fragter passagerer over Øresund? Finder Kommissionen ovennævnte i overensstemmelse med traktatens bestemmelser om tildeling af statsstøtte?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(9. februar 2000)

Den 30. september 1998 anmeldte de danske myndigheder en statsstøtteordning vedrørende miljøtilskud til transport af gods med jernbane. Retsgrundlaget for denne ordning er lov nr. 289 af 18. maj 1998 om jernbanevirksomhed m.v. i Danmark. Den indeholder bl.a. bestemmelser om betaling af baneafgifter for benyttelse af jernbaneinfrastrukturen og en bestemmelse om miljøtilskud til jernbanevirksomheder.

Den 21. april 1999 fastslog Kommissionen, at den anmeldte støtteordning var forenelig med fællesmarkedet. Kommissionen tog i sin beslutning hensyn til, at støtten er betydeligt mindre end de anslåede ubetalte eksterne omkostninger ved vejtransport, at ordningen gælder for enhver virksomhed, der transporterer gods med jernbane, og at den udelukker transittrafik af hensyn til søtransporten, som også er en miljøvenlig transportform.

En hvilken som helst national ordning, der giver transportvirksomheder en eller anden form for afgiftslettelse, kan i princippet fordrer konkurrencen mellem forskellige transportformer og dermed falde ind under EF-traktatens regler om statsstøtte, for så vidt som den påvirker samhandelen mellem medlemsstaterne. Nærmere bestemt kan statsstøtte til jernbaner fordrer konkurrencen med skibe eller vice versa, når støtten ydes inden for et markedssegment (på en rute), hvor jernbanevirksomhed og skibsfart konkurrerer med hinanden.

Hvis Kommissionen skal tage stilling til, om en sådan støtte er forenelig med EF-traktaten, skal den underrettes behørigt om den pågældende ordning i overensstemmelse med EF-traktatens artikel 88 (3) (tidligere artikel 93). Da Kommissionen ikke er i besiddelse af alle de oplysninger, der er nødvendige for at vurdere sagen, er den ikke i stand til at give et fyldestgørende svar på dette spørgsmål.

(2000/C 374 E/005)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2502/99**af Rolf Linkohr (PSE) til Rådet**

(4. januar 2000)

Om: Europaaftaler med østeuropæiske stater

Europaaftalerne som EU har indgået med østeuropæiske stater, indeholder krav om ligebehandling med hensyn til etablering af selskaber og statsborgere fra de kontraherende lande (med forbehold af visse undtagelsesklausuler for særlige erhverv).

1. Er Kommissionen af den opfattelse, at dette ligebehandlingskrav indeholder et diskrimineringsforbud?
2. Er Kommissionen af den opfattelse, at en EU-medlemsstat ikke må gennemføre »behovsundersøgelser« hos statsborgere fra de kontraherende lande, hvis dette ikke kræves af landets egne statsborgere, som er selvstændige erhvervsdrivende?
3. Er Kommissionen ligeledes af den opfattelse, at det ikke kan kræves, at der foretages undersøgelser af forkundskaber hos statsborgere fra de kontraherende partnerlande inden for visse områder for selvstændig erhvervsvirksomhed, hvis det samme ikke kræves af medlemsstatens egne statsborgere?
4. Er Kommissionen ligeledes af den opfattelse, at man ikke kan kræve af statsborgere i de kontraherende partnerlande, at de skal dokumentere kapital inden for visse områder med selvstændig erhvervsvirksomhed, hvis dette ikke kræves af medlemsstatens statsborgere?

Svar

(16./17. maj 2000)

Som nævnt af det ærede medlem er der fastsat bestemmelser om etableringsret i de Europaftaler, der er indgået mellem Fællesskabet og dets medlemsstater på den ene side og hvert enkelt af ansøgerlandene i Central- og Østeuropa (Bulgarien, Estland, Ungarn, Letland, Litauen, Polen, Den Tjekkiske Republik, Rumænien, Slovakiet og Slovenien) på den anden side, jf. kapitel II under afsnit IV i disse aftaler.

Disse bestemmelser, hvis ordlyd er specifik for de enkelte ansøgerlande, fastsætter dog generelt, at:

- medlemsstaterne fra det tidspunkt, hvor aftalen træder i kraft, skal garantere en national behandling med hensyn til etableringsret, bortset fra enkelte områder og emner;
- den associerede stat dog kun gradvis skal garantere en national behandling alt efter, hvilken sektor der er tale om;
- parterne på deres respektive områder kan fastsætte bestemmelser for virksomheders og udenlandske statsborgeres etablering, idet sådanne bestemmelser dog ikke må føre til forskelsbehandling mellem egne og den anden parts statsborgere.

Det skal imidlertid bemærkes, at ovennævnte bestemmelser vedrørende etableringsret ikke forhindrer, at parterne anvender deres egne love og bestemmelser navnlig i forbindelse med indrejse- og opholdstilladelse.

Derfor kan de tre spørgsmål i det ærede medlems forespørgsel besvares således, med forbehold for særlige bestemmelser i de enkelte Europaftaler:

1. National behandling med hensyn til etableringsret indebærer, at enhver form for forskelsbehandling mellem egne og den anden parts statsborgere for så vidt angår etablering og udøvelse af en økonomisk aktivitet er forbudt.
2. I medfør af princippet om national behandling må en EU-medlemsstat ikke af bekvemlighedsgrunde begrænse den anden parts statsborgeres ret til etablering og udøvelse af en aktivitet, medmindre den også begrænser denne ret over for sine egne statsborgere. Dette princip anvendes med forbehold af

bestemmelserne i artikel 55 i Europaaf-talen med Estland, artikel 56 i Europaaf-talerne med Letland og Litauen, artikel 57 i Europaaf-talen med Slovenien, artikel 58 i Europaaf-talerne med Ungarn og Polen og artikel 59 i Europaaf-talerne med Rumænien, Bulgarien, Den Slovakiske Republik og Den Tjekkiske Republik.

3. Tilsvarende må der ikke stilles krav om særlige kundskaber udelukkende til den anden parts statsborgere. Det skal imidlertid bemærkes, at den bestemmelse i aftalerne, som gør det muligt at træffe foranstaltninger med henblik på gensidig anerkendelse af eksamensbeviser, endnu ikke er gennemført i praksis.

4. På ganske samme måde må der ikke stilles betingelser af økonomisk art udelukkende over for den anden parts statsborgere for så vidt angår etablering og udøvelse af en økonomisk aktivitet. Derimod har visse medlemsstater sådanne bestemmelser i forbindelse med tredjelandsstatsborgeres indrejse og ophold på deres område.

(2000/C 374 E/006)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2642/99
af Andrew Duff (ELDR) til Kommissionen**

(12. januar 2000)

Om: Fordeling af midler til medlemsstaterne til udvikling af landdistrikter

Hvilke kriterier blev der anvendt ved den nylige fordeling af midler til medlemsstaterne til udvikling af landdistrikter, og hvor stor vægt blev der lagt på de enkelte kriterier?

Hvorfor valgte man disse kriterier? Og ikke mindst: Indgik fordelingen af midler under forældede forordninger som en faktor under fordelingen, og i så fald hvorfor?

Hvordan blev landbefolkningen defineret i de enkelte medlemsstater?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(24. februar 2000)

Ifølge artikel 46, stk. 2, i Rådets forordning (EF) nr. 1257/1999 af 17. maj 1999 om støtte til udvikling af landdistrikterne fra Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL) og om ændring og ophævelse af visse forordninger⁽¹⁾, har Kommissionen tildelt medlemsstaterne foreløbige bevillinger som Fællesskabet yder til udvikling af landdistrikterne via EUGFL, Garantisektionen, »på grundlag af objektive kriterier under hensyn til særlige forhold og behov samt særlige initiativer til fordel for miljø, jobskabelse og landskabsbevaring«.

Analysen af medlemsstaternes særlige forhold og behov er baseret på de finansielle tildelinger for perioden 1994-1999, idet der som reference benyttes den gennemsnitlige tildeling pr. medlemsstat i den nævnte periode. Den samlede rammebevilling for den nye periode er forhøjet med knap 20 %, og de yderligere bevillinger sammenholdt med den foregående rammebevilling fordeles mellem medlemsstaterne i forhold til disses behov.

Dette er især sket ved at anvende statistiske kriterier for landdistrikternes betydning i medlemsstaterne (samlet areal, landdistrikternes areal, befolkningen i landdistrikterne) og for landbrugets betydning (udnyttet landbrugsareal, antal bedrifter, beskæftigelsen i landbruget). Kriteriet for et områdes karakter af landdistrikt (landdistriktets areal og befolkning) er fastsat under hensyntagen til en grænse for befolkningstætheden på 100 indbyggere pr. km² på det kommunale NUTS-niveau 5 (nomenklaturen for statistiske territoriale enheder).

⁽¹⁾ EFT L 160 af 26.6.1999.

(2000/C 374 E/007)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2655/99**af Guido Podestà (PPE-DE) til Kommissionen**

(12. januar 2000)

Om: Flyforsinkelser

I år har flyforsinkelserne i Europa nået et uacceptabelt niveau. Alene mellem juli og september var over 30 % af flyene på de europæiske ruter forsinkede med over 15 minutter. Disse forsinkelser, som ifølge visse skøn skulle koste over 5 mia. euro om året, påfører passagererne betydelige gener og skader.

Det er derfor nødvendigt straks at træffe foranstaltninger til beskyttelse af lufttransportbrugerne og f.eks. vedtage et fællesskabsdirektiv svarende til det, der gælder for »overbooking«, og omdefinere begrebet forsinkelse i Warszawa-konventionen.

1. Kan Kommissionen oplyse, hvornår den agter at træffe konkrete foranstaltninger til beskyttelse af passagererne, navnlig for så vidt angår deres ret til at blive underrettet om årsagerne til forsinkelserne samt til at få fyldestgørende erstatning i tilfælde af ikke begrundede forsinkelser?
2. Kan Kommissionen ligeledes oplyse, om den agter at træffe ad hoc-foranstaltninger for også at beskytte forbrugerne i andre dele af den offentlige transportsektor?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(6. marts 2000)

For så vidt angår forsinkelser i lufttrafikken, vedtog Kommissionen d. 1. december 1999 en meddelelse om den nuværende situation og nye initiativer, der bør tages for at forsyne Fællesskabet med et lufttrafikstyringssystem (ATM), der kan sikre, at det indre marked fungerer ordentligt ⁽¹⁾.

Det ærede medlems spørgsmål vedrørende underretning af passagererne om forsinkelser i flytrafikken besvares i meddelelsen, der er videresendt til Rådet og Parlamentet. I indeværende år vil Kommissionen foreslå et system med offentliggørelse af puntlighedsindikatorer, der gør det muligt for passagererne at danne sig deres egen mening om situationen og dens årsager.

Det ærede medlems opmærksomhed henledes på Rådets forordning (EØF) nr. 295/91 af 4. februar 1991 om en ordning for kompensation til rutenflypassagerer, der afvises på grund af overbooking ⁽²⁾. Denne forordning sikrer allerede flypassagererne ret til en erstatning i tilfælde af overbooking.

Med hensyn til det mere generelle spørgsmål om beskyttelse af passagerer har Kommissionen netop udsendt et høringsdokument om flypassagerers rettigheder med det formål at indhente synspunkter, der kan bidrage til at udvikle den fremtidige politik. Indtil videre er kun lufttrafikken omfattet af denne undersøgelse, men også de andre transportformer vil komme ind i billedet. Selv om problemerne varierer fra transportform til transportform, er det vigtigt at sikre, at alle passagerer generelt nyder samme rettigheder.

⁽¹⁾ KOM(1999) 614 endelig udg.

⁽²⁾ EFT L 36 af 8.2.1991.

(2000/C 374 E/008)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2661/99
af Glenys Kinnock (PSE) til Kommissionen**

(12. januar 2000)

Om: Udviklingslande og verdenshandel

De fleste udviklingslande har ikke tilstrækkelige menneskelige ressourcer og teknisk kapacitet til at kunne klare den nuværende WTO-dagsorden og deltager ikke i den frivillige arbejdsgruppe om aftalen om statslige indkøb. Yder Kommissionen i betragtning heraf nogen form for støtte, der kan sætte udviklingslandene i stand til at deltage i denne debat?

(2000/C 374 E/009)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2662/99
af Glenys Kinnock (PSE) til Kommissionen**

(12. januar 2000)

Om: Liberalisering af de statslige indkøb og indvirkningerne heraf på udviklingslandene

Har Kommissionen foretaget nogen undersøgelser, der viser, hvilken indvirkning liberalisering af de statslige indkøb vil have på udviklingslandene?

(2000/C 374 E/010)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2663/99
af Glenys Kinnock (PSE) til Kommissionen**

(12. januar 2000)

Om: Liberalisering af de offentlige indkøb

Er det i overensstemmelse med EU's forhandlingsmandat, når EU agter at inddrage liberalisering af de offentlige indkøb under næste WTO-runde?

Hvordan agter Kommissionen i så fald – navnlig på baggrund af Amsterdam-traktatens artikel 178, hvorefter EU's eksternepolitikker skal være sammenhængende og ikke bør underminere bestræbelser på at hjælpe udviklingslande – at forene dette mål med sine forpligtelser over for udviklingslandene? Hvordan vil liberaliseringen af de offentlige indkøb ifølge Kommissionen være til fordel for fattige lande, når denne juridiske forpligtelse tages i betragtning?

**Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af Pascal Lamy
på skriftlige forespørgsler E-2661/99, E-2662/99 og E-2663/99**

(8. februar 2000)

De penge, der gives ud på offentlige indkøb (fraregnet anskaffelser til forsvaret) tegner sig for mindst 10-15 % af bruttonationalproduktet (BNP) i de fleste lande. Den kendsgerning, at der ikke findes nogen multilaterale bestemmelser for, hvorledes disse penge gives ud, betyder, at regeringerne kan fastholde politikker og praksis for offentlige indkøb, der indebærer forskelsbehandling, og som er konkurrencefordrejende for samhandelen.

Uigennemsigtige og/eller diskriminerende offentlige indkøbsprocedurer har en skadelig indvirkning på landenes mere langsigtede udviklingsmål, fordi de er med til at støtte ikke-konkurrencedygtige virksomheder og til at skabe et miljø, der fører til korruption og bestikkelse. Dette understøttes af den empiriske forskning, der er blevet udført af diverse lande og organisationer. Det forholder sig oven i købet sådan, at den handelsmæssige liberaliseringseffekt, der er opnået af Verdenshandelsorganisationen (WTO) og dens forgænger, Den Almindelige Overenskomst om Told og Udenrigshandel (GATT), mindskes, fordi en væsentlig del af den potentielle samhandel falder uden for WTO-bestemmelsernes anvendelsesområde.

Et åbnet marked for offentlige indkøb indebærer, at man får mest muligt ud af skatteydernes penge, hvilket medfører betydelige udgiftsbesparelser. Det drejer sig om penge, der kan anvendes til at forfølge udviklingsmæssige og andre mål. Derfor støtter Fællesskabet bestræbelserne inden for De Forenede Nationer og andre internationale organisationer med henblik på at overtale landene til at benytte sig af forbilledlige former for praksis i forbindelse med offentlige indkøb og at foretage deres indkøb ud fra princippet om, at det gælder om at få »mest mulig valuta for pengene«.

Fællesskabets mere langsigtede mål, der går ud på, at WTO bør tilstræbe en liberalisering af de offentlige indkøb på multilateral basis, bør betragtes som et supplement til en række andre initiativer samt til den forpligtelse, der er indeholdt i EF-traktatens artikel 178 (tidligere artikel 130R), og som går ud på ikke at undergrave bestræbelserne for at bistå udviklingslandene. Fællesskabet erkender fuldt ud, at det vil tage tid at opbygge det nødvendige grundlæggende regelværk inden for WTO, og at det må gøres skridt for skridt.

Gennemsigtighed er en grundlæggende byggesten med henblik på at opnå et stabilt og forudsigeligt miljø for offentlige indkøb, og Fællesskabets politik i tiden op til ministerkonferencen i Seattle var derfor at søge at supplere det multilaterale arbejde, der allerede var i gang på dette område, og sidenhen i stigende omfang bygge videre på dette arbejde.

Den største vanskelighed, som WTO er stillet over for, er af politisk karakter. Diverse lande — og ikke blot udviklingslande — skal først overtales til ikke længere at benytte de offentlige indkøb som et middel til at forfølge andre mål. En forudsætning for at opnå dette er, at der findes andre troværdige midler til at nå disse mål. Det er en af de store udfordringer, som fortalerne for en åben politik omkring offentlige indkøb for tiden står over for.

Inden for rammerne af det bilaterale samarbejde er der gennemført adskillige specifikke landeundersøgelser, og — som antydnet ovenfor — er der også et arbejde i gang i andre internationale organisationer såsom FN og Organisationen for Økonomisk Samarbejde og Udvikling (OECD). Hidtil har Kommissionen ikke set nogen fordel i at gennemføre yderligere undersøgelser af udviklingslandenes fordel ved en liberalisering af offentlige indkøb, hverken for de enkelte lande eller mere generelt, men den er villig til på ny at overveje, om det vil være hensigtsmæssigt med en ekstra indsats med henblik på at overbevise udviklingslandene om, at det er i deres egen interesse at få åbnet op for deres markeder for offentlige indkøb.

De vanskeligheder, som udviklingslandene, især de mindst udviklede lande, er stillet over for i forbindelse med deres deltagelse i Genève-processen, rækker ud over problemet omkring de offentlige indkøb. Men i forbindelse med dette særlige anliggende har Fællesskabet fremsat forslag om et initiativ, der for øjeblikket er under overvejelse blandt medlemmerne af aftalen om offentlige indkøb (GPA), og som går ud på at indrømme de mindst udviklede lande visse GPA-fordele. På et mere teknisk plan indeholder GPA-aftalen bestemmelser om faglig bistand til udviklingslandene, og lignende bestemmelser er blevet foreslået i forbindelse med ovennævnte arbejde omkring gennemsigtigheden. Fællesskabet har således deltaget i og været medarrangør af en række seminarer og konferencer, både for enkelte lande og for landegrupper, og et vist antal medlemsstater er også aktive på dette område. Men selv om dette tekniske arbejde er af betydning, tager det ikke direkte sigte på at løse ovennævnte grundlæggende politiske vanskeligheder.

Anskuer man spørgsmålet i lidt bredere sammenhæng, har Kommissionen udarbejdet et integreret program med det formål at støtte integreringen af en række lande i Afrika, Vestindien og Stillehavsområdet (AVS-staterne) i verdenshandelsordningen under WTO. I programmet indgår finansiel støtte til faglig bistand, uddannelse, erhvervelse af forhandlingsfærdigheder samt kapacitetsopbygning. Som et første skridt på vejen støtter Kommissionen nu en forstærket samordning i Genève mellem AVS-staterne via AVS-generalsekretariatet. Kommissionen har også tidligere samarbejdet med WTO's sekretariat om finansiering og tilvejebringelse af menneskelige ressourcer til møder og seminarer, der tog sigte på at få en bedre viden om og forståelse af WTO's regler og muligheder inden for det multilaterale samhandelssystem. Sammen med sekretariatene for WTO og AVS er Kommissionen nu i færd med at undersøge, om der er andre foranstaltninger, man kan samarbejde om til fordel for udviklingslandene.

(2000/C 374 E/011)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2673/99
af Mark Watts (PSE) til Kommissionen**

(12. januar 2000)

Om: EU's import af æsler til slagting fra central- og østeuropæiske lande

Hvor mange levende æsler importerede EU til slagting fra central- og østeuropæiske lande i henholdsvis 1997 og 1998?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(27. januar 2000)

Toldstatistikkerne skelner ikke mellem de forskellige formål, hvortil æsler importeres til EU. Det samlede antal af disse dyr, der blev importeret fra de central- og østeuropæiske lande, androg 4 715 for 1997 og 7 467 for 1998. Over 90 % af dyrene kom fra Rumænien og blev importeret til Italien.

(2000/C 374 E/012)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2702/99
af Chris Davies (ELDR) til Kommissionen**

(12. januar 2000)

Om: Godkendelsesprocedurer for projekter, hvortil der er anmodet om støtte fra EFRU

Ansøgere, der anmoder om støtte fra EFRU til etableringen af industriområder, anfører ofte som begrundelse, at projektet vil skabe nye job.

Hvad foretager Kommissionen sig for at sikre, at sådanne argumenter er berettigede, og navnlig for at kontrollere, at de job, der måtte blive skabt, reelt vil være nye job snarere end job overført fra andre industriområder?

Hvilke foranstaltninger træffer Kommissionen i tilfælde, hvor der etableres industriområder på grønne arealer, for at sikre, at dette ikke strider mod EU-krav om fremme af miljøbæredygtighed, f.eks. ved at arbejde for a) beskyttelse af habitater, b) prioritering af udviklingen af »brune« områder og c) modvirken af yderligere anvendelse af motortransport?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(10. marts 2000)

Kommissionen har udviklet en systematisk metode til evaluering af jobskabessmål. Denne metode er sammenfattet i vejledningen »Counting the Jobs« offentliggjort i serien »Evaluation Documents«, og denne vejledning sendes direkte til det ærede medlem og Parlamentets generalsekretariat. Der sættes spørgsmålstegn ved, om de nye job, der hævdes skabt, ikke reelt overføres fra andre industriområder. Dette spørgsmål behandles specifikt i forbindelse med beregningen af det antal arbejdspladser, der skabes netto. Det er korrekt, at de fleste forhåndsberegninger af beskæftigelseseffekten er baseret på bruttojobskabelsen, men nettoeffekten analyseres i forbindelse med midtvejsevalueringen og navnlig ved den efterfølgende evaluering.

Hvad angår bæredygtig udvikling, understregede Kommissionen i sine retningslinjer for programmer for perioden 2000-2006⁽¹⁾, at udviklingen af »brune« industriområder skulle prioriteres i forhold til de »grønne« områder. Kommissionen har endvidere lagt vægt på, at transportforanstaltninger, der støttes, skal integreres i strategier for bæredygtige transportsystemer. Retningslinjerne er ikke juridisk bindende, men det er en betingelse for at modtage støtte fra strukturfondene, at man efterlever EF-lovgivning som

f.eks. Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter ⁽²⁾ og Rådets direktiv 79/409/EØF af 2. april 1979 om beskyttelse af vilde fugle ⁽³⁾.

⁽¹⁾ EFT C 267 af 22.9.1999, s. 2.

⁽²⁾ EFT L 206 af 22.7.1992, s. 7.

⁽³⁾ EFT L 103 af 25.4.1979, s. 1.

(2000/C 374 E/013)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2703/99

af Chris Davies (ELDR) til Kommissionen

(12. januar 2000)

Om: Bomuldsproduktion i Asien

Ifølge en »News Summary«-notits offentliggjort af FN's informationscenter tidligere på året har FAO planer om et større projekt vedrørende miljøvenlig bomuldsproduktion i Asien finansieret af EU til fordel for Bangladesh, Kina, Indien, Pakistan, Filippinerne og Vietnam. Formålet med projektet er at begrænse landmændenes brug af insekticider og samtidig øge produktionen.

Vil Kommissionen forelægge nærmere oplysninger om dette projekt og bekræfte, at det hverken vil involvere brug af genetisk modificerede organismer eller true den biologiske mangfoldighed?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(25. februar 2000)

Formålet med dette regionale projekt er at udvikle en bæredygtig, rentabel og miljømæssigt forsvarlig produktion af bomuld i de seks deltagerlande (Indien, Pakistan, Kina, Bangladesh, Vietnam og Filippinerne). Dette foregår gennem udvikling, fremme og brug af integreret skadedyrsbekæmpelse (IPM) hos landbrugere og konsulenter. Integreret skadedyrsbekæmpelse (Agenda 21), som kombinerer biologisk kontrol og værtsplanteresistens med velegnede landbrugsmetoder, mindsker anvendelsen af pesticider, garanterer udbyttet og reducerer udgifterne, er miljøvenligt og bidrager til et bæredygtigt landbrug. Ved IPM lægges der følgelig stor vægt på sikring af biodiversitet og stærk nedsat brug af pesticider, hvilket kan ske uden brug af genetisk modificerede organismer (GMO).

Strategien i projektet, der netop er blevet påbegyndt (november 1999), vil følge retningslinjerne i dokumentet »Control of Pesticides and IPM«, og vil bestå i progressiv skadedyrsbekæmpelse på basis af tre overordnede principper: indførelse af kontrol med anvendelse af pesticider, mindskelse af afhængigheden af pesticider og aktioner til fremme af integreret skadedyrsbekæmpelse.

Kommissionen er bekendt med, at organisationer i den offentlige sektor i Kina siden 1988 har foretaget betydelige investeringer i vegetabilsk bioteknologi, og at genetisk modificeret bomuld er blevet dyrket i kommercielt øjemed i visse egne af Kina siden 1998. Kommissionen har støttet udsendelsen af et hold af eksperter i biosikkerhed for at undersøge sikkerhedsforholdene, og de kinesiske myndigheder har opstillet biosikkerhedsforskrifter, som svarer til de internationale standarder.

Anvendelsen af transgene planter i landbruget har fundet hurtig udbredelse, men der er endnu ikke foretaget evalueringer af integreringen af transgene afgrøder i IPM-systemer og virkningerne heraf. Det vides endnu ikke, om sådanne afgrøder kan indgå som sikre og virkningsfulde komponenter i bæredygtige IPM-systemer. Alt dette vil indgå i drøftelserne med de kinesiske myndigheder om den kinesiske del af dette regionale EU-projekt, ligesom der vil blive taget hensyn til de sociale, kulturelle og miljømæssige faktorer, der har særlig betydning for Kina. Dette vil være en god lejlighed til at drøfte de forskellige synspunkter og nå til enighed om dyrkningsområder og bomuldsvarieteter, som hverken strider mod Kinas eller EU's indstilling til anvendelsen af genetisk modificerede planter.

(2000/C 374 E/014)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2743/99
af Emilia Müller (PPE-DE) til Kommissionen**

(18. januar 2000)

Om: Særlige støttemidler til Frankrig

I forbindelse med Spaniens og Portugals tiltrædelse fik Frankrig i medfør af Rådets forordning af 7. oktober 1980 (EØF nr. 2615/80)⁽¹⁾ tildelt særlige støttemidler til regionaludvikling for området ved grænsen til Spanien.

Hvor omfattende var støtten, og for hvilket tidsrum og for hvilke områder blev den ydet?

⁽¹⁾ EFT L 271 af 15.10.1980, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(3. februar 2000)

Ifølge Rådets forordning (EØF) nr. 2615/80 af 7. oktober 1980 om gennemførelse af en særlig fællesskabsaktion, der skal bidrage til udviklingen i visse franske og italienske regioner i forbindelse med udvidelsen af Fællesskabet,⁽¹⁾ skulle hver af de pågældende lande forelægge Kommissionen et særligt program. Med henblik på iværksættelsen af denne fællesskabsaktion vedtog Rådet forordning (EØF) nr. 2088/85 af 23. juli 1985 om de integrerede Middelhavsprogrammer⁽²⁾. Denne forordning indeholder bl.a. bestemmelserne om programmeringsperioden, den finansielle støtte fra Fællesskabet og det geografiske anvendelsesområde for de integrerede middelhavsprogrammer.

For perioden 1986-1992 er den finansielle støtte fra Fællesskabet til gennemførelsen af de nævnte middelhavsprogrammer fastsat til et samlet beløb på 4 100 mio. EUR, heraf 844 mio. EUR til Frankrig.

Middelhavsprogrammernes geografiske anvendelsesområde omfatter for Frankrigs vedkommende regionerne Languedoc-Roussillon, Korsika, Provence-Alpes-Côte-d'Azur, Aquitaine og Midi-Pyrénées og departementerne Drôme og Ardèche, bortset fra de store byområder Marseille, Bordeaux og Toulouse og kystområdet med sammenhængende bymæssig bebyggelse og løbende turistaktiviteter.

⁽¹⁾ EFT L 271 af 15.10.1980, s. 1.

⁽²⁾ EFT L 197 af 27.7.1985, s. 1.

(2000/C 374 E/015)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2762/99
af Lucio Manisco (GUE/NGL) til Kommissionen**

(18. januar 2000)

Om: Den Russiske Føderations ultimatum til Groznoj

Den Russiske Føderations militære og politiske myndigheders brutale ultimatum til de 50.000 indbyggere og til modstandsgrupperne i Groznoj er blevet modtaget med afsky verden over, mens formandskabet for Den Europæiske Union, den højtstående repræsentant for den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik og Kommissionen kun har givet udtryk for misbilligelse og bekymring, fremsat advarsler og udtalt, at man vil undersøge, om der eventuelt skal træffes modforanstaltninger.

De ændringer i ultimatummet, som de russiske myndigheder gav meddelelse om den 7. december, ændrer ikke noget ved truslen om at tilintetgøre i titusindvis af civile, hvis evakuering under bombardementerne er en komplet umulighed.

Mener Rådet ikke, at det i stedet for ord bør skride til handling og midlertidigt, men straks, suspendere partnerskabs- og samarbejdsaftalerne med Moskva samt enhver form for direkte og indirekte bistand til Den Russiske Føderation?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(25. februar 2000)

På baggrund af situationen i Tjetjenien og erklæringen fra Det Europæiske Råd i Helsingfors i december vedtog Rådet (almindelige anliggender) den 24/25. januar 2000 konklusioner om konkrete opfølgende foranstaltninger.

Disse omfatter streng anvendelse af bestemmelserne om samhandel i tilfælde, hvor Rusland ikke har overholdt partnerskabs- og samarbejdsaftalen eller dermed ligestillede sektorielle aftaler. I denne forbindelse forelagde Kommissionen den 26. januar 2000 Rådet et forslag om en nedsættelse på 20 % af importkontingentet for visse russiske stålprodukter.

Endvidere er arbejdet i forbindelse med forberedelsen af Tacis-indikativprogrammet for perioden 2000-2003 for Rusland blevet suspenderet. I mellemtiden fortsætter arbejdet med at afklare, hvilke komponenter der kan indgå i et kerneprogram for fremme af demokratiske værdier og retsstaten i overensstemmelse med Rådets anmodning. Kommissionen vil nøje følge situationen i de kommende måneder for at kunne vurdere, om programmeringen af Tacis 2000 bør gå videre end dette kerneprogram.

På området for humanitær bistand indgik Kommissionen allerede i 1999 forpligtelser for 2,4 mio. EUR til aktioner i området i den nordlige del af Kaukasus. Dette sker gennem internationale hjælpeorganisationer på stedet. I januar 2000 øremærkede Kommissionen yderligere 5 mio. EUR til det nordlige Kaukasus, hvoraf 1,32 mio. EUR allerede er tilkendt yderligere støtteprojekter. For hurtigt og effektivt at kunne anvende de øvrige midler er det nødvendigt at samarbejde med de russiske myndigheder for at forbedre sikkerheden på stedet, således at hjælpeorganisationerne på passende måde kan fordele og forvalte den humanitære bistand. I denne forbindelse var et nyligt besøg i området af kommissionsmedlemmet med ansvar for humanitær bistand en gunstig anledning til at drøfte de internationale hjælpeorganisationers behov for hjælp direkte med de kompetente myndigheder.

(2000/C 374 E/016)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2766/99

af Jas Gawronski (PPE-DE) til Rådet

(13. januar 2000)

Om: Foranstaltninger til løsning af konflikten mellem Etiopien og Eritrea

Kan Kommissionen oplyse, hvilke foranstaltninger den agter at træffe for så vidt angår konflikten mellem Eritrea og Etiopien?

På mødet i Den Paritetiske Forsamling AVS-EU i Nassau i oktober opfordrede Europa-Parlamentets repræsentanter Rådet til at træffe alle sådanne foranstaltninger, som er nødvendige for at få Etiopien til at acceptere og gennemføre den af Den Afrikanske Enhedsorganisation foreslåede fredsplan. Indtil videre har Etiopien ikke accepteret planen, og landet fortsætter med at krænke de i Etiopien fastboende eritreiske borgers grundlæggende rettigheder.

I henhold til Lomé-konventionens artikel 5 kan samarbejdet mellem Den Europæiske Union og AVS-staterne suspenderes i tilfælde af krænkelser af menneskerettighederne. Kan Kommissionen oplyse, hvad der får den til at fortsætte samarbejdet med Etiopien?

Svar

(16./17. maj 2000)

Siden der første gang brød kampe ud mellem Eritrea og Etiopien i maj 1998 har Den Europæiske Union gennaget mange indtrængende opfordret begge lande til omgående at indstille fjendtlighederne på alle fronter, afstå fra yderligere voldsanvendelse og i stedet samarbejde med OAU i bestræbelserne på at formidle en fredelig forhandlingsløsning på konflikten. Det var derfor med tilfredshed at EU den 21. juli 1999 noterede sig den beslutning, der var blevet truffet af OAU's forsamling af stats- og regeringschefer den 12.-14. juli i Algier, om at godkende gennemførelsesbestemmelserne for OAU's rammeaftale om løsning af denne konflikt. Der blev endvidere i august udarbejdet tekniske arrangementer, som repræsenterer det tredje instrument i OAU's fredsskabende indsats med hensyn til denne konflikt.

Etiopien har anmodet om, at sidstnævnte instrument ændres, fordi visse aspekter af det afviger fra de foregående. Det algeriske OAU-formandskab er i kontakt med begge parter for at opnå en aftale. Den Europæiske Union forventer, at OAU's fredspakke bliver accepteret uden betingelser, og at den bliver iværksat snarest af Etiopien og af Eritrea i fællesskab, idet sidstnævnte allerede har accepteret en første udgave af de tekniske bestemmelser.

I december 1999 blev Italiens viceudenrigsminister, senator Rino Serri, udnævnt til EU-formandskabets særlige repræsentant for konflikten mellem Etiopien og Eritrea. Hans mandat er koncentreret om støtte til OAU's fredsskabende indsats. Senator Serri er i permanent kontakt med det algeriske OAU-formandskab, der har ansvaret for mæglingen, og han har allerede været i de to hovedstæder for at bidrage til bilæggelsen af konflikten.

Med hensyn til det ærede medlems spørgsmål, som henviser til Lomé-konventionens anvendelse vedrørende Etiopien og Eritrea, går Rådet ud fra, at de to berørte lande er klar over artikel 5 i den reviderede Lomé-konvention. Rådet forbeholder sig ret til at tage samarbejdet med disse to lande op til revision på baggrund af hele udviklingen og specielt hvad angår menneskerettighederne.

(2000/C 374 E/017)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2784/99
af Alexandros Alavanos (GUE/NGL) til Kommissionen

(18. januar 2000)

Om: Erstatning til slægtninge af ofre for flyulykke

Efter forulykkelsen af det ukrainske Jakovljevič-fly tilhørende Aerosweet Airlines den 17. december 1997 i Nordgrækenland konkluderede rådet for undersøgelse af flyulykker, at flyselskabet var ansvarlig for ulykken, hvilket ikke blev draget i tvivl. Der er i dag endnu ikke udbetalt nogen erstatning eller forskud på erstatning til ofrenes slægtninge, selvom ofrene også er blevet anerkendt i henhold til Rådets forordning 2027/97⁽¹⁾.

Flyselskabet synes ikke alene at være utilbøjeligt til at udbetale erstatningen men holder også ofrene for nar på forskellig vis. Selskabets generaldirektør og en ukrainsk regeringsrepræsentant erklærede i en skrivelse af 23. april 1999, at hvis Aerosweets afgang til Grækenland ikke ville blive opretholdt, ville selskabets forsikringsselskab (Sedgwick aviation limited) ikke udbetale erstatning til ofrenes slægtninge.

På baggrund af denne grove afpresning af ofrenes slægtninge bedes Kommissionen oplyse følgende:

1. Gennemfører Aerosweet regelmæssige flyvninger eller charterflyvninger til andre EU-lande?
2. Hvad er Aerosweets forpligtelser i henhold til Rådets forordning 2027?
3. Hvilke skridt kan Kommissionen tage i henhold til Rådets forordning 2027/97 for at lægge pres på selskabet for at sørge for, at der udbetales erstatning til ofrenes slægtninge, eftersom de ikke har mulighed for at betale udgifterne til bekostelige retssager?

⁽¹⁾ EFT L 285 af 17.10.1997, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(10. marts 2000)

1. I henhold til de foreliggende oplysninger flyver Aerosweet Airlines flere gange hver uge ruteflyvning fra Ukraine til Athen med Boeing 737-fly. Kommissionen har ingen oplysninger om charterflyvninger, som Aerosweet Airlines udfører.

2. Forordning (EF) nr. 2027/97 af 9. oktober 1997 om luftfartsselskabers erstatningsansvar i tilfælde af ulykker blev offentliggjort i De Europæiske Fællesskabers Tidende den 17. oktober 1997, men trådte først i kraft den 17. oktober 1998. Desuden er de vigtigste bestemmelser i forordningen, herunder krav om forudbetaling af erstatning og anvendelse af ubegrænset ansvar for dødsfald og invaliditet ikke obligatoriske for flyselskaber uden for Fællesskabet. I forbindelse med denne specifikke ulykke finder forordningen derfor ikke anvendelse, og det er sandsynligt af Warszawa-konventionen af 1929 vil finde anvendelse og sandsynligvis vil begrænse det erstatningsbeløb, som flyselskabet er ansvarligt for.

3. Kommissionen er ikke i stand til at gribe ind i dette tilfælde. Da konklusionerne fra efterforskningen af ulykken var helt klare, ville det være normalt, at flyselskabet nåede frem til en mindelig ordning med ofrenes familier, men hvis det er umuligt at nå frem til en sådan aftale, er der muligvis ingen anden mulighed end at indbringe sagen for domstolene. Vi har forstået, at nogle af ofrenes familier har taget dette skridt.

(2000/C 374 E/018)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2785/99

af Alexandros Alavanos (GUE/NGL) til Kommissionen

(18. januar 2000)

Om: Et EU-finansieret projekt der ødelægger et område beskyttet som led i Natura 2000

Af nogle klager fremgår det, at området »stena Aliakmona«, som er omfattet af EF-direktivet 92/43⁽¹⁾ om bevaring af naturtyper (Natura 2000) og er et af de højest prioriterede områder, forringes drastisk af en række projekter, som gennemføres som led i bygningen af afsnittet Veria-Polimilos på Egnatia-vejen. Det selskab, der fået til opgave at anlægge dette vejafsnit, kaster det udgravede materiale i floden, hvor det tildækker store områder. Dette er en overtrædelse af miljøbestemmelserne, eftersom selskabet har pligt til at deponere dette materiale på særlige steder.

Hvilke foranstaltninger vil Kommissionen træffe for at standse dette entreprenørselskabs ødelæggende indgreb i miljøet, eftersom der er tale om et område, der kendetegnes af udsøgt skønhed på grund af sin righoldige flora og fauna? Hvilke foranstaltninger vil den træffe over for de ansvarlige med henblik på at forpligte disse til at bringe miljøet tilbage i dets oprindelige stand?

⁽¹⁾ EFT L 206 af 22.7.1992, s. 7.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(20. marts 2000)

De græske myndigheder har oplyst Kommissionen om, at som følge af en menneskelig fejl er sket et jordskred under bygningen af en lille tilkørselsvej på strækningen Veria-Lefkopetra på Egnatia-motorvejen.

Ifølge den foreliggende kontrakt skal entreprenøren (entreprenørkonsortiet Aktor – Mechaniki – Olympiaki Techniki – Korontzis) rette sig efter den undersøgelse af miljøkonsekvenserne, der er godkendt af de græske myndigheder for det pågældende projekt, og må ikke aflæse det udgravede materiale i nærheden af Aliakmon-floden.

Kommissionen har gjort selskabet Egnatia Odos SA, der er ansvarlig for Egnatia-projektet, opmærksom på, at det er nødvendigt at sørge for, at alle bestemmelserne i den foreliggende kontrakt overholdes.

(2000/C 374 E/019)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2796/99**af Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) til Kommissionen**

(18. januar 2000)

Om: Konservesindustrien og dens bidrag til den europæiske politik for fødevarebistand

Europa-Parlamentet drøftede og godkendte på sit plenarmøde i juni 1998 i forrige valgperiode initiativbetænkningen om konservesindustrien for fiskeri- og akvakulturprodukter i Den Europæiske Union (A4-0137/98)⁽¹⁾. I konklusionerne til denne betænkning opfordrede Europa-Parlamentet Kommissionen til at lade konserves fra EU indgå i sin fødevarebistand til lande, der har behov for hjælp, fordi konservesprodukter bevarer levnedsmidlernes næringsværdi og er nemme at opbevare og transportere.

1. Kan Kommissionen oplyse om, hvilke aktioner der er iværksat siden vedtagelsen af denne betænkning med henblik på at imødekomme Eurochambers' anmodning?
2. Kan Kommissionen oplyse det samlede beløb, der er blevet anvendt til EU's humanitære politik generelt de sidste fem år, og i særdeleshed, hvilke beløb der er blevet anvendt til fødevarebistand? Kan Kommissionen endvidere angive, hvilke beløb og hvilken procentdel af den samlede fødevarebistand europæiske konservesprodukter tegner sig for, samt oplyse, hvilke produkter det drejer sig om, og fra hvilke medlemsstater de stammer?
3. Kan Kommissionen oplyse, hvilken form for produkter EU's samlede fødevarebistand består af, og hvilken procentdel de enkelte produkter udgør, samt deres fordeling på tredjelande?

⁽¹⁾ EFT C 210 af 7.6.1998, s. 295.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Poul Nielson

(13. april 2000)

I henhold til Rådets forordning (EF) nr. 1292/96 af 27. juni 1996 om fødevarehjælpspolitik og fødevarehjælpsforvaltning og om særlige aktioner til støtte for fødevaresikkerheden⁽¹⁾ og til adfærdskodeksen med hensyn til fødevarehjælp, som medlemsstaterne har indgået, tildeles fødevarehjælpen på grundlag af en specifik analyse af de faktiske behov og skal så vidt muligt indgå i de samlede strategier for fødevaresikkerhed i modtagerlandene. Der tages ligeledes behørigt hensyn til befolkningens kostvaner og produktionssystemerne i modtagerlandet.

Inden for disse rammer søger Kommissionen så vidt muligt at indkøbe varerne lokalt eller ved trekantsindkøb (køb i et andet udviklingsland end modtagerlandet). Gennemsnitlig 40 % af de samlede køb, som hovedsagelig består af korn (ris, majs, hirse) og bælgplanter, foregår på denne måde.

En oversigt over de samlede bevillinger til fødevarehjælp i tiden fra 1993 til 1999 sendes direkte til det ærede medlem og til Parlamentets generalsekretariat.

Kommissionen sørger så vidt muligt for, at der i leveringerne til fødevarehjælp indgår konserves, især af fiskerivarer, men modtagerlandene anmoder i første række om friske varer.

En oversigt over de mængder konserves af makrel og sardiner, der er blevet leveret i de seneste år, med angivelse af oprindelseslandet, sendes ligeledes direkte til det ærede medlem og til Parlamentets generalsekretariat.

Det Europæiske Fællesskabs Kontor for Humanitær Bistand har først og fremmest til opgave at yde katastrofehjælp. Omfanget af Kommissionens bevillinger til humanitær bistand i de sidste fem år fremgår af følgende tal: 1995: 692,1 mio. EUR, 1996: 656,7 mio. EUR, 1997: 441,6 mio. EUR, 1998: 517,7 mio. EUR og 1999: 812,9 mio. EUR. I alt 1995-1999: 3 121 mio. EUR.

Modtagerlandene fremgår af det dokument, der sendes direkte til det ærede medlem samt til Parlamentets generalsekretariat.

ECHO arbejder hovedsagelig med ikke-statslige eller internationale organisationer som mellemed. I henhold til artikel 16.4 i rammeaftalen om partnerskab skal den humanitære organisation så vidt muligt indkøbe varerne i det land, hvor aktionen finder sted, eller i de omkringliggende lande. På denne måde sikres det, at fødevarerhjælpen leveres så billigt som muligt, og at de leverede varer bedst svarer til modtagernes kostvaner. Som det også fremgår af 2. afsnit i den pågældende artikel, tager den humanitære organisation alle forholdsregler for at sikre, at fødevarerne på bedst mulig måde svarer til modtagernes behov og kostvaner.

De leverede fødevarer vil oftest være korn (hvede, majs), olie, ris og bælgfrugter. Fiskekonserves indtager en ganske ubetydelig plads i fødevarerhjælpen fra ECHO.

(¹) EFT L 166 af 5.7.1996.

(2000/C 374 E/020)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2806/99
af Salvador Garriga Polledo (PPE-DE) til Kommissionen

(18. januar 2000)

Om: Innovation og teknologi på ministerplan

En af Den Europæiske Unions store udfordringer er at sikre, at der sker en samordning med hensyn til teknologisk innovation, hvilket er af afgørende betydning i lyset af de fremskridt, som stormagter såsom USA og Japan, samt Sydøstasien, gør på området.

Mere end nogensinde er det nødvendigt at gøre det klart for offentligheden i al almindelighed og virksomhederne i særdeleshed, at innovation og teknologi er de aspekter, der både ud fra et industrielt og investeringsmæssigt synspunkt bør prioriteres af såvel nationale som regionale samfund.

Mener Kommissionen ikke på baggrund af ovennævnte, at det vil være nødvendigt at tilskynde Den Europæiske Unions medlemsstater til at gøre de forskellige kontorer, der beskæftiger sig med innovation og teknologi, til et ministerielt anliggende med henblik på – offentligt og officielt – at understrege den vigtige rolle, disse områder bør spille i medlemsstaternes regeringsaktiviteter som helhed?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(21. februar 2000)

Kommissionen er enig i, at innovationsapektet bør spille en mere central rolle i den politik, der føres på nationalt og regionalt plan. Da virksomhedernes innovationsevne er det første skridt på vejen til øget konkurrenceevne i udviklede økonomier, er innovationsfremme en vigtig opgave for det offentlige. Innovation er en sammensat proces, og det betyder, at de strategier og politikker, der berører innovation, ofte varetages af forskellige offentlige instanser, som ikke altid har samme interesser. Derfor er det vigtigt at fremme en dialog og samordne de dermed forbundne politikker.

I den politiske debat om innovation, Kommissionen har indledt (først med »grønbogen om innovation«⁽¹⁾ og derpå med »Første handlingsplan for innovation i Europa – Innovation som vækst- og beskæftigelsesfremmende faktor«⁽²⁾), anbefaler Kommissionen, at medlemsstaterne tager de fornødne skridt til at samordne foranstaltningerne på forskellige politikområder og sikre, at de er fælles om at fremme innovation i samfundet. Dette er ganske vist primært medlemsstaternes opgave, men det er ønskeligt at finde frem til og fremme god praksis på området.

Kommissionen vil gøre det lettere at udarbejde og gennemføre initiativer på området ved at fastlægge en fælles referenceramme for innovation. Dette kan være en hjælp for medlemsstaterne, når de skal udveksle og indføre god praksis, herunder passende ordninger for samordning af en innovationsfremmende erhvervs politik.

På den baggrund har Kommissionen iværksat et initiativ for at få kortlagt resultaterne og politikken inden for innovation i EU. Innovation skal også drøftes på et uformelt møde mellem industriministrene den 10. marts 2000 i Nordwijk i Nederlandene. Kommissionen håber, at disse drøftelser kan levere et vigtigt bidrag til Det Europæiske Råd i Lissabon den 23.-24. marts 2000.

(¹) KOM(95) 688 endelig udg.

(²) KOM(96) 589 endelig udg.

(2000/C 374 E/021)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0021/00
af Paulo Casaca (PSE) til Kommissionen

(19. januar 2000)

Om: Regionerne i Fællesskabets yderste periferi og tildeling af strukturfondene

Til programmeringen af strukturfondene i den selvstyrende region Azorerne afsattes der i perioden 1994-1999 struktur støtte, som beløb sig til 149.200.075.000 escudos eller 744.207 mio. euro, dvs. 124.034 mio. euro årligt i henhold til den seneste omprogrammering i 1999.

Selv om deflatorerne er taget i anvendelse, er beløbene udtrykt i løbende priser, og det er vanskeligt at sammenligne dem med 1999-priserne.

I den skrivelse, som afsendtes til de portugisiske myndigheder den 1. juli 1999, foreslår Kommissionen som vejledende tildeling til den selvstyrende region Azorerne for perioden 2000-2006 et beløb på 757 mio. euro. Der vil på årsbasis være tale om et beløb på 108 mio. euro.

Der er tale om en betydelig nedsættelse, som langt overstiger det tilsyneladende fald på 16 mio. euro, idet tallene for 1994-1999 ikke er omregnet til 1999-tal, ligesom der ikke tages hensyn til indtægtsstigningen i udbyttet såvel på Azorerne som i EU generelt.

Kommissionens forslag er i fuldstændig modstrid med alle tilsagn og med, hvad Kommissionen i øvrigt har udtalt om regionerne i den yderste periferi, især:

1. at midlerne især skulle gå til de fattigste regioner
2. at der årligt skulle afsættes flere midler til disse regioner
3. at der skulle tages særligt hensyn til regionerne i den yderste periferi.

Kommissionen, som tilsyneladende er upåvirket af de faktiske tal, påstår fortsat, at der med reformen af strukturfondene tilføres alle regioner i den yderste periferi flere midler.

Anser Kommissionen det ikke for nødvendigt at foretage en grundig gennemgang af de virkninger, som reformen af strukturfondene har for de fattigste og mest isolerede regioner som f.eks. den selvstyrende region Azorerne, især som led i anvendelsen af traktatens artikel 299, stk. 2?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(15. marts 2000)

I det brev af 1. juli 1999 til den portugisiske regering, som det ærede medlem henviser til, illustrerede Kommissionen kun, hvad en matematisk anvendelse af de generelle kriterier, den havde fastlagt for fordelingen af struktur støtten til de forskellige regioner, kunne medføre. Brevet indeholdt altså kun en fordelingshypotese for beløbene og havde ikke til formål at erstatte en analyse, der var baseret på andre overvejelser, der kunne komme på tale i forbindelse med forberedelsen af EF-støtterammen.

I den regionaludviklingsplan, som de portugisiske myndigheder forelagde den 13. oktober 1999, foreslås det inden for rammerne af det regionale operationelle program at tildele den selvstændige region Azorerne et beløb fra strukturfondene på i alt 848 M€. Til dette beløb skal lægges støtten fra Samhørighedsfonden. Kommissionen har ingen indvendinger mod dette portugisiske forslag.

Efter anmodning fra Det Europæiske Råd i København vil Kommissionen forelægge en rapport om de foranstaltninger, der er nødvendige til gennemførelsen af den nye artikel 299 (tidl. artikel 227) stk. 2, i EF-traktaten om regionerne i den yderste periferi. Denne rapport regner man med at kunne forelægge Rådet under det portugisiske formandskab. Den vil ligeledes blive tilstillet Parlamentet.

(2000/C 374 E/022)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0040/00
af Paulo Casaca (PSE) til Kommissionen

(19. januar 2000)

Om: Nedskæring af budgetbevillinger til Poseima

Med ændringsskrivelse nr. 4 til FBF for regnskabsåret 2000 øger Kommissionen bevillingerne til andre programmer på bekostning af Poseima-programmet med henvisning til dette programs mere begrænsede behov. Det viser sig imidlertid, at udgifterne til Poseima-programmet ifølge betænkningen om de yderste randområder, der vedtoges den 22. december 1999, var højere end de bevillinger, der oprindeligt var afsat på budgettet for 1999. Med hvilken begrundelse har Kommissionen foretaget en sådan nedskæring?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(7. marts 2000)

Det ærede medlem henvises til Kommissionens svar på dettes skriftlige forespørgsel nr. E-0038/00 ⁽¹⁾ samt til svar på skriftlig forespørgsel nr. E-2403/99 fra Ilda Figueiredo ⁽²⁾.

⁽¹⁾ EFT C 303 E af 24.10.2000.

⁽²⁾ EFT C 225 E af 8.8.2000, s. 125.

(2000/C 374 E/023)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0059/00
af Avril Doyle (PPE-DE) til Kommissionen

(20. januar 2000)

Om: Forholdet mellem strukturfondene og manglende gennemførelse af EU's miljølovgivning i en af medlemsstaterne

Den 23. juni 1999 henvendte de daværende medlemmer af Kommissionen, Wulf-Mathies og Bjerregaard, sig til medlemsstaternes regeringer med en advarsel om, at der eventuelt kunne opstå forsinkelser ved godkendelsen af programmer og projekter, hvis der især ikke var blevet indgivet meddelelse om beskyttede områder i henhold til Habitat-direktivet og direktivet om vilde fugle. Irland var endvidere blevet indklaget for Domstolen i februar 1999 på grund af utilfredsstillende oplysninger og forsinkelser i forbindelse med dets udpegelse af beskyttede områder i henhold til Habitat-direktivet. Kommissionen overvejede også at indlede en traktatbrudsprocedure mod Irland i henhold til direktivet om vilde fugle. Hvor stor er sandsynligheden for i betragtning af ovennævnte, at Kommissionen ikke vil fortsætte med godkendelsen af Irlands planer og operationelle programmer og/eller hvor stor er sandsynligheden for, at støtten fra EU's side vil blive delvis eller fuldstændig suspenderet som følge af Irlands manglende gennemførelse af bestemmelserne på disse områder?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(14. marts 2000)

Det brev, som det ærede medlem nævner, er blevet fulgt op eller er ved at blive fulgt op ved Kommissionens vurdering af, om de planer, som medlemsstaterne har forelagt for programmeringsperioden 2000-2006, er acceptable, og i forhandlingerne med regionerne om programmerne.

Kommissionen vurderer hver plan og hvert program ud fra det individuelle indhold, inklusive ud fra kravene i Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter⁽¹⁾, og Rådets direktiv 79/409/EØF af 2. april 1979 om beskyttelse af vilde fugle⁽²⁾, Habitat- og fugledirektiverne. Hvis der mangler nogle oplysninger, skal de pågældende myndigheder (ofte via medlemsstaten) give et fast tilsagn om, at mulige negative virkninger for levesteder, der er beskyttet eller skal beskyttes under Natura 2000, vil blive vurderet korrekt, og at der vil blive truffet passende foranstaltninger. Om nødvendigt skal der indarbejdes en tidsprofil for dette tilsagn i programmet. Siden skal fremskridtene i programmet nøje følge tidsprofilen.

Kommissionen beklager, at nogle medlemsstater, herunder Irland, ikke har opfyldt Habitat- og fugledirektiverne. Der tages for tiden passende skridt, som det ses af de retsager, der allerede er indledt.

Forhandlingerne med de irske myndigheder om planen for strukturfondestøtte 2000-2006 skrider frem efter tidsplanen i den generelle strukturfondestøtforordning, og Kommissionen nærer tillid til, at der vil blive fundet en tilfredsstillende løsning på problemerne i forbindelse med Habitat- og fugledirektiverne.

⁽¹⁾ EFT L 206 af 22.7.1992.

⁽²⁾ EFT L 103 af 25.4.1979.

(2000/C 374 E/024)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0073/00
af Phillip Whitehead (PSE) til Kommissionen**

(24. januar 2000)

Om: Kloakslam i dyrefoder

Kan Kommissionen berolige EU-forbrugerne ved at garantere, at der absolut ikke er nogen sundhedsrisiko som følge af, at dyrefoder angiveligt er blevet forurennet med kloakslam. Er Kommissionen også sikker på, at sygdomme, som truer den menneskelige sundhed, ikke kan overføres fra forurennet foder til den menneskelige fødevarekæde?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(3. marts 2000)

Der kan ikke herske nogen tvivl om, at sektoren for dyrefoder er af stor betydning for at opnå sunde levnedsmidler af animalsk oprindelse.

Brug af kloakslam som foderstof er ikke acceptabel. Selv efter behandling med højt tryk og høj temperatur kan kloakslam på grund af indholdet af tungmetaller udgøre en risiko for menneskers og dyrs sundhed, hvis det bruges som ingrediens i foder til dyr. Derfor, og af hensyn til at opnå et højt niveau for folkesundhed og forbrugerbeskyttelse, forbydes det i henhold til Kommissionens beslutning nr. 91/516/EØF af 9. september 1991 om listen over råvarer, som det er forbudt at anvende i foderblandinger⁽¹⁾, specifikt at anvende slam fra spildevandsanlæg.

For at undgå tvivl om omfanget af det gældende forbud har Kommissionen allerede udarbejdet et forslag til beslutning, der gør klart, at det er forbudt at anvende enhver form for materialer stammende fra de forskellige faser af spildevandsbehandlingen i foderblandinger, uanset eventuel senere behandling af disse materialer og også uanset spildevandets oprindelse. Dette forslag til beslutning er i øjeblikket under behandling i det permanente udvalg for foderblandinger.

Uheldigvis kan foderblandinger overføre sygdomme fra dyr til mennesker (f.eks. »zoonoser«). For eksempel kan foderblandinger, der er inficeret med salmonella, være oprindelsen til en forurening med disse farlige bakterier. Som konsekvens heraf, og for at nedsætte mulige risici for folkesundheden, kræver fællesskabsretten, at kun risikofrie materialer anvendes til foderformål. Hertil kommer, at der bør lægges vægt på vigtigheden af anvendelse af korrekte fremstillingsmetoder.

(¹) EFT L 281 af 9.10.1991.

(2000/C 374 E/025)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0074/00
af Marie-Noëlle Lienemann (PSE) til Kommissionen

(24. januar 2000)

Om: BSE-relaterede risici

Hvornår agter Kommissionen at foreslå en fuldstændig eliminering i samtlige EU-medlemsstater af animalsk væv og organer fra kvæg, der frembyder en høj infektionsrisiko, således som krævet af formanden for Det Europæiske Videnskabelige Udvalg?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(6. marts 2000)

Kommissionen har allerede i januar 1999 forelagt et forslag til beslutning (¹) for Rådet og Europa-Parlamentet om fastsættelse af bestemmelser til forebyggelse og kontrol af visse former for overførbare spongiform encephalopati (TSE). Dette forslag, som omfatter vidtrækkende bestemmelser om fjernelse af specificeret risikomateriale, er for øjeblikket til behandling i Parlamentet og Rådet. Kommissionen har opfordret begge institutioner til at fremskynde deres behandling af dette meget vigtige forslag, som er af væsentlig betydning for oprettelsen af et omfattende netværk til beskyttelse af offentligheden mod de farer, der er forbundet med TSE.

Endvidere har Kommissionen gentagne gange foreslået at indføre beskyttelsesforanstaltninger til sikring af fjernelse af specificeret risikomateriale i hele EU, senest i december 1999, hvor forslaget ikke fik tilstrækkelig støtte fra medlemsstaterne. Drøftelserne med medlemsstaterne fortsættes med henblik på at kunne forelægge et nyt forslag inden udgangen af juni 2000, som de kan tilslutte sig. Kommissionen har gentagne gange påpeget, at der er behov for sådanne beskyttelsesforanstaltninger, indtil det ovenfor omhandlede forslag til beslutning er blevet vedtaget.

Og endelig har Kommissionen adskillige gange påpeget, at medlemsstaterne er nødt til at indføre og håndhæve nationale foranstaltninger om fjernelse af specificeret risikomateriale, indtil der er blevet gennemført bestemmelser, der gælder for hele EU.

(¹) Udkast til Kommissionens beslutning om regulering af brugen af materiale som frembyder risici, hvad angår overførbare spongiforme encephalopati, og om ændring af Kommissionens beslutning 94/474/EF, dokument SEK(1999) 44.

(2000/C 374 E/026)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0087/00
af Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) til Kommissionen

(24. januar 2000)

Om: Godkendelse af en egnsudviklingsplan for Galicia og den nordportugisiske region som led i fællesskabsstøtterammerne 2000-2006

Mener Kommissionen, at det på baggrund af Galicias og Nordportugals medtagelse under mål 1 vil være muligt og hensigtsmæssigt at iværksætte en egnsudviklingsplan for de to områder inden for rammerne af Interreg II-programmet og som led i fællesskabsstøtterammerne for Spanien og Portugal – som gøres til genstand for forhandlinger og godkendes af Kommissionen og medlemsstaterne i første kvartal af år 2000 – således at ovennævnte program omfatter hele territoriet i denne europæiske region og alle aspekter af Unionens regionalpolitik, herunder foranstaltninger til fremme af landbrug, fiskeri og turisme, industriel udvikling samt jobskabelse, med særlig vægt på en modernisering af havne og lufthavne samt tilslutning til de transeuropæiske jernbanenet og vejnet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(3. marts 2000)

I henhold til artikel 13, stk. 1, i Rådets forordning (EF) nr. 1260/1999 af 21. juni 1999 om vedtagelse af generelle bestemmelser for strukturfondene⁽¹⁾, udarbejdes planer, der forelægges under mål nr. 1, på det geografiske niveau, som den pågældende medlemsstat anser for at være mest hensigtsmæssigt, men omfatter som hovedregel en NUTS II-region. Dette vil imidlertid ikke være til hinder for, at der i de for Galicien og Nordportugal fastlagte prioriteringer tages hensyn til de fælles problemer for de to regioner, der er blevet identificeret i forbindelse med forevalueringen.

For så vidt angår fællesskabsinitiativet Interreg indeholder det forslag til retningslinjer, der blev vedtaget af Kommissionen den 13. oktober 1999⁽²⁾, og som i øjeblikket er under behandling i Parlamentet, udtrykkelig bestemmelser om indførelse af reelle fælles strukturer i forbindelse med udarbejdelse af programmerne, inddragelse af berørte parter, udvælgelse af tiltag, forvaltning af hele programmet og samordning og tilsyn med gennemførelsen af programforløbet. Disse retningslinjer vil blive vedtaget af Kommissionen i slutningen af februar 2000.

⁽¹⁾ EFT L 161 af 26.6.1999.

⁽²⁾ KOM(1999) 479 endelig udg.

(2000/C 374 E/027)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0096/00
af Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) til Kommissionen

(26. januar 2000)

Om: Integreret saneringsplan for Ria de Vigo

Den integrerede saneringsplan for Ria de Vigo, som for 80 procents vedkommende finansieres af Samhørighedsfonden og for 20 procents vedkommende af Galiciens regionalstyre, er ved at blive gennemført. En dårlig forvaltning, som medfører forringelse af de benyttede anlæg, giver anledning til mange problemer i form af udslip af husholdningsspildevand og yderst farligt og giftigt industriaffald, som ifølge beboerne i Alcabre kommune (Vigo) går ud over strande, der har stor værdi som naturområder og rekreative områder.

Beboerne i Alcabre (Vigo) har allerede beskrevet situationen over for Kommissionen og Den Europæiske Ombudsmand og har krævet en inspektion på strækningen mellem landevejen til La Coruña og udløbet af Lagares floden i Vigo kommune.

Vil Kommissionen på denne baggrund foretage den inspektion af rensningsanlægget ved fjordens udmunding og af anlægget ved Lagares floden, som beboerne ønsker?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(7. marts 2000)

Kommissionen har for nylig fået kendskab til de forhold, det ærede medlem omtaler, og har derfor anmodet de spanske myndigheder om nærmere oplysninger herom, så den kan kontrollere, om fællesskabsbestemmelserne er blevet overholdt i forbindelse med det pågældende projekt. På det næste møde i overvågningsudvalget i april 2000 vil Kommissionen desuden bede om en mere præcis redegørelse for projektets indhold. Den vil naturligvis holde det ærede medlem informeret om udfaldet af denne sag.

(2000/C 374 E/028)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0098/00

af Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) til Kommissionen

(26. januar 2000)

Om: Anvendelse af partnerskabsprincippet ved udarbejdelsen af regional- og udviklingsplanen for perioden 2000-2006 for autonome regioner under mål 1

I oktober 1999 rettede jeg en skriftlig forespørgsel til Kommissionen (P-1798/99)⁽¹⁾ om overholdelse af partnerskabsprincippet ved udarbejdelsen af den spanske stats regional- og udviklingsplan for perioden 2000-2006 for autonome regioner under mål 1, idet denne grundlæggende tekst, som beskæftiger sig med de vigtigste investeringer i udvikling, beskæftigelse og transportnet ikke var blevet behandlet af Galiciens regionale parlament.

I sit svar meddelte medlem af Kommissionen, Michel Barnier, at han først ville besvare forespørgslen endeligt, når den regionale udviklingsplan forelå i Bruxelles og forsikrede, at under alle omstændigheder skulle medlemsstaterne i henhold til artikel 15 og 16 i Rådets forordning (EF) nr. 1260/1999⁽²⁾ om strukturfondene »efter høring af parterne« forelægge denne for Kommissionen, idet det i forordningen fastslås, at udviklingsplanen skulle indeholde »en redegørelse for de forholdsregler, der er truffet med henblik på høring af parterne«.

Eftersom den regionale udviklingsplan allerede er Kommissionen i hænde, hvilke foranstaltninger påtænker denne da at træffe for at sikre overholdelse af partnerskabsprincippet og de autonome regioners beføjelser, i dette tilfælde i Galicien, hvis parlament blev ignoreret af den spanske regering i forbindelse med udarbejdelsen af den regionale udviklingsplan, som på afgørende vis berører parlamentets beføjelser og dens status som en institution, der er ansvarlig for landets sociale og økonomiske udvikling?

⁽¹⁾ EFT C 203 E af 18.7.2000, s. 51.

⁽²⁾ EFT L 161 af 26.6.1999, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(10. marts 2000)

Ifølge artikel 8 i Rådets forordning (EF) nr. 1260/1999 af 21. juni 1999 om vedtagelse af generelle bestemmelser for strukturfondene⁽¹⁾ skal EF-aktionerne fastlægges ved et snævert samråd benævnt partnerskab »mellem Kommissionen og medlemsstaten sammen med myndigheder og organer, der udpeges af medlemsstaterne i henhold til deres nationale bestemmelser og gældende praksis, dvs. regionale og lokale myndigheder og øvrige kompetente offentlige myndigheder, arbejdsmarkedets parter og økonomiske interesseorganisationer samt andre relevante kompetente organer«. Disse myndigheder og organer kaldes »partnere«.

Hvad regionaludviklingsplanerne angår, er det i ovennævnte forordnings artikel 15 og 16 fastsat henholdsvis, at »planerne forelægges af medlemsstaterne for Kommissionen efter høring af parterne«, og at de omfatter »en redegørelse for de forholdsregler, der er truffet med henblik på høring af parterne«.

I den regionaludviklingsplan for de regioner, der er støtteberettiget under mål 1, som den spanske regering fremlagde den 29. oktober 1999, findes der et særligt kapitel om anvendelsen af dette partnerskabsprincip. Det forklares bl.a., at de selvstyrende regioner har allerede fra starten været inddraget i udtænkningen, udarbejdelsen og affattelsen af nævnte plan, og at de har haft flere lejligheder til at give udtryk for deres opfattelse og til at foretage ændringer af den endelige plan.

Da det ifølge forordning (EF) nr. 1260/1999 er medlemsstaten, der skal udpege disse partnere, finder Kommissionen, at den spanske regering har opfyldt sine forpligtelser med hensyn til overholdelse af partnerskabsprincippet under udarbejdelsen af den omtalte regionaludviklingsplan.

(¹) EFT L 161 af 26.6.1999.

(2000/C 374 E/029)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0103/00

af Jo Leinen (PSE) til Kommissionen

(26. januar 2000)

Om: Foreneligheden mellem den danske lov om beskatning af aktiefortjeneste i forbindelse med flytning til et andet EU-land og EU-retten

I henhold til en dansk lov fra 1987 skal danske statsborgere betale skat af aktieudbytte i forbindelse med flytning til et andet EU-land. Personer, der af erhvervsmæssige eller andre årsager er tvunget til at arbejde og bo i et andet EU-land, udsættes således for forskelsbehandling.

1. Er § 13a i aktieavancebeskatningsloven (lovbekendtgørelse nr. 698, 5.11.1987, Karnovs Lovsamling 6 (1988), s. 5880 forenelig med EF-traktatens artikel 43, 56, 18 og 12?
2. Hvis dette ikke er tilfældet, hvad agter Kommissionen da at gøre, for at få Kongeriget Danmark til at overholde EF-retten?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(9. marts 2000)

Kommissionen har kendskab til de danske regler om beskatning af ikke-realiseret fortjeneste ved afståelse af aktier i forbindelse med flytning til et andet land. Lignende regler findes i Tyskland, Frankrig og Østrig.

I henhold til dansk lovgivning skal der betales skat af fortjeneste ved afståelse af aktier i Danmark. For at skabe ligestilling mellem skatteydere, der flytter fra medlemsstaten til en medlemsstat, hvor der ikke betales skat af fortjeneste ved afståelse af aktier, fastsættes det latente skattetilsvaret vedrørende fortjeneste ved afståelse af aktier, når vedkommende forlader Danmark. Denne skat skal dog ikke erlægges straks, men først når fortjenesten realiseres, dvs. når de pågældende aktier faktisk sælges. Skatten fastsættes på grundlag af den fortjeneste, der beregnes, når den pågældende forlader Danmark, men såfremt aktierne senere falder i værdi, tillader Danmark en ny beregning af skatten, således at der kun betales skat af den faktiske fortjeneste. Endvidere kan beskatning af fortjeneste ved afståelse af aktier pålagt i den nye bopælsmedlemsstat fuldt ud modregnes i det skattetilsvaret, der fastsættes i Danmark.

Det er korrekt, at den skattepligtige skal stille garanti for den pålagte skat, når han forlader Danmark, men de danske myndigheder accepterer (en del af) aktierne som sikkerhed.

Der er tilsyneladende ingen væsentlige forskelle i den skattemæssige behandling af danske bosiddende og andre, som forlader Danmark.

Kommissionen vil under alle omstændigheder undersøge, om den danske lovgivning er forenelig med fællesskabslovgivningen, idet der er indgivet en klage om samme spørgsmål, som for øjeblikket er under behandling.

(2000/C 374 E/030)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0106/00
af Juan Ojeda Sanz (PPE-DE) til Kommissionen**

(26. januar 2000)

Om: Økonomisk støtte til infrastrukturer i de Central- og Østeuropæiske ansøgerlande — Projekternes kvalitetsniveau

Med henblik på et udvidet indre marked yder Unionen målbevidst økonomisk støtte til ansøgerlandene i Central- og Østeuropa for at bringe niveauet og kvaliteten af infrastrukturene i disse lande op på højde med Unionens (Phare-programmet, ISPA-instrumentet). Påtænker Kommissionen i betragtning heraf at udarbejde tekniske henstillinger for de infrastrukturprojekter, hvortil der ydes støtte, for at opnå et kvalitetsniveau, der sikrer interoperabilitet mellem nævnte ansøgerlandes net og Unionens net?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(24. marts 2000)

Inden for rammerne af det strukturpolitiske førtiltrædelses-instrument (ISPA) kan der ydes støtte dels til transport-infrastrukturprojekter, som fremmer en bæredygtig mobilitet, dels til miljøforanstaltninger. Energi- og telekommunikationsprojekter kan finansieres via Phare-programmet.

Transportprojekter, som er berettiget til støtte fra ISPA, gør det muligt for modtagerlandene at tilpasse sig EF-regelværket på dette område. ISPA bidrager også til at nå målene i tiltrædelsespartnerskaberne samt til at sikre samtrafik og interoperabilitet mellem de nationale transportnet og opførelsen af transeuropæiske transportnet samt adgangen til disse net.

Kommissionen har opstillet en referenceramme for finansieringen af transportinfrastruktur inden for rammerne af ISPA. I dette dokument, som blev undersøgt af ISPA-forvaltningskomitéen i december 1999, er det fastlagt, hvilke betingelser der skal være opfyldt, for at et projekt er berettiget til støtte under ISPA. Alle transportformer er støtteberettigede, selv om jernbanetransport favoriseres med henblik på at fremme en bæredygtig mobilitet. Der gives fortrinsret til projekter, der fører til en bedre samtrafik og interoperabilitet. For at højne kvalitetsniveauet ydes der også støtte til den tekniske forberedelse af projekterne.

Inden for telekommunikationssektoren skal ansøgerlandene overtage EF-regelværket, hvilket omfatter de relevante europæiske og internationale standarder. Gennem Phare-flerlandeprogrammerne er der sørgt for uddannelse på dette område. EU-politikken inden for telekommunikation har til formål at fremme deltagelsen af privat kapital i udviklingen af sektoren, f. eks. de internationale finansielle institutioner og handelsbanker. Investorerne løber kun en begrænset risiko, da der insisteres på overtagelsen af de stabile rammer, der er fastlagt i EF-regelværket. Interoperabilitet med og mellem ansøgerlandene er allerede opnået i stor udstrækning.

(2000/C 374 E/031)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0119/00
af Michl Ebner (PPE-DE) til Kommissionen**

(27. januar 2000)

Om: Omsætningsafgift i forbindelse med personbefordring — direktiv 77/388/EØF af 17. maj 1977

Direktiv 77/388/EØF⁽¹⁾ af 17. maj 1977 vedrører omsætningsafgift i forbindelse med personbefordring. Hidtil har kun tre af de 15 EU-medlemsstater (Østrig, Tyskland og Belgien) omsat dette direktiv til national lov, og der opkræves omsætningsafgift for personbefordring igennem disse tre medlemsstater. Dette betyder yderligere bureaukrati og yderligere omkostninger for de virksomheder, der tilbyder personbefordring igennem disse tre medlemsstater. Denne situation er næppe i overensstemmelse med principperne om fri bevægelighed og fremme af grænseoverskridende aktiviteter. Kommissionen anmodes på baggrund heraf om at besvare følgende spørgsmål.

- Det Europæiske Fællesskab har det som sit mål at harmonisere og skabe de samme forudsætninger for alle medlemsstater. Er omsætningen af direktiv 77/388/EØF af 17. maj 1977 i overensstemmelse med dette mål?
- Er det hensigtsmæssigt med henblik på den europæiske integration, at kun tre af i alt 15 medlemsstater har omsat direktiv 77/388/EØF?
- Østrigske, tyske og belgiske personbefordringsvirksomheder kan spare penge, fordi de ikke skal betale omsætningsafgift ved personbefordring igennem de øvrige EU-medlemsstater. Virker omsætningen af dette direktiv på denne baggrund ikke konkurrenceforvridende?

(¹) EFT L 145 af 13.6.1977, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(14. marts 2000)

Grundreglen for omsætningsafgift på personbefordring er at finde i artikel 9, stk. 2, litra b), i direktiv 77/388/EØF (¹), hvor det hedder følgende: »leveringsstedet for transportydelser er det sted, hvor transporten finder sted, idet der tages hensyn til tilbagelagte strækninger«. I henhold til denne regel kan en medlemsstat lægge moms på personbefordring i eget land og på den del af international personbefordring, der foregår i eget land.

Der findes dog en række undtagelser fra denne grundregel, herunder forskellige undtagelser der er et resultat af forhandlingerne om medlemsstaternes optagelse i Fællesskabet. Den vigtigste årsag til forskellene er at sjetten momsdirektiv tillader medlemsstaterne at anvende een eller to nedsatte momssatser (dog ikke under 5 %) på transport af specifikke varer og ydelser (og heri indgår også personbefordring, jf. artikel 12, stk. 3 litra a) og bilag H pkt. 5), og at medlemsstater der gør brug af nedsatte momssatser under det i direktivet fastsatte minimum, har tilladelse til at fortsætte hermed, hvis de pågældende satser var i kraft pr. 1. januar 1991 (dette giver medlemsstaterne mulighed for at fortsætte med nulsats eller kraftigt nedsatte satser for personbefordring, jf. artikel 28, stk. 2), og endelig at en medlemsstat kan fortsætte med at fritage personbefordring i henhold til medlemsstatens gældende regler (jf. artikel 28, stk. 3 litra b), og bilag F, pkt. 17).

Alle medlemsstater har omsat det sjetten momsdirektiv til national lovgivning, men der kan stadig være forskelle med hensyn til måden hvorpå direktivet gennemføres i Fællesskabet.

Da forholdene inden for personbefordring var så forskelligartede, forelagde Kommissionen i 1992 et forslag til rådsdirektiv (²). Heri opstillede man detaljerede bestemmelser der skulle sikre en ensartet gennemførelse af momsbestemmelserne med hensyn til personbefordring ad Fællesskabets veje og indre vandveje. Tanken var at beholde de eksisterende momssatser og undtagelser, men at fastsætte at beskatningen skulle ske på grundlag af personbefordringens startsted. Dette forslag blev desværre ikke vedtaget af Rådet, og Kommissionen trak forslaget tilbage ved afgørelse 97/C 2/2.

Som følge af de vanskeligheder man stødte på i forsøget på at finde en ensartet beskatningsordning for alle typer af personbefordring, besluttede Kommissionen at skaffe sig bedre kendskab til de økonomiske data og de praktiske konsekvenser af beskatning inden for hele personbefordringsområdet ved hjælp af en undersøgelse. Undersøgelsen skulle hjælpe Kommissionen til at udarbejde en rapport til Parlamentet og Rådet vedrørende de generelle forhold omkring moms og personbefordring med en redegørelse for hvordan udviklingen har været inden for transportsektoren og hvordan det kan sikres at enhedsmarkedet fungerer efter hensigten. Den konsulentvirksomhed der havde fået denne undersøgelse i opdrag, forelagde en rapport i 1998; den er siden blevet offentliggjort af Kommissionen.

Dette anliggende indgår i revisionen af den overordnede momspolitik og bestræbelserne på at forbedre momssystemets funktion, og vil blive taget op af Kommissionen når den udarbejder et nyt program og fastlægger prioriteringen inden for momsområdet.

(¹) Rådets sjetten momsdirektiv af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter — Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag, EFT L 145 af 13.6.1977.

(²) KOM(92) 416 endelig udg.

(2000/C 374 E/032)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0121/00**af Ioannis Souladakis (PSE) til Kommissionen***(27. januar 2000)*

Om: Overtrædelse af en handelsaftale mellem EU og Sydafrika

Det at Sydafrika insisterer på for alkoholiske drikke at anvende de traditionelle betegnelser »ouzo« og »grappa«, der er navne for tilsvarende beskyttede produkter fra henholdsvis Grækenland og Italien, sætter spørgsmålstegn ved den frihandelsaftale, som for nylig blev underskrevet af EU og Sydafrika. Sydafrikas handlinger skaber problemer for tilnærmelsesbestræbelserne mellem de to parter, især efter afskaffelsen af apartheid og afslutningen på Sydafrikas internationale isolation, der har varet i årtier.

Denne mulighed for at omgå aftaler mellem EU og tredjelande til skade for EU-producenters konkrete interesser bør forebygges, inden der indgås sådanne aftaler. Eftersom der findes et stort antal lignende aftaler med tredjelande, bør de ansvarlige EU-institutioner til enhver tid træffe de nødvendige forebyggende foranstaltninger for at undgå risikoen for forfalskning af en mængde beskyttede produkter.

Tager Kommissionen hensyn til beskyttelsen af traditionelle betegnelser på EU-produkter i forbindelse med indgåelse af frihandelsaftaler, og hvilke instrumenter råder den over i dette konkrete tilfælde med henblik på at beskytte ouzo- og grappaproducenterne imod den uretmæssige brug af disse betegnelser i Sydafrika?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Poul Nielson*(8. marts 2000)*

Målet med frihandelsaftalerne mellem EF og tredjelande er først og fremmest at fjerne handelsbarrierer for stort set al samhandel mellem parterne. Aftalerne omfatter imidlertid også andre handelsrelaterede områder, som f.eks. beskyttelse af intellektuel ejendomsret. Dette er tilfældet med aftalen mellem EF og Sydafrika.

Forhandlingerne, der førte til aftalen om handel, udvikling og samarbejde, blev nøje fulgt af Rådet under hele forløbet i overensstemmelse med det forhandlingsmandat, som Rådet vedtog i marts 1996. Resultatet fik enstemmig støtte fra medlemsstaterne på Det Europæiske Råd i Berlin i marts 1999, og igen i juli 1999, hvor Rådet traf afgørelse om aftalens midlertidige anvendelse. I oktober 1999 afgav Europa-Parlamentet samstemmende udtalelse om aftalen.

Hvad angår beskyttelse af spiritusbetegnelser, er betegnelserne »ouzo« og »grappa« fuldt ud beskyttet på Fællesskabets område for det pågældende græske og italienske produkt⁽¹⁾. Tredjelandsprodukter kan derfor ikke indføres eller markedsføres i EF under disse betegnelser. På multilateralt plan er disse to betegnelser imidlertid ikke på nuværende tidspunkt beskyttet af regler for handelsrelaterede intellektuelle ejendomsrettigheder (TRIP). EF satser imidlertid på ved forhandling af bilaterale og multilaterale aftaler at sikre beskyttelsen af disse betegnelser på tredjelandsmarkeder. En række tredjelande, deriblandt Sydafrika, er vedblivende imod beskyttelse. De bilaterale aftaler, som EF har indgået med Mexico og Schweiz, indeholder imidlertid sådanne beskyttelsesbestemmelser. Lignende aftaler er i øjeblikket ved at blive forhandlet med ansøgerlandene og nabolandene samt med Canada.

For så vidt angår Sydafrika, indeholder aftalen om handel, udvikling og samarbejde, der blev undertegnet i oktober 1999, en specifik anmærkning om beskyttelse af de geografiske betegnelser »portvin« og »sherry«, som er anerkendt i henhold til de multilaterale regler for TRIP⁽²⁾. Men aftalen bekræftede, at beskyttelse af traditionelle betegnelser som »grappa« og »ouzo« må afvente den separate aftale om vin og spiritus, der har været under forhandling med Sydafrika i de sidste tre år. Denne separate aftale var oprindeligt omfattet af forhandlingsmandatet for hovedaftalen, som blev tildelt Kommissionen i 1996. Kommissionens forhandlingsdelegation har vedholdende søgt at få EF's holdning i dette spørgsmål ført igennem.

I februar 2000 accepterede Sydafrikas regering et forslag fra EF om beskyttelse af betegnelserne »ouzo« og de andre traditionelle spiritusbetegnelser⁽¹⁾ for de pågældende fællesskabsprodukter efter en femårig overgangsperiode. Det blev endvidere aftalt med Sydafrika, at de officielle forhandlinger om vin- og spiritusaftalen skulle genoptages i marts 2000 i håbet om, at aftalen kan undertegnes den 1. juni 2000 og træde i kraft den 1. september 2000.

(1) Se Rådets forordning (EØF) nr. 1576/89 af 29. maj 1989 om fastlæggelse af almindelige regler for definition, betegnelse og præsentation af spiritus (EFT L 160 af 12.6.1989).

(2) Se bilag X til Rådets afgørelse 1999/753/EF af 29. juli 1999 om midlertidig anvendelse af aftalen om handel, udvikling og samarbejde mellem Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstater på den ene side og Den Sydafrikanske Republik på den anden side (EFT L 311 af 4.12.1999).

(3) Grappa, Korn, Kornbrand, Pacharan, Jägertee.

(2000/C 374 E/033)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0122/00
af Alexandros Alavanos (GUE/NGL) til Kommissionen

(27. januar 2000)

Om: Beskyttelse af betegnelsen »ouzo« i handelsaftalen mellem EU og Sydafrika

Den 1. januar 2000 trådte den nye aftale mellem EU og Sydafrika om lettere adgang til fællesskabsmarkedet for sydafrikanske produkter i kraft; disse produkter omfatter vin og alkoholiske drikke. Aftalen om de alkoholiske drikke omfatter beskyttelse af betegnelserne »port« og »sherry«, hvorimod den ikke omfatter nogen tilsvarende form for beskyttelse, hvad angår produktion og afsætning af den græske »ouzo«, hvis betegnelse er knyttet til et produkt, som udelukkende produceres og har sin oprindelse i Grækenland, samt for den italienske »grappa«.

Hvorfor har Kommissionen ikke sørget for at beskytte betegnelsen for den traditionelle græske alkoholiske drik »ouzo« og den italienske »grappa«? Agter den at gøre det nu?

Svar fra Franz Fischler på Kommissionens vegne

(9. marts 2000)

Kommissionen minder det ærede medlem om, at Rådet i 1989 vedtog Rådets forordning nr. 1576/89 af 29. maj 1989 om fastlæggelse af almindelige regler for definition, betegnelse og præsentation af spiritus⁽¹⁾, hvorefter der gives eneretsbeskyttelse til visse geografiske og traditionelle betegnelser for spiritus, der markedsføres inden for Fællesskabet, herunder »Ouzo« og »Grappa«. Betegnelsen Ouzo kan kun anvendes for den aniserede spiritusholdig drik, der fremstilles i Grækenland, og som opfylder særlige kriterier.

Aftalen mellem Fællesskabet og Sydafrika om handel, udvikling og samarbejde, der blev underskrevet den 11. oktober 1991, indeholder i sit bilag X kun særbestemmelser om beskyttelse af oprindelsesbetegnelserne »Porto« og »Sherry«, medens andre betegnelser⁽²⁾ ikke nævnes. Det fastsættes imidlertid i det nævnte bilag, at der skal føres forhandlinger om en særskilt aftale om vin og spiritus, bl.a. for mere detaljeret at fastlægge de indgåede forpligtelser vedrørende portvin og sherry. Kommissionen har i forbindelse med forhandlingerne om denne aftale, der foregik sideløbende med forhandlingerne om den samlede aftale, ikke givet grund til tvivl om, at den var besluttet på, at beskyttelsen af den græske betegnelse »Ouzo«, ligesom i øvrigt også de andre traditionelle betegnelser, herunder »Grappa«, skulle indgå i aftalen. Den sydafrikanske delegation var i lang tid af principielle grunde ikke i stand til at acceptere en sådan eneretsbeskyttelse for traditionelle betegnelser, hvilket forhindrede, at aftalerne om vin og spiritus med Sydafrika blev indgået inden for de oprindeligt fastsatte frister. Det var først medio februar 2000, at den sydafrikanske regering accepterede et forslag fra Fællesskabet, hvorefter Sydafrika efter en overgangsperiode på 5 år accepterer at beskytte betegnelsen »Ouzo« og de øvrige traditionelle betegnelser for spiritus⁽³⁾ for så vidt angår fællesskabsprodukter. Fristerne for denne accept fastsættes i særtaftalen om spiritus, der skulle være indgået inden 1. juni 2000 og sammen med vinaftalen træde i kraft den 1. september 2000.

I øvrigt henvises det ærede medlem til svaret på skriftlig forespørgsel E-121/00 fra hr. Souladakis (*) om samme emne.

(¹) EFT L 160 af 12.6.1989.

(²) EFT L 311 af 4.12.1999.

(³) Grappa, Korn, Kornbrand, Pacharan, Jägertee.

(⁴) Se side 27.

(2000/C 374 E/034)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0126/00
af Carmen Cerdeira Morterero (PSE) til Kommissionen**

(27. januar 2000)

Om: Forsinkelser i Madrid-Barajas lufthavn

Sammenslutningen af Europæiske Luftfartsselskaber (AEA) har for nylig offentliggjort oplysninger for driften af de vigtigste europæiske lufthavne i tredje kvartal 1999. Konklusionerne er sønderlemmende for lufthavnen i Madrid, som i negativ henseende kun overgås af lufthavnen i Barcelona og Malpensa-lufthavnen i Milano. Ifølge disse oplysninger starter over halvdelen af flyene med forsinkelse fra Barajas (51,9%), og den gennemsnitlige forsinkelse er på 43 minutter. Situationen for de fly, der lander, er ikke bedre, eftersom 47,7% er forsinkede, og den gennemsnitlige ventetid er på 45 minutter.

Undersøgelsen omfatter også årsagerne til forsinkelserne, og her ser man klart lufthavnens ansvar, idet kun 16% skyldes forsinkelser i andre lufthavne, medens lufthavnens egen flyvekontroltjeneste samt losning og klargøring af fly på jorden tilsammen tegner sig for 31,5%. Kort sagt, oplysningerne viser, at der er en dårlig situation i Barajas, og at årsagerne hertil ligger hos lufthavnen selv.

Hvilke foranstaltninger kan Kommissionen i betragtning af disse oplysninger og Kommissionens ønske om at få europæisk indre luftrum, som kommissær de Palacio personligt har givet udtryk for:

- træffe for at forbedre situationen i de europæiske lufthavne?
- Foreligger der noget initiativ hertil fra Kommissionens side?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(20. marts 2000)

Kommissionen er enig i, at situationen med hensyn til forsinkelser i lufttrafikken og overbelastning af luftrummet er blevet så uholdbar, at der meget snart må træffes drastiske forholdsregler.

Kommissionen fører ikke statistik over forsinkelser i lufthavne. Punktlighedsrapporten for tredje kvartal 1999 fra Sammenslutningen af Europæiske Luftfartsselskaber viser imidlertid, at der i mange europæiske lufthavne er tale om meget betydelige forsinkelser.

Hvad angår forsinkelser, der kan tilskrives flyvekontroltjenesten, har Eurocontrol's centrale lufttrafikreguleringsenhed (CFMU) gjort opmærksom på, at der var problemer i december, hvor flyforsinkelserne i Spanien var større end i andre lande som f.eks. Nederlandene, Frankrig og Schweiz. Dette skyldtes personalemangel og dårlige vejrforhold (hovedsagelig tåge). Situationen har senere forbedret sig væsentlig, og forsinkelserne i Madrid lufthavn i januar var mindsket med over halvdelen i forhold til december. Barajas er således ikke længere den værste lufthavn i Europa, hvad forsinkelser angår.

Med hensyn til de foranstaltninger, Kommissionen kunne træffe for at forbedre situationen i de europæiske lufthavne, skal det nævnes, at den d. 1. december 1999 vedtog en meddelelse om skabelse af et fælles europæisk luftrum, hvori den analyserer årsagerne til denne situation og anbefaler en række foranstaltninger på såvel nationalt som EU-plan.

Endvidere er der oprettet en gruppe på højt niveau, som nærmere skal undersøge problemerne i forbindelse med forsinkelserne i lufttrafikken, og hvis formand er Kommissionens næstformand med ansvar for energi og transport. Gruppen skal have afsluttet sit arbejde i juni 2000, og Kommissionen vil holde Rådet og Parlamentet underrettet om resultaterne.

(2000/C 374 E/035)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0151/00
af Nicholas Clegg (ELDR) til Kommissionen

(31. januar 2000)

Om: Statsstøtte og kulindustri

Kan Kommissionen bekræfte, at dens undersøgelse af fusionen mellem Ruhrkohle AG, Saarbergwerke AG og Preussag Anthrazit GmbH i 1998 har vist, at den tyske regering ydede statsstøtte i den forbindelse? Hvilke skridt vil Kommissionen tage for at sikre tilbagebetaling af denne støtte?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(1. marts 2000)

Kommissionen kan bekræfte, at den har undersøgt, om der har været ikke-anmeldt statsstøtte indblandet i salget af det offentligt ejede Saarbergwerke AG til det privat ejede selskab RAG Aktiengesellschaft (RAG AG).

Efter at have gennemført sine undersøgelser besluttede Kommissionen den 18. januar 2000 at sende en åbningsskrivelse til den tyske regering, som blev anmodet om senest en måned efter modtagelsen at forelægge: en udførlig og kvantificeret økonomisk evaluering af de risici, som RAG AG har påtaget sig med opkøbet af Saarbergwerke AG; en udførlig kommerciel og økonomisk evaluering af hvert datterselskab i Saarbergwerke AG-gruppen på tidspunktet for fusionen tillige med de forventede, fremtidige likviditetsoverførsler; en udførlig kommerciel og økonomisk evaluering af synergieffekterne for Deutsche Steinkohle AG som følge af opkøbet af Saarbergwerke AG's kulproducerende faciliteter; en udførlig kommerciel og økonomisk evaluering af synergieffekterne for RAG AG som følge af opkøbet af Saarbergwerke AG's øvrige produktionsfaciliteter; samt en begrundelse for, hvorfor salgsprisen på 1 DEM, som RAG AG betalte for Saarbergwerke AG, ikke er anmeldt som statsstøtte til kulsektoren i overensstemmelse med artikel 1, stk. 2 og 4, i Kommissionens beslutning nr. 3632/93/EKSF af 28. december 1993 om fællesskabsordningen for statsstøtte til kulindustrien⁽¹⁾, hvis Tyskland betragtede dette som en risikoforsikring for RAG AG.

Skrivelsen vil også blive offentliggjort i EF-Tidende sammen med en opfordring om, at tredjeparter kan fremsende deres bemærkninger inden for en måned efter offentliggørelsen. De modtagne bemærkninger vil dernæst blive videresendt til den tyske regering, så denne får lejlighed til at svare.

På grundlag af disse svar træffer Kommissionen efterfølgende en endelig afgørelse om, hvorvidt ikke-anmeldt statsstøtte har været indblandet i opkøbet.

⁽¹⁾ EFT L 329 af 30.12.1993.

(2000/C 374 E/036)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0174/00
af Salvador Garriga Polledo (PPE-DE) til Kommissionen

(31. januar 2000)

Om: Opfordring til ECB om at ændre de ugentlige købstilbud

Nogle spanske banker har bedt om ændringer af nogle af elementerne i ECB's monetære politik, f.eks. de ugentlige repoforretninger, fordi de rammer de spanske pengeinstitutter.

De pågældende ønsker, at de ugentlige købstilbud til fast rente ændres til tilbud med varierende rente for at fjerne incitamentet til at fremsætte overdrevne kontanttilbud i forbindelse med disse købstilbud.

Kan Kommissionen svare på, om den mener at det bør foreslås at imødekomme de spanske pengeinstitutters anmodning, så deres ønsker om fremsættelse af officielle erklæringer om tidligere fremsatte bud opfyldes?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pedro Solbes Mira

(1. marts 2000)

Det ærede medlems forespørgsel vedrører måden, hvorpå Det Europæiske System af Centralbanker (ESCB) gennemfører eurozonens monetære politik. Som anført i EF-traktatens artikel 105 er dette én af ESCB's grundlæggende opgaver. Kommissionen har ingen kompetence på dette område.

(2000/C 374 E/037)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0181/00 af Michl Ebner (PPE-DE) til Kommissionen

(31. januar 2000)

Om: Genindførelse af ulve, bjørne og lossere

Under henvisning til skriftlig forespørgsel E-2432/99⁽¹⁾ anmodes Kommissionen om nærmere oplysninger om de deri nævnte projekter til genindførelse af ulve, bjørne og lossere. Af interesse er navnlig spørgsmålet, hvilket hovedformål disse projekter havde, hvor store udgifterne til de enkelte projekter var, og hvilke organer der desuden har finansieret dem. Kommissionen anmodes om så udførlige oplysninger som muligt herom.

⁽¹⁾ EFT C 219 E af 1.8.2000, s. 161.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(6. april 2000)

I sit svar på skriftlig forespørgsel E-2432/99⁽¹⁾ fra det ærede medlem oplyste Kommissionen, at det finansielle instrument LIFE-Nature og dets forgængere havde finansieret mange projekter med det formål enten direkte eller indirekte at bevare ulven (21 projekter), lossen (14 projekter) og den brune bjørn (17 projekter).

I lyset af det ærede medlems nye forespørgsel vil Kommissionen understrege, at kun to af disse LIFE-Nature-projekter indbefatter specifikke aktioner til genoprettelse af bestanden af den brune bjørn, og at intet projekt nogen sinde er blevet finansieret med det formål at genindføre ulven og lossen eller genoprette bestanden heraf.

Nærmere oplysninger om disse to projekter vil blive sendt direkte til det ærede medlem og til Parlamentets generalsekretariat.

⁽¹⁾ EFT C 219 E af 1.8.2000, s. 161.

(2000/C 374 E/038)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0195/00
af Elisabeth Schroedter (Verts/ALE) til Kommissionen

(27. januar 2000)

Om: Interreg-projekt i Schwedt, delstaten Brandenburg – anvendelse af tropisk træ i et projekt, som får maksimal støtte fra EU

Til en bro for fodgængere og cyklister over en sluse i byen Schwedt, euroregion Pomerania, blev der bevilget en maksimal støtte på 75 % fra EU, og den absolutte del af EU-bevillingerne er på 1,45 mio. DM. Denne bro skal bygges af Bongossi-træ, en træsort, som ikke anerkendes som værende et produkt fra bæredygtigt skovbrug.

1. Mener Kommissionen, at anvendelse af træ fra troperne, der ikke kan stamme fra økologisk skovbrug, kan få støtte fra EU-støttemidler, og at en sådan støtte er forenelig med den horisontale fællesskabspolitik »Beskyttelse og forbedring af miljøet«?

I bekræftende fald, hvorledes kan Kommissionen begrunde dette, især med hensyn til Fællesskabets tilsagn om beskyttelse af klimaet i verden?

I benægtende fald, hvad agter Kommissionen at foretage sig for at hindre denne støtte?

2. Mener Kommissionen, at det er nødvendigt at anvende træ fra troperne til et projekt med EU-støtte, når der findes andre alternativer?

3. Mener Kommissionen, at det med hensyn til at overholde den europæiske miljøbeskyttelse og tilsagn om beskyttelse af klimaet i verden er nødvendigt at standse udbetaling af støtte fra fællesskabsinitiativet Interreg omgående for eventuelt at opnå, at denne træsort fra troperne slet ikke bliver leveret?

I bekræftende fald, hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe i dette tilfælde?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(30. marts 2000)

Kommissionen er fuldstændig klar over behovet for at fremme økologisk skovbrug i udviklingslandene. F.eks. er der afsat mere end 50 mio. EUR pr. år fra Fællesskabets budget til bevarelse af skove og bæredygtigt skovbrug i udviklingslandene. Kommissionen har ligeledes deltaget i globale drøftelser om emnet, f.eks. i internationale skovbrugskomitéer for at fremme den økologiske dimension af skovforvaltning. Den har også støttet frivillig attestering af skovbrugsprodukter med henblik på bevidstgørelse.

I henhold til strukturfondsbestemmelserne er det medlemsstaterne, der udvælger de enkelte projekter, når der er opnået enighed med Kommissionen om prioriteringen i det strategiske program. Samtidig er de nationale myndigheder tvunget til at anvende fællesskabsbestemmelserne, f.eks. miljøbestemmelserne.

Ifølge de oplysninger, Kommissionen har modtaget fra de tyske myndigheder udgør den særlige gennemførelse af det specifikke projekt, det ærede medlem omtaler, ikke en overtrædelse af fællesskabsbestemmelserne eller af de nationale tyske bestemmelser. Derfor er Kommissionen ikke i stand til at øve indflydelse på projektet, og der er ingen grund til at tilbagekalde den finansielle støtte fra strukturfondene.

Kommissionen har dog til hensigt at undersøge muligheden for i højere grad at tilgodese miljøet i forbindelse med bestemmelserne vedrørende den europæiske offentliges sektors indkøb. Resultatet af denne undersøgelse vil give sig udslag i en fortolkningsmeddelelse om den europæiske offentliges sektors indkøb og miljøet.

På opfordring fra Rådet er Kommissionen ved at overveje muligheden for yderligere tiltag vedrørende attestering af bæredygtigt skovforvaltning og etikettering af produkter fra sådanne skove.

(2000/C 374 E/039)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0199/00
af Mogens Camre (UEN) til Kommissionen**

(31. januar 2000)

Om: Illoyal priskonkurrence på danske eksportmarkeder som følge af EU-støtte til fetaprodukter

Er Kommissionen klar over, at støttepolitikken i forhold til feta medfører en urimelig prisfordel for producenter af ultrafiltreret feta på bekostning af tilsvarende og konkurrerende produkter, hvilket skaber konkurrencefordrejning, og er Kommissionen ikke enig i, at støttesatsen for »Combi White«, der er afhængig af den anvendte mængde skummetmælk, bør tages op til revision, hvilket også ville fremme innovative virksomheder, og kan Kommissionen endelig redegøre for, hvad der er sket med det forslag, der blev fremsat for ca. tre år siden, med henblik på at indføre mindstepriser som forudsætning for at opnå restitutioner, et krav der ville sikre, at støtten ikke fordrejer konkurrencen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(6. marts 2000)

Eksportrestitutioner fastsættes til samme beløb for fetaost fremstillet af komælk, uanset hvilken fremstillingsmetode der er benyttet.

Der fastsættes restitutioner for hver enkelt ost ud fra fedt- og vandindholdet, og Kommissionen tager desuden hensyn til markedssituationen for det enkelte produkt og de lofter, der er fastlagt ved Verdenshandelsorganisationens (WTO) aftale.

Kommissionen har ikke noget nærmere kendskab til det omtalte produkt »Combi White«. Ifølge visse oplysninger skulle det være et handelsnavn på et produkt, der er fremstillet af vegetabilsk fedt og protein. I så fald er det ikke et mejeriprodukt og skal, når det gælder eksportrestitutioner, behandles som et produkt uden for bilag I, der konkurrerer med feta fremstillet af komælk. Restitutionsbeløbet for produkter uden for bilag I beregnes ud fra sammensætningen af det pågældende produkt. Eksportrestitutionerne for mejeriprodukterne skummetmælkspulver og smør er, når disse indgår i produkter uden for bilag I, for øjeblikket 4,5 % lavere end for de samme mejeriprodukter eksporteret i uforarbejdet stand. Denne forskel er på nuværende tidspunkt nødvendig af budgetmæssige årsager.

Der er en minimumspris franko grænse på 230 €/100 kg, som skal overholdes for ost, der hører under KN-kode 0406 i Den Kombinerede Nomenklatur, hvis man skal kunne opnå restitutioner. Denne minimumspris blev fastlagt på det pågældende niveau i 1996 for at begrænse eksporten af ost fra EU på grundlag af WTO-restriktionerne over for subsidieret eksport af ost.

Som led i traditionel handelspraksis er feta fremstillet af komælk, der falder ind under KN-kode 0406 9033 9919, for øjeblikket fritaget fra kravet om overholdelse af minimumsprisen.

(2000/C 374 E/040)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0200/00
af Reinhard Rack (PPE-DE) til Kommissionen**

(31. januar 2000)

Om: Stillinger til østrigere i Kommissionen — lønklasse A2

Kommissionen opslug ved udgangen af 1999 tre direktørstillinger til østrigske statsborgere. Ved den efterfølgende udvælgelsesprocedure blev kun én af de tre stillinger faktisk besat. Under udvælgelsesproceduren til besættelse af stillingen i Direktoratet Borger i EU — Ungdomsanliggender i Generaldirektoratet Uddannelse og Kultur indstillede udvælgelseskomiteen to kandidater, »der fuldt ud opfylder kvalifikationskravene til den pågældende stilling« til den kompetente ansættelsesmyndighed. Alligevel vedtog Kommissionen ikke at foretage ansættelse. Den tredje udvælgelsesprocedure førte ikke til nogen indstilling fra udvælgelseskomiteens side.

Kommissionen bedes oplyse, hvorfor den, på trods af at der var to kvalificerede kandidater, alligevel ikke gik videre med besættelsen af stillingen som direktør for Borger i EU – Ungdomsanliggender?

Kommissionen bedes desuden oplyse, hvad den pågældende udvælgelsesprocedure, der i dette tilfælde blev afbrudt uden af have ført til noget resultat, har kostet de europæiske borgere – både i faktiske omkostninger som omkostninger til udvælgelsesprocedure, omkostningsgodtgørelser osv. samt i infrastrukturomkostninger?

Kommissionen bedes yderligere oplyse, hvorfor udvælgelsesproceduren vedrørende stillingen som direktør for Revision og Kontrol af Strukturforanstaltninger ikke har ført til indstilling af kandidater samt hvilke omkostninger gennemførelsen af denne procedure har medført?

Endelig bedes Kommissionen oplyse, om de to direktørstillinger, der ikke blev besat, fortsat er forbeholdt østrigske statsborgere? – I benægtende fald bedes Kommissionen oplyse hvorfor?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock

(13. marts 2000)

Kommissionen noterer sig den bekymring, som det ærede medlem giver udtryk for, med hensyn til de to direktørstillinger (i Generaldirektoratet for Uddannelse og Kultur samt Generaldirektoratet for Finanskontrol), der ikke blev besat med østrigske statsborgere.

Kommissionen bekræfter, at de pågældende stillinger var forbeholdt østrigske statsborgere i henhold til de særforanstaltninger, der blev indført i overensstemmelse med Rådets afgørelse, hvorved der skulle forbeholdes stillinger til de tre nye medlemsstater (Østrig, Finland og Sverige). Proceduren til besættelse af disse stillinger foregik i al åbenhed og i overensstemmelse med de nye bestemmelser om udnævnelse til stillinger i lønklasse A1 og A2, som Kommissionen vedtog i sin afgørelse af 18. september 1999.

Hvad angår A2-stillingen i Generaldirektoratet for Uddannelse og Kultur, resulterede proceduren, ifølge hvilken alle ansøgninger, der modtages efter offentliggørelsen af meddelelsen om den ledige stilling, i en udtalelse fra Det Rådgivende Udvalg for Udnævnelser til ansættelsesmyndigheden, hvorefter to ansøgere blev udvalgt til den sidste runde. Det Rådgivende Udvalg for Udnævnelser udvalgte ingen af ansøgerne til A2-stillingen i Generaldirektoratet for Finanskontrol, da ansøgernes karriereprofiler ikke svarede til de kvalifikationer, der var nævnt i meddelelsen om den ledige stilling.

Kommissionen understreger, at den i sin egenskab af ansættelsesmyndighed er ansvarlig for den endelige udvælgelse af ansøgere ved besættelse af ledige A1- og A2-stillinger. Den bekræfter, at den i de tilfælde, som det ærede medlem nævner, desværre måtte konstatere, at ansøgernes karriereprofiler ikke svarede til de kvalifikationer, der krævedes til de to direktørstillinger. Kommissionen besluttede derfor på ny at igangsætte de to udvælgelsesprocedurer, og stillingerne vil således blive genopslået. Kommissionen kan bekræfte, at disse to stillinger ikke længere er forbeholdt østrigske statsborgere, da særforanstaltningerne for ansættelse af statsborgere fra de nye medlemsstater ophørte den 31. december 1999.

Kommissionen kan oplyse over for det ærede medlem, at omkostningerne ved tilrettelæggelsen af de to udvælgelsesprocedurer beløb sig til EUR 4117. Samtalerne med ti ansøgere til direktørstillingen i Generaldirektoratet for Uddannelse og Kultur kostede EUR 2482 (EUR 1591 for leje af et videokonferencelokale i Wien til samtaler med fem ansøgere og EUR 891 for rejseudgifter i forbindelse med samtaler med fem ansøgere i Bruxelles). Samtalerne i Bruxelles med seks ansøgere til direktørstillingen i Generaldirektoratet for Finanskontrol kostede EUR 1635 i rejseudgifter.

(2000/C 374 E/041)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0204/00 af Freddy Blak (PSE) til Kommissionen

(4. februar 2000)

Om: Blindes rejsen med førerhunde

Det er et problem for blinde at rejse med deres førerhunde, da alle europæiske lande har forskellige regler for de nødvendige dyrlægekontroller og vaccinationer.

Generelt varierer reglerne kraftigt mellem de europæiske lande. Storbritannien kræver, at man på forhånd søger om indførelstilladelse, mens der i Sverige kræves, at hunden kan identificeres med enten tatovering eller mikrochip, og Spanien tillader ikke rabiesvaccinationer, der er mere end 12 måneder gamle.

Det tillader ikke blinde at tage en spontan rejse, da alt skal forberedes i detaljer, og hvad sker der så med den fri bevægelighed for blinde?

Har Kommissionen overblik over de varierende regler, der eksisterer for at tage førerhunde med ind i europæiske lande?

Har Kommissionen overvejet at harmonisere disse regler, så også de blinde kan gøre brug af princippet om fri bevægelighed mellem de europæiske lande?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(10. marts 2000)

Kommissionen er opmærksom på de problemer, der opstår som følge af, at der i EU-landene eksisterer forskellige generelle regler for medtagelse af kæledyr på rejser mellem medlemsstaterne – herunder især førerhunde. Kommissionens forsøg på at harmonisere de veterinære krav, der stilles for indførslen af disse dyr, har desværre hidtil ikke givet nogen resultater.

Efter en høring af en gruppe uafhængige videnskabsfolk har den britiske regering for nylig afskaffet karantæneordningen til fordel for en alternativ ordning, der er mindre restriktiv og som under visse betingelser giver mulighed for, at det bliver lettere for personer at medtage deres egne dyr, når de rejser mellem medlemsstaterne.

Synshandicappede og deres førerhunde, har været blandt de første, der har fået glæde af de nye britiske regler. Det første dyr, der – i forventning om gennemførelsen af de nye bestemmelser – blev indført på britisk grund uden karantæne, var i øvrigt en førerhund.

På baggrund af denne nye udvikling forelægger Kommissionen inden længe Rådet og Parlamentet et forslag til forordning, der har til formål at harmonisere de veterinære krav, der stilles i forbindelse med flytninger af kæledyr. Dette forslag vil især gøre det muligt at løse de problemer, som den dag i dag møder de synshandicappede, der tager deres førerhund med på rejser inden for Fællesskabet.

(2000/C 374 E/042)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0210/00

af Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) til Kommissionen

(4. februar 2000)

Om: Erikas forlis og fiskerierhvervet

Olietankskibet Erika, som sejlede under maltesisk flag, forliste forleden ud for Bretagnes kyst og forårsagede omfattende og i mange tilfælde uoprettelige skader på miljøet som sådan og især på havets økosystem og fiskeressourcerne.

Blandt de hårdest ramte erhverv er fiskeri og akvakultur, og der er her tale om alvorlige sociale konsekvenser.

Har Kommissionen udarbejdet en analyse af de skadelige følger af Erikas forlis, især for fiskeri og akvakultur?

Kan Kommissionen gøre rede for denne analyse?

Hvis Kommissionen ikke råder over sådanne oplysninger, vil den da forpligte sig til at fremsende dem til Europa-Parlamentets fiskeriudvalg, så snart de foreligger?

Kan Kommissionen gøre rede for de økonomiske foranstaltninger, som den agter at træffe for at yde økonomisk kompensation til de berørte inden for fiskeri og akvakultur?

Vil der blive gennemført ekstraordinære foranstaltninger for at afhjælpe skaderne?

Kan Kommissionen oplyse, hvilke skridt der er taget eller vil blive taget med henblik på en effektiv bekæmpelse af ulykker til søs, hvor der transporteres farlig last, imødegå risikoen for olieforurening og undersøge, hvordan denne forurening kan kontrolleres, når den først har fundet sted?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(21. marts 2000)

De franske myndigheder er i øjeblikket ved at foretage en evaluering af skaderne som følge af olie-tankskibet Erikas forlis, især for fiskeri og akvakultur. Kommissionen er rede til at forelægge Europa-Parlamentets fiskeriudvalg denne evaluering, så snart den kommer i besiddelse deraf.

På basis af denne evaluering vil Kommissionen efter fransk anmodning naturligvis iværksætte de mest egnede foranstaltninger i den gældende bestemmelser. Disse foranstaltninger vil tage sigte på at yde kompensation til fiskerisektoren for de tab, som er en følge af nævnte olieforureningskatastrofe. Det finansielle instrument til udvikling af fiskeriet (FIUF) vil gennem EF-medfinansiering kunne bidrage til at råde bod på disse skader. Disse finansieringer vil måske kunne indgå i det kommende franske enhedsprogrammeringsdokument for strukturinterventionerne til fordel for fiskeri og akvakultur for perioden 2000-2006 i overensstemmelse med bestemmelserne i FIUF-gennemførelsesforordningen (Rådets forordning (EF) nr. 2792/1999 af 17. december 1999 om de nærmere regler og betingelser for Fællesskabets strukturforanstaltninger for fiskeriet⁽¹⁾). Der er under FIUF blevet afsat en rammebeløb på 225 mio. EUR til dette program, hvis konkrete foranstaltninger snart vil blive aftalt mellem Kommissionen og de franske myndigheder. Derimod er der ikke fastsat ekstraordinære hjælpeforanstaltninger i de nuværende EF-bestemmelser for fiskeri- og akvakultursektoren.

Der i øvrigt blevet udarbejdet flere foranstaltninger med henblik på at effektivisere bekæmpelsen af ulykker til havs, og nogle er allerede blevet gennemført. I tilfældet med Erika mobiliserede Kommissionen Fællesskabets ekspertgruppe vedrørende havforurening, så snart den fik kendskab til ulykken. I dagene efter blev der stillet en forbindelsesmand til rådighed for de franske myndigheder for at lette koordineringen med de europæiske forureningsbekæmpende fartøjer. Derefter blev der på fransk anmodning indsamlet præcise oplysninger om mulighederne for at anvende flydende barrierer, der kan hindre, at olieforureningen breder sig, og om hvilket udstyr der findes til vask af fugle, der er indsmurt i olie. 10 medlemsstater og Norge har stillet over 26 km flydende barrierer til rådighed for Frankrig. Tre sagkyndige fra Fællesskabets ekspertgruppe er blevet sendt ud til stedet for at deltage i evalueringen af de mange tjenesteydelser og alt det udstyr, der er stillet til rådighed for Frankrig til rengøring og retablering. For at kunne drage nytte af erfaringerne i fremtiden koordinerede Kommissionen i januar et besøg på stedet for specialiserede europæiske observatører. Endelig har Kommissionen under hele operationen udsendt informationsbulletiner, der er blevet udarbejdet på basis af de sagsakter, som der er modtaget fra de franske myndigheder, til myndighederne i de øvrige medlemsstater, der er direkte berørt af katastrofen.

Kommissionens udkast til beslutning⁽²⁾ vil i fremtiden gøre det muligt at forbedre samarbejdet om bekæmpelse af utilsigtet havforurening. Når Europa-Parlamentet og Rådet har vedtaget det endeligt, vil der være optimale betingelser for en krisestyring som den, Erikas forlis har medført. I Erikas tilfælde ville det specielt have kunnet bidrage til finansieringen af evalueringen og overvågningen af denne olieforurenings miljøvirkninger.

Efter Erika-ulykken har Kommissionen besluttet at udarbejde en meddelelse om sikkerheden for olie-tankskibe med henblik på en øget forebyggelse af ulykker. Der vil blive foreslået lovgivningsmæssige foranstaltninger for at forbedre fartøjsinspektionen i havnene og kontrollen af klassifikationselskaberne samt fremskynde anvendelsen af mere miljøvenlige olietankskibe i EF-farvandene. Denne meddelelse forventes at blive forelagt Europa-Parlamentet og Rådet i april 2000. Kommissionen håber, den vil give anledning til en indgående debat om dette emne.

⁽¹⁾ EFT L 337 af 30.12.1999.

⁽²⁾ KOM(98) 769.

(2000/C 374 E/043)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0216/00
af Enrico Ferri (PPE-DE) til Kommissionen**

(4. februar 2000)

Om: De interne udvælgelsesprøver COM/TA/99, COM/TB/99 og COM/TC99

Generaldirektøren for personale og administration i Kommissionen traf den 2. december 1999 afgørelse om at ændre fristerne for de tre ovennævnte interne udvælgelsesprøver indtil den 22. december i strid med opslagene (hvor fristen for indgivelse af ansøgning var fastsat til den 30. juli 1999 kl. 16) og ikke som planlagt at afholde prøverne den 6. og 7. december 1999, men at udsætte dem til en endnu ikke fastsat dato. Kommissionens personale er blevet orienteret om afgørelsen med elektronisk post.

1. Kan Kommissionen oplyse:

- a) den nøjagtige begrundelse for denne afgørelse, som er i strid med opslagene for de nævnte udvælgelsesprøver, der i øvrigt er fastsat af Kommissionen selv; en afklaring er især nødvendig, fordi afgørelsen om at ændre fristerne til dels er begrundet ud fra ønsket om at give adgang til de ansøgere, der ifølge teksten til afgørelsen af 2. december 1999 ikke opfyldte kravene i punkt XII i opslagene inden for den heri fastsatte frist (den 30. juli 1999 kl. 16)
- b) grundene til, at afgørelsen blev truffet kun to søgnedage, inden prøverne skulle indledes den 6. og 7. december; det er let at forestille sig, hvilke konsekvenser dette har haft for ansøgerne, af hvilke i øvrigt kun de ansatte i Kommissionen blev orienteret i god tid (dvs. inden det oprindeligt fastsatte tidspunkt)
- c) hvordan den agter at løse de problemer, der er opstået på grund af denne udsættelse af prøverne, hvis varighed forresten endnu ikke er blevet oplyst, for de ansøgere, hvis ansættelse snart ophører eller allerede er ophørt
- d) hvordan den kan garantere, at udvælgelsesprøven forløber korrekt og gennemsigtigt under absolut overholdelse af de bestemmelser, som Kommissionen nu overtræder efter selv at have fastsat dem?

2. I betragtning af ovenstående og af, at Kommissionens afgørelse af 2. december 1999 må forventes at føre til en forøgelse af antallet af ansøgere, anser den det da ikke for hensigtsmæssigt og korrekt at forøge antallet af stillinger, der skal besættes? Hermed kunne det forhindres, at situationen for ansøgere til interne udvælgelsesprøver ikke blev yderligere forværret, idet disse i modsætning til tidligere år er åbne for alle personalekategorier, indeholder mindre strenge adgangskrav og derfor indebærer, at forholdet mellem antallet af ansøgere og ledige stillinger er klart mindre gunstigt i sammenligning med de seneste års interne udvælgelsesprøver.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock

(16. marts 2000)

1. (a) Den 2. december 1999 besluttede Kommissionens generaldirektør for personale og administration at forlænge fristen for indgivelse af ansøgninger fra den 30. juli kl. 16.00 til den 22. december 1999 kl. 16.00 og ikke at afholde udvælgelsesprøverne den 6. og 7. december 1999 som planlagt. Generaldirektøren traf denne beslutning i kraft af sin funktion som ansættelsesmyndighed, og dette skete i overensstemmelse med personalevedtægten. Næstformanden, der har personalet som ansvarsområde, støttede fuldt ud denne beslutning. Generaldirektøren for personale og administration sendte en meddelelse til hele personalet den 2. december 1999, hvori han forklarede, at han havde truffet denne beslutning som følge af, at et stort antal ansøgere havde henledt hans opmærksomhed på proceduremæssige problemer, som medførte, at de var blevet nægtet adgang til udvælgelsesprøverne, fordi de ikke havde indsendt den nødvendige dokumentation (som krævet i punkt XII i meddelelserne om udvælgelsesprøverne). Da kravene om indsendelse af den nødvendige dokumentation havde været strengere end ved tidligere udvælgelsesprøver, drog generaldirektøren den konklusion, at denne ændring kunne have resulteret i en vis uklarhed for et stort antal ansøgere vedkommende. Efter at have taget hensyn til alle relevante faktorer handlede generaldirektøren kort og godt ud fra den betragtning, at ansøgere, der i alle andre henseender var berettigede til at deltage i udvælgelsesprøverne, ikke skulle afskæres fra denne mulighed på grund af utilsigtede fejl fra deres side eller mangler ved indsendelsen af den krævede dokumentation.

- (b) Generaldirektøren ønskede at sikre sig, at alle tænkelige løsninger var blevet overvejet. Han traf derfor først sin beslutning, efter at de tre udvælgelseskomiteer havde afsluttet deres arbejde med vurderingen af ansøgernes adgangsberechtiggelse, efter drøftelser med forskellige tjenestegrene i det berørte generaldirektorat og efter et møde med medlemmerne af de tre udvælgelseskomiteer, som fandt sted den 1. december 1999. Derefter meddeltes beslutningen til ansøgerne så hurtigt som muligt.

Den 2. december 1999 sendtes en e-mail til hele personalet, og de enkelte delegationer blev underrettet pr. fax. Den 6. og 7. december 1999 var repræsentanter for ansættelseskantoret til stede på de tre steder for prøvernes afholdelse (Bruxelles, Luxembourg og Ispra), hvis der skulle være ansøgere, der ikke rettidigt havde modtaget oplysningerne, og som derfor mødte op til prøverne. Det var kun tilfældet for fire ansøgere vedkommende (ud af i alt 538), og Kommission mener derfor, at de foranstaltninger, der blev truffet til underretning af ansøgerne om beslutningen, i betragtning af omstændighederne var hensigtsmæssige.

- (c) I meddelelsen af 2. december 1999 til hele personalet anførtes det klart, at ansøgere, der allerede havde fået adgang til de tre udvælgelsesprøver, ikke behøvede at ansøge på ny. Ansøgere, som havde fået adgang inden den 2. december 1999, og hvis kontrakt er udløbet i mellemtiden, har stadig ret til at deltage i udvælgelsesprøverne.

De skriftlige prøver i forbindelse med de interne udvælgelsesprøver fandt sted medio marts 2000, som oplyst i en meddelelse af 12. januar 1999 til hele personalet. Den nærmere dato, der efterfølgende meddeltes til alle, var den 15. marts for KOM/TA/99 og KOM/TC/99 og den 16. marts for KOM/TB/99.

- (d) Som ovenfor nævnt traf generaldirektøren sin beslutning i kraft af sin funktion som ansættelsesmyndighed og i overensstemmelse med personalevedtægten. Kommissionen mener derfor ikke, at bestemmelser er blevet overtrådt.

2. På et møde med Det Paritetiske Samarbejdsudvalg den 17. december 1999 accepterede generaldirektøren for personale og administration at tage antallet af ansøgere, der kunne bestå de enkelte udvælgelsesprøver, op til fornyet vurdering i betragtning af det yderligere antal ansøgere, der nu ville få adgang til udvælgelsesprøven som følge af fristens forlængelse, så de oprindeligt godkendte ansøgere ikke stilledes dårligere, selv om yderligere ansøgere fik adgang. Hele personalet orienteredes herom ved en meddelelse af 12. januar 2000 fra generaldirektøren for personale og administration.

(2000/C 374 E/044)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0219/00
af Dorette Corbey (PSE) til Kommissionen

(4. februar 2000)

Om: EU-støtte til Frankrig til »Route Forestière du Port des Moines« i Morvan (Bourgogne)

Den 18. november 1998 stillede tidligere EP-medlem Maartje van Putten skriftlig forespørgsel E-3743/98⁽¹⁾ til Kommissionen, som i sit svar af 2. februar 1999 anførte, at der var brug for flere oplysninger til besvarelse af spørgsmålet. Kommissionens relevante direktorat har i mellemtiden modtaget disse supplerende oplysninger, men Kommissionen har til dato ikke besvaret spørgsmålet.

Den skriftlige forespørgsel (inkl. de af Kommissionen ønskede supplerende oplysninger) har følgende ordlyd:

1. Er Kommissionen bekendt med den skovrydning, der foregår i forskellige dele af den regionale naturpark »Route Forestière du Port des Moines«, og navnlig i »foret domanial de Saint Prix«, beliggende i kommunen Saint Prix, som udgør en del af den regionale naturpark i Morvan, og at eventuel genbeplantning sker med træarter (nåletræ), som påvirker vandressourcerne i uheldig retning med det resultat, at områdets naturlige værdier forringes, og der opstår tørkefænomener?
2. Hvad er Kommissionens holdning til forringelsen af de naturlige værdier i den regionale naturpark i lyset af EU's økonomiske støtte over strukturfondene til det pågældende område i perioden 1994-1999 (SPD Bourgogne, mål 5b-områder, EUGFL-midler)?

⁽¹⁾ EFT C 207 af 21.7.1999, s. 121.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(15. marts 2000)

De supplerende oplysninger til svaret på skriftlig forespørgsel E-3743/98 fra Maartje Van Putten blev tilstillet hende den 9. juni 1999, efter at hun havde afgivet en række præciseringer pr. telefon til Kommissionen.

Kommissionen anførte i sit brev, at den havde henvendt sig til de franske myndigheder vedrørende den omtalte skovrydning. Disse svarede, at »forêt domaniale de Saint-Prix«, hvor skovvejen »route forestière du Port des Moines« er beliggende, var en del af statens private område, der blev forvaltet af den nationale skovstyrelse efter en plan, der var godkendt af landbrugsministeriet, hvilket sikrede en bæredygtig forvaltning af denne skov. Beplantningerne på begge sider af skovvejen består af grantræer (epicea), der er ved at nå deres maksimale levealder, og som nu er ved at regenerere på naturlig vis. Der er således hverken tale om skovrydning eller om genbeplantning med grantræer. Desuden er der tale om et højdedrag i Bourgogne (903 m), hvor der årligt falder mindst mellem 1 000 og 1 200 mm vand, hvilket udelukker enhver fare for tørke.

(2000/C 374 E/045)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0230/00
af Chris Davies (ELDR) til Kommissionen**

(4. februar 2000)

Om: Offentliggørelse af svar på spørgsmål til Kommissionen

Kan Kommissionen redegøre detaljeret for de skridt, den tager for at give alle medlemmer af Europa-Parlamentet samt offentligheden mulighed for at læse de svar, den har afgivet på spørgsmål fra Europa-Parlamentets medlemmer?

Vil Kommissionen af hensyn til gennemskeligheden og på linje med den gængse praksis hos regeringerne i mange medlemsstater sørge for, at svar på spørgsmål fra Europa-Parlamentets medlemmer offentliggøres på Internettet eller Intranettet umiddelbart efter fremsendelsen af svarene til de medlemmer, der har stillet spørgsmålene, og at det sker på originalsproget?

I benægtende fald hvorfor ikke?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Romano Prodi

(18. april 2000)

Europa-Parlamentet offentliggør skriftlige forespørgsler og svar på 11 sprog i De Europæiske Fællesskabers Tidende i overensstemmelse med Parlamentets forretningsorden. De Europæiske Fællesskabers Tidende vil fra og med EFT C 27 i år blive offentliggjort i en elektronisk udgave, se f.eks. <http://europa.eu.int/eur-lex>.

Parlamentet offentliggør også skriftlige forespørgsler og svar fra de sidste to valgperioder på <http://www.europarl.eu.int/questions/fr/default.htm>, som giver forskellige søgemuligheder.

Herudover offentliggøres de skriftlige forespørgsler og svar i databasen Celex, som giver avancerede søgemuligheder. Bestyrelsen for Publikationskontoret, som alle institutioner er medlemmer af, anmodede for nylig om, at Celex, EUDOR og EUR-Lex integreres i en samlet online-service, der giver adgang til alle officielle EU-dokumenter.

Endelig offentliggør Parlamentet svar (på et eller to sprog) på skriftlige forespørgsler på et internt websted i Parlamentet umiddelbart efter, at det har modtaget dem fra Kommissionen.

(2000/C 374 E/046)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0234/00
af Luigi Vinci (GUE/NGL) til Kommissionen

(4. februar 2000)

Om: Miljøindvirkningsvurdering for Malpensa-lufthavnen

Artikel 8, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets beslutning nr. 1692/96/EF⁽¹⁾ af 23. juli 1996 indeholder følgende bestemmelse: »Ved udviklingen og gennemførelsen af projekterne skal medlemsstaterne tage hensyn til miljøbeskyttelsen ved at foretage vurderinger af miljøvirkningerne af de projekter af fælles interesse, der skal iværksættes, i henhold til Rådets direktiv 85/337/EØF⁽²⁾ og i medfør af Rådets direktiv 92/43/EØF⁽³⁾.« Malpensa 2000-lufthavnen er opført som nr. 10 af 14 projekter af fælles interesse.

Malpensa 2000-projektet blev iværksat før vedtagelsen af ovennævnte direktiv og har først efterfølgende fået en sådan størrelse, at direktivet finder anvendelse på det. Direktivet forpligter medlemsstaterne til at underkaste de 14 projekter, der indgår i de transeuropæiske netværk, en miljøindvirkningsvurdering, men er ikke blevet fulgt af den italienske regering — trods gentagne anmodninger fra lokale myndigheder og indbyggerne i området omkring Malpensa-lufthavnen, og uanset at en sådan vurdering var en betingelse for at opnå finansiering fra EU.

Til trods for disse forhold har Malpensa 2000-projektet opnået finansieringer på 400 mia. ITL fra Den Europæiske Investeringsbank.

Kan Kommissionen oplyse, om den italienske regering efter dens opfattelse har overtrådt EU-bestemmelserne om miljøbeskyttelse, der er fastsat i den ovenfor citerede artikel 8 i beslutning nr. 1692/96/EF?

Agter Kommissionen i bekræftende fald, afhængigt af sine beføjelser og med det formål at beskytte den lokale befolknings livsbetingelser og sundhed at undlade at give tilladelse til at øge luftrafikken i Malpensa ud over, hvad der er fastsat i lokalplanen for lufthavnsområdet?

Finder Kommissionen i øvrigt, at der muligvis er begået uregelmæssigheder af den italienske regering og Den Europæiske Investeringsbank i forbindelse med den manglende overholdelse af de bindende betingelser, der er fastsat i artikel 8, stk. 1, i den nævnte beslutning?

(¹) EFT L 228 af 9.9.1996, s. 1.

(²) EFT L 175 af 5.7.1985, s. 40.

(³) EFT L 206 af 22.7.1992, s. 7.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(31. marts 2000)

Godkendelsen af »Malpensa 2000«-projektet (udvidelse af den nuværende lufthavn i Malpensa) blev givet den 13. februar 1987 (transportministeriets dekret nr. 903), inden fristen for, hvornår medlemsstaterne skulle omsætte Rådets direktiv 85/337/EØF af 27. juni 1985 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet til national lovgivning, var udløbet (det skete den 3. juli 1988). De særlige krav om en miljøindvirkningsvurdering (MIV) var derfor ikke gældende.

Ifølge de oplysninger, som er i Kommissionens besiddelse, er der ikke blevet foretaget væsentlige ændringer af projektet⁽¹⁾ (lufthavnsinfrastruktur), siden det blev godkendt i 1987. Ifølge direktiv 85/337/EØF kræves der kun MIV forud for bestemte udviklinger af lufthavnsinfrastrukturen⁽²⁾.

Direktiv 85/337/EØF kan ikke benyttes med tilbagevirkende kraft. At Malpensa-projektet indgår i det transeuropæiske net (TEN), kan ikke betragtes som tilstrækkeligt grundlag for at gøre en undtagelse fra denne generelle regel, der i øvrigt er et generelt princip i Fællesskabets lovgivning og under henvisning til direktiv 85/337/EØF blev bekræftet af Domstolen den 11. august 1995 i sag C-431/92, Kommissionen mod Tyskland (Grosskrotzenburg).

Europa-Parlamentets og Rådets beslutning nr. 1692/96/EF af 23. juli 1996 om Fællesskabets retningslinjer for udvikling af det transeuropæiske transportnet indebærer ikke yderligere forpligtelser i forhold til MIV-direktivet. I artikel 8 hedder det, at »TEN-projekter« er underkastet direktiv 85/337/EØF. Da direktivet omfatter alle projekter, som er blevet godkendt efter den 3. juli 1988, er medlemsstaterne ikke forpligtet til at underkaste projekter, der er blevet godkendt før den 3. juli 1988, MIV-proceduren i direktiv 85/337/EØF, selv om projektet gælder det transeuropæiske net.

Kommissionen har ikke planer om at forbyde en udbygning af trafikken i Malpensa Lufthavn af hensyn til miljøet. Dette spørgsmål hører under medlemsstaternes kompetence, og de kan indføre særlige driftsbestemmelser eller indskrænke trafikrettighederne i Fællesskabets lufthavne af hensyn til miljøet på grundlag af artikel 8, stk. 2 eller artikel 9 i Rådets forordning (EØF) nr. 2408/92 af 23. juli 1992 om EF-luftfartsselskabers adgang til luftruter inden for Fællesskabet⁽³⁾.

⁽¹⁾ I direktiv 85/337/EØF forstås der ved »projekt«: »gennemførelse af anlægsarbejder eller andre installationer eller arbejder — andre indgreb i det naturlige miljø eller i landskaber, herunder sådanne, der tager sigte på udnyttelse af ressourcer i undergrunden« (artikel 1).

⁽²⁾ Direktiv 85/337/EØF, artikel 2, stk. 1.

⁽³⁾ EFT L 240 af 24.8.1992.

(2000/C 374 E/047)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0236/00

af Charles Tannock (PPE-DE) til Kommissionen

(7. februar 2000)

Om: Fremtidige bestemmelser vedrørende træfyrede ovne

Kan Kommissionen bekræfte, at der ikke er planer om at forbyde brugen af træfyrede ovne og f.eks. de ovne, der anvendes ved tilberedning af traditionelle pizzaer?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(29. februar 2000)

Kommissionen har ingen planer om at fastsætte lovgivning eller andre foranstaltninger, som muligvis kan føre til et forbud mod brug af træfyrede pizzaovne.

Skønt der har været rapporter i visse aviser og andre medier, om at der vil blive indført ny hygiejnelovgivning med henblik herpå, er der ikke noget sandt i disse rapporter. Fødevarerfirmaer, som deltager i tilberedning og bagning af pizzaer, er omfattet af Rådets direktiv 93/43/EØF af 14. juni 1993 om fødevarerhygiejne⁽¹⁾, som blev vedtaget enstemmigt i juni 1993, og som medlemsstaterne skulle gennemføre inden 15. december 1995. I henhold til direktivet skal fødevarerudstyr, der kommer i kontakt med fødevarer, være i god stand, rene og vedligeholdt korrekt. Der findes ingen specifikke bestemmelser for pizzaovne.

Det ærede medlem henvises også til Kommissionens svar på skriftlig forespørgsel P-2771/99⁽²⁾ fra hr. Mastella.

⁽¹⁾ EFT L 175 af 19.7.1993.

⁽²⁾ EFT C 330 E af 21.11.2000, s. 49.

(2000/C 374 E/048)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0238/00
af Jillian Evans (Verts/ALE) til Kommissionen

(7. februar 2000)

Om: Strukturfondsadditionalitet

Ifølge den juridiske definition på additionalitet kræves det, at midler fra fonden ikke må erstatte offentlige eller tilsvarende strukturudgifter. I det Forenede Kongerige skal dette imidlertid kun påvises på nationalt plan.

Den europæiske bestanddel af strukturfondsbevillinger til Wales betales fra EU til den britiske statskasse. Den årlige budgettildeling til det walisiske parlament beregnes af finansministeriet under anvendelse af en mekanisme, som ikke er blevet tilpasset for at tage højde for de supplerende beløb, der fra januar 2000 vil stå til rådighed for West Wales og the Valleys under programmets mål 1. Dette betyder i praksis, at EU-projekter i Wales betales over det walisiske budget for uddannelse, sundhed, sociale ydelser osv.

I betragtning af Kommissionen erklærede hensigt om at sikre strukturfondene en mere effektiv og koncentreret indsats mellem 2000 og 2006 vil Kommissionen da overveje at indføre en mekanisme til påvisning af, i hvilket omfang additionalitetsprincippet er anvendt på regionalt basis inden for medlemsstaterne og dermed også, i hvilket omfang midlerne er anvendt til størst mulig fordel i målområderne?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(31. marts 2000)

Bestemmelserne kræver ikke, at medlemsstaterne skal anvende additionalitetsprincippet på regionalt plan.

Bestemmelserne findes i den generelle strukturfondsforordning⁽¹⁾, som Rådet vedtog i juni sidste år, og hvori Kommissionens og medlemsstaternes beføjelser for gennemførelse af programmerne i perioden indtil slutningen af 2006 er fastlagt.

Bortset fra bestemmelserne om additionalitet skal medlemsstaterne ifølge forordningerne for det første sikre, at fællesskabsmidlerne kun anvendes i de tilskudsberettigede regioner, de er bevilget til, og for det andet at disse EU-bevillinger ledsages af nationale bevillinger under overholdelse af de fastlagte grænser. Det programmeringsdokument, Kommissionen har vedtaget, indeholder den nødvendige bekræftelse af begge disse aspekter.

⁽¹⁾ Forordning (EF) nr. 1260/1999 af 21.6.1999 — EFT L 161 af 26.6.1999.

(2000/C 374 E/049)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0239/00
af Jorge Hernández Mollar (PPE-DE) til Kommissionen

(7. februar 2000)

Om: Regionale og lokale beskæftigelsespagter

Efter vedtagelsen af de regionale og lokale beskæftigelsespagter bedes Kommissionen besvare følgende:

1. Hvor stort et antal regionale og lokale beskæftigelsespagter er der nøjagtigt blevet oprettet i samhörighedslandene?
2. Hvordan vurderer Kommissionen den hidtidige udvikling i de enkelte samhörighedslande?
3. Hvilke principper bygger de nye beskæftigelsespagter for perioden 2000-2006 på?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(23. marts 2000)

En detaljeret liste over de 89 regionale og lokale beskæftigelsespagter, der på Kommissionens initiativ blev iværksat i 1997, samt den foreløbige status herover, blev offentliggjort i Kommissionens dokument med titlen »Anden rapport om de regionale beskæftigelsespagter«⁽¹⁾.

For den kommende programmeringsperiodes vedkommende har Kommissionen som udgangspunkt opfordret til en konsolidering og udbredelse af de regionale og lokale beskæftigelsespagter i de operationelle programmer under strukturfondene. I den forbindelse findes der detaljerede retningslinjer i Kommissionens dokument med titlen »Vejledning om regionale og lokale beskæftigelsespagter 2000-2006«⁽²⁾.

⁽¹⁾ SEK(1999) 1932.

⁽²⁾ SEK(1999) 1933.

(2000/C 374 E/050)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0242/00
af Michiel van Hulten (PSE) til Kommissionen**

(31. januar 2000)

Om: Udnævnelse af en ny generaldirektør for Kommissionens Generaldirektorat for Landbrug

I en artikel i The European Voice, fra den 13.-19. januar 2000 med overskriften »Cynics flag up doubts over farm job« antydes det, at der ligger politisk pres bag udnævnelsen af José Domingos Silva til posten som generaldirektør for Kommissionens Generaldirektorat for Landbrug.

1. Kan Kommissionen bekræfte, at José Domingos Silva er blevet udnævnt på grund af personlig fortjeneste og uden anvendelse af politisk pres?
2. Havde Kommissionens medlemmer eller deres tjenestegrene nogen form formelt eller uformelt, skriftligt eller på anden måde kontakt med nogen medlemsstats regering i forbindelse med udnævnelsen af en ny generaldirektør for landbrug, og i givet fald hvilken form og hvilket indhold havde disse kontakter, og hvornår fandt de sted?
3. Kan Kommissionen bekræfte The European Voices påstand om, at José Domingos Silva efter sin udnævnelse udsendte en skrivelse til landbrugsgeneraldirektoratets personale, hvori han takkede Kommissionens næstformand, Palacio, for hendes støtte med hensyn til at sikre hans udnævnelse, og kan Kommissionen i givet fald over for Parlamentet redegøre for denne skrivelser indhold og arten af den pågældende støtte?
4. Kan Kommissionen oplyse, om stillingen i Generaldirektoratet for Landbrug blev opslået eksternt, hvor mange ansøgninger den modtog til stillingen fra interne og eksterne ansøgere, og hvor mange ansøgere der blev indkaldt til samtale?
5. Har Kommissionen siden den tiltrådte til fulde overholdt bestemmelserne om udnævnelse af højt indplacerede tjenestemænd?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock

(10. marts 2000)

1. Den procedure, der blev anvendt ved besættelsen af stillingen som generaldirektør for landbrug, var i overensstemmelse med bestemmelserne i personalevedtægten og Kommissionens afgørelse af 18. september 1999 om udnævnelser til stillinger på A1- og A2-niveau i Kommissionen.

Kommissionen kan derfor bekræfte, at udnævnelsen af José Silva Rodriguez til stillingen som generaldirektør for landbrug udelukkende skyldes, at hans fortjenester, kvalifikationer, landbrugsmæssige uddannelse og arbejds erfaring fra generaldirektoratet for landbrug siden 1987 var fuldt i overensstemmelse med kravene til denne stilling.

2. Ledige stillinger på generaldirektørniveau vækker naturligvis altid bred international interesse, og det ville være overraskende, hvis der ikke uformelt blev afgivet meningstilkendegivelser.

Men det er helt klart Kommissionen, der træffer den endelig afgørelse, når samtalerne har været afholdt. Dette sker objektivt og i henhold til Kommissionens regler om udnævnelser, som kræver en dobbelt gennemgang af kandidaterne.

3. Det er korrekt, at José Manuel Silva Rodriguez sendte et brev til personalet i generaldirektoratet for landbrug efter sin udnævnelse. I dette brev takker han ikke Kommissionens næstformand Loyola de Palacio. Han henviser blot til den tillid, som fr. de Palacio har vist ham, siden hun mødte ham for første gang. Han henviser ligeledes til seks andre kommissærer, som han har haft lejlighed til at møde i løbet af den tid, han har arbejdet for Kommissionen.

4. Den ledige stilling som generaldirektør for landbrug blev opslået i Kommissionen og i de øvrige EU-institutioner i henhold til bestemmelserne i artikel 29, stk. 1, litra a) og c) i personalevedtægten.

5. Kommissionen har altid rettet sig efter de regler, der gælder for udnævnelse til højtstående stillinger, samt sin egen afgørelse af 18. september 1999, og dette vil den også gøre i fremtiden.

(2000/C 374 E/051)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0245/00
af Alexandros Alavanos (GUE/NGL) til Kommissionen

(7. februar 2000)

Om: Refundering af midler som går tabt på grund af nedgang i tobaksleveringerne

Ifølge de bestemmelser, som gælder for den fælles markedsordning for tobak, er det i tilfælde af, at det efter at afleveringen af alle tobakssorter er afsluttet, konstateres, at den afleverede mængde i alt er mindre end den samlede kvote, der er tildelt landet, ikke tilladt at foretage supplerende leveringer med ret til præmiebetaling, indtil den samlede kvotestørrelse er nået.

Da det ofte — hovedsageligt på grund af dårlige vejrforhold — sker, at produktionen ligger under kvotestørrelsen, og da den foranstaltning, der gælder for leveringerne, kun bevirker, at støtte går tabt, og at tobaksproducenternes indtægt bliver reduceret, bedes Kommissionen oplyse:

1. Har den til hensigt at undersøge, om det er muligt at refundere midler, som går tabt på grund af nedgang i tobaksleveringerne, til tobakssektoren?
2. Vil den tillade supplerende leveringer med ret til præmieudbetaling?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(20. marts 2000)

Den nuværende EU-bestemmelser for tobakssektoren giver ikke mulighed for genopførelse af bevillinger, der er tildelt tobakssektoren, men som ikke er blevet udnyttet som følge af utilstrækkelige tobaksleverancer.

Med hensyn til præmieberettigede tobaksleverancer fastsættes det i artikel 16, stk. 1, i Kommissionens forordning (EF) nr. 2848/98 af 22. december 1998 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EØF) nr. 2075/92 for så vidt angår præmieordningen, produktionskvoterne og den særstøtte, der ydes til producentsammenslutningerne, i tobakssektoren⁽¹⁾, at producenten, medmindre der er tale om force majeure, skal levere sin samlede produktion til virksomheden, der foretager første forarbejdning, senest den 30. april i året efter det år, høsten har fundet sted, for så vidt angår sortsggruppe VI, VII og VIII, og senest den 15. april i året efter det år, høsten har fundet sted, for så vidt angår de øvrige sortsggrupper, idet retten til præmie ellers fortabes. Producenter, der i et år, der indgår i deres referenceperiode, har haft en unormalt lav produktion på grund af dårlige vejrforhold, mister dog ikke deres kvoteret, jf. artikel 27, stk. 4, i forordning (EF) nr. 2848/98.

For at man kan udnytte produktionskvotebeviserne fuldt ud, er det til gengæld muligt — når leverancerne sker under én eller flere dyrkningskontrakter indgået af en producentsammenslutning — hvis et medlems høst er mindre end den maksimumsmængde, der skal leveres, at lade eventuelle mængder fra et andet medlem af den pågældende producentsammenslutning, der overstiger sidstnævnte medlems støtteberettigede maksimumskvote, indgå i de støtteberettigede leverancer, for så vidt den mængde, der er anført på den pågældende producentsammenslutnings kvotebevis ikke overskrides og bestemmelserne i artikel 11, 22 og 24 i forordning (EF) nr. 2848/98 ikke tilsidesættes.

(¹) EFT L 358 af 31.12.1998.

(2000/C 374 E/052)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0248/00
af Alexandros Alavanos (GUE/NGL) til Kommissionen

(7. februar 2000)

Om: Følgerne af handelsaftalen EU-Sydafrika for græske landbrugsprodukter

Aftalen om handel og samarbejde, som blev underskrevet mellem Den Europæiske Union og Sydafrika, vækker stærk uro hvad angår de følger, den vil medføre for sektoren for frisk og forarbejdet frugt og grønt fra Unionens sydlige lande. Denne uro er kommet til udtryk både i Italien og i Grækenland. For Grækenlands vedkommende drejer det sig især om ferskner og abrikoser på dåse, frugtsalat og frugtjuice samt de græske Valencia-appelsiner, hvis salgperiode delvis falder sammen med salgperioden for produkter fra Sydafrika.

Da Kommissionen undertegnede aftalen mellem EU og Sydafrika, overvejede den da følgerne for den græske og italienske frugt- og grøntproduktion? Har den til hensigt at fastsætte foranstaltninger (undtagelser, begrænsning af toldindrømmelser osv.) for at undgå uheldige følger af gennemførelsen af denne aftale?

Svar fra Franz Fischler på Kommissionens vegne

(20. marts 2000)

Rådet tog ved fastlæggelsen af Kommissionens forhandlingsmandat forud for indledningen af de forhandlinger, der førte til handels-, udviklings- og samarbejdsaftalen mellem Fællesskabet og Sydafrika, i vid udstrækning hensyn til frugt- og grøntsagssektoren.

Rådet udelukkede derfor generelt sektorens mest følsomme produkter fra liberalisering og accepterede kun i meget specielle tilfælde toldkvoter, hvor mængderne baseredes på omfanget af den nuværende handel.

For de mindre følsomme produkter, for hvilke Rådet accepterede liberalisering, forhandlede Kommissionen sig til en så sen liberalisering som muligt for at give sektoren en rimelig frist til at forberede sig på den nye situation.

Det ærede medlem må heller ikke glemme, at det i andet afsnit af fælleserklæringen om landbrugskvoten, der blev vedlagt som bilag til aftalen, anføres, at Sydafrika for så vidt angår især forarbejdede frugter (ferskner, pærer og abrikoser) accepterer at styre mod ligevægt i sin eksport til EU.

Endelig henleder Kommissionen det ærede medlems opmærksomhed på artikel 15 i aftalen, der indeholder en almindelige beskyttelsesklauseul for landbrugsprodukter. Begge parter i aftalen kan indlede beskyttelsesproceduren under denne bestemmelse, hvis importen medfører eller truer med at medføre alvorlige forstyrrelser på deres marked.

(2000/C 374 E/053)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0252/00
af Daniel Hannan (PPE-DE) til Kommissionen

(7. februar 2000)

Om: Bibeskæftigelse

Hvor mange af de ansatte i Kommissionen har en bibeskæftigelse, der i henhold til vedtægten kræver godkendelse, og hvor mange fik pålæg om at indstille eller afholde sig fra en bestemt beskæftigelse af denne art?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock

(24. marts 2000)

Ifølge artikel 12 i personalevedtægten må tjenestemanden ikke udøve nogen bibeskæftigelse, der ikke kan forenes med den værdighed, hans stilling kræver. Endvidere skal en tjenestemand, der ønsker at udøve en bibeskæftigelse mod eller uden vederlag, indhente ansættelsesmyndighedens samtykke. Dette samtykke gives ikke, hvis beskæftigelsen eller hvervet kan få skadelig indflydelse på tjenestemandens uafhængighed eller skade Fællesskabernes arbejde.

Antallet af bibeskæftigelser i de sidste fem år, som har krævet samtykke, er 677. De har hovedsagelig vedrørt undervisning på universiteter, indlæg på konferencer og seminarer, deltagelse i bestyrelsen for forskellige akademiske, administrative eller kunstneriske stiftelser, selskaber og andre organisationer, hvis aktiviteter ikke er i modstrid med Kommissionens eller Fællesskabernes interesser. Ved fire lejligheder blev der ikke givet samtykke til anmodninger om udøvelse af bibeskæftigelse.

(2000/C 374 E/054)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0254/00
af Daniel Hannan (PPE-DE) til Kommissionen

(7. februar 2000)

Om: De enkelte kommissærers kabinet

Vil Kommissionen opstille en liste over medlemmerne af de enkelte kommissærers kabinet?

Hvad er den samlede lønudgift pr. kabinet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock

(16. marts 2000)

Listen over alle medlemmer af Kommissionens kabinetter vil blive sendt direkte til det ærede medlem og til Europa-Parlamentets generalsekretariat. Den kan findes i allerede offentliggjorte dokumenter.

De samlede månedlige lønudgifter for de enkelte kabinetter fremgår af nedenstående liste.

(i EUR)

Formand Romano Prodi	153 788
Næstformand Neil Kinnock	84 227
Næstformand Loyola de Palacio	79 279
Kommissær Mario Monti	65 331
Kommissær Franz Fischler	83 968
Kommissær Erkki Liikanen	69 545
Kommissær Frederik Bolkestein	76 567
Kommissær Philippe Busquin	73 153
Kommissær Pedro Solbes Mira	80 744
Kommissær Poul Nielson	79 906
Kommissær Günter Verheugen	78 027
Kommissær Christopher Patten	75 578
Kommissær Pascal Lamy	72 674
Kommissær David Byrne	77 868
Kommissær Michel Barnier	91 579
Kommissær Viviane Reding	73 895
Kommissær Michaele Schreyer	85 659
Kommissær Margot Wallström	74 982
Kommissær Antonio Vitorino	85 047
Kommissær Anna Diamantopoulou	79 741

De anførte beløb repræsenterer nettolønningerne for de tjenestemænd i lønklasse A, B, C og D og for de øvrige ansatte, der er tilknyttet kabinetterne. Nettolønnen består af grundlønnen, som afhænger af grad og anciennitet, af eventuelle uddannelses- og familietillæg, som udbetales til de tjenestemænd, der som forsørgere er berettigede hertil, af udlandstillæg, hvor dette er relevant, samt af det faste kabinetstillæg for C-tjenestemænd. Ved nettolønnen er der også taget hensyn til de beløb, tjenestemændene skal betale, såsom bidrag til den sociale sikringsordning, EU-skat og særlig kriseafgift.

(2000/C 374 E/055)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0260/00

af Erik Meijer (GUE/NGL) til Kommissionen

(7. februar 2000)

Om: Imødegåelse af alkoholindtagelse blandt piloter i den civile luftfart

1. Har Kommissionen kendskab til den episode i Schiphol lufthavnen i Nederlandene den 15. januar 2000, hvor en pilot fra Royal Air Maroc — som var på vej til Tanger med 125 passagerer — i sidste øjeblik blev holdt tilbage og ved kontrollen viste sig at have en alkoholpromille på 2,2 i blodet, mens 0,2 promille (under ét glas) bør resultere i en bøde og et midlertidigt flyveforbud og 0,6 promille endog inddragelse af flyvercertifikatet?
2. Har Kommissionen kendskab til artiklerne »Piloten geregeld controleren op alcoholgebruik« og »Brevet dronken vlieger ten onrechte niet ingetrokken«, der den 17. januar 2000 stod at læse i de nederlandske aviser »de Volkskrant« og »Trouw«?
3. Kan Kommissionen oplyse, hvor ofte sådanne episoder har fundet sted de sidste fem år med fly på et tidspunkt, hvor de har anfløjet lufthavne i Den Europæiske Unions medlemsstater?
4. Er Kommissionen enig i, at det er uacceptabelt, at sådanne episoder stadig væk kan finde sted i lufthavne i EU?
5. Kan Kommissionen oplyse, om der i øjeblikket allerede findes fyldestgørende bestemmelser om kontrol med flypersonales alkoholindtagelse, og hvordan efterlevelsen af disse bestemmelser er organiseret på en effektiv måde?

6. Hvad bør der efter Kommissionens opfattelse fremover ske for at sikre, at:
- der i princippet føres kontrol med flypersonalet i alle lufthavne?
 - disse kontroller gennemføres regelmæssigt og stikprøvevis?
 - der gennemføres kontroller på grundlag af internationalt fastsatte normer?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(4. april 2000)

Kommissionen er bekendt med episoden i Schiphol lufthavn i januar 2000, men har naturligvis ikke kendskab til alle artikler om kontrol med piloters alkoholindtag.

Der findes ikke for øjeblikket nogen EU-bestemmelser vedrørende kontrol med piloters alkoholindtag. Den tilladte alkoholpromille varierer fra den ene medlemsstat til den anden. Dette gælder også konsekvenserne i tilfælde af overskridelse af promillen. For så vidt angår kontrollen med piloters alkoholpromille, findes der så vidt Kommissionen bekendt ingen nationale bestemmelser om systematisk kontrol eller statistikker.

Kommissionen kan således ikke fremkomme med nærmere oplysninger om, hvor ofte sådanne episoder forekommer.

Kommissionen finder ligesom det ærede medlem, at den slags episoder er uacceptable, da de direkte påvirker luftfartssikkerheden.

Derfor vedtog Kommissionen d. 24. marts 2000 et forslag til forordning, som bl.a. omfatter dette problem. Det drejer sig om fælles regler vedrørende udstedelse af luftfartscertifikater og regler vedrørende kommerciel flytransport. I forslaget fastsættes besætningens ansvar — dvs. piloternes og de øvrige besætningsmedlemmers — samt en række regler, herunder forbud mod at indtage alkohol inden for de sidste otte timer før mødetidspunktet for flyvningen og mod at påbegynde denne med en alkoholpromille på over 0,2. Luftfartsselskabet har det fulde ansvar for, at disse bestemmelser anvendes korrekt, og vil blive underkastet kontrol fra de nationale myndigheders side.

(2000/C 374 E/056)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0262/00 af Olivier Dupuis (TDI) til Kommissionen

(2. februar 2000)

Om: Olaf

Kan Kommissionen oplyse, hvilke krav der stilles til personale, der ansættes ved Olaf, og hvilke garantier der forlanges angående personalets uafhængighed og moralske og professionelle kvalifikationer?

Kan Kommissionen, såfremt de af interne informanter fremsatte beskyldninger viser sig at være falske, oplyse, hvilke foranstaltninger den vil træffe over for disse personer, samt hvilken oprejsning der vil blive ydet de bagtalte personer? Skal en tjenestemand, der udsættes for beskyldninger, efter Kommissionens opfattelse selv føre sit eget forsvar, eller er det tvært imod Kommissionens opgave at træffe de nødvendige foranstaltninger til forsvar af den bagtalte person og at iværksætte de relevante procedurer over for bagtalelsernes ophavsmand?

Kan Kommissionen desuden oplyse, om ansættelse ved Olaf og opstilling til et fagforeningsorgan efter dens opfattelse er foreneligt?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock

(15. marts 2000)

I Kommissionens afgørelse 1999/352/EF, EKSF, Euratom af 28. april 1999 om oprettelse af Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (Olaf)⁽¹⁾ fastsættes det i artikel 6, at kontorets direktør med hensyn til personalet udøver »de beføjelser, som af vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber er tillagt ansættelsesmyndigheden og af ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Fællesskaberne er tillagt den myndighed, der er bemyndiget til at indgå ansættelsesaftaler.« Olaf's direktør er således ansvarlig for ansættelsen af kontorets personale.

Olaf's personale er omfattet af tjenestemandsvedtægten og ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte. Tjenestemændene i Olaf er bundet af forpligtelserne i disse bestemmelser. Det er bl.a. et krav, at de i deres tjeneste og adfærd udelukkende lader sig lede af Fællesskabernes interesse.

Kriterierne for ansættelse af personale, som er fastsat i artikel 28 i tjenestemandsvedtægten og i artikel 12, stk. 2, og artikel 55 i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte, indeholder de betingelser, som tjenestemænd og øvrige ansatte skal opfylde for at blive ansat. Herudover fastsættes det i artikel 27 i tjenestemandsvedtægten, at det ved ansættelse skal tilstræbes, at institutionen sikres medarbejdere, der opfylder de højeste krav til kvalifikationer, indsats og integritet. Det er herefter op til Olaf at finde ud af, hvordan det bedst sikres, at personalet har en profil, der svarer til beskaffenheden af de opgaver, der skal udføres.

Ifølge artikel 24 i tjenestemandsvedtægten har Fællesskaberne pligt til at yde deres tjenestemænd bistand, især ved retsforfølgning mod personer, der har fremsat trusler, krænkelser, injurier eller ærerørige beskyldninger rettet mod tjenestemanden på baggrund af hans stilling eller hverv. Det fastsættes endvidere i artikel 24, at Fællesskaberne yder erstatning for det tab, som tjenestemanden er blevet påført, i det omfang han/hun ikke har fremkaldt det forsætligt eller ved grov uagtsomhed, og i det omfang han/hun ikke kan opnå erstatning fra den skadevoldende person. Bistanden kan have forskellig form, og det er den pågældende institution, der skal vælge, hvilke midler eller foranstaltninger der skal tages i anvendelse, når først hændelsesforløbet er blevet fastlagt. Disse midler/foranstaltninger skal stå i forhold til hændelserne.

I tilfælde hvor det er bevist, at en tjenestemand eller øvrig ansat har overtrådt bestemmelserne i vedtægten, kan der indledes en disciplinærsag.

I artikel 14 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1073/1999 af 25. maj 1999 om undersøgelser, der foretages af Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (Olaf)¹, og i artikel 14 i Rådets forordning (Euratom) nr. 1074/1999 af 25. maj 1999 fastsættes det, at »i afventning af en ændring af vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber og ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i disse Fællesskaber kan enhver tjenestemand eller anden ansat i De Europæiske Fællesskaber på betingelserne i artikel 90, stk. 2, i vedtægten over for kontorets direktør indbringe en klage over en akt, der indeholder et klagepunkt imod ham, og som kontoret har udstedt i forbindelse med en intern undersøgelse.«

I overensstemmelse med artikel 24a i tjenestemandsvedtægten har tjenestemændene foreningsfrihed. De kan især være medlemmer af fagforeninger eller andre faglige sammenslutninger af EU-tjenestemænd. Artikel 24a gælder også for de øvrige ansatte, som er omfattet af vedtægten. Eftersom de ansatte i Olaf er omfattet af vedtægten, har de samme rettigheder som alle andre tjenestemænd og ansatte ved Fællesskaberne.

⁽¹⁾ EFT L 136 af 31.5.1999.

(2000/C 374 E/057)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0264/00
af Christopher Heaton-Harris (PPE-DE) til Kommissionen

(7. februar 2000)

Om: Lysforurening

Hvad gør Kommissionen for at bekæmpe den såkaldte »lysforurening« omkring store byer, som både er et miljøproblem og en væsentlig gene for astronomernes arbejde, og som bidrager til den globale opvarmning på grund af de carbondioxidemissioner, der er forbundet med højspændingslyskilder?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(7. marts 2000)

Kommissionen har på nuværende tidspunkt ikke iværksat initiativer mod den såkaldte »lysfurening« omkring store byer i Fællesskabet. I det omfang, at »lysfurening« er et problem, må løsningerne også inddrage andre aspekter som f.eks. sikkerhed. I lyset af de forskellige omstændigheder i Fællesskabet kan løsningerne bedst findes på lokalt plan i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet.

Kommissionen er i høj grad opmærksom på det uøkonomiske og ineffektive energiforbrug til belysning, herunder gadebelysning, og at de tilknyttede drivhusgasemissioner, som følger af produktionen og forbruget af denne energi fra fossile brændsler, kan bidrage til den globale opvarmning. Inden for SAVE-programmet har Kommissionen taget en række initiativer for at fremme mere energieffektive belysnings-teknologier og reducere energiforbruget til belysning i bygninger. Initiativerne rækker fra minimum effektivitetsstandarder for forkoblingsenheder til lysstofbelysning til frivillige programmer som f.eks. Greenlight-programmet, der tilskynder offentlige og private virksomheder til at installere energieffektive belysningsteknologier. I mange af disse initiativer arbejder Kommissionen nært sammen med nationale energikontorer, som kan levere passende teknisk støtte. Den europæiske gadebelysningsindustri udvikler også nye teknologier, som i betydeligt omfang reducerer disse installationers energiforbrug. Kommissionen har for nylig udstedt et mandat til de europæiske standardiseringsorganer med henblik på at stimulere markedet for disse teknologier.

(2000/C 374 E/058)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0265/00
af Isidoro Sánchez García (ELDR) til Kommissionen**

(7. februar 2000)

Om: Overvågningscenter for grænseoverskridende tværnationalt, grænseoverskridende og interregionalt samarbejde

I meddelelse fra Kommissionen til Europa-Parlamentet om retningslinjer for et EF-initiativ om et tværnationalt samarbejde med henblik på fremme af et harmonisk og afbalanceret samarbejde om fysisk planlægning i Europa (Interreg), tales der om et overvågningscenter for grænseoverskridende tværnationalt og internationalt samarbejde.

I betragtning af sociale og økonomiske karakteristika for De Kanariske Øer og øgruppens fjerne geografiske beliggenhed i Atlanterhavet hvilke muligheder er da for placering af et Overvågningscenter for grænseoverskridende tværnationalt og internationalt samarbejde her?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(24. marts 2000)

Kommissionen har indtil dags dato ikke truffet nogen beslutning om placeringen af det kommende overvågningscenter for grænseoverskridende, tværnationalt og tværregionalt samarbejde. Det skal dog anføres, at det på ingen måde drejer sig om et stort organ, hvis hovedsæde fortjener større drøftelser.

(2000/C 374 E/059)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0280/00
af Juan Naranjo Escobar (PPE-DE) til Kommissionen**

(3. februar 2000)

Om: Direktiv om vedvarende energikilder

Det er på ny mislykkedes for Kommissionen at forelægge et forslag til direktiv om adgang til produktionen af vedvarende energikilder på det indre marked for elektricitet, da der ikke har været nogen dialog med promotorerne og industrien for vedvarende energikilder, hvilket desuden har ført til stærk modstand fra små og mellemstore virksomheder inden for denne sektor og fra de medlemsstater, som har mere ambitiøse støtteordninger. Overvejer Kommissionen ud over at høre de ansvarlige for energipolitikken i

medlemsstaterne også at høre repræsentanterne for sektoren for vedvarende energikilder med henblik på at undgå en ny konflikt mellem de forskellige støtteordninger og muligheder for en harmonisering?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(28. februar 2000)

Kommissionen forelagde i marts 1999 et arbejdsrapport om el fra vedvarende energikilder og det indre elmarked⁽¹⁾. Sigtet med arbejdsrapporten var at fremhæve de mange muligheder, der ligger åbne for Fællesskabet med hensyn til elfremstilling på grundlag af vedvarende energikilder på det indre elmarked. Forud for udsendelsen af dette rapport havde Kommissionen hørt alle de berørte parter, herunder repræsentanter for alle sektorerne for vedvarende energi (vind, sol, vand, biomasse). Endvidere blev Det Rådgivende Energiudvalg, hvor industrien for vedvarende energi er repræsenteret, hørt formelt om spørgsmålet, og det afgav udtalelse herom.

Også efter offentliggørelsen af arbejdsrapporten har Kommissionen modtaget mange bemærkninger fra industrien for vedvarende energi og fra andre interesserede parter, og der har været yderligere undersøgelser og drøftelser. I arbejdsrapporten havde Kommissionen i øvrigt gjort det klart, at den først ville træffe endelig afgørelse om spørgsmålet i lyset af reaktionerne på arbejdsrapporten. Endvidere har Det Rådgivende Energiudvalg på ny drøftet emnet indgående og vil afgive formel udtalelse i den nærmeste fremtid. Spørgsmålet har også været drøftet indgående i udvalgets arbejdsgruppe med deltagelse fra alle grene af industrien for vedvarende energi.

Når Kommissionen træffer endelig afgørelse om spørgsmålet, vil den tage hensyn til alle de synspunkter, herunder fra industrien for vedvarende energi, som er af størst relevans.

⁽¹⁾ SEK(1999) 470.

(2000/C 374 E/060)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0289/00 af Arie Oostlander (PPE-DE) til Rådet

(14. februar 2000)

Om: Kosovo-albanske fanger i Serbien

I en erklæring fra Delegationen for Forbindelserne med Sydøsteuropa, hvori der blev henvist til en beslutning fra Europa-Parlamentet af 16. september 1999 (B5-0100/1999), blev det indtrængende henstillet til den serbiske regering at løslade de ca. 1.900 Kosovo-albanske fanger, som stadig væk tilbageholdes under de mest kummerlige forhold i serbiske fængsler.

Er Rådet klar over, at små to tusind Kosovo-albanere stadig væk sidder fængslet i Serbien, som det har været tilfældet siden afslutningen på Kosovo-krisen?

Er Rådet villig til at tage effektive skridt, således at disse personer så hurtigt som muligt kan vende hjem til deres familier?

Svar

(16./17. maj 2000)

Rådet deler fuldt ud det ærede parlamentsmedlems bekymringer over de Kosovo-fangers skæbne, der stadig tilbageholdes i Serbien. På samlingen i Rådet (almindelige anliggender) den 19. juli 1999 opfordrede ministrene Forbundsrepublikken Jugoslavien til at sikre ICRC fri adgang til disse fanger. Rådet opfordrede desuden til øjeblikkelig frigivelse af fanger, der tilbageholdes uden sigtelser, og til, at fangerne behandles i overensstemmelse med gældende internationale standarder. Efter samlingen i Rådet (almindelige anliggender) den 19. juli har myndighederne i Beograd givet ICRC adgang til serbiske fængsler. Organisationen har identificeret næsten 2000 kosovoalbanske fanger under sine besøg i fængslerne. ICRC har siden juni hjulpet omkring 326 personer med at vende hjem i sikkerhed efter deres løsladelse i Serbien.

På samlingen den 13. september 1999 gav Rådet udtryk for sin store bekymring over, at spørgsmålet om de flere tusinde personer, især kosovoalbanere, der er forsvundet, fortsat står åbent.

Rådet forsikrer det ærede parlamentsmedlem om, at det forsat vil gøre, hvad der ligger inden for dets muligheder, og at det navnlig vil betragte fremskridt med hensyn til de demokratiske frihedsrettigheder og respekten for mindretallets rettigheder som et af de centrale elementer i forbindelse med en eventuel ophævelse af de sanktioner, som er iværksat over for styret i Beograd.

(2000/C 374 E/061)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0292/00

af Glenys Kinnock (PSE) til Kommissionen

(11. februar 2000)

Om: Zimbabwes forsvar for asbestindustrien

Hvordan stiller Kommissionen sig — i betragtning af, at EU-medlemsstaterne inden 2005 skal fjerne al asbest fra markedet — til den zimbabwiske regerings påstand om, at landets asbestmine er sikker?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Poul Nielson

(29. februar 2000)

I august 1999 skrev J. de Deus Pinheiro, den tidligere kommissær med ansvar for udvikling, på vegne af formanden for Kommissionen til Zimbabwes minister for handel og industri, Nathan Shamuyarira, i anledning af en anmodning om støtte til omstrukturering af asbestindustrien og til de områder, der var berørt af EU's forbud mod asbest.

Kommissionen fastholdt, at EU's forslag om forbud mod chrysotilasbest var baseret på solide videnskabelige beviser, og at der var taget behørigt hensyn til den uafhængige Videnskabelige Komité for Toksicitet, Økotoksicitet og Miljø, som har udtalt, at der ikke kan identificeres sikre tærskelværdier for eksponering til chrysotilasbest. Der var endvidere taget hensyn til, at der ikke findes nogen data, som modbeviser, at alle asbesttyper kan forårsage lungekræft og mesotheliom, en kræfttype, der angriber lungehinden, og at det er påvist, at de vigtigste erstatningsprodukter for chrysotilasbest betragtes som mindre farlige og derfor bør anvendes i alle tilfælde.

Hvad angår Zimbabwes anmodning om støtte til overgangsforanstaltninger i asbestindustrien, foreslog Kommissionen, at den nationale anvisningsberettigede satte sig i direkte forbindelse med lederen af Kommissionens delegation i Harare for nærmere at drøfte, hvilke støttemuligheder og ressourcer der fandtes under det nationale vejledende program eller under Ordningen til stabilisering af eksportindtægter fra mineprodukter (SYSMIN). Zimbabwes regering har endnu ikke svaret på dette forslag.

(2000/C 374 E/062)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0304/00
af Antonios Trakatellis (PPE-DE) til Kommissionen

(4. februar 2000)

Om: Forsinkelser i forbindelse med gennemførelsen af projekter under Samhørighedsfonden i Grækenland: biologisk affaldsbehandling og genetablering af steder for nedgravning af affald fra Thessaloniki

Nogle projekter af stor betydning for miljøbeskyttelsen og forbedring af livskvaliteten for Thessalonikis indbyggere, nemlig »udvidelse og færdiggørelse af et biologisk affaldsbehandlingsanlæg – fase II« og »genetablering af et deponeringssted og undersøgelse/bygning af en fuldstændig omladningsterminal for Thessaloniki«, er i urimelig grad blevet forsinket samtidig med, at de finansielle rammer for Samhørighedsfonden for den tidligere programperiode (1994-1999) allerede er udløbet.

Eftersom de ovennævnte projekter var optaget blandt de projekter, der siden 1995 har modtaget støtte fra Samhørighedsfonden, og skulle have været færdige og i drift pr. 1998, bedes Kommissionen besvare følgende:

1. Hvor langt er man nået med projekterne, hvad skyldes forsinkelserne, og hvornår forventes arbejdet at være afsluttet?
2. Hvor stort et fællesskabsbidrag er der ydet fra Samhørighedsfonden for programperioden 1994-1999, og var midlerne tilstrækkelige til at fuldføre projekterne?
3. Hvilke skridt har Kommissionen taget, eller hvilke skridt agter den at tage med henblik på for det første at få gennemført projekterne hurtigt og for det andet at sikre deres effektive funktion?

Hvad angår de forpligtelser, som de græske myndigheder har indgået i forbindelse med projektet for biologisk affaldsbehandling i Thessaloniki, bedes Kommissionen besvare følgende:

- Overvåges vandkvaliteten i det indre og den centrale del af Thermaikos Kolpos, og i bekræftende fald af hvilket organ?
- Er det pågældende kloakeringsnet blevet udvidet?
- Er industriområdet blevet tilsluttet kloakeringsnettet, og føres der kontrol med kvaliteten af industriaffaldet?
- Over hvilke indtægter dækkes drifts- og vedligeholdelsesudgifterne?

Supplerende svar
afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(30. marts 2000)

Udvidelsen og færdiggørelsen af de biologiske rensningsanlæg i Thessaloniki – fase II, der medfinansieres af Samhørighedsfonden, skrider for tiden frem i tilfredsstillende rytme. Ifølge oplysningerne fra de græske myndigheder vil næsten hele infrastrukturen være afsluttet ved udgangen af år 2000, og anlæggenes forsøgsperiode vil gradvist blive indledt i marts 2000. Den forsinkelse af projektet, der blev konstateret i starten, skyldes såvel licitationsprocedurerne som undersøgelserne og evalueringen af resultaterne af fase I. De samlede bevillinger til dette projekt andrager ca. 70 mio. EUR og vedrører hovedsagelig opførelse af anlæggene og forbedring af dem samt anlæggelse af kloaknet. Beløbet anses for tilstrækkeligt til at afslutte projektet.

Kommissionen er klar over dette projekts betydning for forbedring af borgernes livskvalitet og miljøbeskyttelsen. Der er derfor fastsat betingelser for korrekt gennemførelse i beslutningen om medfinansiering⁽¹⁾. Den har desuden accepteret de græske myndigheders forbedringsforslag, og den følger hver måned udviklingen i dette projekt. De ansvarlige myndigheder vil sikre overholdelsen af de tilsagn, som de græske myndigheder har givet om permanent overvågning af vandkvaliteten i den indre og centrale del af Thermaikos-bugten via kontrolprogrammer (pilotstation for miljøtilsyn – Universitetet i Thessaloniki) og forskningsprogrammer (programmer i det græske center for havforskning – EKTHE); om udvidelse af kloaknetten, hvoraf nogle er afsluttet (Sindos), om ibrugtagning af de biologiske rensningsanlæg inden tilslutningen med industrizonen og om kontrol med industrispildevandet via et forskningsprogram og laboratorietilsyn i anlæggene efter disses ibrugtagning. Endelig vil de ansvarlige myndigheder betale

driftsomkostningerne og sikre vedligeholdelsen. Med henblik herpå påtænker de græske myndigheder passende vandgebyrer.

De græske myndigheder forelagde den 27. juli 1994 projektet for rehabilitering af affaldsdeponier og undersøgelse og opførelse af en station for transport af affald fra Thessaloniki for Kommissionen til medfinansiering under Samhørighedsfonden. Inden godkendelsen anmodede Kommissionen om en forhåndsevaluering hos sine konsulenter, der aflagde besøg på stedet og afgav flere tekniske rapporter. Efter flere indledende møder med de græske myndigheder tog disse Kommissionens tekniske bemærkninger og forbedringer i projektforslaget ad notam. Kommissionen vedtog projektforslaget den 9. december 1997⁽¹⁾, og tre affaldsdeponier skal rehabiliteres (Tagarades, Thermi og Derveni) samt en station for transport af affald opføres.

De samlede omkostninger ved projektet andrager 19,1 mio. EUR med et EF-tilskud på 15,3 mio. EUR (80%). Dette beløb er helt tilstrækkeligt til en korrekt gennemførelse. Ifølge Kommissionens beslutning, der gav et års respit for projektets afslutning, skal det afsluttes inden den 31. december 2000. Kommissionen har allerede udbetalt et første forskud på 200 000 EUR. Ifølge oplysningerne fra de græske myndigheder er kontrakterne for de fire delprojekter blevet undertegnet. Indtil nu er 28,8% af det samlede projekt blevet afsluttet (17% i oktober 1999). De græske myndigheder har lovet Kommissionen, at de vil gøre alt for at fremskynde arbejdet:

Delprojekt	Samlede omkostninger EUR	Projektets nuværende gennemførelsesgrad i %	Gennemførelsesgrad ultimo maj 2000 i %
Thermi	2 420 000	52,38	80
Derveni	4 996 887	0,21 %	40
Tagarades	7 751 421	45,97	60 %
Transportstation	3 973 509	2,17	30

På mødet i overvågningskomitéen i oktober 1999 anmodede Kommissionen om rapporter om de fire ovennævnte delprojekters gennemførelsesgrad. Kommissionen vil fortsat følge fremskridtene, især fremskridtene i Derveni og transportstationen.

⁽¹⁾ Beslutning C(95)2916 af 28.11.1995.

⁽²⁾ Beslutning C(97) 3946 af 9.12.1997.

(2000/C 374 E/063)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0308/00

af Jean-Claude Fruteau (PSE) til Kommissionen

(4. februar 2000)

Om: Udvidelsen og strukturfondsmidler

Der hersker endnu ikke økonomisk konvergens i Den Økonomiske Union. Således har den del af befolkningen, som lever i mål 1-regioner, dvs. 25% af Unionens samlede befolkning, et bruttonationalprodukt (BNP) på under en tiendedel af EU-gennemsnittet.

Strukturfondene og Samhørighedsfonden udgør på baggrund heraf de vigtigste instrumenter til reduktion af disse regionale skævheder, for at EU kan få en mere afbalanceret udvikling i sin helhed.

I den forbindelse vil støtteniveauet pr. indbygger, pr. år for de fire franske oversøiske departementer, der er støtteberettigede under mål 1, blive øget betydeligt fra perioden 1994-1999 til perioden 2000-2006. Dette er lige så bemærkelsesværdigt, som det er nødvendigt. Imidlertid er perspektivet for EU's udvidelse med de central- og østeuropæiske lande klart og risikerer at ændre den eksisterende ligevægt radikalt.

Hvilke forholdsregler agter Kommissionen at træffe på baggrund heraf for at forhindre, at virkningerne af udvidelsen — når det gælder fordeling af strukturfondsmidlerne — forværrer situationen for de mest ugunstigt stillede regioner i Unionen og navnlig regionerne i den yderste periferi?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(21. marts 2000)

I den sjette periodiske rapport om den socio-økonomiske situation og regionaludviklingen i Fællesskabet anføres det, at det gennemsnitlige bruttonationalprodukt (BNP) pr. indbygger i de regioner, der er støtteberettigede i henhold til strukturfondenes mål 1 for perioden 1994-1999, i 1996 var på 68 % af fællesskabsgennemsnittet.

For den nuværende programmeringsperiode 2000-2006 er listen over de regioner, der er støtteberettigede i henhold til mål 1 samt fordelingen mellem medlemsstaterne af strukturfondenes bevillinger til disse regioner fastsat af Kommissionen den 1. juli 1999. Disse afgørelser vil ikke blive ændret på grund af udvidelsen af EU. De franske oversøiske departementer vil således være støtteberettigede i henhold til mål 1 for hele perioden 2000-2006, og bevillingerne til dette mål vil være på 3 254 mio. EUR (1999-priser).

Med hensyn til den fremtidige samhørighedspolitik, analyseres bl.a. regionernes situation i relation til den udvidede union i den anden samhørighedsrapport, som Kommissionen vedtager i slutningen af 2000. Heri vil der blive redegjort for de forskellige punkter, der skal udbygges efter 2006 som følge af udvidelsen.

(2000/C 374 E/064)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0311/00

af Marietta Giannakou-Koutsikou (PPE-DE) til Kommissionen

(11. februar 2000)

Om: Foranstaltninger til bekæmpelse af misbrug af kvinder

For nylig viste en undersøgelse, at 98 % af voldsofrene inden for EU er kvinder, hvoraf én ud af fem kvinder er blevet offer for legemligt misbrug fra ægtefællens side. Det skønnes, at antallet af kvinder, som er blevet udsat for fysisk, seksuel eller psykologisk vold såvel inden for som uden for familien, er meget større end det, der sædvanligvis offentliggøres ud fra forståelige hensyn til den sociale beskyttelse eller endog med henblik på afskrækkelse. Problemet kræver en tilbunds gående løsning, idet den eksisterende lovgivning på området enten udviser huller eller i nogle lande faktisk danner grundlag for en vis accept af en hvilken som helst form for voldelige overgreb på kvinder.

Agter Kommissionen at fremsætte forslag til:

1. indførelse af lovbestemmelser om beskyttelse af kvinder imod fysisk, seksuelt eller psykologisk misbrug?
2. Støtte til programmer for socialforsorg gennem særlige centre, bevidstgørelse af offentligheden og generel informationsvirksomhed med henblik på at gøre det lettere at oplyse myndighederne om de pågældende tilfælde?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Antonio Vitorino

(14. april 2000)

Kommissionen deler det ærede medlems bekymring over misbrug af kvinder.

Generelt ligger det primære ansvar for lovgivning til beskyttelse af kvinder mod alle former for misbrug stadig hos medlemsstaterne. Kommissionen overholder nærhedsprincippet på dette område. Ikke desto mindre har Kommissionen beskæftiget sig indgående med dette problem på fællesskabsplan. Den har bl.a. organiseret en kampagne mod vold mod kvinder, som afsluttes med en konference i Lissabon i maj 2000. Kampagnen har inddraget en lang række organisationer i kampen mod vold.

Med hensyn til handel med kvinder og seksuel udnyttelse af børn, herunder børnepornografi på Internettet, har Kommissionen til hensigt at fremsætte detaljerede forslag med henblik på at skabe en tilnærmelse af medlemsstaternes strafferet. Forslagene vil også komme til at omfatte spørgsmålet om midlertidige opholdstilladelser til ofre, som er villige til at vidne i retten. Et af formålene med forslagene er at styrke lovgivningen på EU-plan for at beskytte kvinder mod det misbrug og den overtrædelse af menneskerettighederne, som handel med kvinder og seksuel udnyttelse udgør.

Desuden forvalter Kommissionen Daphne-programmet, som bekæmper alle former for vold mod kvinder og børn, og Stop-programmet, som bekæmper menneskehandel og seksuel udnyttelse af børn. Kommissionen bestræber sig på som led i disse programmer at oprette netværk i hele Fællesskabet med deltagelse af både offentlige og private organisationer, som beskæftiger sig med bekæmpelse af vold. Dens formål er at fremme udvekslingen af oplysninger og den bedste praksis på området.

Selv om Kommissionen ikke selv kan påtage sig udgifterne til oprettelse af særlige centre, der skal beskytte kvinder mod misbrug — disse udgifter skal afholdes af medlemsstaterne — er Daphne- og Stop-programmet også med til at bevidstgøre offentligheden og give information. Kommissionen bestræber sig på denne måde på at tilskynde ofre for misbrug til at tage kontakt med de relevante myndigheder.

(2000/C 374 E/065)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0313/00

af Marietta Giannakou-Koutsikou (PPE-DE) til Kommissionen

(11. februar 2000)

Om: Sikring af sigøjnernes sociale rettigheder

Det er en ubestridelig kendsgerning, at et stort antal omvandrende befolkningsgrupper, herunder især sigøjnere der bor i telt inden for Den Europæiske Union og i Europa generelt, bevæger sig enten på grænsen af eller helt uden for de bestående sociale rammer. Der er adskillige eksempler, der understøtter det synspunkt, at sigøjnere i reglen er genstand for social udelukkelse og kun har begrænsede rettigheder på sundheds-, socialforsorgs- og uddannelsesområdet. Dette skyldes mange forskellige faktorer, såsom sociale fordomme, manglen på en koordineret indsats fra statens side og en generelt fremherskende mentalitet, der tangerer til lovovertrædelser (dvs. krænkelse af sigøjnernes rettigheder), selvom dette sker ubevidst.

Kan Kommissionen oplyse, om den agter at fremme eller støtte samlede programmer eller særprogrammer for social understøttelse af sigøjnerne med henblik på at styrke deres sociale bevidsthed, bevare deres borgeridentitet og respektere de enkelte berørte befolkningsgruppers etniske identitet?

Svar afgivet på Kommissionen vegne af Anna Diamantopoulou

(7. april 2000)

Bekæmpelse af udelukkelse blev en af Fællesskabets og medlemsstaternes målsætninger med indførelsen af Amsterdam-traktaten. Skønt hovedansvaret for at forebygge og bekæmpe social udelukkelse ligger hos medlemsstaterne, både kan og skal Fællesskabet hjælpe på områder, hvor det kan supplere medlemsstaternes aktioner. Det er disse rammer, som Fællesskabet kan arbejde inden for i bekæmpelsen af social udelukkelse af alle sårbare enkeltpersoner og grupper, herunder omrejsende befolkningsgrupper, og

Kommissionen har beskrevet mulige forslag på området i sin meddelelse »Skabelse af et Europa med plads til alle«⁽¹⁾

Desuden indeholder de seneste forslag til bekæmpelse af diskrimination, som Kommissionen vedtog den 25. november 1999, et forbud mod diskrimination på grund af race eller etnisk oprindelse inden for beskæftigelse, uddannelse, social beskyttelse og socialsikring, sociale fordele og adgang til goder og tjenesteydelser⁽²⁾. I bekæmpelsen af både direkte og indirekte diskrimination på disse områder vil Fællesskabet bidrage til at fjerne nogle af de hindringer for inddragelse, som sigøjnere og andre omrejsende befolkningsgrupper støder på. Kommissionen har opfordret Rådet og Parlamentet til at vedtage denne forslagspakke hurtigt.

⁽¹⁾ KOM(2000) 79, endelig udg.

⁽²⁾ KOM(1999) 564, 565, 566 og 567, endelig udg.

(2000/C 374 E/066)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0346/00
af Jaime Valdivielso de Cué (PPE-DE) til Kommissionen

(14. februar 2000)

Om: Konkurrence — økonomisk aftale mellem de baskiske provinsråd

Den 18. januar nåede den spanske regering til enighed med myndighederne i den selvstyrende region Baskerlandet om den aftale om økonomi og beskatning, som var indgået mellem de baskiske provinsråd. Også de tilgrænsende selvstyrende regioner tilsluttede sig aftalen.

Vil Kommissionen gå videre med den allerede iværksatte overtrædelsesprocedure mod provinsrådene til trods for, at de selvstyrende regioner, som anses for at have lidt skade, har godkendt aftalen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(13. april 2000)

Kommissionen har indledt de procedurer, der er omhandlet i EF-traktatens artikel 88, stk. 2 (tidligere artikel 93), mod de skattemæssige foranstaltninger i form af »skatteferie« og skattegodtgørelser, som er indført af de baskiske provinsråd. Procedurene er ikke indledt på grund af klagerne fra de tilgrænsende selvstyrende regioner, men fordi Kommissionen betvivler denne støttes forenelighed med fællesmarkedet på baggrund af bestemmelserne i EF-traktatens artikel 87 (tidligere artikel 92). Den eventuelle godkendelse fra de selvstyrende regioners side, som det ærede medlem omtaler, vil således ikke kunne berøre videreførelsen af de procedurer, der er indledt af hensyn til de støttede virksomheders konkurrenter.

(2000/C 374 E/067)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0355/00
af Ward Beysen (ELDR) til Kommissionen

(14. februar 2000)

Om: Copyright-direktivet

I øjeblikket behandles i Rådet Kommissionens forslag om at revidere direktivet vedrørende copyright og beslægtede rettigheder. Forslaget frembyder enorme fordele, for så vidt som der er blevet fundet en balance mellem dels copyrightindehaverne og dels brugerne og den teknologiske industri, men kan også indebære risici, for så vidt som det fulde tekniske monopol overdrages copyrightindehaverne. Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe for at forhindre, at man i undtagelsestilfælde får pålagt at skulle underkaste sig tekniske systemer, navnlig i tilfælde, hvor kopiering tillades?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(28. marts 2000)

Forslaget til direktiv om harmonisering af visse aspekter af ophavsret og beslægtede rettigheder i informationsområdet⁽¹⁾ har til formål på fællesskabsplan at tilpasse retsgrundlaget for ophavsretten med henblik på udfordringen fra ny teknologi, nye produktionsformer og muligheder for tilgang. Forslaget, der indgår i en global sammenhæng, skal ligeledes inkorporere størstedelen af de internationale forpligtelser i medfør af de traktater, der blev indgået i 1996 inden for rammerne af Verdensorganisationen for Intellectuel Ejendomsret om henholdsvis ophavsret og om udøvende kunstnere og fonogrammer.

I henhold til en af disse forpligtelser er der opnået enighed om at vedtage en lovgivning, der sikrer retlig beskyttelse af tekniske foranstaltninger truffet af rettighedsindehavere med henblik på at beskytte deres værker mod ulovlig anvendelse. Direktivforslaget skal inkorporere denne forpligtelse i Fællesskabsretten med henblik på at sikre en tilsvarende beskyttelse i alle medlemsstater og med henblik på et velfungerende indre marked.

Det ærede medlem anerkender Kommissionens bestræbelser på i forslaget at sikre en afvejning mellem de involverede rettigheder og interesser. Kommissionen er særligt opmærksom på behovet for en sådan afvejning, når det gælder spørgsmålet om en begrænsning af beskyttelsesomfanget for tekniske foranstaltninger i tilfælde, hvor en medlemsstat har mulighed for at påberåbe sig en af de i forslagens artikel 5 fastsatte undtagelsesbestemmelser. Medlemsstaterne er opmærksomme på dette problem og forsøger i Rådets arbejdsgruppe at finde en tilfredsstillende løsning.

⁽¹⁾ EFT C 180 af 25.6.1999.

(2000/C 374 E/068)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0359/00
af Robert Evans (PSE) til Kommissionen**

(4. februar 2000)

Om: Trællearbejde

Trællearbejde er en menneskerettighedskrænkelse, der i henhold til FN's arbejdsgruppe om nutidige former for slaveri berører henved 20 mio. mennesker i verden. En stor del af disse trællearbejdere findes i Indien og Pakistan.

Vil Kommissionen på baggrund heraf gøre rede for sine foranstaltninger med henblik på:

1. sammen med FN og ILO at opfordre alle stater til at undertegne de relevante internationale konventioner om forbud mod trællearbejde, navnlig ILO-konvention nr. 29 om tvangsarbejde og konvention nr. 182 om de værste former for børnearbejde?
2. at bistå de forskellige stater med at udvikle og gennemføre en national lovgivning om forbud mod trællearbejde, herunder gennemførelse af detaljerede regionale undersøgelser for at identificere og rehabilitere trællearbejdere og sikre, at de, der pålægger mennesker trællearbejde, retsforfølges i overensstemmelse med landets lovgivning?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pascal Lamy

(8. marts 2000)

Kommissionen deler det ærede medlems bekymring over anvendelsen af tvangsarbejde, og ligesom medlemsstaterne betragter den det som væsentligt at få afskaffet børnearbejde, som berøver børns deres ret til barndom, uddannelse, og frihed for tvangsarbejde. Fællesskabet støtter aktivt FN, Den Internationale Arbejdsorganisation (ILO) og FN's Børnefond (UNICEF) i deres arbejde på dette område. Det hilser med glæde vedtagelsen af den nye ILO-konvention om forbud og øjeblikkelige indgreb mod de værste former for børnearbejde. Fællesskabet vil hjælpe til at sikre, at konventionen bidrager aktivt til at afskaffe de mest utålelige former for børnearbejde, herunder tvangsarbejde og seksuel udnyttelse af børn i kommercielt øjemed. Kommissionen betragter vedtagelsen af konventionen som et betydeligt skridt fremad og opfordrer til, at den ratificeres og gennemføres så hurtigt som muligt.

Den Internationale Arbejdsorganisation råder over veletablerede systemer til kontrol af overholdelsen af de internationale arbejdsnormer, herunder ILO's konventioner om tvangsarbejde (nr. 29) og om de værste former for børnearbejde (nr. 182). Det kan nævnes, at Den Internationale Arbejdskonference i 1999 gennemgik en meget kritisk rapport om Myanmar og besluttede at suspendere ILO's faglige bistand til dette land. Det står imidlertid klart, at ingen internationale instrumenter i øjeblikket hjemler mulighed for handelsforanstaltninger mod indførslen af varer fremstillet ved brug af tvangs- eller børnearbejde.

For at fremme eller styrke de fattige landes evne til i praksis at overholde de anerkendte grundlæggende arbejdsnormer satser Kommissionen på at tilbyde positive incitamenter og forskellige former for støtte fremfor at anvende sanktioner. I visse ekstreme og veldokumenterede tilfælde er der imidlertid inden for Fællesskabets generelle toldpræferenceordning mulighed for at suspendere fordele, der er blevet indrømmet lande, hvor der er konstateret grove krænkelse af menneskerettighederne. Denne bestemmelse er blevet anvendt over for Myanmar og er stadig i kraft.

Pakistans regering har vedtaget en lovgivning, der forbyder tvangsarbejde og børnearbejde, og den holder Kommissionen underrettet om myndighedernes indsats for at håndhæve lovgivningen (undersøgelser, domsfældelser, rehabilitering). Kommissionen benytter enhver given lejlighed til over for Pakistan at understrege sin bekymring over situationen. Endvidere vil det ærede medlem være bekendt med den store betydning for Indien og Pakistan af det internationale program for afskaffelse af børnearbejde (IPEC) i ILO's regi, som tager sigte på uddannelse af børn, og som hjælper børn til at komme i skole og familier til at få arbejde eller midler til at overleve. Fællesskabet er en af de væsentligste bidragsydere til dette pilotprojekt til bekæmpelse af såvel fattigdom som tvangsarbejde og børnearbejde.

(2000/C 374 E/069)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0365/00
af Glenys Kinnock (PSE) til Kommissionen

(14. februar 2000)

Om: Støtte til selskaber fra medlemsstaterne med oversøiske interesser

Mener Kommissionen, at selskaber med oversøiske interesser, der modtager støtte fra visse medlemsstater, nyder urimelige fordele i forhold til selskaber i lande, der ikke yder en tilsvarende støtte? Kan Kommissionen give nærmere oplysninger om de enkelte medlemsstaters støtte til deres egne selskabers oversøiske interesser?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(10. april 2000)

Det ærede medlem henviser til visse medlemslandes eventuelle støtte til deres egne selskabers oversøiske interesser. Hvis disse foranstaltninger tilsyneladende giver støttemodtagerne økonomiske fordele og desuden kun gælder for visse virksomheder eller visse aktiviteter, og hvis de eventuelt fordrejer handelen inden for Fællesskabet, kan de højst sandsynligt falde ind under EF-traktatens statsstøtteregler.

Kommissionen traf for nylig en beslutning om et strengere syn på støtte til store virksomheders direkte investeringer i udlandet (jf. Kommissionens beslutning af 14. oktober 1998 om Østrigs støtte til LiftgmbH⁽¹⁾).

Kommissionen kan desværre ikke give det ærede medlem nærmere oplysninger om, hvor meget hvert medlemsland bidrager med til støtte for virksomhedernes oversøiske interesser.

(¹) EFT L 142 af 5.6.1999.

(2000/C 374 E/070)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0369/00
af Ilda Figueiredo (GUE/NGL) til Kommissionen**

(14. februar 2000)

Om: De socio-økonomiske virkninger af beskæftigelsesinitiativet

På det ekstraordinære topmøde i Luxembourg i november 1997 blev der taget et nyt beskæftigelsesinitiativ, der skulle løbe over tre år, og der blev stillet ca. 450 mio. ecu til rådighed til denne periode. Dette initiativ blev opført under afsnit B5-5 i Fællesskabets budget for støtteforanstaltninger til fordel for små og mellemstore virksomheder og projekter for innovation på arbejdsmarkedet.

Kommissionen bedes besvare følgende:

- Hvordan er fordelingen for hvert år mellem de enkelte medlemsstater af de beløb, der er opført på de enkelte konti under afsnit B5-5 i Fællesskabets budget?
- Hvor stort et antal arbejdspladser skønnes der at være blevet skabt i Den Europæiske Union og de enkelte medlemsstater gennem disse foranstaltninger (under henvisning til, at Kommissionen tidligere har foretaget en lignende evaluering i forbindelse med Elise-programmet)?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pedro Solbes Mira

(3. april 2000)

I kølvandet på Det Europæiske Råds ekstraordinære møde om beskæftigelse i Luxembourg vedtog budgetmyndigheden et nyt afsnit: B5-5 »Arbejdsmarkedet og teknologisk innovation« med et budget på 450 mio. EUR over tre år (1998-2000).

For det første blev der i 1998 på tre budgetposter (B5-500, B5-5010 og B5-5020) afsat 30 mio. EUR til forskellige aktiviteter i forbindelse med gennemførelsen af beskæftigelsesdelen af EF-traktaten og af beskæftigelsesstrategien i det hele taget. Formålet med disse aktiviteter var at kortlægge og fremme udvekslingen af gode metoder mellem medlemsstaterne og støtte nye initiativer og projekter og forskning i forbindelse med medlemsstaternes beskæftigelsespolitik.

For det andet blev der afsat 120 mio. EUR til vækst- og beskæftigelsesinitiativet, et finansielt hjælpeprogram til nytænkende og jobskabende små og mellemstore virksomheder (SMV). Til dette projekt skal der lægges 5 mio. EUR, hvilket svarer til pilotprojektet Joint European Venture (JEV) (B5-512). Der blev tildelt 300 mio. EUR til vækst- og beskæftigelsesinitiativet for 1999 og 2000.

Vækst- og beskæftigelsesinitiativet indeholder tre komplementære ordninger: den europæiske teknologifacilitet ((ETF) i startfasen), en ordning for risikovillig kapital, der styres af Den Europæiske Investeringsfond (EIF), en ordning for finansielle bidrag til støtte for oprettelsen af grænseoverskridende joint ventures mellem SMV inden for Fællesskabet (JEV), som administreres af Kommissionen, og en garantiordning, som styres af EIF.

For så vidt angår ETF's etableringsordning, har Kommissionen godkendt investeringsforpligtelser til ni fonde, som er udvalgt af EIF, på op til 54 mio. EUR. Fordelingen på medlemsstaterne er vist i tabel 1, som er sendt direkte til det ærede medlem og til Parlamentets sekretariat.

Hvad angår JEV, har Kommissionen godkendt 65 projekter: 53 joint ventures og 12 erhvervsfremmende ordninger. De 53 joint ventures involverede 115 SMV. Fordelingen på disse SMV's medlemsstater og projekternes planlagte område er vist på tabel 2, som er sendt direkte til det ærede medlem og til Parlamentets sekretariat.

Med hensyn til SMV-garantiordningen har Kommissionen godkendt forpligtelser til femten finansielle mellemmand, som er udvalgt af EIF, på op til 90 mio. EUR. Fordelingen på medlemsstaterne er vist i tabel 3, som er sendt direkte til det ærede medlem og til Parlamentets sekretariat.

Inden for ETF-etableringsordningen viser de seneste tal, at 49 SMV fra Fællesmarkedet har nydt godt af investeringer fra fonde, der deltager i ordningen. Detaljerede oplysninger om perspektiverne for jobskabelse som følge af etableringsordningen bliver tilgængelige i august 2000, når EIF har modtaget de første udfyldte spørgeskemaer fra virksomhederne.

Med hensyn til JEV er det for tidligt at forudsige antal skabte jobs. Den første fase af JEV-støtte hænger sammen med en indledende arbejdsfase, og først derefter vil SMV beslutte, om og under hvilke omstændigheder deres joint ventures skal løbe af stabelen. Imidlertid skal SMV selv i denne første vurdere, hvor mange jobs der kan skabes. På dette grundlag, som er de 53 joint ventures, der er godkendt, og ifølge de erklæringer, som ansøgerne har indleveret, kan der sammenlagt blive skabt 788 jobs (eller i gennemsnit 15 for hvert projekt).

De seneste tal for SMV-garantiordningen viser, at 7.223 SMV har draget fordel af ordningen, og at de har 32 869 ansatte. I henhold til denne ordning skal SMV også angive det antal jobs, som burde kunne skabes inden for den nærmeste fremtid. På basis af deres angivelser forventes det samlede antal jobs et år efter underskrivelsen af låneaftalen at være 34 319, dvs. en stigning på 1 450. Dette tal ventes at stige til 36 988 efter yderligere et år, hvilket er en yderligere stigning på 2 669 medarbejdere. Dette vil betyde en samlet stigning på 13 % over to år.

(2000/C 374 E/071)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0373/00
af André Brie (GUE/NGL) til Kommissionen

(14. februar 2000)

Om: Udbetaling af EU-strukturfondsstøtte efter udpegning af særlige bevaringsområder i de østtyske delstater (Habitat-direktivet – 92/43/EØF)

I betragtning af, at Tyskland og visse tyske delstater endnu ikke har gennemført Rådets direktiv 92/43/EØF⁽¹⁾ af 21. marts 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter (Habitat-direktivet), kan også de delstater, der har opfyldt deres forpligtelser i denne forbindelse, nu risikere, at støtten fra Strukturfonden blokeres. Mecklenburg-Vorpommern har f.eks. udpeget 136 særlige bevaringsområder med et areal på 181.000 ha (7,9 % af delstatens areal). For de struktursvage østtyske delstater ville Kommissionens bebudede politik i det mindste resultere i en forhaling af udbetalingen af mål 1-støtte og EUGFL-bevillinger til landdistrikterne. I betragtning af de alvorlige økonomiske og sociale problemer i disse områder ville konsekvenserne være ekstremt negative.

Hvilke foranstaltninger vil Kommissionen træffe for at forhindre, at de østtyske delstater, der har opfyldt deres forpligtelser i henhold til Habitat-direktivet, kommer til at undgælde for forbundsregeringens og andre delstaters forsømmelser?

Anser Kommissionen det for nødvendigt eller muligt at behandle og godkende anmodninger om udbetaling af støtte til specifikke delstater eller specifikke projekter?

Er Kommissionen klar over, at en negativ afgørelse dels ville få meget alvorlige økonomiske og sociale konsekvenser, dels på lang sigt ville påvirke befolkningens vilje til at engagere sig i miljøbeskyttelse, mens en positiv afgørelse uden tvivl også ville blive opfattet som en anerkendelse af en aktiv miljøpolitik?

⁽¹⁾ EFT L 206 af 22.7.1992, s. 7.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(31. marts 2000)

Som det ærede medlem ved, blev udfærdigelsen af Natura 2000-listen over bevaringsområder af EF-betydning, der også dækker områder under Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter og Rådets direktiv af 2. april 1979 om bevaring af vilde fugle⁽¹⁾ forsinket, da flere stater, herunder Tyskland, ikke havde indgivet passende forslag. Listen skulle have været udfærdiget inden juni 1998. Fristen for forslag udløb i juni 1995.

I betragtning af den sene udpegning af bevaringsområder og for at sikre, at Kommissionen kan udføre sine opgaver efter EF-traktatens artikel 6, erindrede Kommissionen formelt alle medlemsstater den 23. juni 1999 om deres pligt til at garantere programmernes og projekternes overensstemmelse med begge direktiver.

De tyske delstater — herunder Mecklenburg-Vorpommern — har i mellemtiden givet meddelelse om nogle bevaringsområder og er ved at forberede meddelelser om yderligere bevaringsområder.

I betragtning af de juridiske krav kan programmeringsdokumenterne kun godkendes, hvis de indeholder et klart tilsagn fra de tyske regionale myndigheder om, at alle mulige negative følger for bevaringsområder eller områder, der skal beskyttes under Natura 2000, vil blive behørigt vurderet, og at der vil blive truffet passende foranstaltninger. Kommissionen vil under alle omstændigheder vurdere hver plan eller hvert program ud fra dets individuelle indhold.

Det er Kommissionens mål at fremme de støtteberettigede områders socioøkonomiske udvikling på en måde, der er i overensstemmelse med basisprincipperne for en bæredygtig udvikling.

(¹) EFT L 103 af 25.4.1979.

(2000/C 374 E/072)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0378/00
af John McCartin (PPE-DE) til Kommissionen

(14. februar 2000)

Om: Revision af EU's markedsordning for fårekød

Kan Kommissionen bekræfte, om den er i færd med at foretage en revision af den nuværende EU-markedsordning for fårekød og af ordningens effektivitet, samt oplyse, hvornår den forventer at offentliggøre sine konklusioner om dette emne?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(6. marts 2000)

Man er for øjeblikket ved at foretage en undersøgelse af EU-markedsordningen for fårekød. På basis af resultaterne af undersøgelsen, som forventes at være afsluttet omkring påske, vil Kommissionen udlede sine konklusioner om en eventuel revision eller ændring af ordningen og, om nødvendigt, fremsætte forslag herom senere på året.

(2000/C 374 E/073)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0380/00
af Juan Ojeda Sanz (PPE-DE) til Kommissionen

(14. februar 2000)

Om: Forbedring af landevejsinfrastrukturen i de central- og østeuropæiske stater

De betydelige pengeindsprøjtninger, som EU's såkaldte »ansøgerlande« har fået fra forskellige europæiske finansieringsorganer (EIB) samt over Unionens budget (Phare-programmet, Ispa-instrumentet), burde sammen med den nødvendige investering, som de respektive regeringer skal foretage, tjene til at etablere et landevejsnet, der opfylder det nødvendige princip om »interoperabilitet«, således at det bliver muligt at opnå en effektiv indførelse af et »indre marked«.

Det ser imidlertid ud til, at den måde, som den omtalte fællesskabsfinansiering anvendes på lokalt, ikke fører til de ønskede resultater. Hvilke metoder har Kommissionen til at sikre, at de landevejsprojekter og projekter til forbedring af vejinfrastrukturen, som finansieres med fællesskabsmidler i disse lande, gennemføres ud fra kvalitetsnormer, der betragtes som »standard« i Den Europæiske Union?

Har Kommissionen endelig tænkt sig som betingelse for bevilling af finansieringen at kræve en undersøgelse af »indvirkningen på trafikikkerheden« for alle de landevejsprojekter, der betragtes som absolut nødvendige inden for rammerne af en udvidet Union?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Günter Verheugen

(27. marts 2000)

Siden begyndelsen af 1990'erne er der via Phare-programmet brugt næsten 100 mio. EUR på investeringer i modtagerlandenes transportinfrastruktur, hvorved man har bidraget til at realisere de mål, som det ærede medlem omtaler. I de seneste år har denne førtiltrædelsesbistand i stigende grad kunnet drage fordel af betydelige midler og samfinansiering fra Den Europæiske Investeringsbank (EIB) og internationale finansieringsinstitutioner samt fra ansøgerlandenes nationale budgetter.

Fra år 2000 og frem vil det nye strukturpolitiske førtiltrædelsesinstrument (ISPA) bidrage til en betragtelig forøgelse af investeringskapaciteten med hensyn til Fællesskabets finansiering af offentlige opgaver. Indtil 2006 vil et årligt budget på 1 040 mio. EUR blive anvendt i lige høj grad på transportinfrastruktur og miljømæssige foranstaltninger. Med hensyn til transportinfrastrukturen er det meningen, at de via ISPA finansierede foranstaltninger skal fremme en bæredygtig mobilitet og især tage sigte på at skabe bedre forbindelse og interoperabilitet mellem ansøgerlandenes nationale transportnet og de transeuropæiske net, herunder tilslutning til disse net.

I den forbindelse er processen omkring udvælgelsen af prioriterede foranstaltninger til udvikling af et samlet europæisk transportnet blevet fremmet ved hjælp af den vurdering af transportinfrastrukturbehovene (TINA), som Rådet tog initiativ til i 1995, og som er blevet gennemført med det formål at få indkredset et multimodalt transportnet på ansøgerlandenes territorium, omfattende veje, jernbaner, indre vandveje, havne, godsterminaler og lufthavne. Det består af den transportmæssige »rygrad«, der på ansøgerlandenes område er identisk med de tilslutninger til og knudepunkter i de ti multimodale paneuropæiske transportkorridorer, der blev godkendt på den tredje tværopæiske transportkonference i juni 1997 i Helsingfors, samt af en række ekstra netværkskomponenter.

I henhold til Rådets forordning (EF) nr. 1267/1999 af 21. juni 1999⁽¹⁾ om oprettelse af ISPA er det hensigten, at foranstaltninger vedrørende transportinfrastruktur skal bidrage til at virkeliggøre Fællesskabets politikker på området for transport og transeuropæiske net (artikel 5 og bilag II). Dette nødvendiggør udarbejdelsen af en række transportprojekter af fælles interesse, der skal baseres på kriterierne i Europa-Parlamentets og Rådets beslutning nr. 1692/96/EF af 23. juli 1996⁽²⁾ om Fællesskabets retningslinjer for udvikling af det transeuropæiske transportnet, og som skal være i overensstemmelse med de relevante fællesskabspolitikker og -standarder. For eksempel vil Kommissionen ved vurderingen af forslag til vejinfrastrukturprojekter bl.a. undersøge, i hvilken udstrækning hver enkelt foranstaltning bidrager til at forbedre færdselssikkerheden, og om den stemmer overens med ovennævnte kriterier og standarder. Investeringer i trafikstyringssystemer, der tager sigte på at øge færdselssikkerheden, vil også være berettigede til at modtage støtte fra det nye strukturpolitiske førtiltrædelsesinstrument (ISPA).

I Kommissionens årsberetning om den fællesskabsstøtte, der ydes under ISPA, vil den også fremlægge oplysninger om vurderingen af ISPA-foranstaltningernes forenelighed med Fællesskabets politikker, herunder dem, der vedrører transportområdet.

⁽¹⁾ EFT L 161 af 26.6.1999.

⁽²⁾ EFT L 228 af 9.9.1996.

(2000/C 374 E/074)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0387/00
af Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) til Kommissionen

(15. februar 2000)

Om: Den irske marines opbringelse af galiciske fartøjer

I de seneste dage er en række galiciske fartøjer, der fiskede i Gran Sol, blevet opbragt af fartøjer fra den irske marine med den påstand, at der var tale om tekniske uregelmæssigheder. Fartøjerne blev frigivet efter at have betalt en symbolsk bøde, men de økonomiske følger af indstillingen af fiskeriet i den periode, fartøjerne var opbragt, er temmelig graverende.

Har Kommissionen kendskab til ovennævnte begivenheder, der er et evigt tilbagevendende fænomen, og til det pres, der lægges på den galiciske flåde? Finder den de irske myndigheders adfærd passende?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(13. marts 2000)

Kommissionen har ikke kendskab til de forhold, som det ærede medlem nævner.

Det ærede medlem bedes give Kommissionen nøjagtige oplysninger, for at den kan foretage de fornødne undersøgelser.

(2000/C 374 E/075)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0392/00
af Inger Schörling (Verts/ALE) til Kommissionen

(8. februar 2000)

Om: Åbenhedsprincippet og beskyttelse af meddelere

I den svenske presse har kommissionsmedlem Neil Kinnock hævdet, at princippet om åbenhed og beskyttelsen af meddelere efter svensk model ikke er velegnet for Kommissionen. Ifølge Kinnock ville klart vigtige beslutninger blive truffet uformelt, hvis princippet om åbenhed indførtes, og beskyttelse af anmeldere ville føre til et øget hemmelighedskræmmeri. Kinnock har endvidere påstået, at Paul van Buitenen blev forvandlet fra at være en god informant, som afslørede svig i Kommissionen, til en ondsindet informant, der gør sit for at kaste smuds på Kommissionen som institution.

Kan kommissionsmedlem Kinnock nærmere redegøre for, ud fra hvilket grundlag han har draget konklusionen om, at princippet om åbenhed og beskyttelsen af meddelere skulle få den modsatte effekt end den tilsigtede, hvis de blev anvendt i EU? Kan Kommissionen mere detaljeret redegøre for, hvad det er i Paul van Buitenens handlinger, der har bevirket, at han er blevet forvandlet fra en god til en ondsindet meddeler?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock

(24. marts 2000)

Kommissionen offentliggjorde for nylig sit forslag til forordning om aktindsigt i EU-institutionernes dokumenter⁽¹⁾. Forslaget indeholder de principper og regler, der efter Kommissionens mening er nødvendige for at sikre EU-borgerne gennemsigtighed, hvad angår de oplysninger, institutionerne ligger inde med. Ved udarbejdelsen af forslaget har Kommissionen taget hensyn til de positive erfaringer i forbindelse med adfærdskodeksen⁽²⁾, medlemsstaternes lovgivning om aktindsigt, navnlig god praksis i de nordiske lande, og EU's særlige situation.

Parlamentet og Rådet vil drøfte denne tekst og til slut fastsætte de bindende regler om dette spørgsmål.

I Parlamentet og andre steder har næstformanden, der er ansvarlig for personale og administrative reformer, navnlig udtalt sig anerkendende om Sveriges lange og positive tradition for aktindsigt og dermed normer, der fortjener at blive efterlevet, men at EU-institutionerne realistisk set nok ikke vil kunne kopiere disse normer inden for den nærmeste fremtid.

I offentlige erklæringer har næstformanden også påpeget, at de uformelle informationsudvekslinger, der finder sted, inden et dokument får status som officielt dokument, ikke er tilgængelige for offentligheden. I det forslag, Kommissionen har fremsat, omfatter definitionen af et dokument ikke »dokumenter til internt brug som fx baggrundsdokumenter og debatoplæg, udtalelser fra tjenestegrene samt uformelle meddelelser«. Uden denne udelukkelse, der ifølge Udvalget af Uafhængige Ekspertter var nødvendig, fordi »Kommissionen skal have mulighed for at overveje, hvordan en politik skal udformes, inden den bliver offentliggjort«, ville folk være tilbageholdende med at fremlægge og udveksle disse dokumenter, og dette kunne resultere i større hemmeligholdelse uden at gøre arbejdet mere effektivt.

Endelig fejlцитeres næstformanden i henvisningerne i forespørgslen. Han har gentaget, at de uregelmæssigheder, som en tjenestemand i Kommissionen afslørede, alle var genstand for disciplinærsager eller retssager inden afsløringen. Han har også henvist til påstande i den svenske presse om, at svig fortsat forekom blandt tusinder af tjenestemænd i organisationen. Dette er vitterlig usandt, og denne form for generaliseret påstand injurierer Kommissionen og dens personale og vækker uberettiget mistillid hos borgerne.

(¹) KOM(2000) 30 Endelig udg.

(²) Adfærdskodeks for aktindsigt i Rådets og Kommissionens dokumenter vedtaget af Rådet den 20.12.1993 (EFT L 340 af 31.12.1993, s. 43) og af Kommissionen den 8. februar 1994 (EFT L 46 af 18.2.1994, s. 58). Europa-Parlamentet vedtog en afgørelse om aktindsigt i dets dokumenter den 10. juli 1997 (EFT L 263 af 25.9.1997, s. 27).

(2000/C 374 E/076)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0399/00

af Ioannis Averoff (PPE-DE) og Antonios Trakatellis (PPE-DE) til Kommissionen

(15. februar 2000)

Om: Gennemførelse af fællesskabslovgivningen og fællesskabsfinansiering der er bevilliget Grækenland til beskyttelse af skove

Fællesskabsforordning nr.3528/86 (¹) og nr.2158/92 (²), som vedrører beskyttelse af skove mod luftforurening og brande, pålægger medlemsstaterne konkrete forpligtelser som f.eks. at udarbejde planer for beskyttelse mod brande. Med forordningerne gives ligeledes medlemsstaterne mulighed for at finansiere aktioner, som hører under bestemmelserne i disse forordninger.

Vedrørende gennemførelsen af de ovennævnte forordninger i Grækenland bedes Kommissionen besvare følgende spørgsmål:

1. Har Grækenland i henhold til artikel 10 i Amsterdam-traktaten sendt Kommissionen de oplysninger, som specielt er anført i forordning nr. 2158/92?
2. Kan den give en oversigt over de beløb, Grækenland har modtaget under de to finansieringsforordninger siden 1995 og indtil i dag, og hvilken procent udgør disse beløb i forhold til de andre medlemsstater i middelhavsområdet?
3. Har Grækenland modtaget anden fællesskabsfinansiering til beskyttelsen af sine skove? Hvilke beløb drejer det i så fald om, og hvilken procent udgør de i forhold til de øvrige medlemsstater i middelhavsområdet?

(¹) EFT L 326 af 21.11.1986, s. 2.

(²) EFT L 217 af 31.7.1992, s. 3.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(6. april 2000)

1. I overensstemmelse med artikel 2 i Rådets forordning (EØF) nr. 2158/92 af 23. juli 1992 om beskyttelse af skovene i Fællesskabet mod brande sendte Grækenland den 2. februar 1993 Kommissionen listen over zonerne klassificeret efter skovbrandsrisiko. Denne liste, hvor hele området med behørig begrundelse er klassificeret som »højrisikozone«, godkendtes ved Kommissionens beslutning K(93)1619 af 24. juni 1993.

I overensstemmelse med nævnte forordnings artikel 3 sendte Grækenland derefter den 24. juni 1993 Kommissionen den nationale plan for beskyttelse af skovene mod brande, og Kommissionen afgav udtalelse om planens overensstemmelse med artikel 3 den 7. marts 1994.

Den 8. oktober 1999 underrettede Grækenland Kommissionen om ajourføringen af den oprindelige plan, hvis varighed er fastsat til 10 år (1994-2003). I en ny udtalelse fra Kommissionen af 10. januar 2000 konkluderes det, at den ajourførte plan for Grækenland fortsat stemmer overens med målene og retningslinjerne omhandlet i artikel 3 i forordning (EØF) nr. 2158/92.

Efter ikrafttrædelsen af Kommissionens forordning (EØF) nr. 804/94 af 11. april 1994 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EØF) nr. 2158/92 for så vidt angår informationssystemer for skovbrande⁽¹⁾ har Grækenland også hvert år siden 1994 stillet de i denne forordning omhandlede oplysninger til rådighed for Kommissionen.

2. Inden for rammerne af Rådets forordning (EØF) nr. 3528/86 af 17. november 1986 om beskyttelse af skovene i Fællesskabet mod luftforurening og den i første del af svaret til det ærede medlem allerede nævnte forordning (EØF) nr. 2158/92 har Fællesskabet i perioden 1995-1999 ydet en støtte på 71,48 mio. EUR til aktioner vedrørende alle medlemsstaterne i Middelhavsområdet, hvortil regnes Grækenland, Spanien, Frankrig, Italien og også Portugal. Af dette beløb har støtten til græske aktioner i samme periode udgjort 13,64 mio. EUR, svarende til 19 % af det samlede beløb.

3. Grækenland har desuden på det af det ærede medlem omtalte område modtaget anden fællesskabsfinansiering. Samhørighedsfonden ydede i perioden 1994-1999 en støtte på 55,6 mio. EUR. Spanien har som den anden medlemsstat i Middelhavsområdet fået et bidrag fra fonden på 565 mio. EUR. Portugal har ikke anvendt bevillinger fra Samhørighedsfonden til skovbrugsområdet.

Hvad angår EUGFL, Udviklingssektionen, er der inden for den anden EF-støtteramme for Grækenland (1994-1999) og EF-initiativerne af de disponible bevillinger afsat et beløb på 224 mio. EUR til skovbrugssektoren. I Portugal er der afsat 79,7 mio. EUR til skovbrugssektoren inden for EF-støtterammen (1994-1999), og i Spanien er skovbrugssektoren og miljøbeskyttelse tildelt 510 mio. EUR inden for EF-støtterammen (1994-1999).

⁽¹⁾ EFT L 93 af 12.4.1994.

(2000/C 374 E/077)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0400/00

af William Newton Dunn (PPE-DE) til Kommissionen

(15. februar 2000)

Om: Melton Mowbray flæskepostej

Vil Kommissionen give producenterne af den traditionelle, verdensberømte flæskepostej fra Melton Mowbray i Leicestershire samme beskyttelse med hensyn til navn og regional status, som producenterne af champagne og Stilton ost har fået?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(24. marts 2000)

I forordning (EØF) nr. 2081/92⁽¹⁾ er der fastsat en EF-ordning for registrering og beskyttelse af geografiske navne for landbrugsprodukter og visse levnedsmidler til konsum. Denne ordning omfatter ikke vinprodukter. Hvis det pågældende produkt »pork pie« anses for et produkt på basis af kød, kan det omfattes af denne ordning.

Det skal i øvrigt påpeges, at det drejer sig om en frivillig ordning, og at det derfor tilkommer en sammenslutning af producenter af det pågældende produkt at ansøge om en eventuel registrering af betegnelsen »Melton Mowbray Pork Pies« i henhold til forordning (EØF) nr. 2081/92.

Der skal udarbejdes en præcis definition af produktet og det geografiske område samt forbindelsen mellem produktet og området i en varespecifikation som fastsat i artikel 4 i samme forordning. Kriterierne i definitionerne for enten en geografisk betegnelse eller en oprindelsesbetegnelse skal også begrundes i ansøgningen om registrering.

Det kan kun afgøres, om ansøgningen er i overensstemmelse med forordningens bestemmelser, hvis de britiske myndigheder sender Kommissionen alle oplysninger.

Der er desuden fastsat en EF-procedure for indsigelse efter offentliggørelse i De Europæiske Fællesskabers Tidende for at sikre andre eventuelt berørte producenters og interesseredes interesser.

⁽¹⁾ EFT L 208 af 24.7.1992.

(2000/C 374 E/078)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0402/00
af Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) til Kommissionen**

(15. februar 2000)

Om: Tilbageholdelse af en vodbinder på øen Réunion

Den galiciske statsborger José Tamón Hombre Sobrido, vodbinder på fiskerfartøjet »Camouco«, blev for to måneder siden tilbageholdt på øen Réunion, som er under fransk overherredømme, og er endnu ikke blevet løsladt.

Kommissionens generaldirektør for fiskeri svarede ikke konkret på mit spørgsmål herom i Europa-Parlamentets Fiskeriudvalg.

Har Kommissionen kendskab til ovennævnte og til de årsager, der ligger til grund for, at myndighederne i en medlemsstat — i dette tilfælde Frankrig — har tilbageholdt den pågældende EU-borger?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(3. april 2000)

I september 1999 blev Hombre Sobrido, skipper på fiskerfartøjet Camouco, der fører panamansk flag og ejes af Merce Pesca sa, arresteret af en fransk fregat for påstået ulovligt fiskeri af antarktisk torsk i den eksklusive økonomiske zone omkring Crozet-øerne (Réunion). Hombre Sobrido blev senere løsladt, men har ikke kunnet forlade øen, da myndighederne har konfiskeret hans pas.

Den 14. januar 2000 anmodede Panama over for den internationale havretsdømstol i Hamburg om, at fartøjet og skipperen frigives. Domstolen er oprettet i henhold til De Forenede Nationers havretskonvention. I dom af 7. februar 2000 bestemte domstolen, at fartøj og skipper straks skulle frigives mod, at der blev stillet en sikkerhed på 8 mio. FRF. De franske myndigheder har hidtil ikke efterkommet dommen og hævder, at de ikke er tilfredse med betingelserne for sikkerhedsstillelsen. Den 24. marts 2000 skulle appelretten på Réunion beskæftige sig med udleveringen af Hombre Sobridos' pas. Den 4. april 2000 skulle retten se nærmere på sagens omstændigheder.

(2000/C 374 E/079)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0407/00
af Gerhard Schmid (PSE) til Kommissionen**

(15. februar 2000)

Om: Erstatning til Donau-skibsredere og speditjonsfirmaer som følge af afspærringen af den jugoslaviske Donau-strækning

I byen Regensburg (Tyskland) er der adskillige firmaer, der udelukkende beskæftiger sig med transport på Donau fra Tyskland til områder syd for Jugoslavien. Kosovo-krigen, ødelæggelsen af Donau-broerne og den efterfølgende afspærring af den jugoslaviske Donau-strækning har resulteret i, at disse virksomheders forretningsmæssige aktiviteter er stagneret. Som følge af, at disse virksomheder har specialiseret sig på bestemte former for transport på Donau, er der næsten ingen mulighed for at overgå til andre forretningsmæssige aktiviteter.

Derfor spørger jeg Kommissionen om følgende:

1. Skal disse firmaer betragtes som skadelidte som følge af Kosovo-krigen, således som det er tilfældet med virksomheder i Kosovo?
2. Kan disse virksomheder få finansiel genopbygningsstøtte til at udligne deres skader?
3. Har disse virksomheder ret til en støtte til genopbygning og virksomhedssikring, der ikke skal tilbagebetales, til udligning af de nuværende tab og til støttemidler med henblik på investeringer ved hjælp af simpel kaution?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(29. marts 2000)

Kommissionen er bekendt med de særlige problemer, som de pågældende virksomheder både direkte og indirekte er udsat for i forbindelse med Donau-transporten som følge af afspærringen af Donau på grund af NATO's ødelæggelse af broerne ved Novi Sad.

Spørgsmålet om udligning af disse tab kan imidlertid først behandles, når det eventuelle ansvar herfor er blevet fastlagt i de pågældende retlige instanser.

Hvad angår genoptagelsen af sejlads på Donau, er Europa-Kommissionen for øjeblikket ved at behandle en anmodning fra Donau-Kommissionen om samfinansiering af et projektforslag om rydning af et sejløb ved fjernelse af ruinerne fra de broer, der er blevet ødelagt af NATO, og af eventuel ikke-eksploderet ammunition, samt udbedring af flodsengen og dens bredder. Projektet og hele dets baggrund er, både ud fra et politisk, teknisk og juridisk synspunkt, meget kompliceret.

(2000/C 374 E/080)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0410/00
af Glenys Kinnock (PSE) til Kommissionen**

(23. februar 2000)

Om: Cambodja

Er Kommissionen klar over, at der stadig hævdes at være en lang række problemer i Cambodja spændende fra dyb fattigdom, sult i nogle områder, omfattende korruption og krænkelse af menneskerettigheder? Mener Kommissionen, at det er nødvendigt at fastsætte betingelsesklausuler på nuværende tidspunkt?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(7. marts 2000)

Kommissionen er klar over, at Cambodja er blandt verdens mindst udviklede lande, og at det stadig kæmper med fattigdoms- og dertil relaterede problemer. Landet står over for store udfordringer i de kommende år, og det er nødvendigt hurtigt at gennemføre gennemgribende reformer. Kommissionen har haft regelmæssige konsultationer om sådanne reformer med den nye cambodjanske regering siden dens dannelse.

For indeværende har Kommissionen ingen planer om at stille nogen betingelser i forbindelse med sine udviklingsprogrammer, men den vil fortsat overvåge situationen i Cambodja nøje.

Hvad angår spørgsmål som menneskerettigheder, demokratiseringsprocessen og korrupsion, har Kommissionen til hensigt at føre indgående drøftelser med de cambodjanske myndigheder om disse emner i forbindelse med arbejdet i det første blandede udvalg EU/Cambodja, der efter planen skal finde sted i første halvår af 2000.

Med hensyn til fødevaresituationen i år 2000, mener internationale organisationer, at situationen i Cambodja generelt set stadig er tilfredsstillende, men fødevareknaphed udgør dog stadig en potentiel trussel mod en betydelig del af befolkningen, og Kommissionen følger fortsat situationen for at kunne være beredt, hvis der skulle opstå en nødsituation.

(2000/C 374 E/081)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0416/00

af Caroline Jackson (PPE-DE) til Kommissionen

(23. februar 2000)

Om: Lavere moms på rekombinerede blodprodukter

Kan Kommissionen oplyse, om den er villig til at udarbejde et forslag om en lavere moms-sats på rekombinante blodprodukter, og i benægtende fald, hvorfor ikke?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(6. april 2000)

For produkter fremstillet på basis af blod sondres der i momshenseende mellem de forskellige typer produkter.

Visse produkter fremstillet på basis af blod og plasma fra mennesker, som f.eks. albumin, koagulationsfaktorer og immunoglobuliner, betragtes som lægemidler efter Rådets direktiv 89/381/EØF af 14. juni 1989⁽¹⁾.

På disse produkter kan der i medfør af artikel 12, stk. 3, litra a), sammen med bilag H, kategori 3, i sjette momsdirektiv 77/388/EØF⁽²⁾ som valgmulighed anvendes en nedsat sats.

Rekombinerede blodprodukter (der er fremstillet ved hjælp af genteknologi, men ikke på basis af menneskeblod) er lægemidler, da de henhører under del A i bilaget til Rådets forordning (EØF) nr. 2309/93⁽³⁾, ifølge hvilken der skal udstedes en markedsføringstilladelse efter en centraliseret procedure. På dette grundlag kan der også på disse produkter anvendes en nedsat momssats.

Labile produkter fremstillet på basis af blod, såsom blodplasma og blodceller af menneskelig oprindelse, betragtes ikke som lægemidler. Derfor anvendes den normale momssats herpå, medens der indrømmes momsfrigtagelse for fuldblod.

Der burde måske ses nærmere på dette unormale forhold, at fuldblod indrømmes fritagelse, medens labile produkter, der er fremstillet på basis af sådant blod, beskattes. Sagen behandles i øjeblikket i Kommissionen for at undersøge, hvilken praksis der følges i medlemsstaterne.

Spørgsmålet vil således blive taget i betragtning under en kommende revision af anvendelsesområdet for de nedsatte momssatser, og der vil blive fremlagt passende forslag til en mere ensartet momsbehandling af transaktioner med blodprodukter.

- (¹) EFT L 181 af 28.6.1989. Direktiv om udvidelse af anvendelsesområdet for direktiv 65/65/EØF og 75/319/EØF om tilnærmelse af lovgivning om farmaceutiske specialiteter, og om fastsættelse af særlige bestemmelser for lægemidler fremstillet på basis af blod eller plasma fra mennesker.
- (²) EFT L 145 af 13.6.1977. Direktivet er senest ændret ved direktiv 1999/85/EF (EFT L 277 af 28.10.1999).
- (³) EFT L 214 af 24.8.1993. Rådets forordning (EØF) nr. 2309/93 af 22. juli 1993 om fastlæggelse af fællesskabsprocedurer for godkendelse og overvågning af human- og veterinærmedicinske lægemidler og om oprettelse af et europæisk agentur for lægemiddelvurdering.

(2000/C 374 E/082)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0418/00
af Erik Meijer (GUE/NGL) til Kommissionen

(23. februar 2000)

Om: Reducering af bomtrawlfiskeri på grund af skade for havbundsmiljøet

1. Har Kommissionen kendskab til artiklen »Boomkorvisserij schadelijk voor milieu Noordzee« i »Volkskrant« af 1. februar 2000, hvori H. Lindeman, forsker ved Institutet for Havforskning (NIOZ) på foranledning fra det nederlandske ministerium for landbrug, naturforvaltning og fiskeri (LNV), forelægger resultatet af følgerne af bomtrawlfiskeri for miljøet?
2. Er Kommissionen klar over, at havbunden med denne fiskemetode, som navnlig anvendes ved fangst af bundfisk som søtunge og rødspætte, ved hjælp af tunge jernstænger og kæder opløjes i en dybde af 6-10 cm for på denne måde at drive bundfiskene ind i nettene?
3. Kan Kommissionen bekræfte, at alene mindst 400 fiskeriskibe med fartøjer på 4-12 meters bredde som fisker med boomtrawlmetoden, sejler på den nederlandske del af Nordsøen, og at ikke kun Nordsøen, som fiskerilande som Nederlandene, England og de skandinaviske lande er afhængig af, men også andre have på denne måde lider skade?
4. Er Kommissionen enig med mig i, at denne form for fiskeri har meget skadelige følger for havbunden og dens biologiske mangfoldighed i og med, at al liv på havbunden forsvinder, og at bomtrawlfiskeriet i mellemtiden anretter mindst lige så meget skade på miljøet som f.eks. olie- og gasboringerne?
5. Hvad agter Kommissionen at foretage sig for at reducere bomtrawlfiskeriet og give de involverede fiskere mulighed for at gå over til andre fangstmetoder eller til et fuldstændigt andet arbejde?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(30. marts 2000)

1. Kommissionen har ikke kendskab til artiklen i Volkskrant af 1. februar 2000.
2. Kommissionen er fuldt ud klar over, hvad bomtrawl er, hvilke målarter der fiskes med dem, og i hvilken grad disse fiskeredskaber trænger ned i havbunden.
3. Kommissionen kan bekræfte, at der arbejder mange bomtrawlere i Nordsøen og andre steder. Det er imidlertid tvivlsomt, om alle disse fartøjer nogensinde arbejder samtidigt i den nederlandske del af Nordsøen. En nylig undersøgelse har vist, at der i Nordsøen og også i den nederlandske del af den er betydelige områder, hvor der slet ikke fiskes med bomtrawlere.

4. Kommissionen er bekendt med det arbejde, nævnte artikels forfatter, dr. H. Lindeboom (i forespørgslen omtalt som H. Lindeman), udfører. H. Lindeboom er en fremtrædende forsker, der har offentliggjort en række tekster, både videnskabelige og populære, hvori han hævder, at fiskeri med bomtrawl skader miljøet. Andre lige så fremtrædende forskere er imidlertid helt eller delvis uenige med H. Lindeboom i hans konklusioner.

5. Fællesskabslovgivningen begrænser allerede bomtrawlfiskeriet. Store bomtrawlere (over 221 kW maskineffekt) må ikke fiske i den såkaldte rødspættekasse, der er et havområde, som grænser op til Belgiens, Danmarks, Tysklands, Frankrigs og Nederlændenes Nordsøkystr. Desuden må store bomtrawlere ikke fiske i 12-sømilezonen rundt om Irland og Det Forenede Kongerige. Bomtrawlfiskeri er forbudt i Kattegat. Kommissionen overvejer ikke på nuværende tidspunkt nogen ændring af disse begrænsninger. Den vil imidlertid fortsat undersøge og vurdere fiskeriets biologiske virkninger, så den kan foreslå yderligere foranstaltninger, hvis og når der måtte være behov for det.

(2000/C 374 E/083)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0421/00

af Ulrich Stockmann (PSE) til Kommissionen

(23. februar 2000)

Om: Advarselstrekanter i motorkøretøjer

En tysk industrivirksomhed oplyser, at Kongeriget Spanien siden sommeren sidste år har krævet, at der i motorkøretøjer medføres to advarselstrekanter. Er der i Kommissionen planer om at forelægge et forslag, der gør det obligatorisk, at alle motorkøretøjer i hele EU medfører to advarselstrekanter?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(28. marts 2000)

Kommissionen er bekendt med, at den spanske lovgivning kræver, at der i alle køretøjer forefindes to advarselstrekanter.

Kravet fremgår af artikel 19 og bilag XII i de almindelige køretøjsforskrifter, som er offentliggjort i form af en bekendtgørelse (Real Decreto 2822/98) den 23. december 1998.

Advarselstrekanter er ikke omfattet af konstruktionskravene til køretøjer, og kravet om, at de skal forefindes, er fastsat i færdselslovgivningen.

Færdselslovgivningen hører normalt under medlemsstaternes kompetence, og Kommissionen har ingen planer om at få det spanske system udvidet til at omfatte hele EU.

(2000/C 374 E/084)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0422/00

af Mihail Papayannakis (GUE/NGL) til Kommissionen

(23. februar 2000)

Om: Opstilling af DEI-elmaster på Kykladerne

DEI (det offentlige elektricitetselskab) har i adskillige år bestræbt sig på at gøre det muligt at overføre højspændingselektricitet fra Evia til øerne Andros, Tinos, Siros og Mikonos, hvor der skal opstilles de fornødne elmaster. Dette har allerede givet anledning til heftige protester fra disse øers indbyggere, og der er kommet en afgørelse om afslag fra Statsrådet.

Under henvisning til følgende:

- det følsomme miljø på disse øer, der kendetegnes af deres landskabers helhed og enkle symmetri, kan ikke tåle den slags indgreb,
- de elektriske højspændingskabler har vist sig at have visse sundhedsskadelige virkninger,
- energiprojekterne bør ske med et langsigtet perspektiv og en samlet prognose og vurdering af virkningerne på miljøet,
- i følsomme økosystemer, der især kendetegnes af at være isolerede med en rig eller enestående mangfoldighed af liv, kan kun skånsomme tekniske projekter og indgreb betragtes som bæredygtige og tilladelige,
- beskyttelsen af de følsomme økosystemer er nedfældet i såvel forfatningens paragraf 24 og 106 som EF-traktatens artikel 174, og
- det hedder i Statsrådets afgørelse: »Installation af et højspændingsnet gennem opstilling af elmaster er i sig selv et groft overgreb på det kykladiske landskab; dette landskab, som kendetegnes af sin enkle symmetri og store naturskønhed, er uløseligt forbundet med Kykladernes særlige kulturelle karakteristika og tillige fredet i overensstemmelse med forfatningens paragraf 24«.

bedes Kommissionen besvare følgende: Agter Kommissionen at skride ind over for de græske myndigheder og foreslå, at DEI undersøger mulighederne for alternative løsninger (etablering af forbindelser på havbunden, underjordiske kabler, miljøvenlige energiformer), selvom dette måske vil være forbundet med højere omkostninger, med henblik på at beskytte Kykladernes kulturarv og arkitektoniske seværdigheder samt miljøet og folkesundheden i overensstemmelse med bogstav og ånd i den græske forfatning og de hævdede principper om en bæredygtig udvikling (traktatens artikel 174) samt beskyttelse af den menneskelige sundhed (traktatens artikel 152)?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(11. april 2000)

Normalt går fællesskabspolitikken for det transeuropæiske energinet ud på at fremme sammenkobling af elektricitetsnet til hovednet på fastlandet. Denne sammenkobling gør det muligt at rationalisere elproduktionen på øerne, at nedsætte produktionsomkostningerne samt teknisk set at udnytte de store muligheder for at producere elektricitet på basis af vedvarende energikilder på øerne, såsom vindenergi.

I henhold til Fællesskabets retningslinjer for det transeuropæiske energinet er følgende blevet anerkendt som projekt af fælles interesse: »a 9: Grækenland: sammenkobling mellem øerne og mellem øerne og fastlandet«.

Det er rigtigt, at Statsrådet i Grækenland har tilbagetrukket det offentlige elselskab (DEI)'s tilladelse til at opstille højspændingsmaster på visse kykladiske øer.

Det offentlige elselskab genoptog dog behandlingen af projektet og opnåede i forbindelse med programmet for det transeuropæiske energinet i 1999 medfinansiering til at udføre en forundersøgelse samt en teknisk og miljømæssig vurdering til »sammenkobling mellem de sydlige kykladiske øer og elnettet på fastlandet i Grækenland«.

Nettet og de tekniske løsninger, der skal bruges til sammenkoblingerne, samt tilladelsesprocedurer skal være i overensstemmelse med Fællesskabets direktiver, herunder direktiverne om miljøbeskyttelse.

(2000/C 374 E/085)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0429/00**af Ioannis Averoff (PPE-DE), Antonios Trakatellis (PPE-DE)
og Christos Folias (PPE-DE) til Kommissionen**

(23. februar 2000)

Om: Støtte til udviklingen af landdistrikterne i Grækenland

Udviklingen af landdistrikterne udgør nu den anden søjle af den fælles landbrugspolitik, og dens retsgrundlag er forordning 1257/1999 af 17. maj 1999⁽¹⁾.

Kommissionen forhandler på indeværende tidspunkt om de tre fællesskabsstøtterammer med medlemsstaterne.

I Grækenland, som har en særdeles stor landbrugsbefolkning — som udgør omkring 20 % af hele landets befolkning — er udviklingen af landdistrikterne en særdeles vigtig sektor, som kræver særlig opmærksomhed.

I mellemtiden udgør andelen i de græske myndigheders forslag i forbindelse med den tredje fællesskabsstøtteramme kun 11,87 %, som dækker både landbruget og fiskeriet, medens der er afsat 36,7 % til transport. Under den første fællesskabsstøtteramme, og uden at der dengang forelå en særforordning om udviklingen af landdistrikter lå andelen på 12,9 % og under den anden fællesskabsstøtteramme var andelen 13,7 %. Under den tredje fællesskabsstøtteramme er der tale om en betydelig nedskæring.

Kommissionen bedes oplyse, hvilke foranstaltninger den agter at træffe over for de græske myndigheder, således at disse lægger den fornødne vægt på landbrugssektoren og den græske landbrugsbefolkning?

⁽¹⁾ EFT L 160 af 26.6.1999, s. 80.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(24. marts 2000)

Kommissionen kan over for de ærede medlemmer bekræfte, at landdistrikternes udvikling faktisk udgør anden søjle af den fælles landbrugspolitik. Det skal også nævnes, at der i Rådets grundforordning om landdistrikternes udvikling, forordning (EF) nr. 1257/1999 af 17. maj 1999 om støtte til udvikling af landdistrikterne fra Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL) og om ændring og ophævelse af visse forordninger er fastsat foranstaltninger, som finansieres af Udviklingssektionen eller Garantisektionen under EUGFL.

For så vidt angår de regioner og medlemsstater, der er omfattet af mål 1 for strukturinterventionerne (det er tilfældet for Grækenland), medfinansieres de foranstaltninger, der indgår i den pågældende forordning, af to kilder. Nogle foranstaltninger finansieres af EUGFL, Garantisektionen, andre af EUGFL, Udviklingssektionen.

Af de programmer, som de græske myndigheder allerede har forelagt Kommissionen med henblik på finansiering, fremgår det, at de for landdistrikternes udvikling specifikke programmer (som medfinansieres af de to sektioner under EUGFL) for perioden 2000-2006 beløber sig til 2,6 mia. GRD (i 1999-priser). Dette beløb svarer til 16 % af det samlede beløb for alle udviklingsprogrammer, der skal medfinansieres af Fællesskabet, dvs. EF-støtterammen, Samhørighedsfonden og EUGFL, Garantifonden.

Endelig skal det nævnes, at de græske landdistrikter og deres befolkning (foruden EUGFL) modtager støtte fra Den Europæiske Fond for Regionaludvikling (EFRU), Den Europæiske Socialfond (ESF), Samhørighedsfonden og det finansielle instrument for udvikling af fiskeriet (FIUF). Disse fonde, der finansierer transregionale, regionale og lokale programmer, har en direkte og velgørende indvirkning på landdistrikternes beboere.

(2000/C 374 E/086)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0430/00
af Pat Gallagher (UEN) til Kommissionen**

(23. februar 2000)

Om: Udvikling, validering og juridisk godkendelse af alternative forsøgsmetoder til erstatning for dyreforsøg

Den 22. oktober 1997 vedtog Europa-Parlamentet en betænkning af Roth-Behrendt (A4-0277/97)⁽¹⁾, hvori Kommissionen bl.a. blev opfordret til:

- hurtigst muligt at forelægge et forslag om forbud mod dyreforsøg ved afprøvning af færdige kosmetiske produkter og
- at træffe positive og omgående foranstaltninger til at give nye impulser til udviklingen af alternative metoder.

Kan Kommissionen anføre, hvilke foranstaltninger der hidtil er blevet truffet, eller hvilke foranstaltninger den vil foreslå iværksat for at efterkomme opfordringerne i Parlamentets betænkning?

Kan Kommissionen anføre, om den går ind for et fuldstændigt forbud mod dyreforsøg ved afprøvning af færdige kosmetiske produkter, og hvilken tidsplan og strategi den i bekræftende fald tilsigter for at udvirke et sådant forbud?

Kan Kommissionen anføre, hvilke foranstaltninger den vil foreslå iværksat – i tilknytning til Generaldirektoratet for Forskning gennem rammeprogrammet eller på anden måde – for at ansprende udviklingen af alternative metoder?

⁽¹⁾ EFT C 339 af 10.11.1997, s. 47.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(29. marts 2000)

Kommissionen udarbejder i øjeblikket et udkast til forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om syvende ændring af direktiv 76/768/EØF af 27. juli 1976 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om kosmetiske midler⁽¹⁾. Udkastet indfører i dets nuværende udgave et permanent og definitivt forbud mod afprøvninger på dyr af færdige kosmetiske produkter inden for EU. Dette forslag vil være i overensstemmelse med Parlamentets opfordringer, som citeret af det ærede parlamentsmedlem. Det foreslås, at tidsplanen for dette forbuds ikrafttrædelse skal være den samme som datoen for direktivets ikrafttrædelse.

Kommissionen træffer foranstaltninger til fortsat inden for forskning at fremme udviklingen og valideringen af alternative metoder til kosmetiske produkter. Det femte rammeprogram for forskning, teknologisk udvikling og demonstration (FTU) for perioden 1998-2002⁽²⁾ indeholder bestemmelser om en sådan forskning. Især i forbindelse med den tredje nøgleaktion »cellefabrikken« i særprogrammet for livskvalitet og forvaltning af bioressourcer støtter Kommissionen udviklingen af nye in vitro forsøg og screeningmetoder som alternativer til dyreforsøg.

⁽¹⁾ EFT L 262 af 27.9.1976.

⁽²⁾ EFT L 26 af 1.2.1999.

(2000/C 374 E/087)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0431/00
af Patricia McKenna (Verts/ALE) til Kommissionen**

(23. februar 2000)

Om: Miljøindvirkninger af nyplantning af skov, inddragning af uopdyrket land og tørvegravning

Har Kommissionen taget skridt til at sikre, at Rådets direktiv 85/337/EØF⁽¹⁾ om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet bliver iagttaget i forbindelse med brugen af økonomisk støtte fra Fællesskabet? Kan det for Irlands vedkommende oplyses, hvilke skridt der er taget for at sikre, at den økonomiske støtte fra Fællesskabet ikke fører til yderligere overtrædelser af dette

direktiv, således som det blev konstateret i EF-Domstolens dom af 21. september 1999 mod Irland (i sag C-392/96) om miljøindvirkningen af nyplantning af skov, inddragning af uopdyrket land og tørvegravning?

Af særlig interesse i denne sammenhæng er de mindre skovbrugsinitiativer, som de irske myndigheder fremmer under miljøbeskyttelsesordningen for landdistrikter, og hvorunder der vil blive ydet tilskud til mindre landbrugsbedrifters beplantning af kommercielle monokulturarealer med ikke-hjemmehørende arter med deraf følgende spredning af den oprindelige biologiske mangfoldighed, hvilket allerede er blevet mødt med kritik på grund af den hastige økonomiske udvikling i landdistrikterne. Domstolen anførte nærmere bestemt, at »Et projekt med selv begrænsede dimensioner kan have væsentlig indvirkning på miljøet ..., når det på grund af sin art væsentligt eller permanent vil kunne ændre disse miljøfaktorer uanset sine dimensioner«.

Under henvisning til, at den irske miljøminister i et svar på skriftlige parlamentariske spørgsmål den 9. november 1999 meddelte det irske parlament, at han ikke var i stand til at anføre, hvilke ændringer det var påkrævet at foretage i de nationale procedurer for at efterkomme Domstolens dom mod Irland, vil Kommissionen da sikre, at den irske beslutningsproces bringes på linje med denne dom, og at der er indført passende procedurer inden godkendelsen af yderligere fællesskabsstøtte til disse aktiviteter?

(¹) EFT L 175 af 5.7.1985, s. 40.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(6. april 2000)

Kommissionen er bevidst om betydningen af, at Rådets direktiv 85/337/EØF om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet (¹) overholdes i forbindelse med anvendelsen af Fællesskabets фонде i almindelighed.

Med hensyn til Irland vil den fremtidige EF-støtte sandsynligvis kun komme til at spille en større rolle for den ene af de tre projektkategorier, som det ærede medlem nævner, nemlig nyplantning af skov. I det nationale udviklingsprogram og i planen for udvikling af landbruget har de irske myndigheder foreslået, at der ydes omfattende EF-støtte til denne kategori, først og fremmest i henhold til forordningen om udvikling af landbruget (forordning (EF) nr. 1257/1999 om støtte til udvikling af landdistrikterne fra Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL) og om ændring og ophævelse af visse forordninger (²), men også i henhold til strukturfondsforordningen (forordning (EF) nr. 1260/1999 om vedtagelse af generelle bestemmelser for strukturfondene (³)). Kommissionen har dog endnu ikke truffet nogen beslutninger om finansiering af den irske plan og de irske programmer. Disse beslutninger vil blive truffet under hensyntagen til kravene i de to forordninger.

I denne forbindelse henledes det ærede medlems opmærksomhed på artikel 37, stk. 1, i forordningen om udvikling af landbruget, hvori det er fastsat, at støtte til udvikling af landdistrikterne kun ydes til foranstaltninger, der er forenelige med Fællesskabets retsfor skrifter. Endvidere henledes det ærede medlems opmærksomhed på artikel 12 i strukturfondsforordningen, hvori det er fastsat, at operationer, der medfinansieres af fondene, skal være forenelige med Fællesskabets regler om miljøbeskyttelse, og artikel 41, stk. 2, litra b), hvori det er fastsat, at der skal foretages en forhåndsevaluering af de bestemmelser, der tager sigte på at sikre overholdelse af fællesskabsbestemmelserne på miljøområdet.

Endelig skal Kommissionen meddele det ærede medlem, at den i overensstemmelse med Domstolens dom, som det ærede medlem henviser til, har skrevet til de irske myndigheder og bedt dem om at oplyse, hvordan Irland vil efterkomme Domstolens dom med hensyn til ovennævnte tre projektkategorier. De irske myndigheder har svaret, at de har til hensigt at vedtage nye retsfor skrifter om fysisk planlægning. Desværre er denne nye lovgivning endnu ikke blevet vedtaget eller fremsendt til Kommissionen.

(¹) EFT L 175 af 5.7.1985.

(²) EFT L 160 af 26.6.1999.

(³) EFT L 161 af 26.6.1999.

(2000/C 374 E/088)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0439/00
af Elly Plooij-van Gorsel (ELDR) til Kommissionen

(11. februar 2000)

Om: Udbud vedrørende en EU-kontrakt på faskinmadrasser i Bolivia

Den 22. november 1999 offentliggjordes i TED Alert System et udbud (SCR-E/11095/D/S/BO) vedrørende levering af faskinmadrasser og faskiner i Bolivia under projektet »Beskyttelse af byen Montero mod oversvømmelser fra Rio Pivai«. Denne udbudsprocedure blev lukket den 20. januar 2000.

1. Kan Kommissionen oplyse, resultatet af dette udbud? Hvor mange virksomheder deltog? Hvor mange opfyldte udbudsbetingelserne? Hvilken virksomhed fik kontrakten, til hvilken pris, og hvilken nationalitet har denne virksomhed?
2. Kan Kommissionen oplyse, hvorfor en af betingelserne i udbuddet var, at det leverede materiale skal være forsynet med et oprindelsescertifikat fra et EU-land, et Mercosur-land, et land i Andespagten, Bolivia eller Chile? Er denne betingelse i overensstemmelse med EU's udbudsbestemmelser?
3. Kan Kommissionen give en oversigt over resultaterne af alle udbud vedrørende levering af faskiner og faskinmadrasser under EU's udviklingsprogrammer i Bolivia og det øvrige Sydamerika siden 1992?
4. Kan Kommissionen oplyse, over hvilken budgetpost ovennævnte projekt finansieres?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(9. marts 2000)

1. Det skal bemærkes, at den kontraherende myndighed Searpi, og ikke Kommissionen, er ansvarlig for modtagelsen og vurderingen af bud. Resultaterne af udbuddet er endnu ikke til rådighed. Åbningen af buddene fandt sted den 20. januar 2000, men Kommissionen har endnu ikke fået forelagt en evalueringsrapport med resultaterne af gennemgangen af buddene og forslag om tilslag.
2. I henhold til Fællesskabets regler om offentligt indkøb i forbindelse med bistand til tredjelande skal alle leverancer have oprindelse i de lande, der er anført i de særlige betingelser i artikel 1 i udbudsmaterialet (medlemsstaterne, Bolivia, Andespagtlande, Mercosur-lande eller Chile). I henhold til artikel XIV.4 skal udbudsgiveren angive leverancernes oprindelse. Udbudsgiveren skal forevise et oprindelsescertifikat for den kontraherende myndighed ved leverancernes ankomst til modtagerlandet (artikel 1.10 i del C »Teknisk bilag«).
3. Så detaljerede statistikker er ikke til rådighed.
4. Budgetpost B7-310.

(2000/C 374 E/089)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0446/00
af Christos Folias (PPE-DE) til Kommissionen

(24. februar 2000)

Om: Officielle sprog og Kontoret for Harmonisering i Det Indre Marked

Der verserer en klagesag for De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans mod Kontoret for Harmonisering i Det Indre Marked (varemærker, mønstre og modeller) vedrørende gyldigheden af bestemmelsen i forordning 40/94⁽¹⁾ om EF-varemærker, hvori det er fastsat, at Harmoniseringskontorets sprog er engelsk, fransk, italiensk, spansk og tysk, hvorved alle de øvrige officielle sprog i Den Europæiske Union udelukkes.

Kommissionen har grebet ind i sagen til fordel for bevarelse af denne bestemmelse.

Den omtalte bestemmelse udgør en meget alvorlig fravigelse fra det grundlæggende princip om ligestilling af de 11 officielle EU-sprog og er en åbenlys diskrimination af de øvrige sprog, men også af de europæiske borgere, som taler disse sprog. Disse borgere bliver således berøvet retten til at kommunikere, få oplysninger og gøre deres rettigheder gældende på deres eget sprog, når det drejer sig om spørgsmål, der hører under kompetenceområdet for Harmoniseringskontoret i Alicante. Det er nok kun at nævne ét eksempel: Harmoniseringskontorets officielle tidende udgives kun på de 5 ovennævnte sprog.

Eftersom Den Europæiske Union har 11 officielle sprog, og Kommissionen som traktaternes vogter har pligt til at respektere dens 11 sprog og at arbejde på disse sprog, bedes den oplyse:

1. Af hvilke grunde og med hvilket formål besluttede Kommissionen at gribe ind i en sag, som Rådet i øvrigt griber ind i til fordel for den omstridte bestemmelse?
2. Hvorledes kan denne indgriben forliges med Kommissionens pligt til at respektere traktaterne og følgelig også Fællesskabets 11 officielle sprog, især eftersom Kommissionen i sit forslag herom ikke havde medtaget denne eller en lignende bestemmelse om at begrænse Harmoniseringskontorets sprogordning til de 5 ovennævnte sprog?
3. Har Kommissionen til hensigt at gennemføre den samme sprogordning i sit eget arbejde, eller planlægger den at foreslå Rådet at begrænse Fællesskabets officielle sprog til de ovennævnte 5 sprog?

(¹) EFT L 11 af 14.1.1994, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Romano Prodi

(10. april 2000)

Det ærede medlem stiller spørgsmål vedrørende en sag, der verserer for Retten i Første Instans. Kommissionen vil således kun kommentere spørgsmålene kortfattet uden at gå ind på detaljer, som Retten skal behandle.

Den giver derfor følgende svar på spørgsmålene:

1. Kommissionen besluttede at gribe ind i sagen og støtte Rådet og Kontoret for Harmonisering i Det Indre Markeds opfattelse, da den fandt, at det på grund af sagens institutionelle betydning var nødvendigt, at den tog et standpunkt.
2. Det er rigtigt, at den begrænsning af Harmoniseringskontorets sprogordning, som blev besluttet af Rådet, ikke var medtaget i Kommissionens originale forslag til en forordning om at oprette Harmoniseringskontoret. Kommissionen mener imidlertid, at den endeligt vedtagne sprogordning er lovlig på baggrund af, at det er nødvendigt at finde en balance mellem princippet om ligebehandling og effektiviteten af Fællesskabets varemærkesystem.
3. Kommissionen har hverken planer om at gennemføre den samme sprogordning i sit eget arbejde eller om at begrænse antallet af Fællesskabets officielle sprog.

(2000/C 374 E/090)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0450/00

af Francesco Musotto (PPE-DE) til Kommissionen

(14. februar 2000)

Om: Regionalpolitik og strukturfonde: regionen Siciliens operative program

Det regionale operative program, der er indgivet af regionen Sicilien, synes i henhold til Europa-Kommissionen ikke at opfylde retningslinjerne for de nye strukturfonde. Den har tilsyneladende særlig påpeget det alt for store antal planlagte interventioner og betydelige mangler i gennemførelsesplanerne til støtte for de ønskede finansieringer. Det forelagte program synes med andre ord at være alt for generelt og opdelt, hvilket skaber stor usikkerhed med hensyn til tillægsværdien af de mange planlagte mikroprojekter og det eventuelle tab af Fællesskabets medfinansieringer, hvis indholdet og udformningen ikke ændres i samråd med Kommissionen.

Kan Kommissionen på denne baggrund oplyse følgende:

1. Er denne bekymring begrundet?
2. Hvilke betingelser har regionen Sicilien eventuelt ikke opfyldt?
3. Hvilke ændringer bør der ske i det pågældende program?
4. Foreligger der en reel samordning af programindholdet mellem Palermo og Bruxelles?
5. Er der reel mulighed for, at regionen Sicilien kan miste medfinansieringerne, såfremt programmet ikke opfylder de kriterier, der er fastsat for strukturfondene?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(17. marts 2000)

Som led i programmeringen for perioden 2000-2006 har de italienske myndigheder sammen med udviklingsplanen for Mezzogiorno fremsendt en række forslag til operationelle programmer, herunder programmet for Sicilien. Disse dokumenter er for tiden til gennemgang i Kommissionen.

Specielt hvad angår det regionale operationelle program for Sicilien, der er blevet erklæret egnet til godkendelse, er Kommissionen fremkommet med visse bemærkninger under forhandlingerne med de italienske myndigheder. De pågældende spørgsmål behandles nu grundigt med de italienske myndigheder for at nå frem til den endelige version af dette dokument, som Kommissionen vil kunne vedtage.

Det skal understreges, at forberedelsen af interventionerne for perioden 2000-2006 foregår i et fuldstændigt partnerskab med de berørte nationale, regionale og lokale myndigheder. I denne forberedende programmeringsfase kan der ikke opstilles nogen hypotese om, hvorvidt midlerne udnyttes fuldt ud.

(2000/C 374 E/091)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0451/00 af Hanja Majj-Weggen (PPE-DE) til Rådet

(14. februar 2000)

Om: Konkurrencefordrejende beskatningsordninger i EU

Kan Rådet bekræfte, at en arbejdsgruppe af tjenestemænd i Rådet i en række EU-medlemsstater har fundet tres beskatningsordninger, der vurderes som konkurrencefordrejende?

Er det rigtigt, at Nederlandene i denne rapport indtager førstepladsen med hensyn til konkurrencefordrejende beskatningsordninger med ni kritiserede ordninger på dette område?

Hvilke ni ordninger er der tale om?

Er det rigtigt, at der i Tyskland, Frankrig, Italien og Det Forende Kongerige (og dermed i de store medlemsstater) ikke er konstateret en eneste konkurrencefordrejende beskatningsordning?

Hvad er Rådets holdning til denne embedsmandsrapport, og hvornår fremkommer Rådet med en selvstændig politisk vurdering?

Svar

(16./17. maj 2000)

1. Den rapport fra Gruppen vedrørende en Adfærdskodeks (Erhvervsbeskatning), som det ærede medlem henviser til, og som blev forelagt Rådet (økonomi og finans) den 29. november 1999, kan læses på Rådets Internet-sted (ue.eu.int/newsroom, under Diverse, dokument nr. 4901/99).

2. Selv om det er blevet besluttet at gøre teksten offentligt tilgængelig via Internettet, har Rådet dog endnu ikke taget stilling til dens indhold og kan derfor ikke på nuværende tidspunkt give et svar vedrørende substansen i de spørgsmål, der er rejst.

3. Rådet erindrer desuden det ærede parlamentsmedlem om, at Det Europæiske Råd i Helsingfors blev enigt om at nedsætte en arbejdsgruppe på højt plan, der som led i den samlede rapport, den skal forelægge Rådet, skal redegøre for mulige løsninger bl.a. med hensyn til adfærdskodeksen, da denne udgør en del af skattepakken, jf. konklusionerne fra samlingen i Rådet (økonomi og finans) den 1. december 1997.

(2000/C 374 E/092)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0452/00
af Ioannis Marínos (PPE-DE) til Kommissionen

(14. februar 2000)

Om: Tyrkiske frie »zoner« og import af tekstilprodukter

Den 8. juli 1997 meddelte den daværende kommissær med ansvar for udenrigsanliggender, Hans van den Broek, Europa-Parlamentet (svar på skriftlig forespørgsel E-1965/97 ⁽¹⁾) at »der havde været en fællesskabsmission i Tyrkiet for at undersøge, om de tyrkiske frie zoner overholdt de forpligtelser, som Tyrkiet har påtaget sig inden for rammerne af toldunionen«. Forud for dette havde der været oplysninger i den internationale presse, ifølge hvilke der var mistanke om, at der foregik eksport via de tyrkiske »frie zoner« i Istanbul og Mersin af tekstilprodukter fra tredjelande, som dukkede op på markedet i Unionen som »tyrkiske«, og således nød godt af bestemmelserne i toldunionen mellem EU og Tyrkiet og fortrængte de tilsvarende produkter fra Fællesskabet.

van den Broek oplyste endvidere i sit svar, at »Fællesskabet og Tyrkiet er under alle omstændigheder enige om, at de inden for rammerne af henstillingerne af 24. april 1997 fra Associeringsudvalget EF-Tyrkiet regelmæssigt vil undersøge dette spørgsmål for at undgå enhver omgåelse af toldunionens regler«. Kan Europa-Kommissionen oplyse, hvor mange tilsynsmissioner i lighed med den, der blev udsendt i oktober 1996, der er blevet udsendt siden, samt hvad der er resultaterne af deres undersøgelser?

⁽¹⁾ EFT C 45 af 10.2.1998, s. 131.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Günter Verheugen

(7. marts 2000)

Der har ikke fundet flere missioner sted siden Kommissionens undersøgelsesmission til Tyrkiet i oktober 1996. Der blev ikke fundet nogen eksempler på bedrageri, og siden undersøgelsesmissionen har der ikke været nogen tegn på bedrageri, hverken i form af klager fra industrier i Fællesskabet eller på anden vis. Kommissionen har defor ingen planer om at foretage periodevise undersøgelser, men vil staks tage spørgsmålet op med de tyrkiske myndigheder, hvis der skulle blive behov herfor. Enhver mistanke om bedrageri kan rapporteres direkte til Olaf (Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig).

(2000/C 374 E/093)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0453/00
af Karin Jöns (PSE) til Rådet

(24. februar 2000)

Om: Forordning (EF) om midlertidig hel eller delvis suspension af den fælles toldtarifs autonome toldsats for visse fiskeriprodukter

I Rådets forordning (EF) nr. 2822/98 af 21. december 1998 ⁽¹⁾ blev toldsatsene med virkning fra den 1. januar 1999 for en række fiskeriprodukter (stør, stenbider, diverse krabbearter osv.) fastsat til nul.

Derimod fastsattes toldsatsene for pighaj (*Squalus acanthias* — fersk, kølet og frosset) til 6 % og for filet og kød af alaskasej (*Theragra chalcogramma* — i form af industriblokke, frosset, bestemt til forarbejdning) til 4 %.

1. Hvor høj er den ikke-nedsatte toldsats for anden indførsel af fiskeriprodukter?
2. Hvorfor blev toldsatsen for alaskasej, der næsten udelukkende fanges af kyststater (USA, Canada, Rusland, Kina, Korea, Japan), således at EU her er afhængig af indførsel, ikke fastsat til nul som for de andre i forordningen nævnte fiskeriprodukter?
3. Hvorfor blev toldsatsen for alaskasej fastsat til 4 %?
4. Hvorfor blev toldsatsen for pighaj ikke fastsat til nul som for de andre fiskeriprodukter, der er nævnt i forordningen? Det skal understreges, at pighaj i overvejende grad må indføres til EU fra USA og Canada, da den kun forekommer i ringe mængder i farvandet mellem Irland og Det Forenede Kongerige.
5. Hvorfor blev toldsatsen for pighaj fastsat til 6 %?

(¹) EFT L 351 af 29.12.1998, s. 9.

Svar

(18. maj 2000)

Rådets forordning nr. 2822/98 om midlertidig, hel eller delvis suspension af den fælles toldtarifs autonome toldsats for visse fiskeriprodukter blev vedtaget den 21. december 1998 samtidig med forordningen om åbning og forvaltning af autonome fællesskabstoldkontingenter for visse fiskerivarer.

Forordningsforslagene blev behandlet sammen for at sikre en kompromisløsning, der kunne tiltrædes af både de medlemsstater, der lægger hovedvægten på fiskernes interesser, og de medlemsstater, der forsvarede forarbejdningsindustrien.

1. De gældende satser er fastsat i den fælles toldtarif. For så vidt angår fiskeriprodukter ligger satserne mellem 2 % for laks og 25 % for sardiner, makrel, ... Satserne er offentliggjort i (¹).
 2. Det sker, at forarbejdningsindustrien i forbindelse med visse produkter, hvor der ikke finder produktion sted i Fællesskabet, eller hvor produktionen er ringe eller utilstrækkelig, bliver nødt til at hente sine forsyninger på markeder uden for Fællesskabet. I disse tilfælde skal Fællesskabet træffe de todmæssige foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre industriens konkurrenceevne over for tredjelandindustriene.
- Fællesskabets toldbestemmelser er snævert knyttet til Fællesskabets handelspolitik, og de tilpasses regelmæssigt til udviklingen på verdensmarkedet og til forsyningsmulighederne, der bl.a. følger af fiskeriaftalerne.
3. Toldsatserne på 18 % for alaskasej og pighaj er på denne baggrund suspenderet til henholdsvis 4 og 6 %.
 4. For så vidt angår år 2000 er de gældende toldsats for fisk og krebsdyr, bløddyr og andre hvirvelløse vanddyr offentliggjort i (²).
 5. Den 17. december 1999 vedtog Rådet en ny forordning om midlertidig, hel eller delvis suspension af den fælles toldtarifs autonome toldsats for visse fiskeriprodukter. Denne forordning, der finder anvendelse fra den 1. januar 2000, er offentliggjort i (³). For filet og kød af alaskasej og for kød af pighaj er satserne suspenderet til henholdsvis 3,5 og 6 %.

(¹) EFT L 292 af 30.10.1998, s. 47 og 62.

(²) EFT L 278 af 28.10.1999, side 47-66.

(³) EFT L 336 af 29.12.1999.

(2000/C 374 E/094)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0463/00
af Avril Doyle (PPE-DE) til Kommissionen**

(24. februar 2000)

Om: Retlig anfægtelse af forlængelsen af An Post's kontrakt om socialsikringsbetalinger i Irland

Et advokatfirma i Dublin⁽¹⁾ har retligt anfægtet forlængelsen af An Post's kontrakt om socialsikringsbetalinger i Irland, og eftersom en sådan tjeneste er af betydning for landpostkontorenes og landsamfundenes overlevelse, vil Kommissionen da oplyse, hvordan det for øjeblikket forholder sig med anfægtelsen, angive en omtrentlig dato, hvor sagen skulle være afsluttet, og fremsætte en erklæring spørgsmålet?

⁽¹⁾ McCann Fitzgerald Solicitors for Transaction Network Services, Dublin.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(4. april 2000)

Kommissionen har modtaget en klage i henhold til EF-traktatens artikel 86 (tidl. artikel 90) i forbindelse med artikel 43, 49 og 82 (tidl. artikel 52, 59 og 86). Klagen retter sig mod den irske regerings beslutning om at forlænge den nuværende kontrakt med An Post, det statsejede postmonopol, om udbetaling af sociale sikringsydelse i Irland. Kontrakten forlænges med yderligere tre år fra og med den 1. januar 2000. Klagen har aspekter inden for både konkurrence og det indre marked.

Kommissionen har endnu ikke taget stilling til klagen, da dette kræver yderligere oplysninger. Kommissionen har således for nylig anmodet både klageren og den irske regering om at fremsende flere oplysninger.

Afhængigt af parternes fremsendte oplysninger vil sagen resultere i enten en åbningskrivelse til den irske regering eller en afvisning af klagen. Når Kommissionen har modtaget de oplysninger, den har anmodet om, vil den omgående skride til handling.

(2000/C 374 E/095)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0465/00
af Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) til Kommissionen**

(24. februar 2000)

Om: Kommissionens politik med henblik på gennemførelse af EU's budget for regnskabsåret 2000, for så vidt angår beskyttelse og fremme af mindretalssprog og regionale sprog

EU-budgetmyndighedens to parter, Parlamentet og Rådet, vedtog i EU-budgettet for 2000 at opføre bevillinger på en række poster med henblik på fremme og beskyttelse af regionale sprog og mindretalssprog.

Nærmere betegnet er der på konto B3-1000 »Samarbejde om uddannelses- og ungdomspolitik« opført et beløb på i alt 4,5 mio. euro med bl.a. det specifikke formål at støtte aktioner til fremme og beskyttelse af mindretalssprog i Fællesskabet.

Kommissionen bedes besvare følgende spørgsmål: Hvor stort et beløb af de 4,5 mio euro vil helt konkret blive anvendt til bevarelse og beskyttelse af mindretalssprog i Fællesskabet?

Hvilken procedure vil blive fulgt med henblik på gennemførelse af denne budgetpost?

Fra hvornår vil der kunne forelægges konkrete projekter med henblik på ansøgning om støtte til fremme og beskyttelse af mindretalssprog?

Hvilke retningslinjer og krav skal projekterne opfylde for at komme i betragtning?

Fra hvilken dato vil de endeligt udvalgte projekter modtage EU-støtten?

(2000/C 374 E/096)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0478/00

af Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) til Kommissionen

(24. februar 2000)

Om: Kommissionens udarbejdelse af et forslag til retsgrundlag for aktionsprogrammet for mindretalssprog og regionale sprog i EU (Archipelago-programmet)

Kommissionen er i færd med at udarbejde et lovgivningsmæssigt forslag, der skal give et retsgrundlag og dermed et grundlag for finansiering via EU-budgettet af et aktionsprogram til beskyttelse og fremme af mindretalssprog og regionalsprog i Det Europæiske Fællesskab. Samtidig vil Den Europæiske Union allerede via sit budget for år 2000 finansiere en række forberedende programmer til fordel for mindretalssprog og regionalsprog.

I betragtning af alt dette og dermed, at det haster med at få afsluttet lovgivningsproceduren til vedtagelse af dette retsgrundlag for at sikre kontinuitet og stabilitet i de projekter, der allerede er omfattet af de nævnte forberedende foranstaltninger i år 2000, såsom at sikre og øge fremme og beskyttelse af EU's mindretalssprog og regionale sprog i de kommende år, kan Kommissionen da oplyse den omtrentlige tidsplan for den pågældende lovgivningsprocedure og nærmere bestemt, hvornår det omtalte retsgrundlag vil blive forelagt Europa-Parlamentet?

Kan Kommissionen give forhåndsoplysninger om retningslinjerne i det pågældende forslag og nærmere bestemt oplyse, hvor mange EU-midler den samlet vil foreslå, samt hvor lang finansieringsperioden vil blive?

Kan Kommissionen meddele, hvilket retsgrundlag i traktaten den har valgt til denne procedure?

Kan Kommissionen definere begrebet mindretalssprog eller regionalt sprog, som fremover vil kunne blive omfattet af aktionsprogrammet til fordel for mindretalssprog og regionale sprog i EU?

**Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af Viviane Reding
på skriftlige forespørgsler E-0465/00 og E-0478/00**

(2. maj 2000)

Der er på budgetpost B3-1000 med titlen »Forberedende samarbejdsforanstaltninger inden for uddannelses- og ungdomspolitik« afsat et samlet beløb på 4,5 mio. €. Dette beløb skal bl.a. »støtte aktioner til fremme og beskyttelse af regionale mindretalssprog og -kulturer i Fællesskabet«. Kommissionen havde bestemt, at der skulle afsættes et beløb på 2,5 mio. € hertil som anført i det foreløbige udkast til budget, som blev forelagt for Rådet og Parlamentet.

Med henblik herpå agter Kommissionen snarest muligt at offentliggøre en indkaldelse af forslag, og den er i gang med at færdiggøre teksten. Alle nødvendige anvisninger på udfærdigelse og udvælgelse af forslagene vil fremgå af indkaldelsen af forslag. Det ærede medlem får direkte besked, så snart alle enkeltheder er kendt.

Kommissionen undersøger endvidere muligheden af at iværksætte en særlig undersøgelse af behovene hos de sproglige mindretal i EU, som med fordel kunne fuldstændiggøre den information, der allerede findes om emnet.

Ved planlægningen af aktioner til fremme og beskyttelse af regionale mindretalssprog i de kommende år skal der tages hensyn til såvel gennemførelsen af disse aktioner som til det europæiske sprogår i 2001. En nærmere definition af sådanne aktioner fastsættes på et passende tidspunkt.

Definitionen af regionale mindretalssprog er baseret på den definition, der står i Europarådets europæiske pakt om regionale sprog og mindretalssprog, artikel 1, nemlig at man ved udtrykket »regionale mindretalssprog« forstår dels sprog, der normalt tales på en medlemsstats område af borgere i denne stat, som udgør en talmæssigt mindre gruppe end resten af statens befolkning, dels sprog som er forskellige fra de(t) officielle sprog i denne stat; definitionen omfatter hverken dialekter af statens officielle sprog eller migranters sprog.

(2000/C 374 E/097)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0468/00
af Isabelle Caullery (UEN) til Kommissionen

(24. februar 2000)

Om: EU's beskæftigelsespolitik

Kommissionen bedes redegøre for alle instrumenter og midler, som EU råder over i forsøget på at vinde kampen mod arbejdsløshedens svøbe i medlemsstaterne.

Kan Kommissionen forelægge en første vurdering, angivet i tal pr. medlemsstat, af resultaterne af sine aktiviteter siden 1994 for så vidt angår oprettelse eller bevarelse af arbejdspladser?

Kan Kommissionen derudover orientere om de væsentligste beslutninger, der er blevet vedtaget siden topmødet i Luxembourg, som hovedsageligt var helliget arbejdsløhedssituationen i EU, og hvilke resultater har de haft for beskæftigelsen til dags dato?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(15. maj 2000)

Arbejdsløshedsbekæmpelsen har ført til iværksættelse af en samlet strategi for samordning af de økonomiske politikker og reformer af strukturer og arbejdsmarked, der ligger i forlængelse af den uformelle konvergens, der blev lanceret af Det Europæiske Råd i Essen (1994) og i Kommissionens hvidbog om »Vækst, konkurrenceevne og beskæftigelse« (1993) (1).

På arbejdsmarkedet er det væsentligste instrument gennemførelsen af afsnittet om beskæftigelse i EF-traktaten (artikel 125 til 130). Heri fastsættes det, at et højt beskæftigelsesniveau er en målsætning, der skal tages med i overvejelserne ved udformningen og gennemførelsen af Fællesskabets politikker (artikel 127), og medlemsstaterne forpligtes til at samordne deres beskæftigelsespolitikker på basis af fælles mål — herunder kvantificerede mål (artikel 128). Der indføres en institutionel mekanisme til overvågning og multilateral evaluering af de indledte politikkers succes eller fiasko.

Strukturfondene er — i den nye programmering for perioden 2000-2006 — det vigtigste instrument på fællesskabsplan til at bistå med gennemførelsen af beskæftigelsesstrategien. Navnlig Den Europæiske Socialfond (ESF) sigter på at modernisere og få arbejdsmarkederne til at fungere på afbalanceret vis, altså indirekte jobskabende. Beskæftigelsespolitikernes regionale og lokale dimension, der er understreget i retningslinjerne for beskæftigelsen for år 2000, indtager i øvrigt en stadig større betydning i samtlige strukturfonde. Denne dimension er anerkendt i Kommissionens retningslinjer for udarbejdelse og gennemførelse af programmeringen af strukturfondene for perioden 2000-2006. Der er lagt særlig vægt på udbredelse af regionale og lokale beskæftigelsespagter i de nye operationelle programmer (2).

Aktionernes anslåede virkninger

Beskæftigelsesstrategien vil kun kunne evalueres ordentligt efter den femårsperiode, der blev fastsat i 1997. De fælles rapporter om beskæftigelsen fra 1998 og 1999 giver allerede eksempler på god praksis i gennemførelsen af retningslinjerne, hvoraf der for flere gives en anslået virkning målt i skabelse eller

bevarelse af arbejdspladser. En mere dybtgående evaluering er i gang inden for rammerne af en ekspertundersøgelse igangsat i begyndelsen af 1999 af Kommissionen og Rådet (sociale anliggender). Der vil blive offentliggjort en synteserapport heraf i løbet af år 2000.

Evalueringen udgør en integreret del af iværksættelsen af strukturfondene. Den består af en regelmæssig overvågning af programmerne – på basis af fælles indikatorer, f.eks. skabte eller bevarede arbejdspladser – og en afsluttende evaluering af hvert enkelt program i alle medlemsstater. Evalueringen af ESF beskæftiger sig primært med virkningerne på modtagerne⁽¹⁾. Kommissionen, OECD og akademiske forskere har igangsat denne evaluering – om end kun delvist. Efterfølgende evalueringer for perioden 1989-1993 anslår en nettojobskabelse for så vidt angår mål 2 i størrelsesordenen 450.000. For perioden 1994-1999 går de forudgående skøn på omkring 650.000 job⁽²⁾. For perioden 1995-1999 har Fællesskabets initiativ om beskæftigelse – Youthstart, Now, Horizon og Integra – bidraget til foranstaltninger på områderne menneskelige ressourcer, et bedre fungerende arbejdsmarked og fremme af lige muligheder. ESF's publikationer præsenterer eksempler på »god praksis«.

En foreløbig status over de regionale og lokale pagter for beskæftigelsen – en pilotaktion, der blev iværksat af Kommissionen i 1997 i samarbejde med medlemsstaterne – viser en række opmuntrende elementer til fordel for 89 infraregionale områder⁽³⁾. Denne etaperapport belyser bl.a. en nyorientering af strukturfondsprogrammerne til fordel for de regionale og lokale pagter til et beløb af ca. 1600 mio. EUR for årene 1998 og 1999, heraf 500 mio. EUR fra de tre strukturfonde og FIUF. Den angiver ligeledes, at de kvantificerede mål for jobskabelsen i forbindelse med denne pilotaktion kan anslås til at ligge på omkring 55.000 yderligere arbejdspladser.

I forbindelse med den nye programmering af strukturfondene (2000-2006) er der allerede planlagt en midtvejsevaluering, og den vil afgøre tildelingen af en resultatreserve (på 4% af det samlede beløb, der tildeles en medlemsstat). Denne evaluering vil følge metodologiske retningslinjer, herunder for beregningen af indvirkningen på beskæftigelsen, der er udarbejdet af Kommissionen, og som for tiden er ved at blive afprøvet i en række medlemsstater.

De væsentligste beslutninger truffet siden Det Europæiske Råd i Luxembourg

Retningslinjerne for beskæftigelsen bliver revideret hvert år. I år 2000 er den oprindelige struktur med fire søjler blevet bevaret med nogle udbygninger for at understrege de offentlige beskæftigelsesmyndigheders og de sociale sikringssystemers nøglerolle i strategien og betydningen af kundskaber og kompetencer i forbindelse med informationssamfundet.

Gennemførelsen af beskæftigelsesafsnittet er blevet tilendebragt med Rådets henstillinger til medlemsstaterne om deres beskæftigelsespolitikker⁽⁴⁾, den formelle høring af de forskellige fællesskabsinstitutioner – herunder Europa-Parlamentet – og nedsættelsen af et beskæftigelsesudvalg som fastsat i artikel 130⁽⁵⁾.

Det Europæiske Råd har siden Luxembourg vedtaget en række yderligere initiativer: i Wien (december 1998) – en forenkling af procedurerne og mandat til en god synergieffekt mellem den økonomiske politik og beskæftigelsespolitikken; i Köln (juni 1999) – den europæiske beskæftigelsespagt – en fælles ramme for Luxembourg-processen, processen med reform af vare-, tjenesteydelse- og kapitalmarkederne (Cardiff) og den uformelle makroøkonomiske dialog mellem Rådet, Kommissionen, Den Europæiske Centralbank og arbejdsmarkedets parter; Helsinki (december 1999) – en samordning af processen og de eksisterende instrumenter og forberedelse af de drøftelser om social samhørighed og informationssamfundet, der skulle finde sted i Lissabon den 23. og 24. marts 2000.

Parallelt hermed har Kommissionen vedtaget flere meddelelser om medtagelse af hensynet til beskæftigelsen ved udformningen og gennemførelsen af Fællesskabets politikker og aktiviteter (traktatens artikel 127)⁽⁶⁾; beskæftigelse i informationssamfundet⁽⁷⁾, og modernisering af den sociale beskyttelse⁽¹⁰⁾.

⁽¹⁾ KOM(93) 700 endelig.

⁽²⁾ SEK(1999) 1933.

⁽³⁾ Konklusioner af midtvejsevalueringerne af ESF.

⁽⁴⁾ 9. årsberetning om strukturfondene.

⁽⁵⁾ SEK(1999) 1932.

⁽⁶⁾ Rådets henstilling af 14. februar 2000 (5161/00/SOC2 ØKOFIN4).

⁽⁷⁾ Rådets beslutning af 24. januar 2000 (2000/98/EF).

⁽⁸⁾ KOM(1999) 167 endelig udg. og KOM(2000) 78 endelig udg.

⁽⁹⁾ KOM(2000) 48 endelig udg.

⁽¹⁰⁾ KOM(1999) 347 endelig udg.

(2000/C 374 E/098)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0471/00
af Mathieu Grosch (PPE-DE) til Kommissionen**

(24. februar 2000)

Om: Jop-programmet

1. Er det korrekt, at Kommissionen har besluttet at indstille Jop-programmet?
2. Hvis det er korrekt, at programmet er blevet indstillet, er beslutningen så blevet truffet på grund af vanskeligheder? I givet fald, hvilke?
3. Eller er den truffet på grund af tilfælde af svig? Hvor stor en andel (i bevillinger) udgør de kontroversielle sager i forhold til de ukontroversielle?
4. Agter Kommissionen at forelægge et lignende program, eller mener Kommissionen, at filosofien bag det eksisterende program ikke i tilstrækkelig grad opfylder behovene i marken?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Günter Verheugen

(30. marts 2000)

PHARE har med tiden udviklet sig til et støtteinstrument til forberedelse af partnerskabslandene på deres tiltrædelse af Unionen. De nødvendige prioriterede tiltag er blevet fastlagt i tiltrædelsespartnerskaberne, som Rådet godkendte den 6. december 1999. Denne nyorientering af PHARE mod en række målrettede tiltrædelsesopgaver har også ført til beslutningen om at nedskære antallet af sektorprogrammer, der dækker flere lande. Beslutningen om at afslutte JOP-programmet (Joint Venture Programme) bør ses på denne baggrund. Der lå ikke andre grunde bag denne beslutning.

Imidlertid videreførtes støtten til små og mellemstore virksomheder i ansøgerlandene i form af de nye rammer for investeringsstøtte fra PHARE med henblik på at fremme den økonomiske og sociale samhørighed i ansøgerlandene. Disse foranstaltninger vurderes årligt inden for de nationale PHARE-programmer for hvert enkelt ansøgerlands vedkommende. Også det nye førtiltrædelsesinstrument i form af det særlige tiltrædelsesprogram vedrørende landbrug og udvikling af landdistrikter (SAPARD) vil under visse betingelser kunne yde investeringsstøtte til små og mellemstore virksomheder med henblik på imødekommelse af kravene om overtagelse af Fællesskabets regelværk inden for sektoren for landbrug og udvikling af landdistrikter. Derudover stilles der PHARE-midler til rådighed sammen med midler fra internationale finansieringsinstitutioner som lån til små og mellemstore virksomheder i partnerskabslandene.

(2000/C 374 E/099)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0474/00
af Sebastiano Musumeci (UEN) til Kommissionen**

(24. februar 2000)

Om: Støtte til sicilianske fiskere

Regionen Sicilien har i henhold til sin egen regionallov nr. 30/1998 fastlagt ledsageforanstaltninger som kompensation for afbrydelser og indskrænkninger i fiskeriaktiviteten. Støtten til fiskerne er endnu ikke blevet udbetalt, fordi Kommissionen allerede siden maj sidste år har givet udtryk for forbehold, som den sicilianske regering så igen har undersøgt.

Kan Kommissionen under henvisning til, at den allerede ved en anden lejlighed har udtalt sig positivt om denne regionale lov, oplyse:

1. hvilke særlige grunde der endnu forhindrer den i at give Regionen Sicilien tilladelse til at udbetale støtten til de af øens fiskere, der har anmodet herom?
2. inden for hvilken frist den agter at udtale sig for at gøre det muligt at lette den vanskelige økonomiske situation for i hundredvis af fiskere, som i forvejen er hårdt ramte af den tvungne inaktivitet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(6. april 2000)

Kommissionen er i færd med at undersøge, hvorvidt den sicilianske regionallov nr. 30 af 26. oktober 1998 er i overensstemmelse med EF-retten.

Kommissionen træffer om kort tid afgørelse om denne lov, navnlig på baggrund af de yderligere oplysninger, som de italienske myndigheder forelagde Kommissionen den 28. december 1999.

(2000/C 374 E/100)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0481/00

af Alejandro Cercas (PSE) til Kommissionen

(24. februar 2000)

Om: Midler fra fællesskabsinitiativet URBAN

Kan Kommissionen oplyse, hvilket beløb den spanske region Extremadura efter de foreliggende beregninger vil modtage fra fællesskabsinitiativet URBAN?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(24. marts 2000)

Det forventes, at Kommissionen godkender retningslinjerne for EF-initiativet URBAN i slutningen af marts eller begyndelsen af april 2000. Medlemsstaterne opfordres til at indsende programforslag til Kommissionen inden seks måneder efter offentliggørelsen i De Europæiske Fællesskabers Tidende.

EF-initiativet finansieres i fællesskab af medlemsstaterne fra nationale ressourcer og af EF fra Den Europæiske Fond for Regionaludvikling (EFRU). Det samlede bidrag fra EFRU til URBAN i programperioden 2000-2006 er fastsat til 700 mio. EUR i 1999-priser. Det beløb, der tildeles hver medlemsstat, beregnes ud fra bybefolkningen, antallet af arbejdsløse og antallet af langtidsledige i de pågældende byområder. Det vejledende beløb for forpligtelsesbevillinger til Spanien andrager 106 mio. EUR. I retningslinjerne er der desuden fastsat et vejledende antal byområder, der skal omfattes af EF-initiativet, og for Spaniens vedkommende drejer det sig om otte byområder.

I retningslinjerne er der ikke fastsat nogen regional fordeling af ressourcerne. Ud fra nærhedsprincippet påhviler det medlemsstaten at udpege, hvilke byområder der skal modtage tilskud fra URBAN, idet det forudsættes, at de foreslåede programmer opfylder betingelserne, kriterierne og prioriteringerne i retningslinjerne, og at de ligger inden for de finansielle rammer.

(2000/C 374 E/101)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0484/00

af Alejandro Cercas (PSE) til Kommissionen

(24. februar 2000)

Om: Midler fra fællesskabsinitiativet LEADER+

Kan Kommissionen oplyse, hvilket beløb den spanske region Extremadura efter de foreliggende beregninger vil modtage fra fællesskabsinitiativet LEADER+?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(21. marts 2000)

Kommissionen har fordelt den samlede bevilling på 2 020 mio. EUR til Leader+ på medlemsstaterne.

Ifølge denne fordeling har Spanien modtaget 467 mio. EUR, og det er medlemsstatens opgave at udarbejde programmerne for iværksættelsen af Leader+.

Disse programmer vil blive forelagt Kommissionen med henblik på godkendelse, og det er først i den forbindelse, man får kendskab til beløbene til de forskellige regioner.

På nuværende tidspunkt har Kommissionen endnu ikke modtaget programmerne for Leader+, hvorfor den ikke er i stand til at give det ærede medlem de ønskede oplysninger.

(2000/C 374 E/102)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0491/00
af John McCartin (PPE-DE) til Kommissionen**

(24. februar 2000)

Om: Landbrugsstøtte til amerikanske landbrugere

Kan Kommissionen oplyse, om den har ajourførte oplysninger om det samlede beløb, som landbrugere i De Forenede Stater har fået udbetalt som landbrugsstøtte, samt, om nylige forhøjelser af indkomststøtten til amerikanske landbrugere er i overensstemmelse med WTO-reglerne?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(21. marts 2000)

USA's landbrugsbudget er betydeligt større end budgettet for EF's fælles landbrugspolitik (på henholdsvis 63 og 69 mia. EUR i 1999 og 2000). En stor del af budgettet anvendes dog til foranstaltninger, som kun indirekte kommer de amerikanske landbrugere til gode, såsom fødevarer-, ernærings- og forbrugertjenester, der i 1999 tegnede sig for 35 mia. EUR af landbrugsbudgettet.

Den primære form for støtte til amerikanske landbrugere er direkte betalinger via Agricultural Market Transition Act (AMTA) samt ordningen med kompensationsbetalinger, der udgør forskellen mellem markedsprisen og et forudfastsat beløb pr. ton, kendt som lånesatsen.

I 1999 udgjorde den amerikanske stats direkte betalinger til landbrugerne 22,7 mia. EUR og var en kombination af forudfastsatte betalinger via AMTA og de særlige nødhjælpsspakker, som blev vedtaget i 1998 (hvoraf nogle først blev udbetalt i 1999), og i 1999. Dette var en væsentlig stigning i forhold til de forudgående år og svarer til 11 000 EUR pr. landbrugsbedrift, hvilket er dobbelt så meget som de gennemsnitlige direkte betalinger, landbrugerne i EF modtager.

Kommissionen er naturligvis bekymret over de seneste års stigende tendens i den amerikanske stats landbrugsudgifter og overvåger udviklingen nøje. Hvad angår spørgsmålet om, hvorvidt de amerikanske foranstaltninger er i overensstemmelse med WTO-reglerne, kan det dertil siges, at USA endnu ikke har meddelt dets landbrugsforanstaltninger for 1998 og 1999. Den seneste meddelelse var for produktionsåret 1997 og viste, at USA havde indgået forpligtelser for \$ 21 491 mio., hvad angår det samlede aggregerede mål for støtte (AMS), medens det aktuelle AMS for dette år var på \$ 6 238 mio. Med andre ord havde USA en betydelig margen inden for AMS-loftet. Det samlede udgiftsniveau til »green box«-foranstaltninger var dog på \$ 51 250 mio., sammenlignet med \$ 26 150 mio. i referenceperioden 1986 – 1988. Der er imidlertid intet WTO-loft for udgifter til »green box«-foranstaltninger.

Kommissionen vil nøje overvåge USA's fremtidige WTO-meddelelser for at sikre, at landbrugsmæssige udgifter klassificeres korrekt i henhold til WTO-reglerne, og at forpligtelserne overholdes.

(2000/C 374 E/103)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0495/00

**af Mauro Nobilia (UEN), Cristiana Muscardini (UEN), Sergio Berlato (UEN)
og Francesco Turchi (UEN) til Kommissionen**

(24. februar 2000)

Om: Specificitet for levnedsmidler

Gennemførelsen af bestemmelserne i Rådets forordning (EØF) nr. 2081/92⁽¹⁾ og nr. 2082/92⁽²⁾ er tilsyneladende betydeligt forsinket, hvis det er korrekt, at den første anmodning om specificitetsattestering efter vedtagelsen af basisteksterne i 1992 først er fremsat i 1996.

Til gengæld foreligger der oplysninger om anmodninger på dette område, som er fremsat for mere end ét år siden, og som endnu ikke er blevet besvaret.

Kan Kommissionen som følge af de pågældende bestemmelsers store indvirkninger såvel på konkurrence-dygtigheden som på det regionale plan besvare følgende spørgsmål:

1. Kan Kommissionen bekræfte, at ovenstående er korrekt?
2. Er den i bekræftende fald i stand til at redegøre for den virkelige grund til disse forsinkelser?
3. Kan Kommissionen i bekræftende fald oplyse, om disse årsager skyldes de komplicerede procedurer eller de europæiske eller nationale fremgangsmåders funktion?
4. Anser Kommissionen det for hensigtsmæssigt at stille forslag, som på den ene side kan fremskynde procedurerne og på den anden kan muliggøre en større sikkerhed i bearbejdelsen af ovennævnte anmodninger?

⁽¹⁾ EFT L 208 af 24.7.1992, s. 1.

⁽²⁾ EFT L 208 af 24.7.1992, s. 9.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(3. april 2000)

Som led i omlægningen af den fælles landbrugspolitik vedtog Rådet den 14. juli 1992 forordning (EØF) nr. 2081/92 og (EF) nr. 2082/92 henholdsvis om beskyttelse af geografiske betegnelser (BGB) og oprindelsesbetegnelser (BOB) og om specificitetsattestering for så vidt angår landbrugsprodukter og levnedsmidler. Disse forordninger trådte i kraft den 26. juli 1993.

Forordning (EØF) nr. 2081/92 (BOB/BGB) fastsætter to typer af registreringsprocedurer, nemlig den almindelige procedure og den forenklede procedure. Inden for rammerne af den forenklede procedure giver forordningen medlemsstaterne en frist på seks måneder fra ikrafttrædelsen eller fra tiltrædelsesdatoen for de nye medlemsstaterne i 1995 til at meddele Kommissionen deres allerede beskyttede betegnelser på nationalt plan, for hvilke de anmoder om registrering på EF-plan. Medlemsstaterne har tilsendt Kommissionen over 1 500 betegnelser, der skal registreres efter den forenklede procedure. Gennemgangen af disse 1 500 sager har givet Kommissionen en flerårig arbejdsbyrde. Kommissionen har efter denne gennemgang foretaget en registrering af ca. 500 BOB/BGB'er. Endvidere har medlemsstaterne trukket nogle af deres ansøgninger tilbage (ca. 700), og over 300 ansøgninger vedrørende mineralvand har ikke kunnet registreres på grund af problemer med foreneligheden af bestemmelserne om mineralvand og bestemmelserne om oprindelsesbetegnelser og geografiske betegnelser. Hvad angår de 155 italienske sager, der er fremsendt i henhold til den forenklede procedure, er der endnu to procedureforløb, som ikke er afsluttede. Disse sager har vist sig at være særligt komplicerede og har givet anledning til megen korrespondance og mange tosidede møder med Italien og flersidede møder med medlemsstaterne.

Hvad den almindelige procedure angår, fastsætter forordningen to frister på to gange på hinanden følgende seks måneder efter fremsendelsen af ansøgningen til Kommissionen. Den første seks måneders frist (artikel 6 i forordning (EØF) nr. 2081/92) er nødvendig af praktiske og administrative årsager (oversættelse af de forskellige sagsakter, udtalelser fra andre af Kommissionens tjenestegrene, supplerende oplysninger og eventuel høring af Det Videnskabelige Udvalg, osv.). Den anden seks måneders frist starter efter ansøgningens offentliggørelse i De Europæiske Fællesskabers Tidende, og den vedrører indsigelsesproceduren (artikel 7, stk. 1, i forordning (EØF) nr. 2081/92). Det er nemlig vigtigt at kende situationen i medlemsstaterne for det produkt, som en medlemsstat ansøger registreret på EF-plan, således at de andre medlemsstater vil kunne rejse indsigelse, hvis der er en gyldig grund hertil.

Såfremt en indsigelse tages til følge, gælder der en yderligere frist på tre måneder (artikel 7, stk. 5, i forordning (EØF) nr. 2081/92), til at de berørte medlemsstater kan nå til enighed. Hvis der ikke er opnået enighed inden udløbet af denne frist, skal Kommissionen udarbejde en afgørelse, der skal forelægges forskriftskomiteén til udtalelse. Disse procedurer er omstændelige, og deres længde afhænger af, hvor indviklet sagen er, men det er vigtigt, at ansøgningerne er i overensstemmelse med forskrifterne, og at tredjeparters rettigheder respekteres.

Efter ikrafttrædelsen af forordning (EF) nr. 535/97 kan medlemsstaterne midlertidigt indføre en national beskyttelse, indtil der på EF-plan er taget stilling til ansøgningen om registrering af den pågældende betegnelse. Denne foranstaltning skal beskytte interesserne for de producenter, der har ansøgt om registrering af den pågældende betegnelse.

På baggrund af de interesser, der er på spil, samt af nødvendigheden af at sikre en større troværdighed for fællesskabsregistreringen, der giver eneret til betegnelsens anvendelse på et marked med 373 mio. forbrugere, mener Kommissionen ikke, at det er hensigtsmæssigt at foreslå en smidiggørelse af proceduren forud for BOB/BGB-registreringen.

Hvad angår forordning (EØF) nr. 2082/92 (garanti for traditionel specialitet), tilsendte Kommissionen i juli 1999 Rådet en rapport om forordningens anvendelse. Som resultat af denne rapport er der igangsat et arbejde med henblik på at forbedre anvendelsen af denne forordning.

(2000/C 374 E/104)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0496/00

**af Mauro Nobilia (UEN), Cristiana Muscardini (UEN), Sergio Berlato (UEN)
og Francesco Turchi (UEN) til Kommissionen**

(24. februar 2000)

Om: Forbrugerbeskyttelse

På grundlag af de gældende bestemmelser om mærkning af og præsentationsmåder for levnedsmidler bestemt til den endelige forbruger er det i visse tilfælde ikke obligatorisk at angive produktets oprindelsessted eller dets hovedingredienser, ligesom det ikke synes at være obligatorisk at underrette den endelige forbruger om, at et levnedsmiddel eller dets bestanddele er genetisk ændrede. Dette fremgår blandt andet af, at der i Italien ifølge oplysninger i pressen er igangsat en frivillig informationskampagne fra ca. 60 producenter og forhandlere, som frivilligt mærker deres produkter eller varer med en oplysning om, at den pågældende vare ikke er genetisk ændret.

Hvis ovennævnte oplysninger er korrekte, kan Kommissionen da besvare følgende spørgsmål:

1. Er der nogen grunde, der forhindrer Kommissionen i at stille forslag til ændring af artikel 3, 11 og 12, i direktiv 79/112/EØF⁽¹⁾ for at indføre en forpligtelse til altid og under alle omstændigheder at anføre oprindelsessted for produktet eller dets hovedingredienser på etiketten til det produkt, der er bestemt til den endelige forbruger?
2. Ud over WTO-mødet i Seattle, har Kommissionen da haft, har den i øjeblikket eller vil den fremover føre forhandlinger med USA med henblik på at fastsætte bestemmelser for produkter med genetisk ændrede bestanddele eller »nutraceutiske« produkter?
3. Har Kommissionen kendskab til genetisk ændrede produkter, som markedsføres i EU?

⁽¹⁾ EFT L 33 af 8.2.1979, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(12. maj 2000)

1. I Rådets direktiv nr. 79/112/EØF af 18. december 1978⁽¹⁾ om mærkning af og præsentationsmåder for levnedsmidler bestemt til den endelige forbruger samt om reklame for sådanne levnedsmidler, senest ændret ved direktiv 97/4/EF⁽²⁾ fastsættes det i artikel 3, at der kun er grund til obligatorisk at angive et produkts oprindelsesland i de tilfælde, hvor undladelsen af dette kunne vildlede forbrugeren med hensyn til det pågældende produkts oprindelsessted.

Valget af denne tilgang er baseret på følgende betragtninger. Bortset fra produkter, der er omfattet af særordninger (beskyttelse af geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelser for landbrugsprodukter og levnedsmidler, frugter og grønsager m.v.), eller som er mærket på grundlag af andre objektive kriterier (f.eks. beskyttelse af folkesundheden i forbindelse med Kommissionens forslag om mærkning af oksekød), er der som regel ikke nogen direkte forbindelse mellem et levnedsmiddels egenskaber og dets oprindelsesland. For almindelige produkter har oprindelsesstedet eller -landet ikke nogen indflydelse på kvaliteten, men kan tværtimod være et middel til forskelsbehandling. Inden for rammerne af princippet om fri bevægelighed for produkter i hele det indre marked kan obligatorisk angivelse af produktets oprindelse, hvis det ikke er begrundet i nogen af ovennævnte objektive kriterier, føre til en adfærd i medlemsstaterne, der gør, at nationale produkter får fortrinsret.

2. Drøftelser af spørgsmål vedrørende fødemidler afledt af genetisk modificerede organismer (GMO'er) finder for nærværende sted i talrige internationale fora, og navnlig i regi af OECD og Codex Alimentarius.

Kommissionen har bilaterale kontakter både til de amerikanske myndigheder og til talrige andre tredjelande på forskellige niveauer vedrørende flere problemer, herunder bioteknologi. Målet hermed er at få gang i en informations- og meningsudveksling og drøftelser af eventuelle løsninger på betydelige problemer.

3. Siden 15. maj 1997 har nye levnedsmidler og nye levnedsmiddelingredienser været underkastet procedurer fastsat i Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 258/97 af 27. januar 1997 om nye levnedsmidler og levnedsmiddelingredienser⁽³⁾. Ingen levnedsmidler eller levnedsmiddelingredienser, der består af GMO'er, eller som indeholder GMO'er, er hidtil blevet godkendt med hjemmel i artikel 4 i denne forordning. Derimod er i hovedsagen ensartede produkter blevet markedsført på grundlag af en anmeldelse i overensstemmelse med den procedure, der er fastsat i artikel 5 i denne forordning. Hidtil er 10 produkter blevet anmeldt på denne måde (seks rapsolier og produkter afledt af fire forskellige majstyper). I henhold til sine forpligtelser har Kommissionen offentliggjort listen over anmeldte produkter i EF-Tidende⁽⁴⁾.

Inden forordning (EF) nr. 258/97's ikrafttræden blev to GMO'er godkendt i henhold til Rådets direktiv nr. 90/220/EØF af 23. april 1990 om udsætning i miljøet af genetisk modificerede organismer⁽⁵⁾ (soja-GMO ved Kommissionens beslutning af 3. april 1996 om markedsføring af genetisk modificerede sojabønner med øget tolerance over for herbicidet glyphosat, fremsat i henhold til Rådets direktiv nr. 90/220/EØF⁽⁶⁾), og majs-GMO ved Kommissionens beslutning nr. 97/98/EF af 23. januar 1997 om markedsføring af genetisk modificeret majs (*Zea mays* L.) med kombineret modifikation for insekticide egenskaber, frembragt ved Bt-endotoxin-genet, og øget tolerance over for herbicidet ammoniumglufonisat, fremsat i henhold til Rådets direktiv 90/220/EØF⁽⁷⁾), hvilket gør det muligt at anvende dem til menneskeføde.

⁽¹⁾ EFT L 33 af 8.2.1979, s. 1.

⁽²⁾ EFT L 43 af 14.2.1997.

⁽³⁾ EFT L 43 af 14.2.1997.

⁽⁴⁾ EFT C 200 af 26.6.1998, EFT C 181 af 26.6.1999 og EFT C 71 af 11.3.2000.

⁽⁵⁾ EFT L 117 af 8.5.1990.

⁽⁶⁾ EFT L 107 af 30.4.1996.

⁽⁷⁾ EFT L 31 af 1.2.1997.

(2000/C 374 E/105)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0501/00**af Christopher Huhne (ELDR) til Rådet**

(25. februar 2000)

Om: Arbejdstiden for Rådets personale

Hvor lang er den forventede arbejdstid — i alt om ugen, og hvornår begynder og slutter de enkelte arbejdsdage — for Rådets personale, og hvilke flekstidsordninger tilbydes personalet?

Svar

(18. maj 2000)

Rådet kan meddele det ærede medlem, at arbejdstiden for Rådets personale reguleres ved afsnit IV, kapitel 1, artikel 55-56b, i vedtægten for tjenestemænd og øvrige ansatte i De Europæiske Fællesskaber. Ifølge disse artikler kan den normale arbejdstid ikke overstige 42 ugentlige timer, der fordeles i henhold til en af ansættelsesmyndigheden fastlagt tidsplan. Inden for denne generelle tidsplan er arbejdstiden på fuldtdsbasis i Generalsekretariatet for Rådet mindst 37,5 timer om ugen, fordelt på tidsrummet fra mellem kl. 8.00 og 8.45 om morgenen til kl. 17.00 om aftenen, incl. en frokostpause, som skal ligge mellem kl. 12.15 og 14.15, afhængigt af mødetidspunktet om morgenen, idet dette dog ikke må være til hinder for, at igangværende møder kan vare til kl. 18.00.

Rådet kan endvidere oplyse, at det ligeledes fremgår af artikel 55, stk. 1, i ovennævnte vedtægt, at en tjenestemand i aktiv tjeneste til enhver tid skal stå til rådighed for sin institution, idet det samlede antal overarbejdstimer, der kan kræves af en tjenestemand, ikke må overstige 150 timer over en periode på seks måneder (artikel 56). Desuden er det ligeledes nødvendigt at gøre opmærksom på, at inden for rammerne af ovennævnte bestemmelser er aktiviteterne for tjenestemændene og de øvrige ansatte i Generalsekretariatet for Rådet tæt forbundet med og afhængige af omfanget af og tidspunkterne for Rådets egne aktiviteter. Derfor skal de tal, der anmodes om i spørgsmålet, snarere opfattes som vejledende end som konkrete størrelser. I praksis arbejder hovedparten af det personale, der direkte har til opgave at følge arbejdet i Rådets instanser, således mindst til kl. 18.00. Endelig er et udkast til reform af arbejdstiden ved at blive undersøgt i forbindelse med de overvejelser, der er i gang om arbejdsvilkårene for generalsekretariatets tjenestemænd.

(2000/C 374 E/106)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0502/00**af Christopher Huhne (ELDR) til Kommissionen**

(28. februar 2000)

Om: Arbejdstiden for Kommissionens personale

Hvor lang er den forventede arbejdstid — i alt om ugen, og hvornår begynder og slutter de enkelte arbejdsdage — for Kommissionens personale, og hvilke flekstidsordninger tilbydes personalet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock

(23. marts 2000)

Ifølge artikel 55 i tjenestemandsvedtægten skal en tjenestemand i aktiv tjeneste til enhver tid stå til rådighed for sin institution. Imidlertid er der indgået en aftale, hvori det fastslås, at en normal arbejdsuge ikke må overstige 42 timer, og at en tjenestemand ikke kan anmodes om at arbejde mere end 150 timer over inden for en seks måneders periode. For Kommissionens vedkommende har ansættelsesmyndigheden i overensstemmelse med vedtægten besluttet at fastsætte den ugentlige arbejdstid til 37.30 time (gældende siden 1. oktober 1986).

I Kommissionen gælder følgende arbejdstider på hverdage: de officielle arbejdstider er fra 8.30 (8.45 om mandagen) til 13.00 og fra 14.15 til 17.30 (16.30 om fredagen). Inden for disse tidspunkter skal der uafbrudt være personale til stede i alle afdelinger.

Følgende flekstidsordninger er aftalt: alle ansatte skal være til stede fra 9.30 til 12.00 og fra 14.45 til 17.00 undtagen om fredagen, hvor kravet om tilstedeværelse slutter kl. 16.00. Den resterende arbejdstid skal lægges i tidsrummet mellem kl. 8.00 og 20.00 med en obligatorisk frokostpause på 30 minutter. Den daglige arbejdstid må højst være på 10 timer.

Forvaltningen af flekstidsordningen påhviler de enkelte kontorchefer, som i samarbejde med sit personale fastsætter, hvordan kontrollen skal foregå.

Bestemmelserne gælder i princippet alle ansatte, som er omfattet af vedtægten, og som arbejder i Bruxelles. For de øvrige tjenestesteder fastsættes detaljerne vedrørende flekstidsordningen i overensstemmelse med behov og særlige krav på det pågældende sted.

Det bør bemærkes, at mange tjenestemænd ofte arbejder mere end den ugentlige arbejdstid på grund af arbejdets krav og mangelen på kolleger, der kan klare de samme opgaver.

(2000/C 374 E/107)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0508/00
af Christopher Huhne (ELDR) til Kommissionen

(28. februar 2000)

Om: Regionalt BNP pr. indbygger i reelle tal

Kan Kommissionen i fortsættelse af svaret på skriftlig forespørgsel E-2223/99⁽¹⁾, hvori den anførte BNP pr. indbygger i reelle tal og det regionale BNP pr. indbygger i reelle tal for hele Unionen, nu på samme grundlag forelægge de senest tilgængelige tal for de enkelte regioner for 1997 og ligeledes forklare, hvorfor disse tal først foreligger så sent?

⁽¹⁾ EFT C 203 E af 18.7.2000, s. 150.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pedro Solbes Mira

(10. april 2000)

Resultaterne af beregningen af bruttonationalproduktet (BNP) pr. region for 1997 sendes direkte til det ærede medlem og Parlamentets generalsekretariat.

At disse regionale statistikker offentliggøres med forsinkelse, beror på, at BNP pr. region offentliggøres på NUTS 3-niveau, som omfatter mere end 1 000 regioner i EU. Det tager tid at indsamle og bearbejde disse data i medlemsstaterne. Medlemsstaterne stiller de grundlæggende statistiske data — bruttoværditilvæksten pr. region — til rådighed 24 måneder efter det pågældende referenceår. Det er et normalt tidsrum til at indsamle så detaljerede statistiske data. Det er desværre ikke alle medlemsstater, der sender dataene inden for fristen, og det betyder, at Eurostats publikation først udkommer, når man råder over tilpas mange data. Indtil for nyligt var der ikke noget retsgrundlag for denne slags statistik og dermed heller ingen mulighed for at kræve, at dataene blev fremsendt rettidigt.

Situationen vil ændre sig, når det europæiske nationalregnskabssystem (ESA95) leveringsprogram træder i kraft. Fra det tidspunkt skal der nemlig overholdes en tidsfrist på 24 måneder efter referenceåret, så Eurostat f.eks. i december 2001 har de fornødne oplysninger for at kunne beregne BNP pr. region for 1999.

(2000/C 374 E/108)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0510/00
af Christopher Huhne (ELDR) til Kommissionen

(28. februar 2000)

Om: Undersøgelser af inflationsforskelle

Er Kommissionen på baggrund af svaret på skriftlig forespørgsel E-2228/99 ⁽¹⁾ bekendt med, at der inden for videnskabelige kredse og i erhvervslivet er foretaget undersøgelser af bæredygtige inflationsforskelle mellem eurozonens enkelte medlemsstater, og kan Kommissionen opstille en fortegnelse for hver enkelt medlemsstat over de inflationsforskelle, som de forskellige videnskabelige og erhvervsmæssige undersøgelser har anført som bæredygtige?

⁽¹⁾ EFT C 219 E af 1.8.2000, s. 127.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pedro Solbes Mira

(4. april 2000)

Af akademiske undersøgelser af grænserne for bæredygtige inflationsforskelle inden for Den Økonomiske og Monetære Union (ØMU) kan nævnes Alberola og Tyrväinen (1998) samt Canzoneri o.a. (1998). Disse undersøgelser støtter sig til den såkaldte Balassa Samuelson-model eller en udvidet version heraf. IMF har ligeledes udarbejdet en grænseoverskridende kvantitativ undersøgelse af Balassa Samuelson-effekten i adskillige rapporter i den senere tid. Markedsdeltagere henviser for det meste enten til disse undersøgelser eller til de historiske erfaringer med eksisterende monetære unioner, især USA og Det Forenede Kongerige. Den Europæiske Centralbank (ECB) har i sin månedlige rapport for oktober 1999 analyseret spørgsmålet om inflationsforskelle i en monetær union.

En simulation af de bæredygtige inflationsforskelle i de akademiske undersøgelser kan ses af en tabel, der er sendt direkte til det ærede medlem og til Parlamentets sekretariat. Modellerne tager udgangspunkt i tre antagelser: (i) langsigtet købekraftsparitet (PPP) for de konkurrenceudsatte sektorer inden for eurozonen, (ii) forskellene i produktivitetsvæksten mellem konkurrenceudsatte og ikke-konkurrenceudsatte sektorer vil forblive uændret i hvert land i eurozonen som i den historiske periode, og (iii) priserne i hver sektor vil udvikle sig i takt med enhedslønomkostningerne. Alberola og Tyrväinen tager udgangspunkt i, at der kan være sektorbestemte forskelle i lønudviklingen i, hvad de omtaler som en »udvidet Balassa Samuelson-model«.

Disse kvantitative analyser er glimrende til at vise, at der er plads til bæredygtige inflationsforskelle i ØMU. Dette skal der tages højde for i den multilaterale overvågning og i eurolandenes økonomiske politikker.

Analyserne skal ikke opfattes som nøjagtige forudsigelser af langsigtede inflationsforskelle på tværs af landene i ØMU. Den særlige rolle, som produktiviteten inden for konkurrenceudsatte sektorer spiller i valutakursdannelsen mellem industrialiserede lande, diskuteres stadig i den økonomiske litteratur (se Rogoff (1996)). Det er ØMU-landenes erfaring, at nationale prisniveauer målt i en fælles valuta har varieret betydelig mindre, end de nævnte modeller antyder. Forudsætningerne for beregningerne er i realiteten ikke blevet opfyldt (og bliver det muligvis heller ikke fremover), f.eks. er der ikke opnået langsigtet PPP for internationalt handlede varer i samtlige lande i undersøgelsen (se Canzoneri o.a. (1998)); den relative pris på varer og tjenesteydelser, der ikke er udsat for konkurrence, er generelt steget meget mindre end antydnet af tendensen i den relative produktivitet (se Canzoneri o.a. (1998)); produktivitsforskelle mellem sektorer kan skifte på sigt (f.eks. har Italien og Spanien mindre at indhente i dag end i de tidlige 1970'ere).

Erfaringer fra andre monetære unioner kan muligvis kaste lys over spørgsmålet om inflationsforskelle i ØMU. Fra 1950 til 1978 (hvor det irske pund ophørte med at være knyttet til pund sterling) var den årlige forskel i detailprisindekset mellem Irland og Det Forenede Kongerige (to lande med dengang væsentlige forskelle i deres økonomiske udviklingsniveau) 0,4%. Mellem Luxembourg og Belgien var den gennemsnitlige forskel mellem 1950 og 1988 omkring 0,3% pr. år.

Kommissionen ser de nævnte kvantitative analyser som de øvre grænser for mulige bæredygtige inflationsforskelle i ØMU. I den økonomiske styring af eurozonen er det imidlertid meget vigtigt at indse, at vedvarende inflationsforskelle kan være nødvendige på grund af langsigtede strukturelle mekanismer. Kommissionen er glad for Parlamentets interesse for dette vigtige emne og vil meget gerne diskutere dets forskellige aspekter med det ærede medlem.

(2000/C 374 E/109)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0511/00
af Christopher Huhne (ELDR) til Kommissionen

(28. februar 2000)

Om: Medlemsstaternes manglende overholdelse af EU-lovgivningen

Hvordan foreslår Kommissionen i lyset af svaret på skriftlig forespørgsel E-2230/99 ⁽¹⁾ (3. december 1999) og den vedvarende og stigende manglende overholdelse af Den Europæiske Unions lovgivning, navnlig fra Frankrigs side, at forbedre forholdene? Erkender Kommissionen, at dens nuværende bestræbelser på at bremse overtrædelser er utilstrækkelig? Mener den, at sanktionsordningen over for gentagne lovovertrædere bør strammes, og vil den fremsætte lovforslag med henblik herpå på den næste regeringskonference?

⁽¹⁾ EFT C 203 E af 18.7.2000, s. 153.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Romano Prodi

(10. april 2000)

Kommissionen mener, at den nuværende overtrædelsesprocedure i henhold til EF-traktatens artikel 226 (tidl. artikel 169) har været effektiv i årevis, og den har således ikke til hensigt at foreslå nogen ændring af proceduren.

Når Kommissionen indleder en overtrædelsesprocedure, er det pågældende medlemsland i de fleste tilfælde ophørt med overtrædelserne, inden sagen indbringes for Domstolen. Procedurens effektivitet tydeliggøres ved, at Kommissionen i 1999 kun i 16,5% af de tilfælde, hvor den havde fremsendt en forudgående åbningsskrivelse, indbragte sagerne for Domstolen.

Proceduren er blevet endnu mere effektiv, efter at muligheden for Domstolens indgriben i form af finansielle sanktioner blev indført via Traktaten om Den Europæiske Union (artikel 228, tidl. EF-traktatens artikel 171).

Kommissionen forbedrer desuden hele tiden sine arbejdsmetoder for at sikre en mere systematisk kontrol med, at medlemslandene gennemfører fællesskabsretten. Det ærede medlem kan få en beskrivelse af de nye arbejdsmetoder i den kommende syttende rapport, som bliver stillet til rådighed for Parlamentet i løbet af nogle uger.

(2000/C 374 E/110)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0516/00
af Michael Gahler (PPE-DE) til Kommissionen

(28. februar 2000)

Om: Statsborgerskab i forbindelse med dobbeltbeskatning

I filialen for det østrigske »Wirtschaftskammer« i Frankfurt, et organ for offentlig ret, arbejder en tysker og en østriger. Mens østrigeren, som ansat i et offentligt organ, behandles som om han havde sin bopæl i Østrig, er den tyske ansatte underlagt den østrigsk-tyske aftale om dobbeltbeskatning. I følge denne er han også i Østrig skattepligtig i begrænset omfang, med mindre han i henhold til EF-Domstolens Schumacker-dom indsender en ansøgning om ubegrænset skattepligt.

Den situation byder på konkrete fordele for den østrigske ansatte, for eksempel betalingen af de i Østrig fradragsberettigede børnepenge eller muligheden for at trække den lovpligtige sygesikring fra skatten også udover den i Tyskland gældende bidragsgrænse.

Er det i overensstemmelse med EU-lovgivning, at en østrigsk alene på grund af sit statsborgerskab er bedre stillet end tyskeren?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(19. april 2000)

Som Domstolen har fastslået flere gange, befinder en EU-medlemsstats statsborgere og statsborgere fra et andet EU-land sig normalt i en forskellig situation, der berettiger en forskellig beskatningsmæssig behandling ⁽¹⁾.

I henhold til artikel 3 i den østrigske lov om beskatningsprocedurer (Bundesabgabenordnung – BAO) betragtes østrigske tjenestemænd, der gør tjeneste i udlandet, som bosiddende i Østrig, selv om deres faktiske bopæl befinder sig i udlandet. Derfor er disse personer fuldt skattepligtige i Østrig. Tilsvarende regler findes i alle andre EU-medlemsstater.

Denne ordning er ikke i strid med fællesskabsretten, eftersom de statsborgere fra andre medlemsstater, som ikke er statsborgere i Østrig, og som modtager betaling fra de offentlige østrigske kasser, som f.eks. en ansat ved det østrigske »Wirtschaftskammer« i Frankfurt (Tyskland), kan vælge at være fuldt skattepligtige i Østrig (artikel 1, stk. 4, i ÖStG), såfremt indtægten fra Østrig udgør så godt som 100 % af de pågældende personers samlede indtægt.

Hvis den østrigske indtægt ikke udgør en så stor andel af den samlede indtægt, og hvis det således ikke er muligt at vælge denne løsning, beskattes den ansatte – i modsætning til den østrigske tjenestemand – som ikke-østrigsk statsborger (med hensyn til hans indtægt som ansat ved »Wirtschaftskammer«). Til gengæld behandles han i Tyskland som skattepligtig tysk statsborger. I denne situation kan der opstå visse forskelle i den skattemæssige behandling, som fremhævet i det ærede medlems forespørgsel, som følge af, at en medlemsstats statsborgere har en anden beskatningsmæssig stilling end ikke-statsborgere. Dette er en uundgåelig følge af, at de bestående forskellige nationale beskatningssystemer ikke er blevet harmoniseret.

⁽¹⁾ (De Europæiske Fællesskabers Domstol, dom af 14.2.1995, sag C-279/93 – Schumacker, dom af 12.5.1998, sag C-336/96 – Gilly).

(2000/C 374 E/111)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0518/00 af Hiltrud Breyer (Verts/ALE) til Kommissionen

(28. februar 2000)

Om: Undersøgelse af projekters indvirkning på miljøet og artsbeskyttelse

Byrådet i Leverkusen har billiget den beslutning, der er vedlagt som bilag til B-plan nr. 143/III Hornpottweg og pålagt forvaltningen at undersøge eventuelle planlægningsvarianter med henblik på det planlagte industriområdes inddragelse.

Området er kendt på grund af sin betydning for fugletrækket, som stødpudezone for det tilgrænsende naturreservat i Kölns byområde og hører til de stærkt truede biotyper som lyng, tørgræsområde og indlandsklitter.

En stor del af de arter, der er relevante for NRW i henhold til EF's direktiv om beskyttelse af vilde fugle (79/409/EØF ⁽¹⁾) samt de i NRW regelmæssigt forekommende trækfuglearter i henhold til artikel 4, stk. 2, i EF's direktiv om beskyttelse af vilde fugle, for hvilke beskyttelsesforanstaltninger er nødvendige, forekommer her eller benytter området som gennemflyvningssted. Ansøgninger fra »Arbeitskreis Biotopvernetzung der BUND-Gruppen Köln, Leverkusen og des Rheinisch-Bergischen Kreises« om at udpege området som naturreservat blev ikke imødekommet.

Den undersøgelse af projektets indvirkning på miljøet, som blev gennemført inden for rammerne af opstillingsbeslutningen, nåede på flere punkter til den vurdering, at projektet ikke bør gennemføres.

1. Er Kommissionen af den opfattelse, at VVM svarer til de nye EU-retningslinier?
2. Deler Kommissionen den opfattelse, at direktivet om beskyttelse af vilde fugle og beskyttelse af området som gennemflyvningssted bør have stor prioritering?
3. Er Kommissionen ikke også af den opfattelse, at de ansvarlige myndigheder ikke bare kan sætte sig ud over den entydigt negative VVM-undersøgelse?
4. Er Kommissionen enig i, at der bør tages særligt hensyn til natur- og artsbeskyttelse, navnlig i tætbyggede områder?

(¹) EFT L 103 af 25.4.1979, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(11. april 2000)

Kommissionen er enig i, at Rådets direktiv 79/409/EØF af 2. april 1979 om beskyttelse af vilde fugle (¹) (fugledirektivet) spiller en vigtig rolle i de enkelte medlemsstater og skal overholdes af alle de berørte myndigheder. Kommissionen har derfor indledt en række overtrædelsesprocedurer vedrørende gennemførelsen af projekter i særligt beskyttede områder, ud over de generelle overtrædelsesprocedurer mod Tyskland for manglende udpegelse af et tilstrækkeligt antal særligt beskyttede områder. Det er også Kommissionens mening, at beskyttelse af natur og vilde dyr og planter har særlig stor betydning i byområder.

Litteraturen om vigtige fugleområder i Europa viser imidlertid, at der ikke er nogen lokalitet af europæisk betydning i Leverkusen (Kommissionen har ikke kendskab til, at det pågældende område skulle være angivet som værende af national eller regional betydning). I tråd med nærhedsprincippet mener Kommissionen derfor, at det af det ærede medlem nævnte tilfælde henhører under Tysklands kompetence.

Hvad angår områder af lokal betydning, selv områder, der huser arter fra fugledirektivet eller naturtyper optaget i Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper og vilde dyr og planter (habitat-direktivet) (²), bør det ærede medlem selv henvende sig til de tyske myndigheder.

Nærhedsprincippet er også relevant for, hvordan resultaterne af konsekvensvurderingen af områdets betydning for fugle skal behandles. I artikel 8 i Rådets direktiv 85/337/EØF af 27. juni 1985 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet (VVM-direktivet) (³) hedder det, at de i henhold til artikel 5, 6 og 7 indhentede oplysninger skal tages i betragtning i forbindelse med godkendelsesproceduren. Et negativt udfald af VVM-undersøgelsen indebærer imidlertid ikke nødvendigvis, at det pågældende projekt afvises.

Den fremlagte dokumentation vedrørende Leverkusen-byrådets godkendelsesprocedure for B-plan nr. 143/III Hornpottweg beviser ikke, at der er tale om en overtrædelse af VVM-direktivet. I henhold til godkendelsen er der udført en omfattende vurdering af alle de forskellige virkninger af byggeplanen. Det er ikke på grundlag af det fremlagte dokumentationsmateriale muligt at vurdere, i hvilken grad der er taget hensyn til VVM i godkendelsesproceduren og hvorvidt der er foretaget høringer af offentligheden.

(¹) EFT L 103 af 25.4.1979.

(²) EFT L 206 af 22.7.1992.

(³) EFT L 175 af 5.7.1985.

(2000/C 374 E/112)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0528/00
af Michl Ebner (PPE-DE) til Kommissionen**

(28. februar 2000)

Om: Reducerede momssatser for elektroniske presseprodukter

Medlemsstaterne har inden for rammerne af sjette momsdirektiv lov til at anvende en reduceret momssats på bestemte goder og tjenesteydelser. Således opfører nogle stater aviser og tidsskrifter i nævnte direktivs bilag H og belægger disse produkter med en reduceret momssats. Det er imidlertid også en kendsgerning, at stadig flere presseprodukter udgives elektronisk, og at der derved opstår en konkurrencefordrejning mellem »materielle« og »immaterielle« publikationer.

Kommissionen bedes derfor oplyse, om medlemsstaterne i fremtiden vil få mulighed for også at anvende den reducerede momssats på elektroniske presseprodukter, især cd-rom og onlinepublikationer?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(10. april 2000)

I henhold til nugældende fællesskabsbestemmelser vedrørende momssatser, især artikel 12 i sjette momsdirektiv 77/388/EØF⁽¹⁾, gælder den normale sats for aviser og andre oplysende publikationer.

De medlemsstater, der ønsker det, kan dog anvende en nedsat sats for bøger, aviser og tidsskrifter.

For så vidt angår »immaterielle publikationer«, godkendte Rådet (ØKOFIN) i juni 1998 et princip om, at en operation, hvorved et produkt stilles til rådighed for modtageren i digital form via et elektronisk net, bør — med hensyn til momsen — betragtes som en tjenesteydelse.

Det vil blive nærmere undersøgt, om visse af disse tjenesteydelser skal medtages eller ej på listen over varer og tjenesteydelser, der vil kunne belægges med en nedsat momssats, i forbindelse med den forestående gennemgang af anvendelsesområdet for de nedsatte momssatser. Men i skrivende stund vil det være noget overilet at foregribe resultaterne af Kommissionens arbejde og at tage stilling til den fremtidige momsning af elektroniske presseprodukter.

(¹) EFT L 145 af 13.6.1977. Direktivet er senest ændret ved direktiv 1999/85/EF (EFT L 277 af 28.10.1999).

(2000/C 374 E/113)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0532/00
af Raffaele Costa (PPE-DE) til Kommissionen**

(28. februar 2000)

Om: Visse italienske kreditinstitutters praksis over for deres kontohavere

Hvilke forbrugerbeskyttelsesregler findes der på bankindlånsområdet?

Kan bankerne — når man ser bort fra ågerforbudsbestemmelserne — altid gøre lige, hvad der passer dem, eller er de — efter Den Europæiske Unions opfattelse — forpligtede til at overholde bestemte regler?

Ved Kommissionen, at visse italienske kreditinstitutter har fastsat en passiv rentesats for kunden på 13 %, mens aktivrentesatsen derimod kun er på 0,1 % (eller endog mindre)?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(12. april 2000)

I medfør af EF-traktatens artikel 47, stk. 2 (tidligere artikel 57, stk. 2), findes der en række EU-direktiver, som koordinerer og, om nødvendigt, harmoniserer medlemsstaternes lovgivningsmæssige og administrative bestemmelser med henblik på at lette adgangen til kreditinstitutternes aktiviteter i det indre marked.

I forbindelse hermed vedtog Parlamentet og Rådet den 30. maj 1994 direktiv 94/19/EØF⁽¹⁾ om indskudsgarantiordninger, der sikrer indskyderne et harmoniseret minimumsniveau af indskudsbeskyttelse. Fra den 1. januar 2000 skal hver indskyders samlede indskud være dækket op til mindst 20 000 EUR.

I meddelelsen »Etablering af en ramme for de finansielle markeder: en handlingsplan«⁽²⁾ vedtaget den 26. maj 1999, fremsendt samme dag til Parlamentet og Rådet og bekræftet på Det Europæiske Råd i Köln, bemærkede Kommissionen, at den grænseoverskridende handel først kommer rigtigt i gang, når forbrugerne har tillid til integriteten af den ydede service, leverandørernes salgsmetoder og pålidelighed samt til, at der findes retsmidler i tilfælde af en tvist. Af den grund understreges det i meddelelsen, at en indsats på EU-plan for detailmarkeder og forbrugerbeskyttelse fortsat må prioriteres højt. I meddelelsen opregnes således en række foranstaltninger, som Kommissionen ønsker at træffe for at give forbrugerne de værktøjer (information) og de garantier (klart fastslåede rettigheder og effektive retsmidler i tilfælde af tvist), som de behøver for at kunne deltage fuldt og aktivt i det indre marked for finansielle tjenesteydelser: påvisning af de regler for forbrugerbeskyttelse, som ikke er harmoniserede, og som ikke bør fastholdes, for at begrænse disse hindringer for de grænseoverskridende tjenesteydelser; fremme af iværksættelsen af effektive mekanismer til at overvinde manglerne ved det indre marked for finansielle tjenesteydelser på grund af divergenser i den nationale privatret; etablering af de nødvendige juridiske betingelser for den paneuropæiske udnyttelse af nye distributionskanaler og nye fjernsalgsteknologier samt fremme af iværksættelsen af sikre og billige betalingsmetoder, som tillader borgerne at foretage grænseoverskridende betalinger uden at blive afkrævet urimeligt høje gebyrer.

Kommissionen mener imidlertid, at det hverken er muligt eller hensigtsmæssigt at skride ind med hensyn til de rentesatser, som kreditinstitutterne tilbyder. Som det ærede medlem ved, er Fællesskabets økonomiske politik, i henhold til EF-traktatens artikel 4 (tidligere artikel 3 A), baseret på det indre marked og gennemføres efter principperne om en åben markedsøkonomi med fri konkurrence. Kun ved at overholde dette princip kan man gennemføre en optimal fordeling af de økonomiske ressourcer. Inden for disse rammer kan hvert enkelt kreditinstitut, under overholdelse af konkurrencereglerne, definere sin egen handelspolitik i overensstemmelse med sin egen vurdering af markedsrisiciene. Som Kommissionen allerede påpegede i sit svar på skriftlig forespørgsel E-2738/99 fra hr. Zappala og hr. Tajani⁽³⁾, mener den, at offentlige indgreb i almindelighed med henblik på at pålægge finansmarkederne begrænsninger, foruden at være juridisk tvivlsomme, udgør hindringer for de finansielle tjenesteydelsers frie bevægelighed. De forhindrer forbrugerne såvel som udbyderne i at få fuldt udbytte af det indre marked, (for forbrugerne de øgede valgmuligheder og for udbyderne bedre konkurrenceevne), og ville derfor være skadelige for både virksomheder og forbrugere, med en deraf følgende negativ indvirkning på udvikling og beskæftigelse.

Med hensyn til europæiske konkurrenceregler forbyder EF-traktatens artikel 81 (tidligere artikel 85) alle konkurrenceskadelige aftaler mellem virksomheder, navnlig når det drejer sig om fastsættelse af gebyrer, og artikel 82 (tidligere artikel 86) forbyder, at en dominerende virksomhed misbruger sin stilling på markedet. Disse artikler i EF-traktaten gælder imidlertid kun begrænsning af konkurrencen, som har en mærkbar indvirkning på samhandelen mellem medlemsstaterne. Hvis det ikke er tilfældet, har de nationale konkurrencemyndigheder beføjelser til at anvende den nationale konkurrencelovgivning.

Det ærede medlem er sikkert bekendt med, at Banca d'Italia, i sin egenskab af konkurrencemyndighed i den italienske banksektor, for nyligt vedtog en beslutning, ifølge hvilken nogle italienske banker blev pålagt bøder for konkurrenceskadelige aftaler, navnlig med hensyn til kredit- og debetrentesatser, som blev indgået af en gruppe, der gik under betegnelsen »bankens venner«. I betragtning af at Banca d'Italia har

foretaget de undersøgelser, som førte til denne beslutning, og at den mærkbare virkning på samhandelen mellem medlemsstaterne endnu ikke er fastslået, har Kommissionen ikke fundet det hensigtsmæssigt at blande sig i den pågældende sag.

(¹) EFT L 135 af 31.5.1994.

(²) KOM(1999) 232, endelig udg.

(³) EFT C 280 E af 3.10.2000, s. 120.

(2000/C 374 E/114)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0533/00
af Raffaele Costa (PPE-DE) til Kommissionen

(28. februar 2000)

Om: Falcone-programmet (1997-2001)

Kan Kommissionen oplyse, hvilke regionale og/eller nationale forvaltninger og hvilke offentlige eller private selskaber der har fået tildelt støtte (uanset om den allerede er udbetalt eller ej), og hvor store beløb der er tale om, til finansiering af de aktioner under Falcone-programmet (1997-2001) (budget: 10 mio. ecu, svarende til ca. 19 mia. lire), der allerede er gennemført i Italien og i de øvrige medlemsstater?

Har man undersøgt, til hvem støtten i virkeligheden er blevet udbetalt, og om initiativerne er blevet gennemført med held?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af António Vitorino

(14. april 2000)

Kommissionen henleder det ærede medlems opmærksomhed på, at gennemførelsen af Falcone-programmet, som i øvrigt samtlige andre programmer inden for Retlige og Indre Anliggender, bør vurderes under hensyntagen til den generelle kontekst. De projekter, der udvælges under den dobbelte evalueringsprocedure med deltagelse af først fagfolk og dernæst repræsentanter for medlemsstaterne i Falcone-udvalget, har til formål at fremme samarbejdet mellem fagfolk fra et stort antal medlemsstater (og tredjelande) på et tværfagligt grundlag. Projekterne fokuserer på uddannelsesforanstaltninger, fælles projekter og specialundersøgelser i tilknytning til bekæmpelse og forebyggelse af organiseret kriminalitet. Fremgangsmåden tager således ikke udgangspunkt i modtageren og dennes nationale herkomst, men fremmer projekter i forhold til de synergivirkninger, der kan opnås mellem medlemsstaterne. Udvælgelseskriterierne og de prioriterede områder er udførligt beskrevet i årsprogrammet for Falcone, offentliggjort i De Europæiske Fællesskabers Tidende (¹).

Kommissionen erindrer om, at den hvert år offentliggør en rapport om projektfordelingen, navnlig fordelt på modtagertype og aktionstype. Med dette for øje og udover, hvad årsprogrammet angiver af prioriterede foranstaltninger, ligger det Kommissionen på sinde at fremme samarbejdet mellem såvel de nationale administrationer som mellem regionale myndigheder eller ikke-statslige organisationer (universiteter og sammenslutninger). I 1998 tegnede nationale myndigheder sig således for 51,3 %, regionale myndigheder for 11,3 % og ikke-statslige organisationer (NGO) og en række forskningsinstitutter for 37,4 %. For 1999 var tallene henholdsvis 59,7 %, 18,3 % og 22 %.

Antal projekter	Nationale myndigheder	Regionale myndigheder	NGO, herunder universiteter
1998: 35 heraf	18	6	11
1999: 38 heraf	22	8	8

Finansieringer	Nationale myndigheder	Regionale myndigheder	NGO, herunder universiteter
1998: 2 252 644 EUR	1 156 064	255 458	841 122
1999: 1 959 960 EUR	1 171 306	357 974	430 680

Kommissionen har til brug for det ærede medlem opstillet en liste over samfinansierede projekter i 1998 og 1999 fordelt på disse tre modtagerkategorier. Listen er sendt direkte til det ærede medlem og Europa-Parlamentets Generalsekretariat. Kommissionen erindrer endvidere om, at Europa-Parlamentet har fået oversendt en gennemførelsesrapport om samtlige programmer for regnskabsåret 1998⁽²⁾.

Med hensyn til kontrollen med projekternes gennemførelse og finansiering giver det forhold, at udbetalingen foregår i rater, Kommissionen mulighed for at sikre sig, at de forskellige projektfaser gennemføres tilfredsstillende. Den sidste rateudbetaling vedrører modtagerens udarbejdelse af en evalueringsrapport.

Kommissionen deltager så vidt muligt i projekterne og kan således på stedet forsikre sig om, at gennemførelsen stemmer overens med tildelingskriterierne og -beslutningerne. Kommissionen har således kunnet konstatere, at der er et meget højt motivationsniveau for de modtagere, der har nået de tilsigtede målsætninger, og de bidrager til et samarbejde, som ofte går videre end de finansierede foranstaltninger. Hertil kommer, at der for øjeblikket pågår en evaluering foretaget af uafhængige sagkyndige for samtlige programmets vedkommende, og denne evaluering vil ligeledes gøre det muligt at vurdere de allerede opnåede projektræsultater under Falcone-programmet, som blev indledt ved udgangen af 1998.

(¹) EFT C 355 af 8.12.1999.

(²) SEK(1999) 1955.

(2000/C 374 E/115)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0540/00
af Marialiese Flemming (PPE-DE) til Kommissionen**

(21. februar 2000)

Om: WTO – landbrug og miljø

I betragtning af den kendsgerning, at forhandlingerne om en omfattende WTO-runde i Seattle har været uden resultat, ligger det fast, at emnerne indeholdt i den såkaldte »built-in agenda«, nemlig landbrug og tjenesteydelser, i hvert fald vil blive taget op. Der hersker derimod usikkerhed om, hvordan forhandlingerne om en ny WTO-runde vil fortsætte.

Har Kommissionens omfattende initiativ i Seattle med henblik på den nye WTO-runde fortsat gyldighed?

Hvordan agter Kommissionen at tage højde for nødvendigheden af at inddrage miljøspørgsmål i en ny WTO-runde?

Hvilke skridt vil Kommissionen tage for at sørge for at inddrage ngo'er i WTO-sammenhæng?

Vil Kommissionen videresende samtlige informationer vedrørende forhandlingerne til Europa-Parlamentet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pascal Lamy

(20. marts 2000)

Som det ærede medlem ved, blev Fællesskabets politik med hensyn til en ny WTO-runde bekræftet både af Rådet og af Parlamentet i dets beslutning af 15. december 1999. Det samlede tiltag med hensyn til en ny runde står derfor stadig ved magt.

Dette indebærer, at det er nødvendigt at sikre sig, at WTO er velvilligt indstillet over for berettigede handelsrelaterede ønsker, f.eks. inden for miljøområdet. Selv om dette stadig er et kontroversielt emne, er Kommissionen overbevist om, at de grundlæggende mål stadig holder stik. Den er for øjeblikket i gang med at overveje, hvorledes den kan få bragt dette særlige emne frem i første række i forbindelse med dens løbende bestræbelser på at starte den nye runde, f.eks. ved hjælp af en intensiveret indsats til en bedre klarlægning af målene, gennem en tillidsskabende indsats med henblik på at fjerne eventuelle betænkeligheder hos visse handelspartnere, især udviklingslandene, og ved en vurdering af, hvilke midler der skal anvendes for at nå disse grundlæggende WTO-mål.

Som led i forberedelsen af de kommende forhandlinger viderefører Kommissionen også sin bæredygtighedsvurdering, der bl.a. rummer en undersøgelse af de eventuelle virkninger for miljøet af en yderligere liberalisering og yderligere ændringer af WTO-bestemmelserne. Parlamentet er blevet holdt informeret om, hvordan dette projekt skrider frem, og visse medlemmer er blevet indbudt til møder med medlemsstater og det civile samfund vedrørende dette spørgsmål.

Kommissionen har søgt at inddrage NGO'er og andre organisationer i det civile samfund, både på WTO-plan og på fællesskabsplan. Kommissæren med ansvar for handelsanliggender har afholdt en række samråd med NGO'er forud for Seattle-runden. I WTO har Kommissionen stillet forslag om øget gennemsigtighed med hensyn til rådigheden over dokumenter. Den fortsætter sine overvejelser om, hvorledes den yderligere kan forbedre gennemsigtigheden og dialogen med NGO-samfundet, både på fællesskabsplan og i tilknytning til WTO.

For så vidt angår fremsendelse af oplysninger til Parlamentet, er det ærede medlem sikkert bekendt med Kommissionens løfte om regelmæssigt at forsyne Parlamentet med dokumenter og oplysninger, både — om nødvendigt — i forbindelse med forberedelsen af forhandlingerne og under disse.

(2000/C 374 E/116)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0543/00
af Hiltrud Breyer (Verts/ALE) til Rådet

(2. marts 2000)

Om: Udkast til nye fællesskabsrammebestemmelser for statsstøtte til miljøbeskyttelse

Kommissionens tjenestegrene drøfter for øjeblikket efter aftale med medlemsstaterne et vigtigt dokument: Fællesskabsrammebestemmelser for statsstøtte til miljøbeskyttelse, som skal træde i kraft i juli 2000. Bestemmelserne er vigtige for forvaltningen af statsstøtten på miljøområdet, eksempelvis medlemsstaternes støtte til vedvarende energi.

1. Efter hvilke hovedkriterier bedømmer Rådet statsstøtte til miljøbeskyttelse?
2. Hvilket synspunkt ligger til grund for de bestemmelser, efter hvilke der ydes støtte til vedvarende energi?
3. Hvordan vil Rådet forholde sig for at sikre den transperans og det samarbejde med Europa-Parlamentet, som Kommissionens formand, Romano Prodi, har givet tilsagn om?

Svar

(18. maj 2000)

Rådet har ved mange lejligheder understreget betydningen af at fremme vedvarende energikilder som et middel til at opfylde målene for både energipolitikken og miljøpolitikken. I denne forbindelse vil Kommissionen meget snart forelægge et forslag til direktiv om tilførslen af elektricitet fra vedvarende energikilder til det indre marked for elektricitet.

Med hensyn til statsstøtte, minder Rådet om sin resolution om vedvarende energikilder⁽¹⁾ af 8. juni 1998, hvori det bemærkede, »at medlemsstaterne vælger de mest hensigtsmæssige midler til at fremme udnyttelsen af vedvarende energikilder ... som passer bedst til de nationale forhold, og som er i overensstemmelse med forpligtelserne i henhold til traktaten og Fællesskabets retningslinjer for statsstøtte«. Endvidere hilste Rådet det velkomment, at Kommissionen »vil overveje passende ændringer til fordel for vedvarende energikilder i forbindelse med revisionen af retningslinjerne for Fællesskabets statsstøtte«.

⁽¹⁾ EFT C 198 af 8.6.1998, s. 1.

(2000/C 374 E/117)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0547/00
af Daniel Hannan (PPE-DE) til Kommissionen**

(28. februar 2000)

Om: Corpus Juris og personalet

I fortsættelse af svar på min skriftlige forespørgsel E-2596/99⁽¹⁾ kan Kommissionen da oplyse, hvilke stillinger forfatterne til Corpus Juris-rapporterne for øjeblikket beklæder?

⁽¹⁾ EFT C 280 E af 3.10.2000, s. 79.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michaele Schreyer

(13. april 2000)

Den forskergruppe, der har deltaget i udarbejdelsen af Corpus juris, nyder stor anerkendelse i de respektive medlemsstater på det strafferetlige område.

Efter Kommissionens oplysninger fortsætter disse forskere med at udøve deres virksomhed på nationalt niveau. De udfører i al uafhængighed opgaver på universiteter og inden for undervisning på højt niveau og er almindelig anerkendte på deres område. Nogle har andre funktioner på nationalt niveau (dommere).

Desuden er Mireille Delmas-Marty, der var ansvarlig for udarbejdelsen af den sammenfattende rapport om opfølgningen af Corpus juris, af Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen⁽¹⁾ blevet udnævnt til medlem af overvågningsudvalget for Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF).

⁽¹⁾ EFT C 220 af 31.7.1999.

(2000/C 374 E/118)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0549/00
af Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) til Kommissionen**

(28. februar 2000)

Om: Den nuværende konjunktur inden for den europæiske mælkesektor

På baggrund af de oplysninger, medlemsstaterne har fremsendt til Kommissionen i de første fire måneder af indeværende mejeriår (april/ juli) og i henhold til de af Kommissionen foretagne skøn over grundlaget for disse oplysninger, som blev offentliggjort i november sidste år, skulle resultatet være, at flere medlemsstater har overskredet de tildelte mælkekvoter.

Da indeværende mejeriår er ved at udløbe, og da man kender den nuværende konjunktur inden for den europæiske mælkesektor, kan Kommissionen da oplyse de seneste data, den råder over med hensyn til de mælkemængder, der er produceret af de forskellige medlemsstater i indeværende mejeriår (1999/2000), og hvor mange kvoter, der er opbrugt på referencetidspunktet?

Kommissionen bedes især på grundlag af skønnene ved afslutningen af mejeriåret oplyse, hvilke medlemsstater, der sandsynligvis vil overskride deres kvote, og med hvilke mængder.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(27. marts 2000)

I henhold til artikel 8, fjerde led, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 536/93 af 9. marts 1993 om gennemførelsesbestemmelser for tillægsafgiften på mælk og mejeriprodukter⁽¹⁾ skal medlemsstaterne indsende de officielle oplysninger om kvoterne inden 1. september hvert år efter referenceperioden (april-marts) ved hjælp af spørgeskemaet i bilaget til denne forordning. Oplysningerne for referenceperioden 1999/2000 foreligger derfor først efter denne dato. Tillægsafgiften fastsættes på grundlag af de udfyldte spørgeskemaer.

I praksis underretter medlemsstaterne imidlertid Kommissionen om den skønnede udvikling inden for leverancerne til industrien. Kommissionen råder på nuværende tidspunkt over disse skøn for perioden april-december, undtagen for Grækenland (august) og Spanien (november). Det kan på baggrund heraf konstateres, at visse medlemsstater overskrider de fastsatte grænser for den pågældende periode. Som det ses i den tabel, der sendes direkte til det ærede parlamentsmedlem og til Parlamentets generalsekretariat, drejer det sig om Spanien, Italien, Luxembourg, Østrig, Finland, Sverige og Det Forenede Kongerige.

Ved konsultering af denne tabel skal der tages hensyn til, at de overførsler, der er fastsat i artikel 4 og 6 i Rådets forordning (EØF) nr. 3950/92 af 28. december 1992 om en tillægsafgift på mælk og mejeriprodukter⁽²⁾, kan medføre, at overskridelsen i hvert enkelt tilfælde øges eller reduceres.

De foreliggende oplysninger afspejler derfor kun delvist omfanget af overskridelsen. Hertil kommer, at skønnene for 25 % af perioden (januar 2000 — marts 2000) mangler. De resterende oplysninger vil i et vist omfang kunne vende op og ned på de hidtil konstaterede tendenser i de enkelte medlemsstater.

(¹) EFT L 57 af 10.3.1993.

(²) EFT L 405 af 31.12.1992.

(2000/C 374 E/119)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0551/00
af Guido Podestà (PPE-DE) til Kommissionen

(28. februar 2000)

Om: Flyveteknisk bistand og kontrol med lufttrafikken

Flyvning er et internationalt fænomen, og derfor er det nødvendigt med fælles regler og standarder for de enkelte lande. Den tekniske side af denne opgave varetages på internationalt plan af ICAO (Organisationen for International Civil Luftfart) og på europæisk plan af ECAC (Den Europæiske Konference for Civil Luftfart). Det er herefter op til de enkelte stater at omsætte henstillingerne fra de nævnte organer i deres egne lovgivninger og fastsætte de nærmere bestemmelser for gennemførelsen af dem.

Det forekommer hensigtsmæssigt og i overensstemmelse med målsætningerne for EU at regulere de væsentligste områder for på en ensartet måde at kunne garantere sikkerheden omkring lufttrafikken. For luftfartøjernes og piloternes vedkommende er der allerede opnået harmonisering af systemerne og af personalets uddannelse og bevægelighed. Men med hensyn til kontrollen med lufttrafikken er de europæiske bestemmelser stadig mangelfulde.

Af hensyn til sikkerheden bør der hos de nationale luftfartsaktører (lufthavnsselskaber, flyvetekniske enheder mv.) indføres fælleseuropæiske standarder for vedligeholdelse og styring af systemerne efter ensartede parametre. Desuden bør der opstilles fælles standarder for erhvervstilladelse og -certifikater for flyveledere (som fastsat i bilag 1 til ICAO), eksperter i flyveteknisk bistand (AIS-eksperter), meteorologer og det flyvetekniske personale.

Det forekommer derfor nødvendigt med et fælles direktiv, der sikrer såvel vedtagelse og overholdelse af ensartede parametre som princippet om fri bevægelighed i EU for det flyvetekniske personale og flyveledere.

Kan Kommissionen på denne baggrund oplyse, om den agter at forelægge et forslag til fælles regler på området?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(10. april 2000)

Hvad angår produktion, vedligehold og drift af fly samt dertil knyttet personale, har man inden for den europæiske Organisation af Fælles Luftfartsmyndigheder (Joint Aviation Authorities — JAA) arbejdet med

udarbejdelse og implementering af fælles sikkerhedsregler og -procedurer. Dette regelsæt har åbnet mulighed for fælles certificering og er indarbejdet i EU-retten ved Rådets forordning (EØF) Nr. 3922/91 om af 16. december 1991 om harmonisering af tekniske krav og administrative procedurer inden for civil luftfart⁽¹⁾. Samtidig er der skabt lige vilkår for loyal konkurrence mellem alle involverede i Fællesskabet. I Kommissionen drøftes i øjeblikket et forslag om oprettelse af en europæisk organisation (EASA), der skal bygge videre på JAA og styrke og forbedre denne organisation.

Inden for lufttrafikregulering udarbejder Eurocontrol standarder og tekniske forskrifter, der i første række skal tjene til, at de nationale systemer kan arbejde sammen. Eurocontrol's standarder bliver en del af EU-retten ved hjælp af Rådets direktiv 93/65/EØF af 19. juli 1993 om definition og anvendelse af kompatible tekniske specifikationer for erhvervelse af udstyr og systemer til regulering af lufttrafikken (air-traffic-management equipment and systems)⁽²⁾. Eurocontrol's arbejde fokuserer imidlertid mest på procedurer og standarder for systemer til lufttrafikkontrol (ATC) og omfatter ikke alle krav i forbindelse med ATC-tjenester, -personale og -drift. Denne forskel har til dels sin begrundelse i, at der ikke er noget europæisk marked for ATC, og det derfor er nationale ordninger, som udviser betydelige indbyrdes forskelle, der dominerer.

Hvad angår det mere specifikke spørgsmål om fælles standarder for erhvervstilladelser og -certifikater for flyveledere, arbejder Eurocontrol på at indføre et harmoniseret system på det område, som Den Europæiske Konference for Civil Luftfart (ECAC) dækker. Fællesskabet følger nøje med i dette arbejde, der som foreslået af det ærede medlem muligvis vil føre frem til et EU-direktiv.

⁽¹⁾ EFT L 373 af 31.12.1991.

⁽²⁾ EFT L 187 af 29.7.1993.

(2000/C 374 E/120)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0556/00
af Gorka Knörr Borràs (Verts/ALE) til Kommissionen

(23. februar 2000)

Om: Protokol om samarbejde mellem Aquitaine-regionen og de autonome regioner Baskerlandet og Navarra

I 1980 i Bayonne (Frankrig) undertegnede den franske og den spanske stat en aftale om grænseoverskridende samarbejde på regionalt plan. Den 3. oktober 1989 blev protokollen om samarbejde mellem Aquitaine-regionen og den autonome region Baskerlandet undertegnet i Bordeaux. Dette dokument gav de grænseoverskridende forbindelser mellem de to stater institutionel karakter. Den 13. februar 1992 blev også den autonome region Navarra medtaget, og der blev undertegnet en ny protokol.

Målsætningerne i denne protokol er:

- At udveksle oplysninger og harmonisere de områder, som samarbejdet omfatter, nemlig de tre regioners politikker for udvikling af infrastrukturen inden for kommunikation, uddannelse, økonomi og beskæftigelse, forskning og kultur.
- I fællesskab at udarbejde og igangsætte projekter af fælles interesse.
- At fremme samarbejdsforbindelserne mellem de offentlige, erhvervmæssige og private instanser i de tre regioner.

Den 25. januar 2000 besluttede regeringen for den autonome region Navarra ensidigt at træde ud af ovennævnte protokol på grund af politiske forskelle på områder, der ikke er omfattet af samarbejdsprotokollen.

Mener Kommissionen, at dette kan få indflydelse på det grænseoverskridende samarbejde mellem disse tre regioner, særligt når det tages i betragtning, at det nye fællesskabsinitiativ Interreg vil styrke dette samarbejde? Vil Kommissionen oplyse, om der er fare for, at den nuværende subvention eller støtte, som den autonome region Navarra modtager til projekter, der gennemføres i medfør af samarbejdsprotokollen, vil bortfalde?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(17. marts 2000)

I den nye programmeringsperiode for strukturfondene for perioden 2000-2006 kommer Interreg-initiativet kun til at dække egentligt grænseoverskridende og tværnationale projekter, som indgår i et samarbejdsprogram, der fastlægges i fællesskab af de berørte myndigheder på begge sider af grænsen.

Dette program vil i øvrigt blive iværksat af fælles samarbejdsstrukturer — med et overvågningsudvalg, et styringsudvalg og en forvaltnings-/udbetalingsmyndighed, der er fælles for de medlemsstater og grænse-regioner, som er omfattet af Interreg-programmet. Etableringen af disse fælles strukturer er en betingelse for iværksættelsen af Interreg og en betingelse for, at Kommissionen kan behandle og godkende programmet.

Det er i den forbindelse klart, at bilaterale samarbejdsaftaler og -protokoller som Bayonne-aftalen, som det ærede parlamentsmedlem nævner, kan vise sig at være meget nyttige med henblik på etablering og konsolidering af fælles Interreg-strukturer.

Det grænseoverskridende program for Frankrig og Spanien befinder sig i øjeblikket i den afsluttende fase og berøres på ingen måde af de beslutninger, der træffes af den selvstyrende region Navarra. Det er på indeværende tidspunkt ikke muligt at udtale sig om iværksættelsen af det nye EU-initiativ Interreg III i disse regioner, eftersom Kommissionen først skal vedtage sine retningslinjer på området, hvorefter de berørte medlemsstater og regioner vil blive opfordret til at udarbejde forslag til operationelle programmer.

(2000/C 374 E/121)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0557/00
af Christopher Huhne (ELDR) til Kommissionen**

(29. februar 2000)

Om: Afskedigelsesprocedurer

Med henvisning til Kommissionens svar på min skriftlige forespørgsel E-2225/99⁽¹⁾, hvori den oplyser, at den inden for de seneste fem år har afskediget elleve personer, bedes den oplyse, om den er af den opfattelse, at dens afskedigelsesprocedurer er a) komparable med procedurerne for andre ansatte i den offentlige og private sektor, og b) tilstrækkelige til at håndtere disciplinære problemer? Hvis ikke, hvordan har den så til hensigt at forbedre dem?

⁽¹⁾ EFT C 203 E af 18.7.2000, s. 151.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock

(30. marts 2000)

Kommissionen henleder det ærede medlems opmærksomhed på, at disciplinærprocedurerne i personalevedtægten gælder for alle EU-institutioner, og at det i henhold til disse bl. a. er muligt at afskedige tjenestemænd.

Kommissionen er klar over, at der i de offentlige forvaltninger i medlemsstaterne findes en række forskellige regler for behandling af disciplinærsager. I forbindelse med Kommissionens forberedelse af oplægget om disciplinære foranstaltninger og udkastet til afgørelse om forvaltningsmæssige forbedringer af disciplinærprocedurerne, begge planlagt til oktober 2000 (jf. handlingsplan af 1. marts 2000, aktion nr. 57/58), vil den med hensyn til afskedigelsesprocedurer, og disciplinærprocedurer generelt, tage hensyn til den bedste praksis i medlemsstaterne og internationale organisationer. Disciplinærprocedurer inden for visse erhverv og administrationer i den private sektor kan også være relevante, for så vidt som de er sammenlignelige.

Som Kommissionen gjorde det klart i hvidbogen om »Reform af Kommissionen«⁽¹⁾ (jf. kapitel IV.5 »Disciplin«), er den opmærksom på manglerne i det nuværende system, som »er for langsomt, har for mange procedureled og et disciplinærråd med varierende sammensætning og uden eksterne deltagere. Desuden er personalet ikke tilstrækkeligt godt informeret om deres forpligtelser og de eventuelle følger af misligholdelse«. Kommissionen vil fremsætte specifikke forslag til ændring af personalevedtægten for at rette op på disse mangler og nå frem til et system, som er retfærdigt, konsekvent og fri for unødige forsinkelser. Den foreslåede oprettelse af et interinstitutionelt disciplinærråd og muligheden for, at administrationen kan forelægge sager for dette råd, er blandt de foranstaltninger, som kræver ændringer af personalevedtægten. Der vil også blive indført foranstaltninger, som ikke kræver ændringer af personalevedtægten. Som det fremgår af hvidbogen »vil der komme en vejledning, som forklarer rettigheder og pligter, der vil blive udarbejdet retningslinjer for sanktioner, der står i forhold til overtrædelsens alvor,

disciplinærrådet vil blive forsynet med et udvidet fast sekretariat, så der kan blive større konsekvens i afgørelserne, og disciplinære afgørelser vil blive offentliggjort (dog fjernes navnene for at sikre fortroligheden)«.

En udvikling i denne retning er fornuftig og nødvendig for at modernisere bestemmelserne i Kommissionen og de øvrige institutioner. Afskedigelse vil naturligvis blive fastholdt som en sanktionsform, hvor et sådant forløb er berettiget på grundlag af objektivt bevismateriale og effektive procedurer. Kommissionen er dog sikker på, at det ærede medlem vil være enig i, at disciplinærsystemernes generelle effektivitet bedre måles ud fra deres evne til at forhindre manglende disciplin snarere end antallet af ansatte, der afskediges.

(¹) KOM(2000) 10 endelig udg.

(2000/C 374 E/122)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0558/00

af Christopher Huhne (ELDR) til Kommissionen

(29. februar 2000)

Om: Omplacering af Kommissionens personale

Da arbejdsbyrden i Generaldirektoratet for Økonomiske og Finansielle Anliggender er blevet reduceret kraftigt på grund af den succesrige afslutning på tredje fase af Den Monetære Union, og i betragtning af den voksende arbejdsbyrde i Generaldirektoratet for Konkurrence på grund af det stærkt stigende antal europæiske fusioner og virksomhedsoptag, har Kommissionen så truffet foranstaltninger af nogen art til at omplacere personale fra det ene direktorat til det andet. Hvis ikke, med hvilken begrundelse?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michaele Schreyer

(17. april 2000)

Forberedelserne til indførelsen af euroen den 1. januar 1999 betød omfattende forarbejde i Direktoratet for Økonomiske og Finansielle Anliggender (GD ECFIN)⁽¹⁾ i samarbejde med andre af Kommissionens tjenestegrene.

Siden euroen blev lanceret, har en væsentlig del af GD ECFIN's arbejdsindsats været brugt til at sikre, at Den Økonomiske og Monetære Union (ØMU) fungerer gnidningsløst. Denne nyorientering er blevet fulgt op af en omfattende ændring af GD ECFIN's organisation i begyndelsen af 1999. Udover den øgede betydning af koordineringen af den økonomiske politik og multilaterale overvågning (herunder de overordnede rammebestemmelser for den økonomiske politik, stabilitets- og vækstpakken, proceduren i forbindelse med uforholdsmæssigt store underskud, Cardiff-processen, Köln-processen m.v.) har lanceringen af euroen også betydet, at en række andre vigtige områder er kommet i fokus, f.eks. integrering af finansmarkederne og de eksterne aspekter ved ØMU, hvilket alt sammen har været en del af GD ECFIN's arbejdsbyrde siden 1999.

Man bør heller ikke glemme, at vigtige dele af GD ECFIN's arbejdsområder ikke direkte har at gøre med euroen. Dette gælder blandt andet for de fleste aktiviteter for direktoratet for internationale spørgsmål, direktoratet for økonomisk evaluering (som er ansvarlig for økonomiske analyser af de forskellige politikker i Fællesskabet), direktoratet for analyse af finansmarkeder og kapitalbevægelser, finanstjenesten i Luxembourg osv. Det er derfor ikke Kommissionens opfattelse, at lanceringen af euroen har medført en nedgang i GD ECFIN's samlede arbejdsbyrde.

Kommissionen er helt bevidst om den vedvarende stigning i antallet af sager inden for konkurrencepolitikken, især fusioner. For at kunne håndtere den øgede arbejdsbyrde har Kommissionen styrket Generaldirektoratet for Konkurrence (GD COMP) med omkring 50 stillinger siden juni 1998. Denne forøgelse opfylder dog ikke GD COMP's fulde behov på trods af de ansattes motivation og engagement.

Som hidtil vil Kommissionen fortsætte med at vurdere sine aktiviteter kritisk, så der kan overflyttes ressourcer til kerneområder og nye politiske prioriteter. Når samtlige muligheder for omfordeling af de nuværende menneskelige ressourcer er opbrugt, vil Kommissionen ansøge budgetmyndigheden om yderligere menneskelige ressourcer.

(¹) Det samlede antal medarbejdere i GD ECFIN (tjenestemænd og midlertidigt ansatte) er 316 i Bruxelles og 108 i Luxembourg og udgør omkring 2,1 % af Kommissionens samlede antal medarbejdere.

(2000/C 374 E/123)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0559/00
af Christopher Huhne (ELDR) til Kommissionen

(29. februar 2000)

Om: Direkte udenlandske investeringer

Hvor store var de direkte udenlandske investeringer i de enkelte medlemsstater i hvert af de seneste fem år? Hvordan var fordelingen af direkte udenlandske investeringer fra andre EU-medlemsstater og fra tredjelandslande, og hvor stort var beløbet for henholdsvis Japan og De Forenede Stater?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pedro Solbes Mira

(19. april 2000)

Svarene på det ærede medlems spørgsmål findes i tre statistiske tabeller, som sendes direkte til det ærede medlem og til Parlamentets Generalsekretariat.

Tabel 1 viser de direkte udenlandske investeringer i alle medlemsstaterne fra 1994 til 1999 (indgående investeringer) og de forskellige medlemsstaters direkte udenlandske investeringer i samme periode (udgående investeringer).

Tabel 2 viser for 1998 de direkte investeringer, som (a) de øvrige medlemsstater (samlede tal) og (b) alle tredjelandslande (samlede tal) har foretaget i de enkelte medlemsstater. Med hensyn til tredjelandslande angives de specifikke tal for Japans og USA's direkte investeringer i de enkelte medlemsstater også.

Tabel 3 giver nærmere oplysninger om hver enkelt medlemsstats direkte investeringer i de øvrige medlemsstater.

I betragtning af det ærede medlems interesse i direkte udenlandske investeringer i Fællesskabet er der grund til at henlede hans opmærksomhed på, at Eurostat for nylig har udgivet en bog, som indeholder de seneste statistiske oplysninger på området («European Union direct investment yearbook 1999 — Data 1988-1998», Theme 2: Economy and Finance) (¹).

(¹) ISBN 92-828-8310-8.

(2000/C 374 E/124)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0560/00
af Christopher Huhne (ELDR) til Kommissionen

(29. februar 2000)

Om: EU-bedrageri

Kan Kommissionen give et skøn over konstaterede bedragerier over for EU-budgettet for hvert af de seneste fem år, som der foreligger tal for, og også anføre disse beløb som en procentdel af det samlede budget? Vil Kommissionen venligst oplyse de komparable tal for de enkelte medlemsstaters egne budgetter for således at muliggøre en sammenligning samt for at få indblik i den bedste praksis og benchmarking?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michael Schreyer

(17. april 2000)

Kommissionen kan henvise det ærede medlem til sine to seneste årsberetninger for 1997 et 1998 om beskyttelse af Fællesskabernes finansielle interesser og bekæmpelse af svig (¹).

Årsberetningerne indeholder navnlig en analyse af tilfælde af svig eller andre uregelmæssigheder indberettet af medlemsstaterne både på området traditionelle egne indtægter og området udgifter til Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL)-garantisektionen og strukturforanstaltninger.

Det fremgår af 1998-beretningen, at medlemsstaternes indberetninger og Kommissionens undersøgelser i samarbejde med medlemsstaterne synes at vise, at virkningerne for budgettet i 1998 som følge af svig eller andre uregelmæssigheder for egne indtægter, EUGFL-garantier og strukturforanstaltninger udgør henholdsvis 3,8 %, 1 % og 0,18 %.

I denne henseende synes en femtedel af de tilfælde, som medlemsstaterne indberettede i 1998, at udgøre strafferetlige overtrædelser (svig).

For så vidt angår de udgifter, der forvaltes direkte af Kommissionen, og for hvilke, der ikke findes noget system for medlemsstaternes indberetning, anslås virkningen for budgettet på grundlag af oplysninger tilvejebragt af UCLAF-undersøgelser (fremover OLAF, Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig), til 0,10 % ligeledes for 1998.

I øvrigt mener Kommissionen, at virkningerne for de nationale budgetter som følge af tilfælde af svig, og som den ikke kender omfanget af, ikke dækker over samme virkelighed, hvorfor det vil være uhensigtsmæssigt at foretage en sammenligning (det drejer sig i høj grad om driftsbudgetter, hvorimod Fællesskabets budget for 95 % vedkommende udgøres af »subsidiær«).

⁽¹⁾ KOM(98) 276 endelig udg. og KOM(1999) 590 endelig udg.

(2000/C 374 E/125)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0565/00
af Christopher Huhne (ELDR) til Kommissionen

(29. februar 2000)

Om: Fortrolige dokumenter

Kommissionen bedes bekræfte, at ligegyldigt hvem af dens medarbejdere, om hvem det konstateres, at denne har givet en interesseret part indsigt i en begrundet udtalelse eller i et andet dokument af mere eller mindre juridisk art forud for offentliggørelsen heraf, vil blive afskediget omgående? Er dette allerede sket før?

Svar fra Neil Kinnock på Kommissionens vegne

(28. marts 2000)

I overensstemmelse med artikel 17 i personalevedtægten og med Kommissionens afgørelse om aktindsigt i Kommissionens dokumenter skal tjenestemændene iagttage fuldstændig tavshed om alle forhold, der kommer til deres kendskab under udførelsen af deres arbejde. Denne tavshedspligt forbyder imidlertid ikke, at der kan gives adgang til interne dokumenter, når det sker på den udtrykkelige betingelse, at de procedurer og regler, der gælder ifølge Kommissionens afgørelse⁽¹⁾, overholdes. Adgang nægtes, hvis det pågældende dokument omfattes af en af de undtagelser, der udtrykkeligt er fastsat i adfærdskodeks.

Manglende overholdelse af forpligtelserne i personalevedtægten kan medføre disciplinærsag. Afgørelse om, hvorvidt der har været tale om en overtrædelse, og i bekræftende fald, hvilke sanktioner der er passende, bestemmes under behandlingen af denne sag. Den strengeste straf, der er omhandlet i personalevedtægten artikel 86, er, at en tjenestemand eller anden ansat fjernes fra tjenesten. Den anvendes derfor kun, når det er berettiget på baggrund af den pågældendes tjenestelige forsømmelse.

I løbet af de seneste 5 år er ingen tjenestemand eller ansat blevet fjernet fra tjenesten for at have tilladt adgang til fortrolige dokumenter som ovenfor beskrevet til en berørt part forud for dokumentets offentliggørelse.

⁽¹⁾ EFT L 46 af 18.2.1994. Kommissionens afgørelse (94/90/EKSF/EF/Euratom) af 8. februar 1994 om aktindsigt i Kommissionens dokumenter.

(2000/C 374 E/126)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0567/00
af Christopher Huhne (ELDR) til Kommissionen**

(29. februar 2000)

Om: Bidrag til EU's budget

Kommissionen bedes offentliggøre om nettobidraget fra hver enkelt medlemsstat til EU's budget for hver af de seneste fem år, hvor der står told til rådighed og a) på grundlag af Det Forenede Kongeriges rabat på budgetsaldoen (efter en omfordeling af toldindtægterne) og b) på brutto basis inden omfordelingen af toldindtægen. Kan Kommissionen oplyse, hvilket grundlag den foretrækker og hvorfor?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michael Schreyer

(11. april 2000)

Det ærede medlem kan finde svarene på sine spørgsmål i dokumentet »Allocation of 1998 EU operating expenditure by Member States«, som dækker perioden 1992-1998. Tabel 6 i det statistiske bilag besvarer spørgsmål a), og den aritmetiske forskel mellem tabel 3f og 4f besvarer spørgsmål b). Rapporten findes på følgende Internetadresse:

<http://europa.eu.int/comm/dg19/pdf/agenda2000/statdepenses98.pdf>.

Ifølge Kommissionen findes der ingen optimal metode til at beregne medlemslandenes nettobidrag. Kommissionen har konsekvent argumenteret herfor. For en mere indgående behandling af problematikken henvises det ærede medlem til Kommissionens rapport om egne indtægter fra oktober 1998 og især til bilag 3 og henvisningerne heri. Rapporten findes ligeledes på følgende Internetadresse:

<http://europa.eu.int/comm/dg19/en/agenda2000/ownresources/index.htm>.

(2000/C 374 E/127)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0575/00**af Carlos Ripoll y Martínez de Bedoya (PPE-DE) til Kommissionen**

(23. februar 2000)

Om: Strukturfondene

Hvilket beløb vil De Baleariske Øer ud fra Europa-Kommissionens skøn og under anvendelse af de fastsatte kriterier modtage fra Strukturfondene i tidsrummet 2000-2006, og hvorledes opdeles dette beløb?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(21. marts 2000)

Kommissionen vedtog den 22. december 1999 en principbeslutning om listen over de spanske områder, der er støtteberettigede under mål 2 for programmeringsperioden 2000-2006. Efter høringen sidst i januar 2000 af de tre komitéer, der er fastsat i Rådets forordning (EF) nr. 1260/1999 af 21. juni 1999 om vedtagelse af generelle bestemmelser for strukturfondene⁽¹⁾, vil Kommissionen i de kommende dage træffe en endelig beslutning om den nævnte liste. Balearerne vil delvist blive opført på denne liste og dermed nyde godt af bevillingerne til mål 2.

Den 1. juli 1999 traf Kommissionen beslutning om den vejledende fordeling mellem de berørte medlemsstater af forpligtelsesbevillingerne til mål 2 i programmeringsperioden 2000-2006. Tildelingen til Spanien er på 2 553 mio. EUR for de støtteberettigede områder og på 98 mio. EUR for de områder, der er berørt af overgangsstøtten vedrørende mål 2. Så snart den endelige beslutning om listen over støtteberettigede områder under mål 2 er truffet, vil Kommissionen tilsende de spanske myndigheder et forslag om fordelingen mellem de berørte regioner af de bevillinger, der er til rådighed vedrørende dette mål. Dette forslag bygger på den metode, som Kommissionen har anvendt til fordelingen af mål 2-bevillingerne mellem medlemsstaterne.

Det skal imidlertid understreges, at forslaget kun er vejledende. Den endelige fordeling vil blive aftalt mellem medlemsstaten og Kommissionen i forbindelse med vedtagelsen af de forskellige relevante enhedsprogrammeringsdokumenter. Det er derfor ikke på nuværende stadium muligt at foregribe det bevillingsbeløb til mål 2, som Balearerne vil komme til at nyde godt af.

Det samme gælder for de øvrige strukturinterventioner, som vil kunne berøre Balearerne, dvs. mål 3, det finansielle instrument til udvikling af fiskeriet og EF-initiativerne Interreg, URBAN, EQUAL og Leader.

(¹) EFT L 161 af 26.6.1999.

(2000/C 374 E/128)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0576/00**af Salvador Garriga Polledo (PPE-DE) til Kommissionen**

(23. februar 2000)

Om: Fremme af æbleciderindustrien i Den Europæiske Union

Æblecider er blevet et typisk produkt på forskellige fællesskabsregioner, særlig den spanske region Asturias, der generelt er kendt som et uomgængeligt referencepunkt for fremstillingen af denne drik, hvis afsætning og forbrug har overskredet det nationale markeds grænser og omfatter hele Europa og særligt Amerika.

En så udbredt drik som æblecider har imidlertid på nuværende tidspunkt brug for at få styrket sine handels- og afsætningsmuligheder, særlig på EU-markedet, og alle producenterne ønsker derfor at vide, om det er muligt at modtage støtte fra Kommissionen til udarbejdelse af programmer, som kan tilskynde forbrugeren til at foretrække æblecider frem for andre mere skadelige drikke.

Kan Kommissionen oplyse, om den i forbindelse med de forskellige kampagner, den har organiseret til fremme af forbruget af andre landbrugsprodukter som f.eks. olie, vin, appelsiner osv., mener at kunne påtage sig udarbejdelsen af programmer til fremme af handelen med forbruget af æblevin inden for EU-markedet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(15. marts 2000)

Som det ærede medlem nævner, yder EU tilskud til finansiering af programmer til fremme af forbruget af visse landbrugsprodukter med oprindelse i Spanien. Det drejer sig for øjeblikket om olivenolie, mælk og mejeriprodukter, kvalitetsoksekød, æbler og citrusfrugter, nødder, spiseoliven, rosiner, druesaft, kvalitetsprodukter fra randområder, levende blomster og planter samt spindhør. Der findes et retsgrundlag for EU's medfinansiering af disse programmer i Rådets forordninger om de nævnte produkter.

For at udvide muligheden for at støtte sådanne forbrugsfremmende programmer planlægger Kommissionen inden længe at forelægge Rådet et forordningsudkast om harmonisering og forenkling af ordningen for fremme af forbruget af landbrugsprodukter i EU. Med henblik herpå bliver listen over produkter, der falder ind under ordningen, ikke udtømmende, og der vil således være mulighed for at søge om EU-tilskud til forbrugsfremme for ethvert produkt.

(2000/C 374 E/129)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0580/00
af Mark Watts (PSE) til Kommissionen**

(29. februar 2000)

Om: En bæredygtig europæisk transportpolitik

Vil det være muligt for allierede institutioner som f.eks. Europa-Parlamentet og Kommissionen at give indtryk af enighed, når de formidler begreber som »af interesse for Fællesskabet« til et bredere publikum?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Romano Prodi

(15. juni 2000)

Kommissionen beklager, at den ikke har tilstrækkelige oplysninger til at besvare spørgsmålet.

(2000/C 374 E/130)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0581/00
af Mark Watts (PSE) til Kommissionen**

(29. februar 2000)

Om: En bæredygtig europæisk transportpolitik

I hvilket omfang har traditionelle stridigheder mellem nationale og lokale forvaltninger i medlemsstaterne skabt vanskeligheder for udviklingen af de transeuropæiske transportnet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(10. april 2000)

I overensstemmelse med nærhedsprincippet er medlemsstaterne ansvarlige for gennemførelsen af transportnetprojekterne på deres eget territorium. De nationale, regionale og lokale myndigheders respektive rolle i udviklingen af infrastrukturprojekterne varierer fra medlemsstat til medlemsstat, men i hvert enkelt tilfælde finder der forhandlinger sted mellem de forskellige aktører i medlemsstaten, uden at Kommissionen er direkte involveret.

(2000/C 374 E/131)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0582/00**af Mark Watts (PSE) til Kommissionen***(29. februar 2000)*

Om: En europæisk bæredygtig transportpolitik

Vil det reelt være muligt for de nationale regeringer og EU-institutionerne, som traditionelt er i konflikt med hinanden om transportspørgsmål, at nå frem til tilstrækkelig enighed?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio*(14. april 2000)*

Spørgsmålet om bæredygtig transport er af vital interesse for alle medlemsstaterne og for Fællesskabet som helhed. En tilstrækkelig enighed kan kun opnås gennem dialog og åbenhed. Af denne grund er der nedsat en fælles transport- og miljøekspertgruppe, der skal rådgive Kommissionen inden for miljøvenlig og bæredygtig transport, som er et af hovedemnerne i den fælles transportpolitik. Kommissionen har i sinde at udsende en meddelelse til efteråret om en fælles transportpolitik, som er tilpasset de nye forhold i det 21. århundrede. Meddelelsen vil tilstræbe at tage hensyn til de dybtgående ændringer, som den europæiske økonomi undergår samt globaliseringstendensen som helhed. Udover dette initiativ har Kommissionen i sinde at udarbejde en meddelelse i år 2000 med emnet »Ren bytransport«. Disse to nye meddelelser vil give Fællesskabet mulighed for at revurdere, hvad der er nødvendigt, for at transport kan være med til at sikre en bæredygtig vækst i Fællesskabet.

(2000/C 374 E/132)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0583/00**af Mark Watts (PSE) til Kommissionen***(29. februar 2000)*

Om: En bæredygtig europæisk transportpolitik

Kommissionen bedes oplyse, i hvilket omfang EU efter dens opfattelse bør tilstræbe en harmonisering af transportpolitikken i Europa, f.eks. gennem ensartede færdselsregler, ensartede skatte- og afgiftsordninger, ensartede hastighedsgrænser, ensartede sikkerhedskrav, ensartede krav til køretøjerne og en ensartet liberaliseringspolitik?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio*(14. april 2000)*

Kommissionen mener, at medlemlandenes transportpolitik skal harmoniseres i det omfang, det er nødvendigt for at det indre marked fungerer effektivt samt for at undgå konkurrenceforvridning og for at fremme miljøbeskyttelse og transportsikkerhed.

Angående spørgsmålet om fælles trafikregler for international trafik, er disse og visse interne regler såsom vejskiltes størrelse, form og farve omhandlet af Wienerkonventionen om international vejtransport, der administreres af De Forenede Nationers Økonomiske Kommission for Europa.

Fartbegrænsninger fastsættes på nationalt plan af medlemsstaterne. Kommissionen har ikke i sinde af gribe ind inden for dette område, medmindre der er klare tegn på, at dette kan gennemføres med held. I stedet er holdningen, er der kan opnås mere ved udvikling af fartkontrollsystemer.

Hvad angår sikkerhedskrav og standarder for køretøjer, er en hel række af standarder for køretøjer allerede blevet harmoniseret, både for kommercielle og private køretøjer.

Inden for vejsektoren har Kommissionen for nyligt offentliggjort en meddelelse⁽¹⁾, der følger op på meddelelsen om vejsikkerhed fra 1997, og som udførligt beretter om fremskridt i handlingsprogrammet for vejsikkerhed 1997-2001 samt fastsætter prioriteter for fremtidige handlinger.

Kommissionen har også netop taget et andet fundamentalt skridt frem mod bedre sikkerhed til søs i de europæiske farvande ved d. 21. marts 2000 at vedtage en meddelelse om sikkerhed til søs og olietransport⁽²⁾, hvori det foreslås at opstramme den eksisterende lovgivning om havnestatskontrol og klassifikationsselskaber men også at udfase tankskibe med enkeltskrog i europæiske farvande.

Specielt inden for sikkerhed i luften har Kommissionen taget initiativ til at skabe en myndighed for luftfartssikkerhed i Europa, som gennem integration af nationale systemer skulle sikre et højt og harmoniseret sikkerhedsniveau.

⁽¹⁾ KOM(2000) 125 endelig udg.

⁽²⁾ KOM(2000) 142.

(2000/C 374 E/133)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0587/00
af Mark Watts (PSE) til Kommissionen

(29. februar 2000)

Om: En bæredygtig europæisk transportpolitik

Hvordan vurderer Kommissionen den uundgåelige konflikt mellem ønsket om hurtigst muligt at opnå de økonomiske fordele af de transeuropæiske transportnet og nødvendigheden af, at der i tilstrækkelig grad skal tages hensyn til miljøet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(13. april 2000)

Ifølge EF-traktatens artikel 6 (tidl. artikel 3c) skal miljøbeskyttelseskrav integreres i alle aspekter af Fællesskabets politikker, især med henblik på at fremme en bæredygtig udvikling. Denne integration omtales ligeledes i artikel 2 i beslutningen om Fællesskabets retningslinjer for udvikling af det transeuropæiske transportnet (TEN-T), som blev vedtaget af Rådet og Parlamentet ved den fælles beslutningsprocedure i 1996⁽¹⁾. Nævnte artikel foreskriver endvidere, at nettet skal sikre en bæredygtig mobilitet for personer og gods og medvirke til at opfylde Fællesskabets målsætninger på miljø- og konkurrenceområdet samt bidrage til at styrke den økonomiske og sociale samhørighed. Det hedder tillige, at der skal tages hensyn til de forskellige transportformers komparative fordele, og at den eksisterende kapacitet skal udnyttes optimalt.

Ifølge retningslinjerne skal TEN-T-nettet være fuldført i 2010. Kommissionen arbejder sammen med medlemsstaterne og alle berørte parter om at realisere dette mål og samtidig sikre, at Fællesskabets borgere og erhvervsliv opnår varige fordele. Projekter af fælles interesse, der tager sigte på at udvikle TEN-T-nettet, underkastes en miljørisikovurdering i henhold til fællesskabsreglerne, hvor dette er påkrævet. Kommissionen har også vedtaget et forslag til direktiv om strategisk vurdering af bestemte planer og programmets virkning på miljøet⁽²⁾. Rådet nåede til fuld politisk enighed om dette forslag ved førstebehandlingen i december 1999. Kommissionen mener, at strategisk miljøvurdering i de tidligste faser af den nationale planlægningsproces, hvori der tages højde for forskellige valgmuligheder med hensyn til politik og infrastrukturudvikling, i betydelig grad kan fremme integrationen af transportanliggender og miljøhensyn og bidrage til at reducere behovet for miljøkorigerende foranstaltninger på projektniveau.

Kommissionen er for øjeblikket ved at overveje, hvorledes den bedst kan tage disse spørgsmål op i sin rapport om revision af TEN-T-retningslinjerne, som skal forelægges Rådet og Parlamentet til sommer.

⁽¹⁾ EFT L 228 af 9.9.1996.

⁽²⁾ EFT C 83 af 25.3.1999.

(2000/C 374 E/134)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0591/00
af Reinhold Messner (Verts/ALE) til Kommissionen

(29. februar 2000)

Om: Grusgrav i Coalba-dalen

I den smukke og dejlige Coalba-dal (Villa Agneda Kommune) i den kommende naturpark ved Brenta ligger der en grusgrav, som har anmodet om tilladelse til at udnytte gruslaget i mindst 13 år endnu, svarende til en udgravning af materiale på i alt 950.000 m³. I 1987 blev stedet ved byplansrevisionen i Provinsen Trento opført på listen over fredede områder, og det har afgjort stor landskabelig værdi.

Udgravningsaktiviteterne vil få alvorlige konsekvenser for området, da de vil ødelægge miljøet i et område med stor geologisk betydning og et enestående dyre- og planteliv, bringe de hydrogeologiske forhold i fare, indvirke på trafiksikkerheden og ændre et område, der ellers er bestemt til at blive en af de mest karakteristiske dele af den kommende naturpark ved Brenta. Dalmundingen, hvor udgravningerne finder sted, gennemskæres af en cykelsti og er genstand for et naturparksprojekt, som provinsrådet sammen med projektet for Chiese-dalen er i færd med at indarbejde i den økonomiske plan, der vil tjene som ramme for de lokale projekter, der i den kommende femårsperiode skal finansieres med midler fra Den Europæiske Union.

Mener Kommissionen ikke, at det på baggrund af faren for geologiske følgevirkninger ville være hensigtsmæssigt at foretage en miljøindvirkningsvurdering?

Mener Kommissionen ikke, at der er et modsætningsforhold mellem på den ene side at støtte udviklingen af turismen i Coalba-dalen og på den anden at godkende en grusgrav, som medfører betydelige ødelæggelser af landskabet i dette område?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(31. marts 2000)

Kommissionen har ikke kompetence til at foretage miljøindvirkningsvurderinger (VVM) vedrørende projekter, der hører under Fællesskabsretten om VVM. I henhold til Rådets direktiv 85/337/EØF af 27. juni 1985 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet⁽¹⁾ og 97/11/EF af 3. marts 1997⁽²⁾ om ændring af 85/337/EØF, er det medlemsstaterne, der har kompetencen til at foretage miljøindvirkningsvurderinger vedrørende projekter, der finder sted på deres område.

Hvad angår naturbeskyttelsesaspektet, betragtes det område, som det ærede parlamentsmedlem har nævnt, ikke som beskyttet område under Rådets direktiv 79/409/EØF af 7. april 1979 om beskyttelse af vilde fugle⁽³⁾, eller 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter⁽⁴⁾.

Den kompetence, Kommissionen er tildelt efter EF-traktaten, er at sikre en korrekt anvendelse af fællesskabsretten. Som vogter af EF-traktaten sørger Kommissionen for at træffe alle nyttige foranstaltninger, herunder overtrædelsesprocedurer under artikel 226 (fx artikel 169) i EF-traktaten, til at sikre overholdelsen af EF-retten.

I dette konkrete tilfælde kan der af mangel på klagepunkter om anvendelsen af EF-retten på nuværende tidspunkt ikke konstateres nogen overtrædelse.

- (¹) EFT L 175 af 5.7.1985.
(²) EFT L 73 af 14.3.1997.
(³) EFT L 103 af 25.4.1979.
(⁴) EFT L 206 af 22.7.1992.

(2000/C 374 E/135)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0593/00
af José Ribeiro e Castro (UEN) til Kommissionen

(24. februar 2000)

Om: Regionen Lisboa e Vale do Tejo – Strukturfondene for perioden 2000-2006

Rådet vedtog den 21. juli 1999 forordning (EF) nr. 1260/1999 om generelle bestemmelser for strukturfondene (¹).

Regionen Lisboa e Vale do Tejo (Portugal) opfyldte tidligere kriterierne for modtagelse af støtte fra strukturfondene inden for Fællesskabets støtteramme II for perioden 1994-1999 som mål nr. 1-region (²), men vil efter en vurdering ikke længere være støtteberettiget efter 1999 (³), selv om den dog skulle modtage støtte – om end på overgangsbasis – fra fondene i perioden 1. januar 2000 – 31. december 2005 (⁴). I henhold til konklusionerne fra topmødet i Berlin (⁵) skal der indføres en udfasningsmekanisme for de tidligere mål nr. 1-regioner og bevilges Lissabon-området en »særlig udfasningsstøtte« på 500 mio. € (⁶). På baggrund af de åbenbare forskelle mellem de forskellige økonomiske aktører og sektorer i regionen gik denne afgørelse dog kun ud på at skabe sammenhæng med de horisontale principper som omhandlet i traktaten, der gælder for alle Fællesskabets politikker: bæredygtig udvikling og lige muligheder.

I lighed med konkurrencereglerne som fastlagt i traktaterne bliver disse principper imidlertid ikke håndhævet, idet den vedtagne udfasningspolitik ikke føres ud i livet. De økonomiske aktører i de tilstødende regioner, som er støtteberettiget under mål nr. 1, vil opnå betydelige fordele, hvilket vil resultere i uligheder og fordejligheder.

Kan Kommissionen på baggrund af bortfaldet af strukturfondsstøtten til regionen Lisboa e Vale do Tejo oplyse, hvorfor denne støtte er blevet suspenderet? Hvis suspensionen skulle være baseret på aftaler med den portugisiske stat, hvad er da årsagerne til, at bestemmelserne i artikel 6 i forordning (EF) nr. 1260/1999 og i Kommissionens beslutning 1999/502/EF af 1. juli 1999 samt konklusionerne fra Det Europæiske Råds møde i Berlin ikke er blevet overholdt, og hvem har ansvaret herfor?

- (¹) I henhold til EF-traktatens artikel 161 og 251.
(²) Forordning (EF) nr. 2052/88 og 4253/88 – EFT L 158 af 15.7.1988 og EFT L 374 af 31.12.1988.
(³) Jf. artikel 3 i forordning (EF) nr. 1260/1999 – EFT L 161 af 26.6.1999.
(⁴) I henhold til Kommissionens beslutning 1999/502/EF (EFT L 194 af 27.7.1999) skulle bestemmelserne i artikel 6 samt artikel 7, stk. 2, andet afsnit, og stk. 3, tredje afsnit, i forordning (EF) nr. 1260/1999 have fundet anvendelse.
(⁵) Konklusioner fra topmødet i Berlin den 24.-25. marts 1999, punkt 42, 43 og 44.
(⁶) Punkt 44, litra a), i konklusionerne.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(24. marts 2000)

Efter vedtagelsen af retningslinjerne for statsstøtte med regionalt sigte (¹) opfordrede Kommissionen, jf. EF-traktatens artikel 88, stk. 3 (ex artikel 93), de portugisiske myndigheder til at fremsende et udkast til nationalt regionalstøttekort. Det viser de portugisiske regioner, der foreslås som undtagelser efter EF-traktatens artikel 87, stk. 3, litra a) og c) (ex artikel 92), og intensitetslofterne for investeringsstøtte og jobskabelsesstøtte samt de herfor gældende kumulerede lofter.

Efter at have undersøgt udkastet til det portugisiske regionalstøttekort for perioden 2000-2006 godkendte Kommissionen den 8. december 1999 den del af kortet, der vedrører de portugisiske regioner, der omfattes af undtagelsen i EF-traktatens artikel 87, stk. 3, litra a) (Norte, Centro, Alentejo, Algarve, Azorerne og Madeira).

Kommissionen åbnede derimod proceduren i EF-traktatens artikel 88, stk. 2, over for den del af kortet, der vedrører den eneste portugisiske region, der har forbindelse med undtagelsen i EF-traktatens artikel 87, stk. 3, litra c) (Lisboa e Vale do Tejo), idet Kommissionen fandt, at de portugisiske myndigheders forslag på daværende tidspunkt ikke kunne anses for at være foreneligt med bestemmelserne i retningslinjerne. Ifølge de portugisiske myndigheders meddelelse burde hele denne region, der repræsenterer 33,4% af den nationale befolkning, nyde godt af overgangsperioden i punkt 5.7 i retningslinjerne for så vidt angår tilpasningen af de støtteintensiteter, som havde været gældende for regionen frem til udgangen af 1999 i overensstemmelse med artikel 87, stk. 3, litra a). Men som følge af de begrænsninger, der fastsættes i fodnote 43 vedrørende punkt 5.7 i retningslinjerne med hensyn til denne bestemmelses geografiske rækkevidde, vil kun en del af regionen, svarende til 10,2% af den portugisiske befolkning, kunne omfattes af en sådan periode.

Som bemærket af det ærede medlem gælder den opsættende virkning af EF-traktatens artikel 88, stk. 3, indtil ovennævnte procedure har resulteret i en endelig beslutning. I det omfang interventionerne under strukturfondene i overensstemmelse med forordning (EF) nr. 1260/1999 skal respektere de gældende EU-regler på konkurrenceområdet, har al offentlig støtte med regionalt sigte, uanset om den samfinansieres med strukturfondene eller ej, således være suspenderet i regionen »Lisboa e Vale do Tejo« siden 1. januar 2000.

Kommissionen henleder imidlertid det ærede medlems opmærksomhed på det forhold, at denne suspension kun vedrører statsstøtte med regionalt sigte og på ingen måde omfatter de interventioner under strukturfondene, der sigter på samfinansiering med ordninger med andet sigte, og som ikke indebærer støtteelementer til virksomhederne. I den forbindelse vil regionen »Lisboa e Vale do Tejo« i sin helhed forblive berørt af overgangsstøtten i henhold til mål nr. 1 under strukturfondene fra 1. januar 2000 til 31. december 2005, og underregionerne »Lezíria do Tejo« og »Médio Tejo« vil få den samme støtte indtil 31. december 2006. Fællesskabsstøtterammen for Portugal for perioden 2000-2006 blev godkendt den 14. marts 2000 af Kommissionen, herunder støtten til regionen »Lisboa e Vale do Tejo«.

(¹) EFT C 74 af 10.3.1998.

(2000/C 374 E/136)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0594/00
af Esko Seppänen (GUE/NGL) til Kommissionen

(24. februar 2000)

Om: Kommunikationsdirektiver

USA's regerings efterretningstjeneste, NSA, udøver omfattende aflytning af telekommunikation via Echelon-systemet. Herudover har Frankrig ifølge oplysninger i pressen et tilsvarende spionagesystem. Kan Kommissionen bekræfte eksistensen af disse systemer og i givet fald, hvordan disse forhold inddrages i forbindelse med udarbejdelsen af nye telekommunikationsdirektiver?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(13. april 2000)

Kommissionen henviser det Ærede Medlem til dens erklæring om Echelon under del III af Europa-Parlamentets marts samling (¹).

Kommissionen forbereder en revision af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/66/EF af 15. december 1998 om behandling af persondata og beskyttelse af privatlivets fred inden for telesektoren⁽²⁾. Bestemmelserne om beskyttelsen af privatlivet vil forsøge at tage højde for den aktuelle og fremtidige teknologiske udvikling.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets forhandlinger (marts 2000).

⁽²⁾ EFT L 24 af 30.1.1998.

(2000/C 374 E/137)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0599/00
af Hugues Martin (PPE-DE) til Kommissionen

(29. februar 2000)

Om: Ændring af likvide midler til euro

Den 1. januar 2000 bliver alle de nationale likvide midler i de lande, der tilhører eurozonen, ændret til euro. Mange af vore medborgere har hjemme hos sig selv beløb, som, selv om de ikke stammer fra illegal virksomhed, ikke er beskattet.

Disse likvide midler af forskellig oprindelse hænger sammen med en tradition om betaling i likvide midler, det er det man sædvanligvis i den franske folkekultur benævner som »strømpeskafte«.

Ændringen af disse likvide midler til euro vil imidlertid sætte deres ejere under stærkt skattepres eller endog udsætte dem for en skattebøde, og da der ikke findes nogen bestemmelser på området, er der en vis risiko for skatteflugt uden for eurozonen eller endog for svig.

Selv om man kun for hvert land kan skønne, hvor meget disse likvide midler beløber sig til, finder de nationale bankinstitutioner, at det ikke drejer sig om noget, man må negligere, og at følgerne af en massiv skatteflugt ville kunne være til skade for eurozonens økonomier.

I forhold til de mere eller mindre liberale løsninger, medlemsstaterne vedtager, er der endvidere risiko for skadelig skattekonkurrence inden for Unionen.

Det lader til, at man ikke bør afvise en løsning gående ud på geninvestering – under visse betingelser – i de nationale økonomier.

Har Kommissionen beskæftiget sig med dette problem navnlig i forbindelse med den skatte- og afgiftspakke, der for nylig er under drøftelse? Kan den i bekræftende fald forklare, hvilke forslag der er fremsat i den forbindelse? Har den i benægtende fald til hensigt at gøre det?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pedro Solbes Mira

(27. april 2000)

For ikke at vanskeliggøre omvekslingen af pengesedler i 2002 ønsker medlemsstaterne ikke at indføre nye former for kontrol ud over de allerede eksisterende. I medfør af Rådets direktiv nr. 91/308/EF af 10. juni 1991 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvaskning af penge⁽¹⁾ skal bankerne blot kontrollere kundernes identitet, når de kommer for at veksle beløb på over 15 000 EUR ad en eller flere gange.

Omvekslingen af mønter og sedler er gratis for kunderne i en bank, når der blot er tale om sædvanlige beløbsstørrelser. Der vil ofte være mulighed for at veksle sedler i handelsbankerne i nogle måneder efter, at den pågældende valuta er ophørt med at være gyldigt betalingsmiddel, og der vil kunne veksles i centralbanken i lang tid – sædvanligvis i ti år – eller endda i en ubegrænset periode som i Belgien.

⁽¹⁾ EFT L 166 af 28.6.1991.

(2000/C 374 E/138)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0610/00
af Roger Helmer (PPE-DE) til Kommissionen**

(3. marts 2000)

Om: EU-forbudet mod phtalater i legetøj

Vil Kommissionen venligst sende mig en kopi af den skrivelse, den har modtaget fra James Bridges (formand for EU's Videnskabelige Udvalg om Toksicitet, Økotoksicitet og Miljø — CSTE), hvori det blev erklæret, at udvalget er uenigt i det foreslåede forbud, og det blev foreslået at fastsætte migrationsgrænser som et alternativ til forbudet?

Endvidere ville det være yderst nyttigt, hvis professor Bridges kunne redegøre for sine videnskabelige resultater vedrørende dette spørgsmål over for Europa-Parlamentets Miljøudvalg.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(3. maj 2000)

Kommissionen har allerede sendt den ønskede skrivelse til formanden for Parlamentets Udvalg om Miljø- og Sundhedsanliggender og Forbrugerpolitik.

Med hensyn til en eventuel redegørelse fra professor Bridges over for udvalget skal en sådan anmodning rettes direkte til ham, da medlemmerne af de videnskabelige udvalg har status som uafhængige af Kommissionen.

(2000/C 374 E/139)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0615/00
af Joaquim Miranda (GUE/NGL) til Kommissionen**

(3. marts 2000)

Om: EU-delegation i Havana, Cuba

Den Europæiske Union er repræsenteret på en utilfredsstillende måde i Cuba, hvor forbindelserne formidles gennem delegationen i Mexico. Samtidig har Republikken Cuba ikke blot deltaget som observatør i forhandlingerne om fornyelsen af Lomé-konventionen, men har også for ganske nylig udtrykt interesse for at underskrive den konvention, som skal afløse Lomé IV-konventionen. Hvorledes bedømmer Kommissionen på den baggrund mulighederne for at etablere en EU-delegation i Havana?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(10. maj 2000)

Der er ikke afsat ekstra personale- og finansressourcer på 2000-budgettet til at åbne nye delegationer. De disponible ressourcer er afsat til Kommissionens allerede eksisterende eksterne repræsentationer.

Det kan argumenteres at de årsager der fremføres i forespørgslen, gør det berettiget at åbne en delegation på Cuba. Samme argument kan imidlertid fremføres for en række andre lande hvor Fællesskabet har store økonomiske og politiske interesser.

Åbning af en ny delegation indebærer omrokeringer af personalet. Der må fastsættes en prioriteringsorden. Der kan træffes beslutning herom som led i de foranstaltninger der allerede er i gang for at vurdere hvor store behovene er for eksterne tjenestegrene i denne Kommissions embedsperiode. Det forventes at Rådet og Parlamentet senere i år 2000 vil få forelagt en meddelelse om hvordan de eksterne tjenestegrene bør udvides og hvordan de eksisterende midler udnyttes bedst muligt, samt — hvis dette skønnes nødvendigt — forslag med henblik på fremskaffelse af de ekstra ressourcer.

Det vil således sige at Kommissionen har taget sagen op til behandling, men at den ikke kan love at der vil blive oprettet en delegation på Cuba eller andetsteds.

(2000/C 374 E/140)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0618/00
af Monica Frassoni (Verts/ALE) til Kommissionen

(24. februar 2000)

Om: Boligspekulation i Is Arenas

I svaret på forespørgsel E-2177/99 (20. januar 2000)⁽¹⁾ erklærer Kommissionen, at der ikke ydes støtte over strukturfondene til byggeprojektet i Is Arenas.

Den 16.-17. februar 2000 bragte den lokale presse og lokalt tv imidlertid udtalelser af en sardisk politiker gående ud på, at finansieringer fra EU i en størrelsesorden af 4 mia. ITL i forbindelse med lokalplanen for Oristano skulle være i fare, hvis byggeselskabet Is Arenas' projekt standses.

Kan Kommissionen oplyse, om disse udtalelser er korrekte? Hvilken forbindelse er der mellem lokalplanen for Oristano og selskabet Is Arenas' projekt? Er de 4 mia. ITL bestemt for selskabet Is Arenas?

Kan Kommissionen i benægtende fald fastslå, at en eventuel afbrydelse af selskabet Is Arenas' projekt ikke vil skade lokalplanen for Oristano? Og agter Kommissionen i bekræftende fald at standse bevillingerne til projektet, der berører et område, der indgår i det italienske forslag til Natura 2000-netværket, og som ikke har været underkastet en miljøindvirkningsvurdering?

⁽¹⁾ EFT C 225 E af 8.8.2000, s. 66.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(23. marts 2000)

Siden Kommissionen afgav sit svar på det ærede medlems skriftlige forespørgsel E-2177/99⁽¹⁾, er den blevet underrettet om, at det pågældende projekt faktisk er blevet udvalgt inden for rammerne af den territoriale beskæftigelsespagt for Oristano, der medfinansieres af Fællesskabets strukturfonde under det multiregionale operationelle program »Territoriale beskæftigelsespagter« for de italienske mål 1-regioner.

Selskabet Is Arenas' byggeprojekt blev endeligt godkendt af de italienske myndigheder i december 1999 og er blevet medfinansieret af Den Europæiske Fond for Regionaludvikling til et beløb af 2 900 mio. ITL (1,5 mio. EUR) ud af en samlet investering på 6 500 mio. ITL (3,4 mio. EUR).

Kommissionen træffer for tiden de foranstaltninger, der er nødvendige for at kontrollere, om der skulle være eventuelle overtrædelser af EF-retten på miljøområdet. Hvis sådanne overtrædelser bliver konstateret, vil Kommissionen suspendere EF-støtten til det pågældende projekt.

⁽¹⁾ EFT C 225 E af 8.8.2000, s. 66.

(2000/C 374 E/141)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0619/00
af Paul Rübig (PPE-DE) til Kommissionen

(3. marts 2000)

Om: Nedsættelsessatser for varer med oprindelse i Kina

EU administrerer siden begyndelsen af halvfemserne importkontingenter for forskellige varer med oprindelse i Kina, herunder også porcelæn- og fajance med toldtarifnr. 6911.10. Kontingenter udbydes hvert år, idet kontingenter for hver vare fra år til år med forskellige fordelingssatser opdeles mellem traditionelle og nye importører. For 2000 anvendtes for fajance en fordelingsnøgle på 75 % af det samlede kontingent for de traditionelle og 25 % for de nye importører. På grund af den kendsgerning, at mængden af ansøgninger

i betydelig grad overskred kontingentmængden, blev der for de traditionelle importører anvendt en nedsættelsessats på foreløbig 51,54 % ⁽¹⁾, som senere blev ændret til 31,37 % ⁽²⁾.

I de forløbne år har nedsættelsessatsen bevæget sig mellem 10 % og 19 %, hvorfor den aktuelle nedsættelsessats, som finder anvendelse på ansøgningerne, stiller de østrigske importører for store problemer. Disse virksomheder har nu, hvad angår forsyningslogistikken, store huller med hensyn til halvfabrikata i lavprissektoren, som de er nødt til at lukke. Dette medfører to spørgsmål:

Hvordan kan forhøjelsen af nedsættelsessatsen fra 13 % for 1999 til 31 % for 2000 forklares?

Hvordan kan ændringen af nedsættelsessatsen fra 51 % til 31 % for 2000 forklares?

Hvordan er kvotefordelingen for de 15 EU-medlemslande?

⁽¹⁾ EFT L 268 af 16.10.1999.

⁽²⁾ EFT L 304 af 27.11.1999.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pascal Lamy

(6. april 2000)

I medfør af Rådets forordning (EF) nr. 520/94 af 7. marts 1994 om fastlæggelse af en fællesskabsprocedure for forvaltning af kvantitative kontingenter ⁽¹⁾ skete den årlige kontingentfordeling på grundlag af Kommissionens forordning (EF) nr. 1369/1999 af 25. juni 1999 ⁽²⁾, som indeholder de administrative procedurer for den endelige fordeling af kontingenter mellem traditionelle importører og andre importører (nytilkomne). Artikel 2, stk. 2 og 3, og bilag I og II fastsætter fordelingen af de samlede disponible kontingenter mellem disse to grupper importører, nemlig 70 % for traditionelle importører og 30 % for nye importører.

Inden for de lofter, der er fastsat i ovennævnte forordning og efter licensansøgninger fra importørerne og modtagelse af de relevante tal fra medlemsstaterne offentliggjorde Kommissionen forordning (EF) nr. 2201/1999 af 15. oktober 1999 ⁽³⁾ med angivelse af forhøjelses- og nedsættelsessatserne for de forskellige produkter under kontingentet. I bilag I til denne forordning er den gældende nedsættelsessats for bordservice, køkkenartikler af porcelæn (HS/KN-kode 691110) for traditionelle importører -51,54 %.

Nogle af tallene fra en af medlemsstaterne for dette produkt alene var ukorrekte og gav et yderst fordrejet billede af helheden, og Kommissionen underrettede derfor alle medlemsstaterne om fejlen og offentliggjorde efter kontrol af de korrekte tal fra nævnte medlemsstat den fornødne berigtigelse med en ændring af nedsættelsessatsen for den pågældende vare, fra -51,54 % til -31,37 % ⁽⁴⁾.

Nedsættelses- (eller forhøjelses-) satserne, som de gælder for de traditionelle importører, påvirkes hvert år af den valgte referenceperiode for deres tidligere import og procentdelen af det samlede disponible kontingent, der tildeles dem. For 2000-kontingenttildelingen sammenlignet med 1999 var begge faktorer forskellige og påvirkede begge nedsættelsessatsen for KN-kode 691110 i negativ retning (samme princip og resultat gjaldt for alle produkter under kontingentet).

Mere specifikt var referenceimporten ifølge indberetning 18 % højere for 2000-tildelingen (referenceperiode: 1997- eller 1998-import) sammenlignet med 1999-tildelingen (referenceperiode: 1996- eller 1997-import), hvilket bevirkede en stigning i nedsættelsessatsen, og procentdelen af de samlede kontingenter til traditionelle importører blev nedsat fra 75 % i 1999 til 70 % i 2000 for alle produkter under KN-kontingenter med en yderligere stigning i den gældende nedsættelsessats for kontingentåret 2000 til følge.

Hvad angår det sidste spørgsmål, skal det nævnes, at kontingentet fordeles på fællesskabsplan og ikke mellem medlemsstaterne.

⁽¹⁾ EFT L 66 af 10.3.1994.

⁽²⁾ EFT L 162 af 26.6.1999.

⁽³⁾ EFT L 268 af 16.10.1999.

⁽⁴⁾ EFT L 304 af 27.11.1999.

(2000/C 374 E/142)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0622/00
af Avril Doyle (PPE-DE) til Kommissionen**

(3. marts 2000)

Om: Irlands gennemførelse af EU's miljølovgivning

Vil Kommissionen forelægge en oversigt over alle de EU-retsakter, som Irland endnu ikke hverken delvist eller helt har gennemført, oplyse, hvorledes og hvor hurtigt Irland besvarer Kommissionens anmodninger om oplysninger, og kort redegøre for sine bekymringer med hensyn til specifikke direktiver og deres — tilsyneladende — manglende gennemførelse?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(18. april 2000)

Det ærede medlem henvises til Kommissionens årlige beretning om kontrollen med gennemførelsen af fællesskabsretten, som giver en oversigt over de vigtigste tilfælde af overtrædelse af miljøbestemmelserne i medlemsstaterne, heriblandt Irland.

Hvad angår Irlands besvarelser af Kommissionens anmodninger om oplysninger i forbindelse med miljøklager, har Kommissionen siden medio 1999 systematisk sendt åbningsskrivelser i henhold til EF-traktatens artikel 10 (tidl. artikel 5) og artikel 226 (tidl. artikel 169) til medlemsstater, der ikke i tide besvarer sådanne anmodninger. Irland har modtaget to skrivelser af denne art.

Det ærede medlem bedes oplyse, hvilke specifikke direktiver hun tænker på.

(2000/C 374 E/143)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0623/00
af Avril Doyle (PPE-DE) til Kommissionen**

(3. marts 2000)

Om: Leader+-midler til Irland

Vil Kommissionen i lyset af den succes og betydning, som de tidligere Leader-programmer har haft for Irlands landdistrikter, og den nuværende usikkerhed omkring omfanget og fordelingen af næste runde af midler fra Leader+, forelægge en ajourført redegørelse for sine forhandlinger med den irske regering, give en foreløbig dato for offentliggørelsen af de detaljerede planer for Leader+-initiativerne, oplyse hvilke områder der sandsynligvis vil modtage hvilke beløb og redegøre for de nøjagtige ordninger for udbetalingen af midlerne?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(21. marts 2000)

Kommissionen er ved lægge sidste hånd på Leader+, og den endelige version vil blive officielt godkendt og offentliggjort i De Europæiske Fællesskabers Tidende inden længe. Medlemsstaterne vil blive opfordret til at fremsætte deres forslag til programmer senest seks måneder efter offentliggørelsen. Medlemsstaterne er blevet informeret om de foreslåede tildelinger. Forhandlingerne med Irland begynder først, når Kommissionen har fået forelagt et forslag til et Leader+program. De ønskede oplysninger kommer til at foreligge sammen med forslaget, når Irland har valgt de lokale aktionsgrupper, der skal modtage støtte.

(2000/C 374 E/144)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0624/00
af Avril Doyle (PPE-DE) til Kommissionen**

(3. marts 2000)

Om: Antallet af asylansøgere og skridt hen imod en fælles asyl- og indvandringspolitik

Vil Kommissionen forelægge en oversigt over det samlede antal asylansøgere i EU i løbet af sidste år, kommentere tendensen med hensyn til antallet af asylansøgere i EU i løbet af de sidste fem år, forelægge en liste over antallet af asylsøgere pr. indbygger og pr. medlemsstat og kommentere den seneste udvikling med hensyn til fastlæggelsen af en fælles asyl- og indvandringspolitik?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Antonio Vitorino

(13. april 2000)

De seneste fremskridt hen imod en fælles asyl- og indvandringspolitik omfatter afsnit IV i den nye EF-traktat, som trådte i kraft den 1. maj 1999, formandskabets konklusioner fra Det Europæiske Råds særlige møde i Tammerfors den 15. og 16. oktober 1999, især punkt 3, 4 og 10-27, og ikke mindst en række initiativer fra Kommissionen såsom »Om fælles standarder for asylprocedurer«, et arbejdsdokument fra Kommissionen af 3. marts 1999⁽¹⁾, forslaget til Rådets direktiv om oprettelse af »Eurodac« til sammenligning af asylansøgere og visse andre udlændinges fingeraftryk af 26. maj 1999⁽²⁾, forslaget til Rådets direktiv om ret til familiesammenføring af 1. december 1999⁽³⁾ og forslaget til Rådets beslutning om Den Europæiske Flygtningefond af 14. december 1999⁽⁴⁾. Endelig er der »resultattavlen« vedrørende fremskridt hen imod oprettelsen af et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed i EU, som Kommissionen har forelagt Rådet og Parlamentet.

To tabeller over asylansøgningerne sendes direkte til det ærede medlem og til Parlamentets sekretariat.

⁽¹⁾ SEK(1999) 271 endelig udg.

⁽²⁾ KOM(1999) 260 endelig udg.

⁽³⁾ KOM(1999) 638 endelig udg.

⁽⁴⁾ KOM(1999) 686 endelig udg.

(2000/C 374 E/145)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0626/00
af Erik Meijer (GUE/NGL) til Rådet**

(2. marts 2000)

Om: Kosovo: Det serbiske mindretals ret til at flytte til sikre områder med et serbisk flertal

1. Har Rådet kendskab til, at en stor del af det serbiske mindretal, som er blevet tilbage i Kosovo, siden indsættelsen af den nye øvrighed i 1999 ikke længere har mulighed for frit at rejse gennem Kosovo og (midlertidigt eller varigt) at begive sig til områder, som forvaltes af den serbiske eller montenegriske regering, både fordi denne befolkningsgruppe foragtes af det mellem 1987 og 1999 dårligt behandlede albanske flertal, og fordi der ikke findes tilstrækkelig militær- eller politiledsagelse for at gøre rejsen sikker?

2. Kan Rådet bekræfte, at det i en del af Kosovo-byen Orahovac for den serbiske befolkningsgruppe i mellemtiden er opstået en situation, som i høj grad ligner den, som fandtes i det tidligere »safe haven« i Srebrenica i Bosnien-Hercegovina, dvs. at den der levende befolkning er isoleret fra det omliggende område, fordi dette beboes af en anden befolkningsgruppe, som gerne vil af med det indesluttede mindretal?

3. Hvordan mener Rådet at kunne forhindre, at der ikke sker det samme med den serbiske del af Orahovac som tidligere med »safe haven« i Srebrenica, hvor de på stedet stationerede nederlandske soldater ikke kunne forhindre, at den etniske gruppe, som dominerer omgivelserne, indtog området, hvorefter den lokale befolkning blev fordrevet eller endda dræbt?

4. Hvad agter Rådet at gøre for at sørge for, at alle indbyggere i den serbiske del af Orahovac og andre isolerede områder, hvor befolkningen pga. manglende sikkerhed selv vælger at forlade deres nuværende hjem for bestandigt, får mulighed for at flytte til områder, som står under serbisk eller montenegrisk forvaltning, eller eventuelt, efter opnåelse af en aftale derom med det albanske befolkningsflertal til området nord for byen Mitrovica, der grænser op til Serbien og fra tidernes morgen overvejende har været beboet af serbere?

Svar

(25. maj 2000)

Rådet ser med stor alvor på situationen for serberne og andre etniske og religiøse mindretal i Kosovo og er rystet over den fortsat høje grad af vold blandt de etniske grupper. De genopblussende fjendtligheder i Mitrovica er blot det seneste eksempel på, hvor vanskeligt det er at overvinde det had og den mistro, der er blevet opbygget i årtier. Denne situation vil meget nemt kunne få alvorlige følger for andre byer i Kosovo, også for Orahovac.

Rådet har gentagne gange givet udtryk for, at det vil arbejde henimod et demokratisk og multietnisk Kosovo i overensstemmelse med FN's Sikkerhedsråds resolution 1244, hvilket også omfatter, at alle flygtninge uhindret og sikkert kan vende tilbage. Sikkerhedsrådets resolution 1244 er således i alle aspekter grundlaget for EU's politik. Rådet har endvidere ved mange lejligheder gentaget, at det på det stærkeste fordømmer alle voldelige, chikanerende og intolerante handlinger, og har over for Kosovo-ledelsen gjort det klart, at EU betinger sin bistand af troværdige bestræbelser på en forsoning mellem de etniske grupper.

Det ærede medlem er sikkert opmærksom på, at Rådet ikke spiller nogen direkte rolle for så vidt angår sikkerhedspunktet ved gennemførelsen af Sikkerhedsrådets resolution 1244; med henblik herpå og på grundlag af et FN-mandat har NATO stationeret en sikkerhedsstyrke på 50 000 mand i området. Denne styrke (KFOR) blev netop oprettet for at sikre ro og orden og beskytte mindretallene, så alle flygtninge og fordrevne i området tilskyndes til at vende tilbage. EU-landene tegner sig i øjeblikket for 80 % af KFOR, og de implicerede medlemsstater har for nylig besluttet at øge deres kontingenter.

For at bidrage til bekæmpelsen af volden mellem de etniske grupper og for at sikre den ro og orden, som er nødvendig for at undgå, at ikke-kosovo-albanere forlader provinsen, og for at motivere dem, der allerede har forladt den, til at vende tilbage støtter EU desuden UNMIK's bestræbelser på at oprette en civil politistyrke i Kosovo. Som svar på opfordringerne fra Bernard Kouchner og generalsekretær/højststående repræsentant Javier Solana har medlemsstaterne i marts 2000 gjort en ekstraordinær indsats for at øge UNMIK-politistyrken med yderligere 320 mand.

Under hensyn til den yderst vanskelige situation, KFOR og FN's civile politi må arbejde i, føler Rådet, at de allerede har gjort meget væsentlige fremskridt henimod de mål, der er udstukket i Sikkerhedsrådets resolution 1244.

Af hensyn til den aktuelle situation i Kosovo har Rådet desuden ydet stor støtte til oprettelse af FN's administration (UNIK) ved at bidrage til dens budget og ved fuldt ud at afholde udgifterne til UNMIK's fjerde søjle, som vedrører genopbygning og sanering af økonomien.

Rådet støtter ligeledes den afgørelse, der er truffet af FN's generalsekretariats Særlige Repræsentant Bernard Kouchner, om at nedsætte et fælles midlertidigt administrationsråd, som gradvis skal opbygges af alle etniske grupper i Kosovos administration. Indtil videre har Kosovo-serberne afvist at deltage i denne og andre tilsvarende organer. EU har opfordret Kosovo-serberne til at tage deres boycot op til fornyet overvejelse for at bidrage til oprettelsen af et multietnisk Kosovo og sikre sig selv en plads i den administration, der er under opbygning.

(2000/C 374 E/146)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0627/00**af Erik Meijer (GUE/NGL) til Rådet**

(2. marts 2000)

Om: Kosovo: Privatisering af statsvirksomheder i Kosovo inden den kompetente øvrighed er blevet udpeget

1. Kan Rådet bekræfte, at fabrikker, miner, byggeselskaber og andre selskaber i Kosovo, som efter nationaliseringen og ophævelsen af arbejdernes selvforvaltning i 1994 indtil foråret 1999 tilhørte staten Jugoslavien eller den heri beliggende delstat Serbien, efter denne tid er eller bliver privatiseret af den nye øvrighed?
2. Hvem nyder siden oprettelsen af UNMIK-styret i Kosovo godt af indtægterne af de i spørgsmål 1 omtalte statsvirksomheder, herunder minedrift- og industrivirksomheden »Trepca«, som i 1996 stadig eksporterede produkter for 100 mio \$, og den del af banken »Jugobanka«, som vedrører Kosovo, som den franske virksomhed »Société Commerciale de Métaux et de Minéraux« gør krav på?
3. Er der ved privatisering udsigt til, at beslutningsbeføjelsen over virksomhederne gives tilbage til Kosovos befolkning, eller råder kun kapitalstærke udenlandske virksomheder over muligheden for at overtage virksomheder i Kosovo? Har udenlandske virksomheder allerede investeret i Kosovo og i bekræftende fald, hvor og hvor mange?
4. På hvilket retsgrundlag kan en privatisering i Kosovo finde sted uden deltagelse af eller tilslutning fra den jugoslaviske eller serbiske regering i betragtning af, at Kosovo i praksis ganske vist ikke længere står under disse regerings forvaltning, men at den politiske opdeling af Kosovo officielt endnu ikke er ændret?
5. Er Rådet parat til at fremme, at der ventes med eventuelle privatiseringer, indtil der har fundet valg sted og den politiske inddeling af Kosovo definitivt er afklaret, således at der på demokratisk vis træffes afgørelser om statsvirksomheders tilhørsforhold af den politiske øvrighed, der i øjeblikket er anerkendt for Kosovo?

Svar

(25. maj 2000)

FN's Sikkerhedsråd har med resolution 1244 givet De Forenede Nationers mission i Kosovo (UNMIK) myndighed over området og befolkningen, hvilket omfatter den fulde lovgivningsmagt og udøvende magt, og har pålagt UNMIK at sørge for den midlertidige administration.

Ifølge regulativ nr. 1999/1 om UNMIKs myndighed, der blev undertegnet den 25. juli 1999, skal UNMIK administrere løsøre og fast ejendom, herunder penge, bankkonti og anden ejendom, som enten tilhører Forbundsrepublikken Jugoslavien, Republikken Serbien eller et hvilket som helst organ herunder, der befinder sig på Kosovos område, eller som er registreret i disses navn.

Rådet er klar over, at UNMIK arbejder på en database over de 156 offentligt ejede virksomheder i Kosovo som et første forsøg på systematisk at indsamle oplysninger om offentlige virksomheder i Kosovo.

Så vidt Rådet er informeret, er UNMIK ved at lægge sidste hånd på en privatiseringsstrategi, som skulle tage hensyn til den forsinkelse, der er forbundet med den nødvendige afklaring af ejendomsrettighederne. Ifølge denne strategi påtænker man at indføre en ordning med forvaltnings/forpagtningskontrakter, der kan indgås sideløbende med afklaringsprocessen. Privatisering i traditionel betydning vil først komme i betragtning, når ejerforholdene vedrørende de ikke-private virksomheder er blevet afklaret.

(2000/C 374 E/147)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0629/00**af María Ayuso González (PPE-DE) til Kommissionen**

(3. marts 2000)

Om: EUGFL, Garantisektionen i EU's medlemsstater 1997-1999

Vil Kommissionen oplyse, hvilket totalbeløb hver af EU's medlemsstater har modtaget fra EUGFL, Garantisektionen i årene 1997-1999 med angivelse af fordelingen

- a) pr. kapitel (markafgrøder, sukker, tekstiler, silkeorme, frugter og grøntsager, andre sektorer eller vegetabiliske produkter, vinsektoren, tobak, mælk og mejeriprodukter, oksekød, fåre- og gedekød, svinekød, æg og fjerkræ, andre foranstaltninger vedrørende animalske produkter, restitutioner for forarbejdede landbrugsprodukter, restitutioner for EU's fødevarebistand, distribution af landbrugsprodukter til ugunstigt stillede, ledsageforanstaltninger, markedsrelaterede foranstaltninger til udvikling af landdistrikter, andre foranstaltninger, indkomststøtte og Den Europæiske Garantifond for Fiskeri), og
- b) efter art (eksportrestitutioner, prisudligningsstøtte, arealstøtte, tilskud pr. dyr, produktionsstyrende præmier, tilskud til privat oplagring, tilbagekøb og lignende operationer, udligningsbeløb, ledsageforanstaltninger i forbindelse med reformen af den fælles landbrugspolitik og udgifter til offentlig oplagring)?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(3. april 2000)

Kommissionen vil gerne henvise det ærede medlem til den 27. og 28. finansberetning om Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL), Garantisektionen ⁽¹⁾ med hensyn til de oplysninger for 1997 og 1998, der anmodes om i den første del af den skriftlige forespørgsel.

Finansberetningen for 1999 foreligger endnu ikke, så Kommissionen sender de ønskede, endnu ikke offentliggjorte oplysninger for 1999 direkte til det ærede medlem og Parlamentets sekretariat.

Hvad anden del af den skriftlige forespørgsel angår, sender Kommissionen nogle tabeller med de ønskede oplysninger for 1997, 1998 og 1999 direkte til det ærede medlem og Parlamentets sekretariat.

Kommissionen vil dog gerne understrege, at regnskaberne for 1999 endnu ikke er afsluttet, og at de derfor ikke bør betragtes som de endelige tal.

⁽¹⁾ KOM(1998) 552 og KOM(1999) 568.

(2000/C 374 E/148)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0651/00**af Carlos Ripoll y Martínez de Bedoya (PPE-DE) til Kommissionen**

(9. marts 2000)

Om: Miljøafgift

Der blev i februar afholdt et debatforum i Palma de Mallorca med deltagelse af Eusebio Murrillo fra Generaldirektoratet for Regionalpolitik, hvor man drøftede et forslag fra regionalregeringen på Balearerne om en miljøafgift, som skal betales af turister, der besøger Balearerne.

Har Kommissionen modtaget noget forslag eller nogen forespørgsel om denne miljøafgift på Balearerne?

Hvad har Kommissionen i givet fald anbefalet regionalregeringen på Balearerne med hensyn til forslaget om miljøafgift?

På hvilke vilkår mener Kommissionen, at den kan indføres?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(18. april 2000)

Kommissionen skal herved meddele det ærede medlem, at den ikke har modtaget en anmeldelse af et forslag om en miljøafgift på Balearerne.

(2000/C 374 E/149)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0653/00

af Encarnación Redondo Jiménez (PPE-DE) til Kommissionen

(9. marts 2000)

Om: Anvendelse af EU-midler til vandingsinfrastrukturanlæg ved Guaro-floden

I 1987 besluttede Kommissionen at anvende 645 mio. ESP (beslutning C(87) 1626/13) til anlæg af en dæmning over Guaro-floden i La Viñuela samt andre vandingsinfrastrukturanlæg ved bredden af Guaro-floden.

Man har imidlertid kun afsluttet arbejdet på Guaro-flodens venstre bred, mens arbejdet på højre flodbred endnu ikke er færdigt (teknisk oversigt nr. A N 94 P 0101 medtager kunstvanding fra Guaro-floden i det operationelle program for Andalusien for 94-99). I øvrigt har en delegation fra området aflagt besøg hos GD XVI i Bruxelles uden at kunne få et tilfredsstillende svar fra Kommissionen.

Der spørges navnlig om følgende: Kan Kommissionen oplyse, hvorfor arbejdet på højre flodbred ikke er afsluttet? Hvornår bliver det færdigt? Hvilken indsats har Kommissionen gjort — og med hvilke midler — for at oplyse de berørte behørigt om, hvad der foregår?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(7. april 2000)

Kommissionen henviser det ærede medlem til de oplysninger, Parlamentet allerede har fået om det pågældende projekt, navnlig i svar på skriftlig forespørgsel E-1391/99 fra Jannis Sakellariou⁽¹⁾, i meddelelserne om andragende 249/99 og 391/99 og i brev af 6. maj 1999 til Diemut R. Theato.

Ifølge oplysninger fra medlemsstaten foregår alle arbejder, der medfinansieres under aktion 6.1.1 i det operationelle program for regionen Andalusien for perioden 1994-1999, på Vélez' venstre flodbred — lige bortset fra den tidligere medfinansierede La Viñuela-dæmning — og arbejderne er praktisk taget afsluttet. Det fremgår ikke af den tekniske beskrivelse af det operationelle program, om arbejderne skal gennemføres på venstre eller højre flodbred, idet der blot er anført »Obras de distribución en el Guaro«.

Kommissionen minder om, at det efter nærhedsprincippet er op til medlemsstaten at vælge, hvilke projekter der skal medfinansieres. Ifølge oplysninger fra de nationale myndigheder er det overvejende sandsynligt, at de projekter, som det ærede medlem omtaler, vil blive gennemført i en senere programmeringsperiode, men myndighederne præciserer ikke, om man vil ansøge om EU-medfinansiering af disse kommende projekter.

(¹) EFT C 170 E af 20.6.2000, s. 3.

(2000/C 374 E/150)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0656/00
af Monica Frassoni (Verts/ALE) til Kommissionen

(9. marts 2000)

Om: Vejtunnel i havnebyen Olbia på Sardinien

Kommissionen behandlede i sit svar af 21.12.1999 på ovennævnte medlems første forespørgsel om Olbia-tunnel (E-2039/1999)⁽¹⁾ kun aspekter vedrørende indvirkning på miljøet. Forespørgeren nævnte ligeledes, at ANAS (Azienda Nazionale Autonoma Strade) den 3.10.1991 gav det romerske firma Tor di Valle kontrakt til bygningen af tunnelen i stedet for en hævet vejforbindelse i strid med havnereguleringsplanen for Olbia, der har været gældende siden 26.6.1981, og uden at indhente licitationstilbud.

Mener Kommissionen ikke, at tildeling af kontrakten til bygning af tunnelen uden at indhente licitationstilbud er en krænkelse af europæisk lovgivning vedrørende offentlig udbud⁽²⁾? I bekræftende fald hvilke foranstaltninger agter den at træffe for at lovgivningen overholdes?

Med hensyn til bemærkninger om vurdering af indvirkning på miljøet erkender Kommissionen, at der skal gennemføres en forudgående vurdering for at fastslå, om det er nødvendigt at underkaste tunnelprojektet og frakørselsveje i forbindelse hermed en vurdering af indvirkningen på miljøet. Denne vurdering blev imidlertid ikke gennemført. Kommissionen tilføjer desuden, at den vil træffe de nødvendige foranstaltninger for at garantere overholdelse af fællesskabslovgivningen.

Hvilke foranstaltninger henviser Kommissionen til? Hvorledes agter den at sikre, at en sådan forudgående undersøgelse bliver gennemført, før det er for sent i betragtning af, hvor langt arbejdet er fremskredet?

⁽¹⁾ EFT C 219 E af 1.8.2000, s. 73.

⁽²⁾ Jf. Rådets direktiv 92/50/EØF af 18.6.1992 (EFT L 209 af 24.7.1992, s. 1), 93/36/EØF af 14.6.1993 (EFT L 199 af 9.8.1993, s. 1) og 93/37/EØF af 14.6.1993 (EFT L 199 af 9.8.1993, s. 54).

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(7. april 2000)

Foranlediget af det ærede medlems forespørgsel henvendte Kommissionen sig i december 1999 til de italienske myndigheder for at få alle de nødvendige oplysninger til at vurdere, hvorvidt tildelingen af kontrakten vedrørende bygning af en tunnel i havnebyen Olbia var i overensstemmelse med EU-lovgivningen om offentlige aftaler. De pågældende myndigheder lovede, at de så hurtigt som muligt ville meddele de ønskede oplysninger, men understregede samtidig, at det var vanskeligt at få fat i de relevante dokumenter inden for en kort frist, da proceduren havde fundet sted i 1991. Kommissionen har endnu ikke modtaget oplysningerne og har derfor forberedt et brev, hvori den erindrer de italienske myndigheder om deres løfte om at fremsende de relevante dokumenter.

For så vidt angår miljørisikovurderingen skal Kommissionen understrege, at den som traktatens vogter ikke vil undlade at træffe alle nødvendige forholdsregler, herunder indlede en overtrædelsesprocedure i henhold til EF-traktatens artikel 226 (tidligere artikel 169) for at sikre overholdelsen af EU-lovgivningen. Det er imidlertid nødvendigt at undersøge den pågældende sag i lyset af de oplysninger, Kommissionen har bedt de italienske myndigheder om at fremskaffe, men som den endnu ikke har fået. I forbindelse med procedurer under EF-traktatens artikel 226 påhviler det Kommissionen at bevise påstanden om, at forpligtelsen ikke er blevet opfyldt. Det er Kommissionens ansvar at forsyne Domstolen med de oplysninger, der kan sætte den i stand til at fastslå, at forpligtelsen ikke er blevet opfyldt, og Kommissionen kan i den forbindelse ikke basere sig på formodninger.

(2000/C 374 E/151)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0661/00
af Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) til Kommissionen

(9. marts 2000)

Om: Galicien og de transeuropæiske jernbanenet

Den galiciske regionalregerings formand, Manuel Fraga, har sammen med regionalregeringsformanden i Castilla y León, Lucas, udtalt til den galiciske presse, at de agter at forhandle med Kommissionen for at udvirke, at der anvendes 600.000 millioner ESP (3610 millioner euro) af de midler fra Samhørighedsfonden, der er afsat til den spanske stat, til at forbinde Galicien med det transeuropæiske højhastighedstognet gennem Castilla y León.

Kan Kommissionen fortælle, hvilken betydning denne eventuelle henvendelse til Kommissionen vil kunne få, i betragtning af at transportkommissær Loyola de Palacio gentagne gange har udtalt, at afgørelsen om, hvilke højhastighedslinjer der skal medtages i perioden 2000-2006 og finansieres gennem Samhørighedsfonden, ligger hos den spanske regering, som Manuel Fraga skulle have stor direkte indflydelse på, navnlig med henblik på at undgå, at Galicien diskrimineres i forhold til den vigtige europæiske modernisering af jernbanenet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(3. april 2000)

Kommissionen kan ikke udtale sig om indholdet i eller hensigten med erklæringer fremsat af regionalregeringsledere i de selvstyrende regioner.

Erklæringerne fra det kommissionsmedlem, der varetager transportområdet, henviser til de kriterier, som skal være opfyldt for projekter, hvis de skal kunne nyde godt af medfinansiering fra Samhørighedsfonden i henhold til artikel 10, stk. 5, i Rådets forordning (EF) nr. 1164/94⁽¹⁾ om oprettelse af Samhørighedsfonden. Heri fastslås det, at medlemsstatens prioritering af et givet projekt er et af de kvalitetskriterier, der skal gælde for alle projekter, der foreslås godkendt af Kommissionen. For transportprojekters vedkommende og specielt dem, der vedrører udviklingen af de transeuropæiske transportnet, har de nationale myndigheder ansvaret for opstillingen af disse nationale prioriteter.

⁽¹⁾ EFT L 130 af 25.5.1994.

(2000/C 374 E/152)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0665/00
af Roberto Bigliardo (TDI) til Kommissionen

(29. februar 2000)

Om: Telekommunikationsaflytningssystemet »Echelon« – Det Forenede Kongeriges deltagelse

Har Kommissionen kendskab til afsløringer i forskellige aviser og under en fjernsynsnyhedsudsendelse på den internationale fransksprogede kanal TV 5 den 21. februar 2000 om Campbell-rapporten, der kaster lys over Det Forenede Kongeriges deltagelse i et telekommunikationsaflytningssystem ved navn »Echelon«, som De Forenede Stater blandt andet har indført på det europæiske fastland?

Det Forenede Kongerige huser i overensstemmelse med en hemmelig aftale af 1948 med De Forenede Stater på sit territorium dette kæmpestore »øres« anlæg, som kan opfange kommunikation af enhver art.

Ifølge Campbell-rapporten har De Forenede Stater anvendt dette system ikke kun til militære formål men også til at fremme deres industri- og handelsvirksomheder på bekostning af europæerne.

Har Kommissionen kendskab til disse afsløringer?

Mener Kommissionen ikke, at Det Forenede Kongerige har brudt en solidaritetsaftale med de øvrige medlemmer?

Mener Kommissionen ikke, at den i et sådan tilfælde bør foreslå Ministerrådet at statuere et eksempel og pålægge Det Forenede Kongerige sanktioner for krænkelse af Amsterdam-traktaten?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Romano Prodi

(18. april 2000)

Det ærede medlem henvises til Kommissionens udtalelse om Echelon på Parlamentets martsession del III (¹).

(¹) Europa-Parlamentets forhandlinger (marts 2000).

(2000/C 374 E/153)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0668/00 af Isidoro Sánchez García (ELDR) til Kommissionen

(29. februar 2000)

Om: Lovgivning til gennemførelse af artikel 299, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Union inden for rammerne af den fælles landbrugspolitik

Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen i forbindelse med det politiske tilsagn, som den har givet om at indføre en særlig status for regionerne i den yderste periferi i sit arbejdsprogram for år 2000, at iværksætte inden for rammerne af den fælles landbrugspolitik med henblik på lovgivning til gennemførelse af artikel 299, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Union?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(22. marts 2000)

Hvad angår gennemførelsen af den nye artikel 299, stk. 2, (tidligere artikel 227) i EF-traktaten, afholdtes der den 23. november 1999 på kommissionsformandens initiativ et partnerskabsmøde mellem EP-medlemmer og repræsentanter for syv regioner og de tre berørte medlemsstater. På baggrund af dette møde og de memoranda, som medlemsstaterne og regionerne forelagde, er Kommissionen nu ved at udarbejde den rapport, som Det Europæiske Råd i Köln har bedt om.

I overensstemmelse med ånden i artikel 299, stk. 2, agter Kommissionen at fortsætte med at tage hensyn til de særlige karakteristika og begrænsninger, der gælder for de meget afsides beliggende regioner, bl.a. inden for landbrugssektoren. Således vil Kommissionen, som den har fastsat i sit arbejdsprogram for 2000, efter vedtagelsen af denne rapport forelægge Europa-Parlamentet og Rådet de forslag til ændring af Rådets forordninger om landbrugsafsnittene i Posei-programmerne, som måtte vise sig nødvendige.

(2000/C 374 E/154)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0671/00 af Antonio Tajani (PPE-DE), Stefano Zappalà (PPE-DE), Giorgio Lisi (PPE-DE), Francesco Fiori (PPE-DE), Raffaele Fitto (PPE-DE), Raffaele Costa (PPE-DE), Raffaele Lombardo (PPE-DE) og Francesco Musotto (PPE-DE) til Kommissionen

(9. marts 2000)

Om: Krænkelse af EU-bestemmelserne om kloning af mennesker

Hvilke initiativer vil Kommissionen tage, efter at Den Europæiske Patentmyndighed i München har godkendt, at der kan tages patent på kopiering af fostre.

Hvordan vil Kommissionen beskytte individets grundlæggende rettigheder og hindre, at der i EU, til forskel fra hvad der sker i USA og Japan, kan tages patent på metoder til manipulering af den genetiske struktur i celler med det formål at skabe levende organismer?

Hvilken fremgangsmåde vil Kommissionen følge for at sikre, at den tekst, der er godkendt i München, kategorisk udelukker muligheden af at klonе mennesker?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(25. april 2000)

Den Europæiske Patentmyndighed (EPO) er ikke en fællesskabsinstitution, og dens virksomhed er reguleret ved den europæiske patentkonvention. Denne konvention er en international aftale med deltagelse af 19 lande, herunder samtlige medlemsstater. Gennemførelsesbestemmelserne til patentkonventionen blev ændret sidste år, således at der blev taget højde for Parlamentets og Rådets direktiv 98/44/EF af 6. juli 1998 om retlig beskyttelse af bioteknologiske opfindelser⁽¹⁾. I overensstemmelse med direktivets ordlyd udelukker bestemmelserne udtrykkeligt patentering af fremgangsmåder til kloning af mennesker, fremgangs-måder til ændring af menneskets kønscellers genetiske identitet samt anvendelse af menneskelige embryoner til industrielle eller kommercielle formål.

I forbindelse med debatten vedrørende det europæiske patent EP0695351 sendte Kommissionen en skrivelse til Patentmyndigheden, hvori den gav udtryk for bekymring i forbindelse med tildeling af dette patent og samtidig søgte at opnå en hurtig ændring af patentet. Patentmyndigheden svarede, at man vil nedsætte en indsigelsesafdeling tidligere end normalt for at undersøge de indsigelser, der allerede er indkommet i forbindelse med patentet. Indsigelsesafdelingen blev behørigt nedsat den 29. marts 2000, og den forventes at træffe en foreløbig afgørelse om kort tid. Kommissionen vil fortsat overvåge udviklingen, og skulle Patentmyndighedens indsats vise sig utilstrækkelig, vil Kommissionen overveje yderligere initiativer, herunder muligheden for at Kommissionen eller Fællesskabet formelt rejser indsigelse mod dette patent over for Patentmyndigheden.

⁽¹⁾ EFT L 213 af 30.7.1998.

(2000/C 374 E/155)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0673/00

af Cristiana Muscardini (UEN) og Roberta Angelilli (UEN) til Kommissionen

(9. marts 2000)

Om: Udveksling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivet

På grundlag af artikel 29 og 31 i direktiv 95/46⁽¹⁾ om udveksling af personoplysninger anerkendes garantgruppen og databeskyttelsesudvalget som væsentlige organer i debatten med henblik på fastlæggelse af regler for direktivets anvendelse uden for EU, navnlig USA. Der har nu i to år været ført forhandlinger netop med USA, men der er stadig ikke udsigt til, at de kan blive afsluttet.

Kommissionen:

1. Kan Kommissionen oplyse, hvilke punkter med hensyn til garanti EU betragter som afgørende og uløselige i forhold til den linje, som forhandlingerne foregår efter?
2. Er forskellene mellem de pågældende retsordener så store, at de umuliggør en kompromisløsning, der kan opstille sikre garantier for borgere og forbrugere?
3. Vil en europæisk accept af det amerikanske forslag om selvregulering («safe harbour») ikke medføre fare for en svækkelse af beskyttelsen omkring privatlivet og dermed også af direktivets bestemmelser?

4. Vil det frem for at måtte udsætte forhandlingernes afslutning til en uvis dato ikke være mere hensigtsmæssigt at benytte aftalemodeller for udvekslingen af oplysninger med parter uden for EU som dem, der allerede er udarbejdet af Europarådet og af Det Internationale Handelskammer?
5. Finder Kommissionen under alle omstændigheder ikke, at EU's vigtigste mål må være at sikre de europæiske borgere en passende beskyttelse af personoplysninger og garantere vore virksomheders retssikkerhed?

(¹) EFT L 281 af 23.11.1995, s. 31.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(2. maj 2000)

Den uformelle dialog, som Kommissionen har ført med det amerikanske handelsministerium i overensstemmelse med artikel 25 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger, fik en foreløbig ende ved udgangen af marts 2000. Parlamentet har allerede fået oplyst, at Kommissionen anbefaler, at medlemsstaterne, som samles i den forvaltningskomité, der er nedsat i henhold til databeskyttelsesdirektivets artikel 31, behandler det amerikanske forslag om safe harbor og afgiver en positiv udtalelse om det beskyttelsesniveau, der opnås ved forslaget. Når udtalelsen er afgivet, kan Kommissionen i henhold til databeskyttelsesdirektivets artikel 25, stk. 6, vedtage en afgørelse, hvori det fastslås, at safe harbor anses for at sikre en passende beskyttelse til videregivelse af personoplysninger til de deltagende amerikanske foretagender.

Foretagender, der frivilligt tiltræder den selvregulerende ordning efter safe harbor-princippet, skal klart og utvetydigt erklære offentligt, at de forpligter sig til at følge safe harbor-princippet og underkaste sig et ved lov etableret amerikansk offentligt organ. Efterleves princippet ikke, skal organet have beføjelse til at behandle klager og udstede forbud eller påbud i forbindelse med illoyal eller vildledende praksis og opnå oplysning for fysiske personer, uanset i hvilket land de er bosiddende, og hvilken nationalitet de har.

Kommissionen mener, at disse garantier er tilstrækkelige både for EU's markedsdeltagere og for EU-borgerne, og mener derfor ikke, at den foreslåede procedure til konstatering af et passende beskyttelsesniveau underhuler bestemmelserne i direktivet. Kommissionen erindrer navnlig om, at den gruppe med repræsentanter for medlemsstaternes tilsynsmyndigheder, der er nedsat i overensstemmelse med direktivets artikel 29, mener, at selvregulering generelt kan sikre en effektiv beskyttelse af privatlivets fred (¹).

Det er ikke kun Kommissionens mål at få afsluttet drøftelserne med USA så hurtigt som muligt, men også at indlede procedurer, der fører til vedtagelse af en afgørelse fra Kommissionen, som bygger på databeskyttelsesdirektivets artikel 26, stk. 4, og anerkender standardaftalebestemmelser, der frembyder tilstrækkelige garantier til videregivelse af data til tredjelande. Kommissionen mener, at disse bestemmelser er påkrævede som et supplement til procedurerne til konstatering af et passende beskyttelsesniveau for visse tredjelande eller sektorer i disse lande, og at markedsdeltagerne i EU bør have stillet et instrument til rådighed til udførsel af data til tredjelande på ad hoc-basis.

Kommissionen er enig med de ærede medlemmer i, at EU's primære mål må være at sikre en passende beskyttelse ved videregivelse af personoplysninger til tredjelande og garantere de europæiske virksomheders retssikkerhed. Den mener, at den med held har arbejdet på at nå disse to mål.

(¹) Arbejdsdokumentet WP 12 »Videregivelse af personoplysninger til tredjelande: anvendelse af artikel 25 og 26 i EU's databeskyttelsesdirektiv«, som vedtoges den 24. juli 1998 og er tilgængeligt på følgende netsted: http://europa.eu.int/comm/internal_market/en/media/dataprot/index.htm.

(2000/C 374 E/156)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0677/00**af Antonios Trakatellis (PPE-DE), Ioannis Marínos (PPE-DE)
og Rodi Kratsa-Tsagaropoulou (PPE-DE) til Kommissionen**

(9. marts 2000)

Om: Strukturelle forandringer i den græske økonomi: socialsikringsystemet og finansieringen af pensionskasserne

Et af de alvorligste problemer i Grækenland, som den nye regering vil få til opgave at løse, er socialsikringsproblemet, herunder især finansieringen af pensions- og sygesikringskasserne, som har oparbejdet enorme underskud, hvilket har vanskeliggjort disse institutioners finansiering og udbetaling af pensioner. Problemet har antaget eksplosiv karakter, fordi forholdet mellem erhvervsaktive og pensionister konstant mindskes på grund af forskydningen af alderspyramiden, som har bevirket, at antallet af henholdsvis pensionister og erhvervsaktive nu forholder sig som 60 til 100, og pensionisterne udgør ca. 25 % af Grækenlands samlede befolkning. Endvidere mangler arbejdsmarkedet fleksibilitet, og der er en arbejdsløshed på over 11 %.

Eftersom problemet konstant vokser, fordi man fortsat tøver med at træffe effektive foranstaltninger, bedes Kommissionen besvare følgende:

1. Hvad er Kommissionens holdning til socialsikringsproblemet og den græske regerings passivitet, hvad angår at træffe de nødvendige foranstaltninger og gennemføre de reformer, som omstændighederne nødvendiggør?
2. Hvor omfattende er de græske socialsikringskassers ophobede underskud, hvor stor en del udgør de af den offentlige gæld, og hvordan vil disse underskud blive nedbragt, uden at det medfører forøgelse af produktionsomkostningerne, forringelse af konkurrenceevnen, øget underskud på statsbudgettet og fornyet inflationstryk?
3. Hvordan bør reformerne udformes med henblik på at sikre stabile pensioner og bæredygtige pensionsordninger?
4. Hvordan vil det være muligt at frigøre pensions- og sygesikringskasserne fra statslig indblanding, idet forpligtelsen til at binde kapital i statsgældsbeviser eller endog deponere kapital i den græske nationalbank indebærer urentable investeringsformer og utilfredsstillende forrentning af kassernes kapital?
5. Hvordan vil arbejdstagerne og pensionisterne, der i perioden 1985-1998 skønnes at have mistet 18 % af deres realindkomst, kunne sikres i fremtiden uden yderligere indkomstab?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(26. april 2000)

Inden for området social sikring handler de eneste bindende normer, der findes på fællesskabsplan, dels om lige behandling af mænd og kvinder dels om koordinering af medlemsstaternes sociale sikringsordninger til fordel for vandrende arbejdstagere og deres familier.

Hvordan disse tilrettelægges og fungerer og hvilke betingelser man skal opfylde for at modtage visse ydelser er områder, der falder ind under den nationale kompetence, forudsat at de ovenfor nævnte fællesskabsnormer overholdes.

Kommissionen er dog i lyset af de fælles udfordringer, som de nationale ordninger siden 1990 har stået overfor, gået ind i en dialog med medlemsstaterne. Således har Rådet vedtaget henstilling 92/441/EØF af 24. juni 1992 om fælles kriterier i forbindelse med sikring af tilstrækkelige indtægter og ydelser fra socialsikringsordninger⁽¹⁾ og henstilling 92/442/EØF af 27. juli 1992 om overensstemmelse mellem målene og politikken for social beskyttelse⁽¹⁾EFT L 245 af 26.8.1992..

Som en opfølgning på disse henstillinger har Kommissionen udarbejdet en koordineret strategi om moderniseringen af den sociale sikring, navnlig gennem sin meddelelse af 14. juli 1999 »En samordnet strategi til modernisering af den sociale beskyttelse«⁽²⁾. Den blev bekræftet gennem de konklusioner, der fremkom for nylig på Rådsmødet den 17. december 1999, i henhold til hvilke der blev nedsat et udvalg på højt niveau bestående af repræsentanter for medlemsstaterne, som skal overvåge gennemførelsen af denne

strategi. Udvalget blev etableret på midlertidig basis. Kommissionen har fremsat et forslag til en Rådsafgørelse med henblik på at formalisere eksistensen af dette udvalg⁽³⁾. De seneste konklusioner fra det Europæiske Råds møde i Lissabon den 23. og 24. marts 2000 indgår også i denne strategi.

Kommissionen er ikke i besiddelse af oplysninger om punkt 2 og 4.

⁽¹⁾ EFT L 245 af 26.8.1992.

⁽²⁾ KOM(1999) 347 endelig udg.

⁽³⁾ KOM(2000) 134 endelig udg.

(2000/C 374 E/157)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0683/00
af Dana Scallon (PPE-DE) til Kommissionen

(9. marts 2000)

Om: Ophavsretsdirektivet

I sit tidligere svar på spørgsmål H-0691/99⁽¹⁾ anførte Kommissionen, at den frygtede, at en mere begrænset affattelse af artikel 5, stk. 1, i direktivet om ophavsret og beslægtede rettigheder i informations-samfundet kunne bringe netværkenes funktion i fare.

I mellemtiden har Kommissionen indgået en politisk aftale om forslaget til direktiv om e-handel, som indeholder bestemmelser, der undtager mellemlid fra ansvar for indhold transmitteret og opført på deres net, herunder indhold om ophavsret.

Kan Kommissionen forklare, hvorfor den stadig behøver en omfattende undtagelse fra ophavsret for Internet-mellemlid i henhold til artikel 5, stk. 1, da den ved, at denne undtagelse kunne skabe konflikt med visse bestemmelser i direktivet om e-handel, især med hensyn til caching?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets forhandlinger (december 1999).

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(2. maj 2000)

Undtagelsen i artikel 5, stk. 1, i forslag til direktiv om ophavsret og beslægtede rettigheder i informations-samfundet⁽¹⁾, som omfatter visse tekniske aspekter af midlertidig reproduktion på netværk, er en nødvendig konsekvens af den vide definition af retten til reproduktion, som er fastlagt i artikel 2 i samme direktivforslag. I denne artikel gives internet- og serviceudbydere retlig sikkerhed for deres aktiviteter, da artiklen, hvor det er hensigtsmæssigt, udelukker visse reproduktionshandlinger fra bestemmelserne herom. Kommissionen mener, at undtagelserne og begrænsningerne i artikel 5 i direktivforslaget, som ændret af Kommissionen⁽²⁾, ikke er unødvendigt omfattende, men derimod sikrer en passende ligevægt mellem indehavere af ophavsret og andre gruppers berettigede interesser (operatører inden for telekommunikation, brugere, forbrugere og andre).

Behovet for en sådan undtagelse er ikke blevet mindre efter vedtagelsen af en fælles holdning om forslaget til direktiv om e-handel⁽³⁾, da dette direktiv ikke harmoniserer den materielle ophavsretsbeskyttelse, men derimod omhandler visse aspekter i forbindelse med ansvar for aktiviteter i netværksmiljøet, hvad angår krænkelse af ophavsret og andre rettigheder.

Kommissionen har udarbejdet forslag til og ført forhandlinger om disse to initiativer på det indre marked samtidig, da de supplerer hinanden i forsøget på at sikre en sammenhængende og passende ramme på det indre marked for informations-samfundet.

⁽¹⁾ EFT C 108 af 7.4.1998.

⁽²⁾ EFT C 180 af 25.6.1999.

⁽³⁾ EFT C 169 af 16.6.1999.

(2000/C 374 E/158)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0687/00
af Michel Hansenne (PPE-DE) til Kommissionen

(9. marts 2000)

Om: Varers oprindelse og toldpræferencer

Når Fællesskabet efter forelæggelse af et oprindelsescertifikat (formular A), som er påtegnet af toldmyndighederne i produktionslandet, indrømmer toldpræferencer ved indførsel af varer med oprindelse i visse udviklingslande, og det efter indførelsen i Fællesskabet viser sig, at oprindelsen ikke er fastlagt i overensstemmelse med fællesskabsbestemmelserne, hvilke sanktioner pålægges da – uden at komme ind på detaljer i de nationale lovgivninger – generelt fællesskabsimportøren? Hvilke sanktioner pålægges den toldmyndighed, der har foretaget toldformaliteterne for indførsel i Fællesskabet?

Har Kommissionen i øvrigt i de seneste to år afholdt uddannelseskurser i Fællesskabets regler for oprindelsesbetegnelse i følgende lande: Rwanda, Congo-Brazzaville, Congo (Kinshasa), Liberia, Algeriet, Indonesien?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(18. april 2000)

I det af det ærede medlems nævnte tilfælde vil sanktionen normalt bestå i, at fællesskabsimportøren skal betale ikke-præferencemæssige todsatser, selv om han ikke kan vælte beløbet over på de personer, som han i mellemtiden har solgt varerne til. Importøren undslipper således kun, hvis hans berettigede forventning under særlige omstændigheder anerkendes i henhold til EF-domstolens retspraksis. Det samme er ikke tilfældet, hvis oprindelsescertifikatet formular A er blevet udstedt på baggrund af urigtige angivelser fra eksportøren. Ifølge retspraksis er toldklareren (speditøren) i kraft af sin funktion ansvarlig for rigtigheden af de tolldokumenter, han indgiver til toldmyndighederne.

I løbet af de seneste to år har Kommissionen afholdt adskillige uddannelsesseminarer om Lomé-konventionens præferenceoprindelsesregler. Seminarerne tilrettelægges for de enkelte regioner i Afrika, Vestindien og Stillehavet (AVS-lande). I juli 1998 blev der afholdt to seminarer for Vestafrika i henholdsvis Côte d'Ivoire (deltagere: Benin, Burkina Faso, Kap Verde, Côte d'Ivoire, Mali, Mauretania, Niger, Senegal og Togo) og Ghana (deltagere: Gambia, Ghana, Liberia, Nigeria og Sierra Leone). I marts 1999 blev der afholdt et seminar for Centralafrika i Cameroun (deltagere: Burundi, Cameroun, Congo-Brazzaville, Congo-Kinshasa, Gabon, Ækvatorialguinea, Rwanda, Den Centralafrikanske Republik, São Tome og Tchad).

(2000/C 374 E/159)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0688/00
af Robert Goebbels (PSE) til Rådet

(13. marts 2000)

Om: Eventuel ændring af EF-traktatens artikel 105, stk. 6

Det fastsættes i EF-traktatens artikel 105, stk. 6, at Rådet kan overdrage ECB specifikke opgaver i forbindelse med politikker vedrørende tilsyn med kreditinstitutter og andre finansielle institutioner »bortset fra forsikringsselskaber«.

Det store europæiske marked for finansielle tjenesteydelser, som er ved at udvikle sig, kræver en samlet kontrol, særlig efter de mange fusioner/opkøb eller gensidige kapitalindskud mellem banker, forsikringer, investeringsfonde og andre parter i finanssektoren. Flere EU-medlemsstater har allerede indført eller er ved at indføre en samlet national kontrol for hele finanssektoren, herunder også forsikringsselskaber.

Bør man ikke udnytte regeringskonferencen til at foreslå en ændring af artikel 105, stk. 6, for at skabe det nødvendige retsgrundlag for, at Rådet kan overdrage ECB visse specifikke opgaver også vedrørende tilsyn med forsikringsselskaber?

Svar

(18. maj 2000)

Rådet minder det ærede parlamentsmedlem om, at det i overensstemmelse med artikel 48 (tidl. artikel N) i traktaten om Den Europæiske Union er deltagerne i regeringskonferencen, dvs. repræsentanterne for medlemsstaternes regeringer, der i fællesskab fastlægger de ændringer, der skal foretages i nævnte traktater. Hvis det drejer sig om institutionelle ændringer på det monetære område, skal Rådet for Den Europæiske Centralbank også høres.

(2000/C 374 E/160)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0690/00
af Antonio Di Pietro (ELDR) til Kommissionen

(9. marts 2000)

Om: Etablering af et køreteknisk anlæg i Storhertugdømmet Luxembourg

Den frie etableringsret, der er fastsat i EF-traktatens artikel 43, indebærer et forbud mod restriktioner, som hindrer statsborgere i en medlemsstat i frit at etablere sig på en anden medlemsstats område, og er en af grundpillerne i den europæiske opbygning.

Etableringsretten indebærer også forbud mod enhver hindring rettet mod agenturer, filialer eller datterselskaber, som statsborgere i en EU-medlemsstat ønsker at åbne i en anden medlemsstat. Følgelig er det muligt for sådanne personer at oprette og lede virksomheder og selskaber på de vilkår, der ifølge lovgivningen i etableringsstaten gælder for denne stats egne borgere.

Har Storhertugdømmet Luxembourg ret til at nægte en unionsborger, der ikke er luxembourgsk statsborger, den frie etableringsret på grundlag af en formodning om manglende rentabilitet af den virksomhed, som den pågældende ønsker at oprette? Er Kommissionen bekendt med, at dette er, hvad der er hændt en italiensk statsborger, som på grundlag af Transportministeriets bestemmelser af 19. juni 1995 ønskede at åbne et køreteknisk anlæg i Storhertugdømmet, hvilket blev nægtet med den begrundelse, at »økonomiske beregninger viste, at et enkelt center så rigeligt dækkede landets behov«?

Er et så skønmæssigt afslag ikke i strid med konkurrence- og markedsreglerne og til skade for de luxembourgske borgeres ret til valgfrihed?

Er Kommissionen desuden bekendt med, at det luxembourgske Transportministerium den 8. maj 1999 udstedte nogle nye bestemmelser til revision af bestemmelserne af 19. juni 1995 om oprettelsen af køretekniske anlæg i Storhertugdømmet, der stiller nye tekniske krav for reelt af fastholde den monopols-tilling, som det eneste eksisterende anlæg i Colmar-Berg, der er ejet af Goodyear, nyder?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(17. april 2000)

Princippet om fri etableringsret, som er fastlagt i EF-traktatens artikel 43 (tidligere artikel 52), gælder, som det ærede parlamentsmedlem påpeger, både for fysiske og juridiske personer. Er der tale om en juridisk person kan der bl.a. etableres agenturer, filialer eller datterselskaber i andre medlemsstater end den, hvor hovedvirksomheden har hjemsted.

Kommissionen ønsker dog at gøre det klart, at der i overensstemmelse med EF-traktatens artikel 43 kan indrømmes begrænsninger i den frie etableringsret, når disse er tvingende nødvendige af almene hensyn og ikke er mere vidtrækkende end nødvendigt for at nå det tilsigtede mål. En sådan interesse kan dog ikke være af økonomisk karakter.

Det særlige tilfælde, som det ærede parlamentsmedlem nævner, er blevet forelagt for Kommissionen. På baggrund af de oplysninger, som Kommissionen er i besiddelse af, ser det ud til, at de luxembourgske myndigheders økonomisk begrundede afslag ikke er foreneligt med princippet om fri etableringsret i EF-traktatens artikel 43. Denne beslutning, som er baseret på en forordning, som ikke længere var gældende i Luxembourg, da Kommissionen modtog oplysningerne, kan ikke danne grundlag for en traktatbrudssag i henhold til EF-traktatens artikel 226 (tidligere artikel 169), men kan af den pågældende indbringes for de nationale instanser.

Kommissionen har ligeledes fået oplyst, at transportministeriets forordning af 19. juni 1995 er blevet ophævet og erstattet af en forordning af 8. maj 1999. Det fremgår af en nærmere gennemgang, at denne forordning indeholder detaljerede bestemmelser om godkendelse af de nødvendige strukturer til uddannelse på et køreteknisk anlæg og om tilrettelæggelse af undervisningen. I den forbindelse er Kommissionen ikke i besiddelse af oplysninger, der viser, at disse kriterier fører til opretholdelse af en monopolstilling for centret i Colmar-Berg.

(2000/C 374 E/161)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0694/00
af Avril Doyle (PPE-DE) til Kommissionen

(3. marts 2000)

Om: Nuklear sikkerhed, konventionen om nuklear sikkerhed og Sellafield

Konventionen om nuklear sikkerhed trådte i kraft i 1996. Kan Kommissionen oplyse, hvilke medlemsstater, der har undertegnet den, og om Det Forenede Kongerige er blandt signatarstaterne?

Den fornyede vurdering af den nukleare sikkerhed (dvs. en gruppeevalueringsproces), som konventionen indeholdt bestemmelser om, skulle have fundet sted senest i april 1999. Kan Kommissionen tilvejebringe en ajourføring af undersøgelsesresultatet og knytte kommentarer til den senere og hermed forbundne udvikling?

Kan Kommissionen på baggrund af den strenge strategi, som Kommissionen anlægger med hensyn til sikkerheden i ansøgerlandenes atomkraftværker, redegøre for sin holdning vedrørende Sellafield-kerne-kraftværket i Det Forenede Kongerige under henvisning til den seneste officielle kritik⁽¹⁾ af anlægget, og redegøre for hvilke senere foranstaltninger, der efter Kommissionens opfattelse bør træffes på alle administrative niveauer?

⁽¹⁾ Indeholdt i en rapport fra British Nuclear Installations Inspectorate, offentliggjort fredag den 18. februar 2000.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(4. april 2000)

Alle medlemsstater og Det Europæiske Atomenergifællesskab er parter i konventionen fra 1994 om nuklear sikkerhed⁽¹⁾. Det første møde om fornyet vurdering fandt sted den 12.-23. april 1999 i Wien. Det Europæiske Atomenergifællesskab var dengang endnu ikke part i konventionen og deltog derfor ikke i mødet. Det Forenede Kongerige aflagde sin nationale beretning og deltog i mødet. Det Internationale Atomenergiagentur (IAEA) stiller sekretariat til rådighed for møderne mellem de kontraherende parter, og den har lagt det sammenfattende referat af mødet ud på internettet på følgende adresse: (<http://www.iaea.org/worldatom/glance/legal/revmtg0199.html>).

Konventionen gælder for landbaserede civile kernekraftværker, så Sellafield er ikke omfattet af dens anvendelsesområde. Det skal dog noteres at et af dens hovedkrav står i artikel 8 om reguleringsmyndigheden og lyder således: »1. Hver kontraherende part opretter eller udpeger en reguleringsmyndighed, hvis opgaver er at gennemføre de lovgivningsmæssige og administrative rammebestemmelser ... og som tildeles tilstrækkelig myndighed og kompetence samt tilstrækkelige økonomiske midler og menneskelige ressourcer til at den kan varetage sine opgaver. 2. Hver kontraherende part træffer de fornødne foranstaltninger for at sikre at reguleringsmyndighedens funktioner er klart adskilt fra de funktioner, der varetages af ethvert andet organ eller enhver anden organisation, hvis opgave er at fremme udnyttelsen af kerneenergi.« I almindelighed — og det gælder også Det Forenede Kongerige — er reguleringsmyndighedens kompetenceområde ikke begrænset til nukleare anlæg som defineret i konventionen.

Den »strengt holdning« til ansøgerlandene blev indtaget på grundlag af en klar politisk aftale fastlagt af medlemsstaterne. Der findes ingen tilsvarende aftale for nukleare anlæg inden for EU. Kommissionen har dog allerede drøftet rapporten fra de britiske inspektorat for nukleare anlæg (British Nuclear Installations Inspectorate) med det pågældende selskab, og der er aftalt et møde i de kommende uger mellem Kommissionen og ledende medarbejdere i selskabet for at gennemgå de foranstaltninger der er truffet for at forbedre anlæggenes sikkerhed.

De vigtigste EU-krav til beskyttelse mod virkningerne af ioniserende stråling er fastlagt i Rådets direktiv 96/29/Euratom om fastsættelse af sikkerhedsnormer til beskyttelse af befolkningens og arbejdstagernes sundhed mod de farer, som er forbundet med ioniserende stråling (?). Kommissionen vil fortsat samarbejde med myndighederne i Det Forenede Kongerige for at sikre at EU-reglerne anvendes i fuldt omfang. Der er hidtil ikke fremkommet materiale som tyder på at den seneste kritik af Sellafield-anlægget har betydning fra et strålingsbeskyttelsessynspunkt.

(¹) Kommissionens afgørelse af 16. november 1999 (1999/819/Euratom) om Det Europæiske Atomenergifællesskabs (Euratom) indgåelse af konventionen fra 1994 om nuklear sikkerhed, EFT L 318 af 11.12.1999.

(²) EFT L 159 af 29.6.1996. Direktiv 96/29/Euratom ophæver tidligere direktiver med virkning fra 13. maj 2000.

(2000/C 374 E/162)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0695/00
af Marie-Noëlle Lienemann (PSE) til Kommissionen

(3. marts 2000)

Om: Visse forsikringsselskabers forskelsbehandling af forældre til mentalt handicappede børn

Anser Kommissionen det for værende i overensstemmelse med princippet om forbuddet mod forskelsbehandling, at visse forsikringsselskaber kræver dobbelt præmie for livsforsikinger af forældre til mentalt handicappede børn?

Hvis der ikke i de gældende fællesskabsbestemmelser er noget, der forbyder denne urimelighed, vil Kommissionen da ikke foreslå en ikke-diskriminatorisk løsning om adgangen til denne form for forsikringspolicer?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(11. april 2000)

Kommissionen er bekendt med de aktuelle forhandlinger om fornyelse af den midlertidige (étårige) gruppelevsfor sikring (med frivillig tilslutning), som foreningen af forældre og venner til mentalt handicappede personer (Union nationale des associations de parents et amis de personnes handicapées mentales (Unapei)) har tegnet hos et fransk forsikringsselskab. Ifølge de seneste oplysninger har forsikringsselskabet besluttet at fortsætte drøftelserne med Unapei og i mellemtiden fastholde garantiene for indeværende år uden at forhøje præmierne eller forringe ydelserne.

Kommissionen, der deler de berørte forældres bekymringer, håber inderligt, at forhandlingerne vil føre til et positivt resultat, således at de eksisterende garantier kan bevares.

Med hensyn til EU-lovgivningen på dette område erindrer Kommissionen om, at der med de tredje forsikringsdirektiver, og navnlig det tredje livsforsikringsdirektiv (¹), blev indført et princip om fri fastsættelse af tariffer, og samtidig ophævedes kravet om forudgående eller systematisk kontrol af de tariffer og policer, som forsikringsselskaberne agter at markedsføre. Selskaberne fastsætter normalt deres tariffer på en sådan måde, at der opnås balance mellem indbetalingerne og de forsikringsmæssige hensættelser, der er nødvendige for at kunne dække skyldige beløb, og de tager i den forbindelse hensyn til aktuariemæssige principper.

Da kontrollen med forsikringsselskaber ene og alene påhviler myndighederne i forsikringsselskabernes hjemlande, kan Kommissionen ikke verificere forsikringspræmierne og udtale sig om deres niveau. Det er op til den nationale tilsynsmyndighed at sikre, at forsikringspræmierne er tilstrækkeligt høje til, med udgangspunkt i rimelige aktuariemæssige hypoteser, at forsikringsselskaberne kan opfylde deres kontraktlige forpligtelser.

Forsikringselskaberne skal i øvrigt sikre, at der er offentlig adgang til oplysninger om det grundlag og den metode, der benyttes til beregning af de forsikringsmæssige hensættelser. Forsikringstageren har krav på klart og præcist formulerede skriftlige oplysninger om præmier, når sådanne oplysninger måtte være hensigtsmæssige, og om bestemmelserne vedrørende behandling af klager, herunder eventuelt oplysninger om, om der findes en klageinstans, uden at dette berører forsikringstagerens adgang til at anlægge retssag.

(¹) Rådets direktiv 92/96/EØF af 10. november 1992 om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende direkte livsforsikringsvirksomhed og om ændring af direktiv 79/267/EØF og 90/619/EØF (tredje livsforsikringsdirektiv) (EFT L 360 af 9.12.1992).

(2000/C 374 E/163)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0702/00
af Bartho Pronk (PPE-DE) til Kommissionen

(17. marts 2000)

Om: Manglende mulighed for overførsel til udlandet af ydelser efter den nederlandske lov om erhvervs-hæmmede unge handicappede

Den nederlandske lov om erhvervshæmmede unge handicappede er af de nederlandske myndigheder opført i bilaget til artikel 10a i forordning (EØF) nr. 1408/71 (¹), og derfor er det ikke længere muligt at overføre ydelser efter denne lov til udlandet.

1. Ifølge betragtningerne i forordning (EØF) nr. 1247/92 (²) er »trang« et væsentligt kriterium for tildeling af ydelser. Er det Kommissionens opfattelse, at ydelserne efter ovennævnte lov opfylder dette kriterium, nu da ydelserne tildeles efter en for alle gældende ordning uanset andre indtægter?

2. Deler Kommissionen den opfattelse, at det reelt kun er indtægtsrelaterede ordninger, som kan opføres i bilaget?

3. I hvilket omfang finder Kommissionen, at den i EF-traktatens artikel 39 og 42 omhandlede frie bevægelighed for arbejdstagere og selvstændige er berørt, nu da disse arbejdstageres og selvstændige erhvervsdrivendes børn ikke kan tage den pågældende ydelse med til udlandet?

4. I artikel 4, stk. 2, omtales der særlige ikke-bidragpligtige ydelser. Er Kommissionen villig til at indsætte nærmere kriterier for begrebet »særlige«?

(¹) EFT L 149 af 5.7.1971, s. 2.

(²) EFT L 136 af 19.5.1992, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(2. maj 2000)

Rådets forordning nr. 1408/71 (¹) og dens gennemførselsforordning nr. 574/72, der indeholder koordineringsregler for de forskellige lovpligtige sociale sikringsordninger, garanterer ligebehandling i forhold til de nationale ordninger, og at man kan overføre de sociale ydelser inden for Fællesskabets geografiske område og akkumulere forsikringsperioder samt fastsætte, at en bestemt lovgivning finder anvendelse, således at den vandrende arbejdstager ikke bliver dårligere behandlet end arbejdstageren med et karriereforløb i én og samme medlemsstat.

Anvendelsesområdet for denne forordning omfatter ligeledes særlige ikke-bidragpligtige ydelser, der har til formål enten at dække de risici, der er nævnt i forordningen, i stedet for eller som tillæg til andre ydelser, eller udelukkende at sikre særlig beskyttelse af handicappede i henhold til forordningens artikel 4, stk. 2a, i forordning nr. 1408/71. I henhold til artikel 10a i samme forordning får de ydelser, der er omtalt i bilag IIa, en særlig status, der afviger fra princippet om, at sådanne ydelser kan overføres, således at de berettigede modtagere kun kan få disse ydelser inden for den medlemsstats område, hvor modtagerne er bosat.

Når dette er sagt, ønsker Kommissionen at oplyse følgende med hensyn til de spørgsmål, som det ærede medlem har stillet, om de ydelser, der er omfattet af den nederlandske lovgivning af 24. april 1997 (Wajong), som er anført i bilag 2a i forordning (EØF) nr. 1408/71, og som følgelig udgør særlige ikke-bidragpligtige ydelser, der ikke er omfattet af forpligtelsen til at overføre dem.

1. og 2. Det »særlige«, der kendetegner den form for ydelser, er, at de både hører ind under social sikring og socialhjælp med hensyn til deres personlige anvendelsesområde, mål og anvendelseskriterier. Således får ydelserne inden for social sikring karakter af en rettighed, der er fastsat ved lov. Inden for socialhjælp udgør »trang« et væsentligt anvendelseskriterie for sådanne ydelser. Dette begreb kan imidlertid henvise til de berørte personers særlige situation og vil ikke kun blive vurderet ud fra et økonomisk synspunkt, der nødvendigvis forudsætter en undersøgelse af ressourcerne. Det gælder især, når en national lovgivning søger at opfylde de særlige behov, som handicappede har, som følge af deres mentale eller fysiske tilstand.

I den forbindelse har EF-domstolen allerede haft lejlighed til at godkende princippet om, at en ydelse til handicappede, som er uafhængig af indkomst- og formueforhold, ikke kan modtages i et andet land (se sagen SNARES, C-20/96, af 4. november 1997).⁽²⁾ Domstolen har ligeledes fastslået, at den særlige status, som den form for ydelser har, også skyldes, at de er tæt knyttet til den økonomiske og sociale kontekst i den medlemsstat, der bevilger disse, og derigennem også til modtagerens bopæl (der henvises navnlig til dom af 27. september 1998 i sagen LENOIR, C-313/86).⁽³⁾

3. Endelig har EF-Domstolen ved den ovenfor nævnte retspraksis i henhold til bestemmelser i EF-traktaten godkendt, at de specifikke koordineringsregler, der er knyttet til de særlige ikke-bidragspligtige ydelser, er gyldige, herunder at de ikke kan modtages i et andet land.

4. På baggrund af det foregående konkluderer Kommissionen, at der ikke er grund til yderligere at præcisere det, der kendetegner de særlige ikke-bidragspligtige ydelser.

⁽¹⁾ Sidste konsoliderede udgave: Forordning (EF) nr. 118/97 (EFT L 28 af 30.10.1997).

⁽²⁾ Sml. 1997 I-6057.

⁽³⁾ Sml. 1988 side 5391.

(2000/C 374 E/164)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0704/00
af Theresa Villiers (PPE-DE) til Rådet

(2. marts 2000)

Om: Arbejdsgruppen af højtstående embedsmænd vedrørende spørgsmålet om kildeskat

1. Hvem er udpeget til at deltage i gruppen af højtstående embedsmænd, der skal bryde dødvandet vedrørende kildeskat under ledelse af Manuel Baganka? Hvem har den britiske regering udpeget til at deltage i gruppen?

2. Hvad er denne arbejdsgruppes formelle kompetenceområde, og hvilke sprog skal anvendes under møderne?

3. Hvilke møder har fundet sted i arbejdsgruppen, og hvornår og hvor blev de afholdt? Anfør venligst for hvert enkelt møde, a) hvem der deltog i møderne, og hvad der blev drøftet, og b) hvordan dagsordenen så ud, og hvilke formelle konklusioner der blev draget?

4. Hvornår mødes gruppen næste gang, og hvilke fremtidige møder er der planlagt? Hvordan ser dagsordenen ud for disse fremtidige møder?

5. Hvilke konsultationer agter gruppen at afholde og med hvem? Hvorledes vil gruppen afgøre, hvilke interessegrupper der skal konsulteres i dette meget vigtige spørgsmål? Vil repræsentanter for finansverdenen i London City blive konsulteret? I bekræftende fald, hvilke repræsentanter? Hvilken rolle skal Kommissionen spille i forhold til denne gruppe?

6. Hvornår forventer gruppen at afslutte sine konklusioner og/eller aflægge beretning til Rådet?

Svar

(18. maj 2000)

1. Rådet besluttede på samlingen den 31. januar 2000 at nedsætte en gruppe på højt plan vedrørende beskatning for at efterkomme det politiske ønske, der blev givet udtryk for i konklusionerne fra Det Europæiske Råd den 10.-11. december 1999 i Helsingfors vedrørende skattepakken (jf. punkt 34-38 i formandskabets konklusioner). Rådet vedtog også, at gruppens politiske betydning bør føre til, at de enkelte medlemmer af Rådet og Kommissionen udpeger en højtstående repræsentant.
2. Gruppen er blevet nedsat i Rådets regi. Dens arbejde er derfor omfattet af Rådets forretningsorden. Rådet vil underrette Europa-Parlamentet om resultaterne af drøftelserne på den sædvanlige måde.
3. Gruppen holdt møder den 25. februar og 3. april 2000. Den drøftede især, hvordan princippet om udveksling af oplysninger kan gennemføres mest effektivt inden for rammerne af det kompromis, som formandskabet og Kommissionen forelagde den 7. december 1999.
4. Gruppen forventes at afslutte sit arbejde i så hurtigt, at Rådet kan aflægge rapport til Det Europæiske Råd senest i juni 2000.

(2000/C 374 E/165)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0713/00
af Glyn Ford (PSE) til Kommissionen

(17. marts 2000)

Om: Iværksætterrånden hos erhvervsdrivende, der tilhører etniske grupper

Kan Kommissionen for hver medlemsstat i løbet af de seneste fem år forelægge en oversigt over betydningen af iværksætterrånden hos erhvervsdrivende, der tilhører etniske grupper? Agter Kommissionen i fremtiden i sin årsberetning om de små og mellemstore virksomheder at medtage et afsnit om iværksætterrånden hos erhvervsdrivende, der tilhører etniske grupper?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(28. april 2000)

Der findes endnu ikke pålidelige statistikker over etniske iværksættere og over omfanget af etniske iværksættervirksomheder i Fællesskabet.

Med henblik på indsamling af information om problemerne og perspektiverne for etniske iværksættere i EU blev der lanceret en undersøgelse om unge iværksættere, kvindelige iværksættere, med-iværksættere samt iværksættere fra etniske minoriteter (offentligt udbud nr. 98/S 137-92958/EN⁽¹⁾). Når undersøgelsen er afsluttet vil Kommissionen gennemgå og efterfølgende offentliggøre resultaterne.

Forud for lanceringen af førnævnte undersøgelse offentliggjorde Kommissionen, inden for rammerne af det tredje flerårige program for SMV'er (1997-2000), en indkaldelse af forslag i forbindelse med støtte til håndværksvirksomheder⁽²⁾. Formålet var at yde støtte til disse virksomheder med særligt fokus på foranstaltninger til fordel for kvindelige iværksættere, unge iværksættere og virksomheder med deltagelse af ugunstigt stillede grupper. En af pilotaktionerne under denne indkaldelse var »The ethnic minority business network« (Erhvervsnetværket for etniske minoriteter) (EMBNET). Netværkets hovedformål er at hjælpe etniske iværksættere med at overvinde hindringer og lovmæssige begrænsninger i forbindelse med iværksættervirksomhed. Den endelige rapport ventes den 30. juni 2000.

Endelig vil Kommissionen i sin nært forestående rapport om koordinering af foranstaltninger til fordel for SMV'er og håndværksvirksomheder medtage oplysninger om foranstaltninger for særlige målgrupper, såsom etniske minoriteter. Dette vil ske under afsnittet om fremme af iværksætterrånden og støtte til målgrupper, herunder etniske minoriteter.

⁽¹⁾ EFT S 137 af 18.7.1998.

⁽²⁾ EFT C 117 af 15.4.1997.

(2000/C 374 E/166)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0714/00
af Glyn Ford (PSE) til Kommissionen**

(17. marts 2000)

Om: Nationale bankierer og erhvervsdrivende, der tilhører etniske grupper

Har Kommissionen under sine rundbordssamtaler med nationale bankierer taget spørgsmålet op om forskelsbehandling af erhvervsdrivende, der tilhører etniske grupper? I benægtende fald, agter den at gøre det i fremtiden?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(18. april 2000)

Forskelsbehandling af etniske mindretal i finanssektoren blev drøftet både på den anden og den tredje rundbordskonference mellem banker og SMV'er, fordi man havde konstateret, at erhvervsdrivende, der tilhører et etnisk mindretal, hører til de mere sårbare grupper, som har svært ved at få adgang til finansiering. Rundbordskonferencen mellem banker og SMV'er er et initiativ, Kommissionen har iværksat for at forbedre forholdet mellem banker og SMV'er.

På den tredje rundbordskonference deltog der repræsentanter for europæiske SMV-organisationer, den europæiske banksektor (sparekasser, andelsbanker og forretningsbanker), sammenslutninger af risikokapitaludbydere og gensidige garantifonde og en række offentlige organer for SMV-udvikling fra medlemsstaterne. Den endelige rapport fra den anden rundbordskonference blev vedtaget i 1997, og den endelige rapport fra den tredje rundbordskonference vedtages i maj eller juni 2000.

En række af de deltagende bankfolk mente tilsyneladende, at långivning til denne type erhvervsdrivende indebar en risiko over gennemsnittet og kun sjældent var rentabel, hvorfor låneansøgningerne blev behandlet med særlig forsigtighed. Man tilbød dog fortsat mikrolån til virksomhedsgrundlæggere for at fremme integrationen af etniske mindretal i samfundet, især når risiciene delvist blev båret af offentlige programmer.

I den endelige rapport fra den anden rundbordskonference var Mama Cash en af de case studies, der blev fremhævet som optimal praksis. Der er tale om en organisation, der tilbyder rådgivning og garanti til kvinder (især kvinder, der tilhører et etnisk mindretal), som ønsker at starte en ny virksomhed, men har fået afslag på deres ansøgning om banklån. Initiativet blev betragtet som særlig interessant, fordi det var succesrigt, bæredygtigt og ikke byggede på offentlige midler.

I udkastet til den endelige rapport fra den tredje rundbordskonference nævnes etniske mindretal også. Således beskrives der f.eks. en række initiativer, som britiske banker har taget for at yde kunder, der tilhører et etnisk mindretal, en bedre service.

Kommissionen vil indgående undersøge rundbordskonferencens henstillinger om at sikre en bedre adgang til mikrolån. Indtil videre erindrer Kommissionen om, at der i direktivforslaget af 25. november 1999⁽¹⁾ om gennemførelse af princippet om ligebehandling af alle uanset race eller etnisk oprindelse udtrykkeligt er forbud mod forskelsbehandling på grund af race eller etnisk oprindelse i forbindelse med adgang til tjenesteydelser. Kommissionen har opfordret Rådet og Europa-Parlamentet til at sætte skub i behandlingen af dette forslag, så det snart kan vedtages.

Et eksemplar af den endelige rapport fra den anden rundbordskonference er sendt direkte til det ærede medlem og Parlamentets sekretariat.

⁽¹⁾ KOM(1999) 566 endelig udg.

(2000/C 374 E/167)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0723/00
af Roberto Bigliardo (TDI) til Kommissionen**

(17. marts 2000)

Om: Forsikringsselskabers overtrædelse af direktiver i Italien

Er Kommissionen bekendt med, at de italienske forsikringsselskaber nægter at forsikre køretøjer tilhørende italienerne med bopæl i Syditalien, i særdeleshed i regionerne Campania og Puglia, selv om forsikring af motorkøretøjer er lovpligtig i Italien? Forsikringsselskaberne har i årevis udsat syditalienerne for negativ forskelsbehandling og opkrævet forhøjede forsikringspræmier med den begrundelse, at der i de nævnte regioner sker et uforholdsmæssigt stort antal skader. Denne forskelsbehandling af italienske borgere er i strid med EU's direktiver og forhindrer borgerne i at tegne den lovpligtige forsikring.

Mener Kommissionen ikke på denne baggrund, at der er brug for et direktiv, der kan fjerne forskelsbehandlingen af italienerne og forpligtede selskaber, der opererer i Italien, til at indgå aftaler med bilister i Syditalien?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(7. april 2000)

Kommissionen er ikke blevet gjort bekendt med de oplysninger, som det ærede medlem henviser til. Den skal dog gøre opmærksom på, at direktiv 92/49/EØF (tredje skadesforsikringsdirektiv) ⁽¹⁾, hvad angår bilforsikringer, giver den medlemsstat, hvor et forsikringsselskab har hjemsted, adgang til at føre revision og kontrol. Udøvelsen af forsikringsvirksomhed er underlagt den enkelte medlemsstats særlige ordninger, som medlemsstatens myndigheder står for. Forsikringsbetingelser og -præmier er ikke længere afhængige af forhåndsgodkendelse fra tilsynsmyndighederne, som holder sig til at kontrollere overslag i forbindelse med præmier og lignende finansielle aspekter, som vedrører dækningen af selskabets engagementer og dets solvensmargen.

Den konkrete sag om de italienske forsikringsselskaber hører derfor alene ind under de italienske myndigheders finanskontrol. Med andre ord er det alene op til den italienske kontrolmyndighed i henhold til italiensk lovgivning at afgøre, om de italienske forsikringsselskabers praksis med hensyn til præmieberegning, der sætter dem i stand til at foretage tilstrækkelige hensættelser til at dække deres kontraktlige forpligtelser, er forenelig med fællesmarkedet.

Desuden skal man huske, at forsikringsselskaberne blandt andet fastsætter deres præmier på grundlag af det gennemsnitlige antal skader. Ud fra deres vurdering af risici kan de frit tilpasse deres tilbud eller måske endda overlade visse dele af deres hjemmemarked til konkurrenterne.

Derudover er det op til de nationale myndigheder at sørge for, at der er de rette mekanismer til at gøre det muligt for forsikringstagerne at opfylde kravene om lovpligtige forsikringer.

Kommissionen ser sig derfor ikke i stand til at skride ind på et område, der hører ind under de relevante italienske institutioner, som fører tilsyn med erhvervslivet og dets handelspraksis.

⁽¹⁾ EFT L 228 af 11.8.1992.

(2000/C 374 E/168)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0724/00
af Joaquim Miranda (GUE/NGL) til Rådet**

(14. marts 2000)

Om: Støtte til fredsprocessen i Djibouti

Den 7. februar 2000 undertegnede regeringen og Fronten for Genoprettelse af Enhed og Demokrati (FRUD) i Paris en rammeaftale med henblik på at bane vejen for borgerfred i Djibouti.

I mellemtiden har Rådets formandskab udtrykt glæde over, at fjendtlighederne mellem regeringsstyrkerne og oprørerne er blev indstillet.

Hvordan agter Rådet i den forbindelse at fremme og støtte gennemførelsen af denne aftale?

Svar

(25. maj 2000)

Den rammeaftale om reform og fred mellem borgerne, der blev undertegnet den 7. februar i år af Djiboutis regering og Fronten for Genoprettelse af Enhed og Demokrati (FRUD), tager sigte på suspension af fjendtlighederne mellem regeringsstyrkerne og oprørerne samt frigivelse af fangerne på begge sider. I en erklæring af 21. februar 2000 har formandskabet udtrykt tilfredshed med denne aftale, som det ærede medlem henviser til. Den Europæiske Union udtrykte håb om, at denne aftale, sammen med den aftale, der blev undertegnet i december 1994, vil bidrage til at styrke freden mellem borgerne og konsolidere demokratiet og udviklingsprocessen i landet.

Hvad angår det ærede medlems spørgsmål om fremme og støtte af gennemførelsen af rammeaftalen, erindrer Rådet om, at Djibouti modtager fællesskabsbistand i medfør af Lomé-aftalen. Eventuel yderligere bistand, der skulle sigte imod mål af politisk art og finansieres over det almindelige EU-budgets poster til støtte af menneskerettigheder og demokrati, kan altid komme på tale, forudsat at Kommissionen fremsætter forslag herom.

(2000/C 374 E/169)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0725/00

af Inger Schörling (Verts/ALE) til Rådet

(14. marts 2000)

Om: Homøopatiske lægemidler inden for dyreopdræt

Ifølge en ny forordning (Rådets forordning (EF) nr. 1804/1999⁽¹⁾ af 19. juli 1999 om indføjelser af bestemmelser om animalsk produktion i forordning (EØF) nr. 2092/91⁽²⁾ om økologisk produktionsmetode for landbrugsprodukter og om angivelse heraf på landbrugsprodukter og levnedsmidler) skal økologisk opdrættede dyr i første omgang behandles med homøopatiske lægemidler og plantelægemidler, forudsat, at de er effektive.

Jeg vil indledningsvis sige, at jeg synes, at det er meget positivt, at homøopatiske lægemidler og plantelægemidler nu er accepterede og skal anvendes, men i Sverige har dyrlægerne protesteret mod denne regel, da de ikke har tilladelse til at anvende homøopatiske lægemidler, så længe at der ikke findes nogen videnskabelige beviser for, at præparaterne er effektive. Derimod må hvem som helst, der ikke er dyrlæge, behandle syge dyr med homøopatiske lægemidler.

Følgerne bliver, at det overlades til landmanden først at stille en diagnose og derefter forsøge en homøopatisk medicinering. Der er dermed stor risiko for, at en rigtig diagnose og professionel behandling kommer for sent. Der er også fare for, at spredningen af smitte vil øges.

Hvad vil Rådet gøre for at sikre, at dyr i alle lande får en professionel og hensigtsmæssig behandling, og at dyrlæger også får lov til at anvende homøopatiske lægemidler og plantelægemidler?

⁽¹⁾ EFT L 222 af 24.8.1999, s. 1.

⁽²⁾ EFT L 198 af 22.7.1991, s. 1.

Svar

(18. maj 2000)

Ifølge Rådets forordning (EF) nr. 1804/1999 skal syge eller skadede dyr, der opdrættes i økologiske brug, i første omgang behandles med veterinære plantelægemidler og homøopatiske lægemidler, forudsat at de har terapeutisk virkning og er tilpasset sygdommen hos den pågældende dyreart.

Ethvert lægemiddel uanset oprindelse må opfylde specifikke kriterier, før det kan markedsføres eller anvendes i Det Europæiske Fællesskab. I overensstemmelse med principperne i artikel 4 i direktiv 81/851/EØF må intet veterinærlægemiddel markedsføres i en medlemsstat eller anvendes på dyr, uden at de kompetente myndigheder forud har givet tilladelse hertil.

Selv om der i direktiv 92/74/EØF er fastsat en forenklet registreringsprocedure for homøopatiske veterinærlægemidler, udelukker direktivets artikel 7 udtrykkeligt lægemidler, der anvendes på dyr bestemt til levnedsmiddelproduktion, fra denne forenkledede procedure. Både fytoterapeutiske produkter og homøopatiske lægemidler, der anvendes på dyr bestemt til levnedsmiddelproduktion, må godkendes i overensstemmelse med bestemmelserne i dir 81/851/EØF, herunder bestemmelserne om bevis for terapeutisk virkning.

Ovennævnte regler gælder for alle, der markedsfører veterinærlægemidler eller anvender dem på dyr.

Rådet vil fortsat overvåge denne situation og vil navnlig behandle eventuelle nye forslag, som Kommissionen måtte fremsætte.

(2000/C 374 E/170)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0733/00
af Umberto Bossi (TDI) til Kommissionen

(6. marts 2000)

Om: Italiensk dekret vedrørende mælk og mejeriprodukter

Den italienske regering har udstedt dekret nr. 8 af 4.2.2000, som bl.a. vedrører »midlertidig regulering af sektoren for mælk og mejeriprodukter«. Paragraf 5 indeholder følgende bestemmelse: »Ved manglende betaling af tillægsafgiften fra opkøberens side, kan regionernes og provinsernes myndigheder også inddrive det skyldige beløb hos producenterne, medmindre disse har regresret over for en opkøber, som er insolvent eller har misligholdt sine forpligtelser«.

Denne i sig selv forbløffende bestemmelse bliver helt utrolig, hvis man sammenligner den med bestemmelserne for mælkeopkøbere i forordning (EØF) nr. 3950/92⁽¹⁾, hvis tilgrundliggende filosofi i artikler og betragtninger fuldstændig fordrejes.

Kommissionen bedes på denne baggrund oplyse følgende:

1. Hvordan vurderer den de bestemmelser, som er indført i Italien ved dette dekret?
2. Er opkøberens rolle som den eneste, der kan forvalte tillægsafgiften eller gøres til genstand for inddrivelse af samme, stadig gældende i Italien efter dekretets indførelse?
3. Udgør den italienske bestemmelse ikke en farlig præcedens for hele afgiftsordningen i Fællesskabet?
4. Bør producenterne i lyset heraf ikke nægte at underlægge sig afgiftsordningen for at beskytte sig selv og deres virksomhed mod den realistiske risiko for at blive tvunget til at betale tillægsafgiften to gange?
5. Vil sådanne bestemmelser fra de italienske myndigheders side ikke åbne mulighed for, at skrupelløse opkøbere ustraffet kan undlade at indbetale afgifterne og lægge beslag på producenternes betalinger i meget lange tidsrum, dvs. indtil det langsommelige italienske retsvæsen når frem til en afgørelse?

⁽¹⁾ EFT L 405 af 31.12.1992, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(30. marts 2000)

Kommissionen har netop for nogle dage siden modtaget det dekret, som det ærede medlem nævner.

Dette italienske dekret er nu ved at blive oversat og behandlet i de berørte tjenestegrene.

Så snart behandlingen er afsluttet, vil Kommissionen kunne svare på det ærede medlems spørgsmål.

(2000/C 374 E/171)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0740/00
af Karla Peijs (PPE-DE) til Kommissionen**

(6. marts 2000)

Om: Sagen Havana Club/WTO, Barcardi-Martini mod Pernod Ricard

1. Kommissionen bedes redegøre for, hvorfor den lægger så stor vægt på proceduren med et WTO-panel i artikel 133-udvalget vedrørende lovligheden af paragraf 211, litra b, i den almindelige lov af 1998 om bevillinger (Omnibus Appropriations Act) under TRIPS-aftalen, når adskillige medlemsstater har stillet spørgsmålstegn ved behovet for en sådan panelprocedure?
2. Er den omstændighed, at Kommissionen er rede til at støtte en handelsvirksomheds private konflikt, ikke i modstrid med Kommissionens nye politik om at undgå at skabe uklarheder med hensyn til interesserne i dens beslutningsprocedure?
3. Kommissionen bedes redegøre for, hvorfor konflikten mellem de to handelsvirksomheder berettiger til den tungtvejende retsprocedure under proceduren med et WTO-panel?
4. Mener Kommissionen, at anmodningen om et WTO-panel i denne specielle sag viser et hensigtsmæssigt valg af tidspunkt i betragtning af de vanskelige handelsforbindelser med USA på indeværende tidspunkt?
5. Kan Kommissionen bekræfte, at alle muligheder for en fredelig løsning er blevet udtømt i denne specielle sag?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pascal Lamy

(24. marts 2000)

1. Sektion 211 af De Forenede Staters Omnibus Appropriations Act 1998 blev vedtaget i oktober 1998. Kommissionen er efter en grundig undersøgelse kommet til den konklusion at sektion 211 krænker visse bestemmelser i Verdenshandelsorganisationens aftale om handelsrelaterede intellektuelle ejendomsrettigheder (TRIPS), bl.a. bestemmelserne om national behandling, varemærker og håndhævelse. Alle medlemsstater er enige i denne analyse.

Fællesskabet og medlemsstaterne har ved flere lejligheder taget spørgsmålet om sektion 211's uforenelighed med Verdenshandelsorganisationens TRIPS-aftale op med De Forenede Stater, bl.a. i forbindelse med de tre seneste topmøder mellem Fællesskabet og USA og inden for rammerne af Verdenshandelsorganisationens TRIPS-råd for at finde en mindelig løsning på problemet. Den amerikanske regering har imidlertid vedvarende afvist at gå ind i drøftelser af materiel art. Fællesskabet og medlemsstaterne anmodede i juli 1999 om høringer på grundlag af Verdenshandelsorganisationens forligsaftale. Der blev gennemført to forhandlingsrunder, i september og i december 1999, men De Forenede Stater fastholdt at sektion 211 opfyldte landets internationale forpligtelser. Efter at have foretaget en bedømmelse af udfaldet af høringerne i Verdenshandelsorganisationen og de hermed forbundne økonomiske og politiske interesser, er Kommissionen kommet til den konklusion at det er på sin plads at anmode Verdenshandelsorganisationen om at oprette et panel vedrørende dette anliggende for at sikre at De Forenede Stater overholder TRIPS-aftalen korrekt. I denne forbindelse har Kommissionen som fastlagt i de gældende regler bedt medlemsstaterne om at udtale sig.

2 og 3. Uenigheden i Verdenshandelsorganisationen vedrører en amerikansk lov der efter Fællesskabets og medlemsstaternes mening krænger TRIPS-aftalen. Der er risiko for at denne lov kan influere på europæiske virksomheders handel med Cuba. Det er i Fællesskabets og medlemsstaternes interesse at sikre sig at bestemmelserne i nævnte aftale overholdes af alle medlemmer af Verdenshandelsorganisationen. Det er normal praksis at undersøge hvorvidt love der gennemføres af et medlem af Verdenshandelsorganisationen, er forenelige med nævnte organisations regler ikke blot ud fra et juridisk synspunkt, men også på baggrund af den økonomiske betydning.

Det fremgår af den disponible information at sektion 211 hidtil er blevet bragt i anvendelse én gang. En europæisk virksomhed anlagde sag i Amerika mod sin amerikanske konkurrent vedrørende brugen af et varemærke og en handelsbetegnelse. Efter de amerikanske domstoles seneste dom er den europæiske virksomhed nu hindret i at forsvare sine rettigheder i USA. Denne dom bygger i hovedsagen på sektion 211. De amerikanske domstole har ikke taget stilling til hvorvidt sektion 211 er forenelig med De Forenede Staters internationale forpligtelser.

4 og 5. Som forklaret ovenfor har Kommissionen ved talrige lejligheder søgt at tage dette anliggende op med De Forenede Stater for at finde en mindelig løsning på konflikten. De enkelte forligssager bør behandles og løses på individuelt grundlag. Denne sag bør ikke influere på Fællesskabets og USA's indbyrdes forhold generelt. Sagen drejer sig om en handelstvist i forbindelse med én ganske bestemt amerikansk lov. Det fremgår af ovenstående redegørelse at den eneste måde hvorpå Fællesskabet og medlemsstaterne kan sørge for at USA overholder Verdenshandelsorganisationens TRIPS-aftale korrekt, er ved at anmode om oprettelse af et panel i nævnte organisation.

(2000/C 374 E/172)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0742/00
af Marialiese Flemming (PPE-DE) til Kommissionen

(13. marts 2000)

Om: Bortskaffelse af spildevand i Athen, Bruxelles og Milano

I forbindelse med den nuværende toksiske forurening af floden Donau og dens bifloder i regionen Serbien og Rumænien kan det konstateres, at denne situation udelukkende opstod på grund af manglende spildevandsrensningsanlæg.

Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe i forbindelse med manglen på spildevandsrensningsanlæg i Europa?

Hvad agter Kommissionen derudover at gøre i forbindelse med manglen på spildevandsudledningsanlæg i Unionen, og hvordan ser situationen ud med hensyn til spildevandsudledningsanlæg i byerne Athen, Bruxelles og Milano?

Hvornår kan man forvente, at de planlagte eller udbedrede spildevandsrensningsanlæg færdiggøres?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(27. april 2000)

Hensigtsmæssig behandling af spildevand er en afgørende faktor for folkesundheden og for miljøet. I nogle af de store byer i EU bør der derfor brug for en hurtig indsats for at sikre et højt beskyttelsesniveau.

Renseanlæg til byspildevand og spildevand fra levnedsmiddelindustrien henhører under direktivet fra 1991 om rensning af byspildevand (Rådets direktiv 91/271/EØF af 21. maj 1991 om rensning af byspildevand⁽¹⁾). Direktivet indeholder krav om indsamling og rensning af spildevand for alle områder med en koncentration af befolkning eller erhvervsliv (»byområde«) på over 2000 indbyggere eller »spildevands-ækvivalenter« og opstiller frister for gradvis opfyldelse af miljømålsætningen, afhængigt af byområdernes størrelse og det pågældende vandområdes egenskaber.

Spildevand fra store industrianlæg henhører under direktivet fra 1996 om integreret forebyggelse og bekæmpelse af forurening (Rådets direktiv 96/61/EF af 24. september 1996⁽²⁾). For bestående anlæg er der indført en overgangsperiode indtil 2007 som frist for overholdelse af direktivet.

Udledning af visse farlige stoffer er omfattet af direktivet om farlige stoffer fra 1976 (Rådets direktiv 76/769/EØF af 27. juli 1976 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om begrænsning af markedsføring og anvendelse af visse farlige stoffer og præparater⁽³⁾) og særdirektiverne hertil om diverse stoffer som f.eks. kviksølv og cadmium.

Spildevandskilder, som ikke er omfattet af de ovennævnte forskrifter, vil blive behandlet i det kommende rammedirektiv om vand (andenbehandling i Parlamentet i februar 2000; forligsprocedure og endelig vedtagelse ventes forår eller sommer 2000). De vigtigste målsætninger med direktivet er: at udvide vandbeskyttelseskravene til at omfatte alle vandområder: at opnå eller bevare en »god tilstand« inden for en nærmere fastsat frist; forvaltning af vandressourcerne baseret på flodernes afvandingsområder; en kombineret politik baseret på emissionskriterier og vandkvalitetskriterier samt stærkere inddragelse af borgerne i planlægnings- og beslutningsprocedurer.

I 1999 påbegyndte Kommissionen dels en vurdering af medlemsstaternes foranstaltninger til at gennemføre det første stadium af direktivet om rensning af byspildevand (frist den 31. december 1998), dels en vurdering af udpegningen af følsomme områder. Resultaterne vil foreligge senere på året, og Kommissionen vil tage de nødvendige skridt til at håndhæve forskrifterne i tilfælde af manglende overholdelse. Hvad angår kendte tilfælde af manglende overholdelse (Bruxelles, Milano), indledte Kommissionen overtrædelsesprocedurer allerede i 1999.

Fristerne for idriftsætning af byspildevandsrensningsanlæg er den 31. december 1998, 31. december 2000 og 31. december 2005 alt efter byområdets størrelse og vandets egenskaber. Fristen for store industrianlæg er 2007. Fristerne for de forureningskilder, der kun er omfattet af rammedirektivet om vand (»prioriterede stoffer«), vil blive fastsat af Parlamentet og Rådet, når direktivet vedtages.

Fællesskabet yder endvidere betydelig økonomisk støtte til opførelse af spildevandsbehandlingsanlæg i de mindre velhavende dele af Fællesskabet, f.eks. gennem Samhørighedsfonden (over 3 800 mio. € mellem 1993 og 1999). Som led i den økonomiske støtte forud for tiltrædelsen vil spildevandsbehandlingsinfrastrukturer være et af de prioriterede områder for det strukturpolitiske før-tiltrædelsesinstrument (Rådets forordning (EF) nr. 1267/1999 af 21. juni 1999⁽⁴⁾).

(¹) EFT L 135 af 30.5.1991.

(²) EFT L 257 af 10.10.1996.

(³) EFT L 262 af 27.9.1976.

(⁴) EFT L 161 af 26.6.1999.

(2000/C 374 E/173)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0748/00

af John McCartin (PPE-DE) til Kommissionen

(13. marts 2000)

Om: Brandsikkerhedsregler for fjernsynsapparater

Der er noget der tyder på, at der er fjernsynsapparater på EU-markedet, som er lettere antændelige i tilfælde af brand, hvorved folks flugttid reduceres betydeligt. Dette har alvorlige følger for alle husstande med et tv i Europa, og især på hospitaler, hvor brandreglerne ikke gør det muligt at evakuere patienterne øjeblikkeligt.

Har Kommissionen nogen statistikker over hyppigheden af brande i EU, der enten er forårsaget af eller involverer fjernsynsapparater?

Hvis der for øjeblikket ikke foreligger nogen statistikker om fjernsynsapparaters brandsikkerhed, vil Kommissionen da sørge for, at involvering af fjernsynsapparater registreres af brandvæsenet, når de tilkaldes til brande?

Vil Kommissionen sørge for at føre et register over de særlige tv-modeller, som er involveret i brande, således at man får bedre oplysninger om, hvilke typer fjernsynsapparater der kan udgøre en brandrisiko i de europæiske husstande?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(18. april 2000)

Brandsikkerhed er et spørgsmål, som Kommissionen prioriterer højt.

Kommissionen har til dato ikke modtaget nogen statistikker over hyppigheden af brande, der involverer fjernsynsapparater.

Fjernsynsapparaters sikkerhed er reguleret af direktiv 73/23/EØF om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om elektrisk materiel bestemt til anvendelse inden for visse spændingsgrænser (lavspændingsdirektivet) ⁽¹⁾. På foranledning af det ærede medlems spørgsmål vil Kommissionen diskutere spørgsmålet om fjernsynsapparaters brandsikkerhed med de nationale myndigheder, som er ansvarlige for gennemførelsen af ovennævnte direktiv, på det administrative samarbejds møde vedrørende lavspændingsdirektivet, der finder sted den 26.-27. april 2000.

På mødet vil medlemsstaterne også få mulighed for at udveksle informationer om tilfælde af brand i forbindelse med fjernsynsapparater.

Det skal bemærkes, at det er medlemsstaternes opgave at udarbejde og gennemføre brandsikkerhedsforanstaltninger, som også kan omfatte indsamling af statistisk materiale.

Hvis det viser sig, at et produkt, der er omfattet af lavspændingsdirektivet, udgør en mulig brandrisiko, vil Kommissionen koordinere de nødvendige aktioner, som medlemsstaterne skal gennemføre i forbindelse med anvendelsen af lavspændingsdirektivet.

Yderligere oplysninger om dette emne kan findes i Kommissionens svar på Chris Davies' skriftlige forespørgsel P-0828/00 ⁽²⁾.

⁽¹⁾ EFT L 77 af 26.3.1973.

⁽²⁾ EFT C 330 E af 21.11.2000, s. 216.

(2000/C 374 E/174)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0750/00

af John McCartin (PPE-DE) til Rådet

(15. marts 2000)

Om: Nederlandsk lovgivning om svangerskabsafbrydelse

Er Rådet opmærksom på de foreslåede ændringer i den nederlandske lovgivning, hvorefter abort skal tillades efter den 24. svangerskabsuge i de tilfælde, hvor fosteret har et handicap, og mener Rådet, at en sådan lov vil være i modstrid med traktaternes artikel 6?

Svar

(18. maj 2000)

National lovgivning om svangerskabsafbrydelse falder ikke inden for artikel 6 i traktaten om Den Europæiske Union, der kun finder anvendelse på foranstaltninger, der gennemføres enten af Unionen eller af De Europæiske Fællesskaber, eller på juridiske instrumenter og andre retsakter, der udstedes af disse.

(2000/C 374 E/175)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0752/00
af Theresa Villiers (PPE-DE) til Kommissionen**

(13. marts 2000)

Om: Rom-konventionen

Hvilke møder har der fundet sted i løbet af de sidste seks måneder i Kommissionen vedrørende forslaget til lovgivning om ikke-kontraktlige forpligtelser (udkast til meddelelse om, hvilken lov der skal anvendes på ikke-kontraktlige forpligtelser (Rom II)), som skal erstatte Rom-konventionen? Hvor blev disse møder afholdt? Har forslaget været drøftet med Rådet i løbet af de sidste seks måneder? I bekræftende fald: ved hvilke lejligheder, og hvad blev konklusionen på disse møder? Hvilken position havde de embedsmænd fra nationale administrationer, der deltog? Hvilke af Kommissionens tjenestemænd deltog i møderne?

Hvilke af Kommissionens tjenestemænd og/eller afdeling har det overordnede ansvar for forhandlingerne omkring Rom II? Foreligger høringsdokumentet til brug for de forskellige tjenestegrene (DG JAI D(99)495 – Meddelelse fra Kommissionen om hvilken lov der skal anvendes på ikke kontraktlige forpligtelser), der cirkulerer i øjeblikket, i en engelsk version? Hvis der ikke foreligger en engelsk version, hvad er så grunden til dette? Hvad er indholdet af førnævnte høringsdokument, og hvornår forventes et resultat af høringen?

Hører man nogle grupper udefra om dette forslag? Hvis ja, hvilke grupper hører man, og hvordan udvælges disse grupper?

Hvornår forventes en offentliggørelse af et formelt lovforslag på dette område? Hvornår kan lovgivningsproceduren forventes afsluttet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af António Vitorino

(14. april 2000)

Hensigten med Rom II-projektet om, hvilken lov der skal anvendes på ikke-kontraktlige forpligtelser, er ikke at erstatte, men at supplere den gældende Rom-konvention om, hvilken lov der skal anvendes på kontraktlige forpligtelser.

En række diskussioner vedrørende projektet fandt sted i Rådets arbejdsgruppe mellem juli 1998 og oktober 1999. Disse diskussioner er blevet midlertidigt udsat for at give Kommissionen mulighed for at fremlægge et initiativ.

Det dokument, som det ærede medlem henviser til, er et høringsdokument til brug for Kommissionens tjenestegrene vedrørende et dokument om at indlede en offentlig høring. Kommissionen har ikke til hensigt at fremsætte lovgivningsforslag, før beslutningen om en offentlig høring er truffet.

Kommissionen vil i løbet af kort tid træffe beslutning om, hvorvidt og i så fald hvornår dokumentet skal vedtages.

(2000/C 374 E/176)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0763/00
af Bart Staes (Verts/ALE) til Rådet**

(15. marts 2000)

Om: Den europæiske kemiske industris produktion af agent orange

Tirsdag den 22. februar fremsatte den belgiske statssekretær for udviklingssamarbejde i Vietnam en erklæring om, at hans land havde et ansvar overfor den vietnamesiske befolkning på grund af den amerikanske hærs omfattende anvendelse af agent orange som et kemisk våben. Den belgiske kemiske industri havde ifølge ham været involveret i produktionen af dette afløvningsmiddel i Belgien. Fredag den 25. februar benægtede Fedichem (føderationen af kemiske industrier) imidlertid officielt, at den belgiske kemiske industri skulle have været involveret i produktionen af agent orange.

For at skaffe større klarhed i denne sag bedes Rådet oplyse følgende:

1. Var kemiske virksomheder i Belgien inddraget i fremstillingen af afløvningsmidlet agent orange, som derefter af den amerikanske hær blev anvendt som kemisk våben i Vietnam, som det hævdedes af den belgiske statssekretær?
2. Var kemiske virksomheder i andre EU-medlemsstater involveret i produktionen af afløvningsmidlet agent orange, som derefter af den amerikanske hær blev anvendt som kemisk våben i Vietnam?

Svar

(25. maj 2000)

Det spørgsmål, som det ærede medlem rejser, har aldrig været drøftet i Rådet.

Som det vil være det ærede medlem bekendt, blev TEU, som er grundlaget for den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik, indgået og trådte i kraft længe efter de begivenheder, som der henvises til i spørgsmålet.

(2000/C 374 E/177)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0772/00
af Nicholas Clegg (ELDR) til Kommissionen**

(9. marts 2000)

Om: Mindre udviklede lande i WTO

Kommissionen har for nylig givet meddelelse om en pakke handelsindrømmelser til de mindre udviklede lande i WTO. Denne pakke består af afgiftsfri adgang for »så godt som alle« produkter fra mindre udviklede lande.

Kommissionen bedes oplyse, nøjagtigt hvilke produkter der ikke er omfattet af disse indrømmelser.

(2000/C 374 E/178)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0778/00
af Nicholas Clegg (ELDR) til Kommissionen**

(16. marts 2000)

Om: Mindst udviklede lande i WTO

Kommissionen har for nylig bebudet en pakke af handelsindrømmelser til de mindst udviklede lande i WTO. Denne pakke består af todfri adgang til »stort set alle« produkter fra de mindst udviklede lande.

I et særskilt spørgsmål har jeg anmodet Kommissionen om at specificere præcist, hvilke produkter der ikke er omfattet af disse indrømmelser.

Kunne Kommissionen også specificere værdien af handelen med de produkter, der ikke er omfattet af pakken, både for de pågældende mindst udviklede lande og for EU (efter medlemsstat)?

**Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af Pascal Lamy
på skriftlige forespørgsler P-0772/00 og E-0778/00**

(27. april 2000)

Det ærede medlem henviser til Fællesskabets initiativ med at yde fri adgang for hovedparten af produkter fremstillet i de mindst udviklede lande i WTO til de industrialiserede landes markeder samt øget adgang for visse andre udviklingslande. Forespørgslen ligger i forlængelse af den mundtlige parlamentsforespørgsel H-206/00, som blev stillet af parlamentsmedlem Howitt i spørgetiden på plenarforsamlingen i marts 2000⁽¹⁾.

Det mandat, Kommissionen fik i 1997, og som blev bekræftet i 1999, omfatter »langt hovedparten af alle produkter«, der eksporteres fra de mindst udviklede lande. For øjeblikket har 99 % af disse landes eksport fri adgang til fællesskabsmarkedet. Fri adgang til Fællesskabet er allerede en realitet for alle ikke-landbrugsvarer fra de mindst udviklede lande. Efter en første etape i 1998^(?), hvor der for samtlige disse lande blev indført ordninger, der svarer til dem, man finder i Lomé-konventionen, er Kommissionen i øjeblikket i færd med at udarbejde supplerende forslag, der vil blive forelagt for Rådet, så snart de er færdigudarbejdet. Først da kan man danne sig et overblik over, hvilke produkter det drejer sig om.

Disse forslag omhandler supplerende unilaterale indrømmelser for landbrugsprodukter, der eksporteres fra de mindst udviklede lande til Fællesskabet. Det skal bemærkes, at med de nuværende bestemmelser, som omfatter næsten alle eller i hvert fald langt hovedparten af de eksporterede landbrugsprodukter, har de mindst udviklede lande allerede i øget omfang fri adgang til fællesskabsmarkedet uden hindringer som kvoter og tariffer.

De få landbrugsprodukter, der ikke vil få fuldstændig fri adgang til fællesskabsmarkedet ifølge det forslag, Kommissionen fremlægger for Rådet, vil under alle omstændigheder være omfattet af præferenceordninger.

Som kommissæren med ansvar for handel gjorde opmærksom på i Parlamentet i marts 2000, tilbyder de andre i-lande langt fra en så fri adgang til deres markeder, selv om disse markeder har langt større interesse end fællesskabsmarkedet, bl.a. fordi de mindst udviklede lande kun i yderst beskedent omfang er til stede på disse markeder.

(¹) Europa-Parlamentets forhandlinger (marts II 2000).

(²) Rådets forordning (EF) nr. 2820/98 af 21. december 1998, EFT L 357 af 30.12.1998.

(2000/C 374 E/179)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0776/00
af Christoph Konrad (PPE-DE) til Kommissionen

(16. marts 2000)

Om: Subventionering af benzinpriserne på tankstationer i det hollandske grænseområde

1. Er det Kommissionen bekendt, at der i det hollandske grænseområde ind mod Tyskland sker en statsstøttet tottrinsnedsættelse af salgsprisen for benzin (differentieret efter afstande til grænsen på henholdsvis 0-10 km og 10-20 km)?
2. Hvordan stiller Kommissionen sig til den kendsgerning, at salgsprisen for benzin på grund af disse subventioner i enkelttilfælde er faldet til under tyske grossisters kostpris?
3. Passer det, at disse subventioner blev afskaffet den 1. marts 2000?

Svar på Kommissionens vegne afgivet af Mario Monti

(10. maj 2000)

1. Kommissionen har allerede vedtaget en beslutning om den støtte, som det ærede medlem omtaler.

Den 3. juni 1998 indledte Kommissionen en procedure efter EF-traktatens artikel 88 (tidligere artikel 93), stk. 2, om den statsstøtte, som Nederlandene ydede nederlandske tankstationer i grænseområdet til Tyskland⁽¹⁾. Kommissionen vedtog sin beslutning om denne sag den 20. juli 1999⁽²⁾.

I denne beslutning blev det fastslået, at støtten til 450 tankstationer var uforenelig med fællesmarkedet og skulle tilbagesøges. Støtten til 183 mindre tankstationer faldt ind under de minimis-reglen og udgjorde derfor ikke støtte som omhandlet i traktaten.

Kommissionen henviser til den offentliggjorte beslutning, hvis det ærede medlem ønsker nærmere detaljer.

2. Kommissionen må (som i ovennævnte tilfælde) nødvendigvis fastslå, at en støtteforanstaltning er uforenelig med fællesmarkedet, når den er konkurrencefordrejende og påvirker handelen mellem medlemsstaterne. Kommissionen har i sin beslutning fastslået de konkurrencefordrejende virkninger, som det ærede medlem omtaler, og taget dem i betragtning.

3. Den nederlandske regering har meddelt Kommissionen, at ordningen blev ophævet den 1. februar 2000.

(¹) EFT C 307 af 7.10.1998, s. 10.

(²) EFT L 280 af 30.10.1999, s. 87.

(2000/C 374 E/180)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0781/00
af Roger Helmer (PPE-DE) til Kommissionen

(16. marts 2000)

Om: Fødevaremyndighed

Under Miljøudvalgets spørgetid på mødet den 23. februar 2000 om den foreslåede oprettelse af en »fødevaremyndighed« gjorde kommissær Byrne det klart, at den foreslåede myndighed efter hans opfattelse ikke udelukkende skal beskæftige sig med fødevestandarder men også med ernæringsmæssige og kostrelaterede spørgsmål, og han tilføjede følgende eftersætning: »så fødevaremyndigheden ikke bare sidder i et elfenbenstårn og fortæller rædselshistorier«. Desuden erklærede kommissær Byrne, at fødevaremyndigheden skal trække på vejledende forskning, der måtte være blevet gennemført af eksterne organisationer i medlemsstaterne.

Med henvisning til disse punkter kunne Kommissionen måske kommentere denne åbenbare mulighed for at gribe spørgsmålet om forskansning an på en positiv måde. Mere specielt bedes Kommissionen oplyse, om den er enig i, at det er nødvendigt at tillade og lovgive om information om sygdomsmindskende oplysninger på fødevareremballager, der giver kunderne positive sundhedsrelaterede oplysninger om fødevarer?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(3. maj 2000)

Som nævnt i hvidbogen om fødevarerikkerhed (¹), som blev vedtaget af Kommissionen den 12. januar 2000, planlægger man at fremsætte et forslag til Parlamentets og Rådets direktiv om berigede fødevarer i september 2000.

På nuværende tidspunkt undersøger Kommissionen spørgsmålet om fødevarerigelse indgående med henblik på at udarbejde forslaget. Det er for nærværende vanskeligt at oplyse det ærede medlem om forslagens indhold, da arbejdet stadig er i de indledende faser.

Med hensyn til Kommissionens holdning til påstandene vedrørende sygdomsmindskningen henvises det ærede medlem til Kommissionens svar afgivet på skriftlig forespørgsel nr. E-232/00 af Nicole Thomas-Mauro (²).

(¹) KOM(1999) 719 endelig udg.

(²) EFT C 303 E af 24.10.2000.

(2000/C 374 E/181)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0786/00
af Paulo Casaca (PSE) til Rådet

(16. marts 2000)

Om: Retligt samarbejde om spørgsmålet om pædofili

Med indførelsen af en politik for samarbejde om retlige og indre anliggender som omhandlet i Maastricht-traktaten er der gjort et vigtigt skridt hen imod opbygningen af Europa.

Imidlertid er det svært at forstå, at retsvæsenet fortsat er underlagt stive grænser i et Europa med fuldstændig fri bevægelighed og ret til frit at etablere sig.

Desværre omfatter denne nye søjle inden for den europæiske politik ikke internationale forbrydelser vedrørende misbrug af og handel med børn og kvinder, et område, hvor der er en klar stigning i antallet af forbrydelser.

Det drejer sig om en stærkt udbredt form for forbrydelser, som udgør den største trussel for det demokratiske samfund, vi lever i.

Et tilfælde for nylig, som involverede en belgisk statsborger (Frans de Ryck) og portugisiske børn fra den autonome region Madeira, illustrerer lakunerne som følge af fraværet af et retligt samarbejde i den slags situationer.

Den belgiske stat nægtede i dette tilfælde at udlevere den sigtede for den pågældende forbrydelse til Portugal, medens den portugisiske stat via anklagemyndigheden nægtede at yde ofrene nogen form for retshjælp.

Som omtalt i pressen («Diário de Notícias») var det kun takket være en personlig indsats fra den portugisiske sammenslutning for hjælp til ofre og støtte fra et portugisisk advokatfirma, at problemet blev løst. I mellemtiden har den sigtede imidlertid indanket sagen, og ofrene ved ikke, hvordan resultatet vil blive.

Kan Rådet på den baggrund oplyse, om det ikke anser det for nødvendigt at udvide samarbejdet om retlige anliggender i medfør af unionstraktaten til at omfatte international kriminalitet i form af misbrug af og handel med mindreårige og kvinder?

Svar

(18. maj 2000)

Rådet deler det ærede parlamentsmedlems ønske om, at international kriminalitet i form af misbrug af og handel med mindreårige og kvinder bekæmpes mere effektivt.

I artikel 29 i traktaten om Den Europæiske Union som ændret ved Amsterdam-traktaten nævnes bekæmpelse af menneskehandel og overgreb mod børn i øvrigt udtrykkeligt som et af de midler, der skal gøre det muligt at skabe et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed. Det bemærkes endvidere, at der er overdraget Europol kompetence i spørgsmål om børnepornografi⁽¹⁾.

Det ærede parlamentsmedlems eksempel vedrører en særlig situation i forbindelse med udlevering, som falder ind under den europæiske udleveringskonvention af 13. december 1957. Årsagen til at den ønskede udlevering ikke har kunnet finde sted i det omhandlede tilfælde er, at nævnte konvention giver de kontraherende parter mulighed for at afvise udlevering af deres egne statsborgere. Denne situation forventes ændret som følge af ratifikationen af konventionen om udlevering mellem Den Europæiske Unions medlemsstater⁽²⁾, hvori medlemsstaterne opfordres til på dette punkt at revidere deres interne lovgivning, herunder deres forfatnings retlige bestemmelser. I øvrigt vil Portugal i nær fremtid forelægge Rådet et omfattende initiativ med henblik på at forbedre ofrenes situation i forbindelse med retsforfølgning i straffesager.

⁽¹⁾ Rådets afgørelse af 3. december 1999 (EFT C 26 af 30.1.1999, s. 21).

⁽²⁾ EFT C 313 af 23.10.1996, s. 11.

(2000/C 374 E/182)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0790/00 af Rosa Miguélez Ramos (PSE) til Kommissionen

(9. marts 2000)

Om: Havneanlæg i Ría de Arousa (Spanien) uden forudgående miljøvurdering

Anlægget i Ría de Arousa (Pontevedra, Spanien) af en havn for kemi- og olieprodukter og indretningen af et lager for olie og petrokemiske produkter har givet anledning til protester fra befolkningen på grund af de miljømæssige virkninger for hele området. Der er for ingen af de to anlægsarbejder foretaget forudgående vurderinger af virkningerne på miljøet.

Den lokale miljøorganisation Plataforma en Defensa da Ria de Arousa har klaget til Kommissionen over overtrædelse af EU-bestemmelserne om vurdering af indvirkning på miljøet (direktiv 85/337/EØF⁽¹⁾).

Den spanske regering har desuden ikke overholdt fristen for gennemførelse af direktiv 97/11/EF⁽²⁾ om ændring af direktiv 85/337/EØF om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet.

Efter den nylige miljøkatastrofe som følge af olieskibet Erikas forlis er borgerne blevet mere bevidste om miljøproblemer og kræver i stigende grad, at vi, deres repræsentanter, er opmærksomme på disse problemer. EP har for nylig vedtaget to beslutninger herom (20. januar og 2. marts 2000). Der har samtidig været talt meget i Parlamentet om koordinering af EU's miljøpolitik med andre politikker, herunder strukturfondene.

Skulle der have været foretaget en vurdering af disse havneanlægs indvirkning på miljøet?

Kan Kommissionen bekræfte, om der er ydet fællesskabsmidler til opførelsen af disse to anlæg? I givet fald, hvilke beløb og hvornår? Til hvilke virksomheder?

Hvad har Kommissionen gjort for at kontrollere, at projekterne gennemførtes i overensstemmelse med EU's miljøbestemmelser?

⁽¹⁾ EFT L 175 af 5.7.1985, s. 40.

⁽²⁾ EFT L 73 af 14.3.1997, s. 5.

(2000/C 374 E/183)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0804/00

af Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) til Kommissionen

(16. marts 2000)

Om: Placering af lagre for brandfarligt affald og kemiske produkter i havnen i Vilagarcia de Arousa, Galicien, uden vurdering af indvirkningerne på miljøet

I havnen i Vilagarcia de Arousa, Galicien, er der med EU-finansiering (EFRU) blevet opført en ny kaj, hvor der er placeret lagre for brandfarligt affald og kemiske produkter med en kapacitet på 80.000 m³, uden at man har gennemført de miljörisikovurderinger, som forlanges i direktiv 85/337/EF⁽¹⁾, og uden at tage hensyn til kommunens byplanlægning. Anlæggene, som tilhører virksomhederne FINSA og FORESA, ligger i en fjord, som er meget sårbar over for håndteringen af disse produkter og for eventuelle uheld på de skibe, der skal fragte dem. Arousa fjorden er usædvanlig rig på skal- og bløddyr og frembringer bl.a. 300.000 tons af de blåmuslinger, som produceres i Galicien, og som udgør 50% af produktionen i hele verden. Ved Arousa fjorden lever ca. 26.000 mennesker af fangst af fisk og skal- og bløddyr, mens de kemiske anlæg på kajen kun har ført til oprettelse af tre arbejdspladser.

Alle de berørte økonomiske og sociale sektorer har protesteret mod opførelsen af dette anlæg og har rettet adskillige henvendelser til kommunalbestyrelsen, det galiciske provinsstyre og den spanske regering og nu også til Europa-Kommissionen for at hindre, at anlæggene på nogen måde tages i brug.

Under henvisning til, at landets regering ikke har overholdt bestemmelserne i EF-direktivet og helt åbenlyst har ignoreret behovet for en miljörisikovurdering for anlæg til oplagring af olie, petrokemiske og kemiske produkter og uden hensyn til økonomiske aktiviteter, som udgør den bedste garanti nu og i fremtiden for beboerne langs fjorden, tillader de regionale og centrale forvaltninger, at arbejdet fortsættes. Der er en alvorlig risiko for, at anlægget tages i brug i strid med alle lovbestemmelser og til skade for vitale økonomiske og sociale interesser hos de mange mennesker, der er berørt. Endvidere har Kommissionen netop indbragt en klage til den spanske stat for manglende overholdelse af direktiv 85/337/EF.

Hvilke foranstaltninger vil Kommissionen på denne baggrund træffe for at sikre, at EF-bestemmelserne overholdes i forbindelse med opførelsen af kajen og lagrene til kemiske produkter og olieprodukter i havnen i Vilagarcia de Arousa og for at hindre iværksættelse eller fortsættelse af aktiviteter, som er farlige og yderst skadelige for fiskeri og turisme, der udgør den vigtigste kilde til velstand for befolkningen langs fjorden og hermed for hele Galicien?

(¹) EFT L 175 af 5.7.1985, s. 40.

**Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström
på skriftlige forespørgsler P-0790/00 og E-0804/00**

(5. april 2000)

I artikel 2 i Rådets direktiv 85/337/EØF (¹) af 27. juni 1985 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet er det fastsat, at projekter, der på grund af deres art, dimensioner eller placering kan få væsentlig indvirkning på miljøet, undergives en vurdering, inden de kan godkendes. Denne bestemmelse gælder for de projekter, der er opregnet i bilag I og II til direktivet.

Med hensyn til de af det ærede medlem nævnte anlæg indbefatter bilag I, punkt 8, søhandelshavne samt vandveje og havne til indre sejlads, der kan besejles og anløbes af skibe på over 350 tons. Bilag II, punkt 10, litra d), indbefatter anlæg af havne (herunder fiskerihavne), som ikke er omfattet af bilag I. Bilag II, punkt 6, litra d), omhandler anlæg til oplagring af olie samt petrokemiske og kemiske produkter. I henhold til artikel 4 skal der under alle omstændigheder foretages en vurdering af miljøvirkningerne af de projekter, der henhører under de i bilag I nævnte kategorier. Projekter, der er omfattet af bilag II, skal vurderes, når medlemsstaterne finder, at det er påkrævet på grund af deres karakter.

I artikel 3, stk. 1, i Rådets direktiv 97/11/EF (²) af 3. marts 1997, som ændrer direktiv 85/337/EØF, er det fastsat, at medlemsstaterne skal efterkomme direktivet senest den 14. marts 1999. Det skal dog understreges, at bestemmelserne i direktiv 85/337/EØF gælder som affattet inden ændringen, hvis en ansøgning om tilladelse er forelagt inden 14. marts 1999, jf. artikel 3, stk. 2. Kommissionen indleder automatisk en procedure, hvis en medlemsstat undlader at fremsende gennemførelsesbestemmelserne inden udløbet af de fastsatte frister, jf. EF-traktatens artikel 226 (tidligere artikel 169). Da Kommissionen ikke har modtaget nogen officiel meddelelse i henhold til direktiv 97/11/EF, har den fremsat en begrundet udtalelse overfor Spanien.

Under alle omstændigheder vil Kommissionen i sin egenskab af traktaternes vogter træffe de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at fællesskabsretten overholdes i det foreliggende tilfælde. Kommissionen har henvendt sig til de spanske myndigheder for at anmode dem om oplysninger om eventuel samfinansiering af de to berørte anlæg.

(¹) EFT L 175 af 5.7.1985.

(²) EFT L 73 af 14.3.1997.

(2000/C 374 E/184)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0791/00
af Christos Folias (PPE-DE) til Kommissionen**

(9. marts 2000)

Om: Program for førtidspensionering af landbrugere

Den græske regering har til udvælgelse af de græske landbrugere, der vil kunne optages i »programmet for førtidspensionering af landbrugere« som led i forordning (EØF) 2079/92, opstillet en liste over mindstestørrelser for landbrugsbedrifter.

Der er heri bl.a. fastsat følgende:

- for afgrøder der ikke vandes: 2,5 ha
- for tobak: 0,5 ha + kvote

Eftersom mange landbrugsbedrifter i Grækenland befinder sig i bjergegne, er det indlysende, at de ovennævnte arealer pr. landbruger udgør sjældne undtagelser. Det normale for Grækenlands bjergområder er nogle få tiendedele ha med uvandede afgrøder og endnu mindre for tobak.

Denne situation har resulteret i, at mange af de landbrugere, som denne forordning egentlig var tiltænkt, ikke vil kunne optages i dette program, eftersom deres afgrøder ikke dækker det krævede mindstearal.

1. Er Kommissionen enig i, at disse arealkrav er alt for høje for mange af de græske landbrugere som forordning (EØF) 2079/92 og (EF) 1257/1999 ellers var tiltænkt?
2. Ville Kommissionen kunne gå ind for følgende krav, der udelukkende skulle gælde for de græske bjergområder: 0,5 ha for tørre afgrøder og kun en kvote uanset areal for tobak?
3. Agter Kommissionen i lyset af gennemførelsen af forordning (EF) 1257/1999 at samarbejde med den græske regering for at forhindre, at de allerede ufordelagtigt stillede landbrugere i bjergegnene kommer i en endnu vanskeligere situation på grund af den ufuldstændige gennemførelse i Grækenland af EU's forordninger, som egentlig var tænkt til netop deres fordel?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(6. april 2000)

1. Ifølge artikel 6, stk. 3, i forordning (EØF) nr. 2079/92⁽¹⁾ skal størrelsen af de landbrugsbedrifter, der har fået overdraget frigjorte arealer fra overdrageren (dvs. den førtidspensionerede), øges for at blive økonomisk mere bæredygtige. Der er tale om den økonomiske bæredygtighed for overtagerens bedrift. Samme krav om økonomisk levedygtighed er i øvrigt fastsat i artikel 10 og artikel 11, stk. 2, i forordning (EF) nr. 1257/1999⁽²⁾. Derfor finder Kommissionen, at en medtagelse i førtidspensioneringsordningen af begunstigede, hvis bedrifter er for små, kan medføre, at den bedrift, der overdrages til efterfølgeren, ikke er økonomisk levedygtig.
2. Af ovennævnte grund kan Kommissionen ikke acceptere en nedsættelse af mindstestørrelsen af den overdragne bedrift til under tærsklen for økonomisk bæredygtighed, også under hensyn til de øvrige faktorer, der indgår i definitionen af dette levedygtighedsbegreb.
3. Kommissionen agter at samarbejde med den græske regering inden for rammerne af forhandlingerne om den udviklingsplan for landdistrikterne, som Grækenland har forelagt i henhold til forordning (EF) nr. 1257/1999, med henblik på at fastlægge betingelserne for gennemførelsen af den fremtidige førtidspensioneringsordning, herunder naturligvis de parametre, der kan sikre landbrugsbedriftenes økonomiske levedygtighed efter overdragelsen.

⁽¹⁾ EFT L 215 af 30.7.1992.

⁽²⁾ EFT L 160 af 26.6.1999.

(2000/C 374 E/185)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0793/00 af Avril Doyle (PPE-DE) til Kommissionen

(16. marts 2000)

Om: Elproduktion med tørv som brændstof — offentlig forsyningsforpligtelse

Under henvisning til de nye rammebestemmelser om yderligere omstrukturering og liberalisering af elmarkedet i Irland, herunder opførelsen af to nye tørvefyrede elværker, bedes Kommissionen redegøre for bestemmelserne om offentlig forsyningsforpligtelse ved fremtidig elproduktion med tørv som brændstof.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(11. april 2000)

De irske myndigheder har for nyligt bekræftet, at de har i sinde at underrette Kommissionen om et forslag til en ny støttemekanisme for tørt i Irland. Når Kommissionen har modtaget underretning herom, undersøger den, om den foreslåede støttemekanisme er forenelig med Fællesskabets regler om statsstøtte.

Herunder undersøger Kommissionen den irske ordning for forsyningsforpligtelsen og -sikkerheden i forbindelse med fremtidig elproduktion med tørt som brændstof. Denne undersøgelse tager nylige lovgivningsmæssige foranstaltninger for liberaliseringen af det europæiske elmarked i betragtning.

(2000/C 374 E/186)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0794/00
af Mary Banotti (PPE-DE) til Kommissionen**

(16. marts 2000)

Om: Registreringsafgift for motorkøretøjer

Under henvisning til den fremherskende og usædvanlige situation i Irland, hvor registreringsafgiften for et motorkøretøj kan udgøre op til 25 % af en ny bils salgspris på det frie marked, og ligeledes under henvisning til, at forbrugere i hele Europa betaler moms ved køb af en ny bil, bedes Kommissionen oplyse, om den overvejer at indlede foranstaltninger mod Irland i et anliggende, hvor der synes at være dobbeltbeskatning af irske bilkøbere.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(27. april 2000)

Kommissionen kan meddele det ærede medlem, at medlemsstaterne på det nuværende stadi i EF-lovgivningen har mulighed for at opkræve andre motorkøretøjsafgifter end moms. At denne mulighed foreligger, kommer i øvrigt klart til udtryk i artikel 13 i det sjette momsdirektiv (77/388/EØF)⁽¹⁾:

»Med forbehold af andre fællesskabsbestemmelser er bestemmelserne i dette direktiv ikke til hinder for, at en medlemsstat opretholder eller indfører ... alle former for skatter og afgifter, der ikke har karakter af omsætningsafgift, dog forudsat at disse skatter og afgifter ikke i samhandelen mellem medlemsstaterne giver anledning til formaliteter ved grænsepassagen.«

Den afgift, som det ærede medlem henviser til, har ikke karakter af omsætningsafgift og giver derfor ikke anledning til formaliteter ved grænsepassagen.

Det skal imidlertid understreges, at hvis medlemsstaterne frit kan udøve deres afgiftsmæssige suverænitæt hvad køretøjer angår, skal de ikke desto mindre overholde et nu fastslået retsprincip, nemlig at der med henblik på anvendelsen af afgiften skal tages hensyn til afskrivningen på brugte biler fra andre medlemsstater. I øvrigt skal biler, der er indregistreret i en medlemsstat, i forbindelse med en flytning til en anden medlemsstat, være fritaget for enhver forbrugsafgift i henhold til Rådets direktiv 83/183/EØF af 28. marts 1983 om afgiftsfritagelse ved privatpersoners endelige indførsel af personlige ejendele fra en medlemsstat⁽²⁾.

Kommissionen er i gang med en undersøgelse for især at vurdere omfanget af fordrejningerne i det indre marked som følge af den manglende tilnærmelse af lovgivningerne om bilafgifter i EU. Kommissionen har ligeledes planer om at sætte en drøftelse i gang i år med medlemsstaternes administrationer og de andre EU-institutioners administrationer om, hvad EU i fremtiden kan gøre med hensyn til bilafgifterne.

⁽¹⁾ EFT L 145 af 13.6.1977.

⁽²⁾ EFT L 105 af 23.4.1983.

(2000/C 374 E/187)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0800/00
af Thierry Cornillet (PPE-DE) til Kommissionen**

(16. marts 2000)

Om: Indkaldelse af forslag til integreret program for tilbagevenden til Bosnien-Hercegovina

Inden for rammerne af det integrerede program for tilbagevenden »Obnova 2000« har Kommissionen indkaldt forslag (SCR-E/110826/D/G/BH vedrørende projekter inden for området »boliger, associeret infrastruktur og bæredygtighedsforanstaltninger«.

Tidsplanen for udvælgelsesproceduren, der blev offentliggjort⁽¹⁾, fastsætter at organisationer, der er interesserede i at deltage i indkaldelsen, skal give forhåndstilsagn senest den 9. februar 2000 kl. 16.00.

De organisationer, der kan tænkes at være interesseret i et sådant program, har ofte en række mindre organisationer som medlemmer fordelt over forskellige regioner. Endvidere kræver høringen af de forskellige medlemmer med henblik på at fastlægge en fælles interesse en dyberegående dialog uafhængigt af den fastsatte korte frist på seks dage, heri medregnet en weekend.

1. Hvordan kan man forsvare den korte tidsfrist (4 hverdage), når man ser på projekternes størrelse (mellem 1 og 3 millioner euro)?
2. Ifølge indkaldelsen af forslag skal forhåndstilsagn sendes senest den 9. februar 2000 kl. 16.00, og de skal være modtaget den 9. februar 2000 kl. 16.00. Hvordan vil Kommissionen forklare denne uklarhed?

⁽¹⁾ EFT C 31 af 3.2.2000, s. 5.

Svar afgivet på Kommissionens vegne Af Christopher Patten

(18. april 2000)

Indkaldelsen af forslag SCR-E/110826/D/G/BH under Obnova-programmet inden for området boliger, integreret infrastruktur og bæredygtighedsforanstaltninger blev offentliggjort på Kommissionens websted den 26. januar 2000 og i EFT den 3. februar 2000⁽¹⁾. I indkaldelsen blev de organisationer, der var interesserede i at deltage, anmodet om senest den 9. februar 2000 at sende et forhåndstilsagn til Kommissionens kontor for faglig bistand i Sarajevo. I indkaldelsen blev det oplyst, at sidste frist for modtagelse af projektforslag var den 21. marts 2000, og det blev understreget, at den fuldstændige sagsmappe vedrørende indkaldelse af forslag kun ville blive stillet til rådighed for de organisationer, der inden den 9. februar 2000 havde givet udtryk for, at de havde til hensigt at deltage.

Indkaldelsen af forslag blev offentliggjort på Kommissionens websted adskillige dage før i EFT, fordi teksten til EFT først skulle oversættes til alle Fællesskabets officielle sprog. Som hovedregel bestræber Kommissionen sig på at offentliggøre indkaldelser af forslag nogenlunde samtidig på webstedet og i EFT. Da det integrerede program for tilbagevenden imidlertid skulle lanceres så hurtigt som muligt, blev det i dette tilfælde besluttet at lade offentliggørelsen på webstedet finde sted før offentliggørelsen i EFT, som fandt sted så hurtigt som muligt derefter. Man må huske på, at Internet i dag er den foretrukne kilde til oplysning om mulighederne for EU-finansiering for langt de fleste af de organisationer, der er interesserede i disse indkaldelser. Ud fra tidligere tal vurderes det, at det netsted, hvor Kommissionens Fælles Forvaltningstjeneste for Eksterne Forbindelser offentliggør sine udbud, besøges af mellem 200 000 og 300 000 om måneden. Der var således en frist på to uger eller ti arbejdsdage til udarbejdelsen af forhåndstilsagnet, hvilket er rigeligt til at udarbejde og sende et simpelt forhåndstilsagn. Kommissionen gør opmærksom på, at de interesserede organisationer på tidspunktet for indsendelsen af forhåndstilsagnet hverken skulle forelægge detaljerede oplysninger om mulige projektforslag eller om personalet. Disse oplysninger skulle først foreligge ved fremsendelsen af selve projektforslaget den 21. marts 2000, og organisationernes medlemmer havde således rigelig tid til forberedende drøftelser.

Med hensyn til tidspunkt og dato for fremsendelsen af forhåndstilsagn kan Kommissionen oplyse, at de interesserede ansøgere ikke synes at have fundet teksten til indkaldelse af forslag uklar. Efter fristens udløb blev der ikke modtaget nogen forhåndstilsagn, som var sendt inden dens udløb.

⁽¹⁾ EFT C 31 af 3.2.2000.

(2000/C 374 E/188)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0801/00
af Michel Hansenne (PPE-DE) til Kommissionen**

(16. marts 2000)

Om: Tjenesteydelser til offentlige franske hospitaler

Når en forskningsorganisation, der er momspligtig i Belgien, leverer tjenester omhandlet i artikel 9, stk. 2, litra e), i direktiv 77/388/EØF⁽¹⁾ til et offentligt fransk hospital, hvem skal så betale moms og i hvilket land?

Ville løsningen være den samme, hvis de identiske tjenesteydelser blev leveret af samme leverandør til et hospital i f.eks. Det Forenede Kongerige eller i en andet medlemsstat, som ikke har udnyttet den i artikel 4, stk. 5, sidste afsnit, i direktiv 77/388/EØF fastsatte mulighed?

Har Kommissionen givet de nationale administrationer og erhvervsdrivende en liste, der gør det muligt at finde ud af, i hvilke tilfælde der skal betales moms, når en medlemsstat benytter den i art. 4 fastsatte mulighed? Er Kommissionen af den opfattelse, at det er op til de nationale administrationer og de erhvervsdrivende selv at undersøge lovgivningen i tjenestemodtagers land for at afgøre, om der skal betales moms i leverandørens land? Frygter Kommissionen ikke, at den manglende informationsformidling om det sjette momsdirektivs ikrafttræden resulterer i tilfælde, hvor afgiften ikke betales, fordi de afgiftspligtige og de embedsmænd, der har ansvaret for at kontrollere, at afgiften betales, mangler kendskab til direktivet?

⁽¹⁾ EFT L 145 af 13.6.1977, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(26. april 2000)

Artikel 4, stk. 5, i Rådets sjette direktiv 77/388/EØF af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter — Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag, rummer bestemmelse om, at medlemsstaterne kan anse de aktiviteter, der udføres af offentligretlige organer, der er fritaget for afgifter i medfør af artikel 13 og 28, for aktiviteter udført af offentlig myndighed.

Hvis en medlemsstat vælger denne mulighed, kan den beslutte at anlægge den betragtning, at de aktiviteter, som i henhold til de generelle principper befinder sig inden for momsens anvendelsesområde, men som er fritaget for afgift i medfør af artikel 13 (såsom hospitalsbehandling og pleje, udført af offentligretlige organer), placeres uden for momsens anvendelsesområde. I ingen af de to tilfælde skal der svares moms af de pågældende tjenesteydelser.

Som det ærede medlem imidlertid helt rigtigt anfører, har dette valg en indvirkning på fastlæggelsen af stedet for disse offentligretlige organers afholdelse af udgifter. De forskningsydere, som en afgiftspligtig person leverer til et offentligretligt hospital, skal beskattes enten i den medlemsstat, hvor det offentligretlige hospital er etableret (i henhold til de generelle principper), eller i den medlemsstat, hvor tjenesteyderen er etableret (i det tilfælde, hvor medlemsstaten, hvor det offentligretlige hospital er etableret, har afstået fra ovennævnte valgmulighed).

Det bør bemærkes, at under den nuværende momsordning findes der flere tilfælde, hvor aftagerens beskaffenhed er bestemmende for stedet for beskatning af transaktionerne. I sådanne tilfælde tilkommer det i første instans tjenesteyderen at indhente oplysninger om den pågældende klients beskaffenhed.

Medlemsstaterne råder over passende midler på fællesskabsplan til at sikre en effektiv kontrol med disse transaktioner. I Rådets direktiv 77/799/EØF af 19. december 1977 om gensidig bistand mellem medlemsstaternes kompetente myndigheder inden for området for direkte skatter⁽¹⁾ er der fastsat en række regler for udveksling af oplysninger mellem medlemsstaterne. Endvidere forvalter Kommissionen et stående udvalg for administrativt samarbejde, som for de nationale forvaltningers repræsentanter udgør et forum til drøftelse af alle spørgsmål vedrørende dette samarbejde.

Reglerne for beskatningen af offentlige myndigheder samt anvendelsesområdet for momsfrigivelse til fordel for visse aktiviteter af almen interesse er emner, som Kommissionen agter at tage op til fornyet gennemgang i forbindelse med arbejdet med modernisering af den nuværende momsordning og med henblik på at sikre en mere ensartet gennemførelse af denne.

⁽¹⁾ EFT L 336 af 27.12.1977.

(2000/C 374 E/189)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0802/00
af Benedetto Della Vedova (TDI) til Kommissionen

(16. marts 2000)

Om: Overensstemmelse mellem den italienske lov 454/97 (og gennemførelsesbestemmelser dertil) og EU's regler for statsstøtte

Med lov 454 af 23. december 1997 om strukturomlægning af vejtransporten og udvikling af kombineret transport indførte det italienske parlament en række begunstigelser og tilskyndelsesforanstaltninger for vejtransportvirksomheder.

Som målgruppe for lettelserne anfører lov 454/97 kun transportvirksomheder, der er hjemmehørende i Italien, hvilket skabte usikkerhed om foreneligheden med EU's bestemmelser om konkurrence og statsstøtte.

Denne usikkerhed blev fjernet med to dekretter til gennemførelse af lov 454/97, som Transportministeriet udstedte den 14. oktober 1998, hvorved lettelserne også kom til at gælde virksomheder, der er hjemmehørende i en anden EU-medlemsstat, og som er i besiddelse af en fællesskabstilladelse, hvilket fremgår af Kommissionens positive udtalelse om overensstemmelsen mellem lov 454/97 og EU-bestemmelserne (beslutning 1999/590/EF af 4. maj 1999⁽¹⁾).

Disse dekretter blev den 7. juli 1999 erstattet af to andre dekretter, hvori det fastsættes, at foranstaltningerne er begrænset til virksomheder, der er opført i erhvervsregistret for vejtransportvirksomheder i Italien (dvs. at de mindst skal have en afdeling i Italien), hvormed en af de forudsætninger, som Kommissionen byggede sin positive udtalelse på, synes at bortfalde.

Den positive udtalelse var desuden betinget af en aldrig gennemført ændring af lov 454/97 og gennemførelsesdekretterne, der skulle sikre, at der kun ydes støtte til »kompensation for udgifterne ved tilpasning til mere krævende tekniske standarder for emissioner og sikkerhed« og dermed kun til prisforskellen mellem køretøjer med almindelige og køretøjer med højere standarder (mens støtten i øjeblikket udelukkende måles ud fra prisen på erstatningskøretøjet).

Mener Kommissionen ikke, at bestemmelserne i lov 454/97, eftersom de to betingelser, som den positive udtalelse byggede på (udvidelse af støtteforanstaltningerne til virksomheder, der er hjemmehørende i EU, og en ændring af loven og dens gennemførelsesbestemmelser), ikke er opfyldt, strider imod EU's regler for statsstøtte? Hvilke foranstaltninger vil Kommissionen i bekræftende fald træffe for at undgå, at denne situation volder uoprettelige skader for vejtransportvirksomhederne?

⁽¹⁾ EFT L 227 af 28.8.1999, s. 12.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(19. april 2000)

Kommissionen besluttede d. 4. maj 1999 at give tilladelse til den italienske statsstøtteordning for omstrukturering af vejtransportsektoren og udvikling af kombineret transport (Kommissionens beslutning nr. 1999/590/EF⁽¹⁾ af 4. maj 1999 om de foranstaltninger til strukturomlægning af vejtransporten og udvikling af kombineret transport (lov nr. 454/97 af 23. december 1997), som Italien påtænker at træffe), som resultat af den procedure, den havde indledt over for dette land i marts 1998. Kommissionen traf sin beslutning på baggrund af de ændringer, den italienske regering ville foretage i de gældende tekster, nemlig lov nr. 454 af 23. december 1997 og ministerielt dekret af 14. oktober 1998 om støtte til innovative investeringer og uddannelse.

Beslutningen foreskriver endvidere, at Italien skal give Kommissionen meddelelse om vedtagelsen af de pågældende ændringer samt hvert år forelægge Kommissionen en rapport om gennemførelsen af de godkendte foranstaltninger. Kommissionen har endnu ikke modtaget nogen oplysninger i den forbindelse og er heller ikke blevet orienteret om de ministerielle dekretter af 7. juli 1999, som har erstattet dekretterne af 14. oktober 1998.

I mangel af mere detaljerede oplysninger kan Kommissionen ikke udtale sig om de forhold, det ærede medlem nævner. Den vil dog fortsat følge sagen og verificere, at betingelserne for, at foranstaltningerne kan anses for forenelige med Fællesskabets statsstøtteregler, er opfyldt.

(¹) EFT L 227 af 28.8.1999.

(2000/C 374 E/190)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0806/00
af Gerardo Galeote Quecedo (PPE-DE) til Kommissionen

(9. marts 2000)

Om: Kommissionens repræsentants rolle på Europa-Parlamentets officielle rejser

På grund af de forskellige iagttagelser, som Europa-Parlamentets repræsentanter har gjort på officielle rejser med hensyn til den rolle, som Kommissionens repræsentant spiller, bedes Kommissionen oplyse følgende: Eksisterer der en eller anden form for regulativ vedrørende Kommissionens repræsentants rolle i forbindelse med de officielle rejser, som Europa-Parlamentets organer foretager i tredjelande, især hvad angår tilrettelæggelse, protokol, deltagelse, osv.?

Findes der en eller anden for form regulativ vedrørende Kommissionens repræsentants deltagelse i parlamentsudvalgs og interparlamentariske delegationers møder i Bruxelles, når der er spørgsmål på dagsordenen, hvortil tilstedeværende repræsentanter kan bidrage med oplysninger af interesse for Parlamentets arbejde?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(27. marts 2000)

Den rolle, som lederen af Kommissionens delegation i et tredjeland spiller under officielle besøg af Europa-Parlamentets medlemmer, er fastlagt i håndbog over operationelle procedurer.

Denne rolle indebærer bl.a., at vedkommende modtager Parlamentets delegation ved ankomsten til landet, at den pågældende (inden for rimelige grænser) yder logistisk støtte, briefer parlamentarikerne om situationen i landet og om særlige interessante spørgsmål, og at vedkommende ledsager delegationen fra Parlamentet under dens forskellige besøg. Det kan også om nødvendigt indebære ydelse af bistand med henblik på kontakt til de lokale medier og eventuelt tilbud om en vis gæstfrihed.

I 1999 vedtog Kommissionen en meddelelse til Rådet og Parlamentet, hvori den erklærede, at delegationsledere kunne deltage i parlamentsudvalgsmøder og interparlamentariske delegationers møder på samme måde, som tjenestemænd ved Kommissionen med basis i hovedsæderne gør det. Ved sådanne lejligheder kunne de besvare særlige spørgsmål om udøvelsen af deres funktioner. Kommissæren med ansvar for de eksterne forbindelser har opfordret delegationsledere – i forbindelse med besøg i hovedsæderne – til at tilbyde en briefing af de pågældende udvalg eller den pågældende delegation om, hvorledes det går med forbindelserne mellem Unionen og det land eller de lande, de har fået tildelt som arbejdsområde.

(2000/C 374 E/191)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0808/00
af Hans Modrow (GUE/NGL) til Kommissionen

(9. marts 2000)

Om: Sanktioner mod Jugoslavien

Den Europæiske Unions medlemsstater har i forbindelse med indstillingen af flytrafikken med Forbundsrepublikken Jugoslavien opstillet en liste, der skal gælde i seks måneder, over flere hundrede jugoslaviske statsborgere, som generelt får forbud mod at indrejse i EU.

Jeg spørger Kommissionen:

- Hvilke institutioner har ud fra hvilke kriterier opstillet denne »sorte liste«?
- Fandt der en forudgående høring af Europa-Parlamentet sted, eller er der i benægtende fald planer om gøre det senere?
- Er det rigtigt, at bl.a. ministeren for flygtningespørgsmål, Beograds ambassadør i Skopje og højtstående embedsmænd inden for økonomi, handel og sundhedspleje står på listen, dvs. personer, hvis aktiviteter er direkte forbundet med lindring og eliminering af krigens følger?
- Kan Kommissionen redegøre for, hvad den forstår ved udtrykket »personer, hvis aktiviteter bidrager afgørende til styrkelse af Milosevic-styret«?
- Er Kommissionen klar over, at den med denne skærpelse af sanktionerne sågar falder den jugoslaviske oppositionsbewægelse i ryggen, idet den opfatter EU-sanktionerne som et bidrag til styrkelse af det nuværende styre i Beograd?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(29. marts 2000)

Kommissionen erindrer om, at det er Rådet, der har fastsat de kriterier, ud fra hvilke enkeltpersoner indføres i eller fjernes fra listen over personer, hvortil der ikke udstedes visum med henblik på indrejse i medlemsstaterne. Listerne over personer, der har fået indrejseforbud, er godkendt ved Rådets afgørelse om gennemførelse af artikel 1 i den fælles holdning 1999/318/FUSP⁽¹⁾.

Parlamentet blev ikke rådspurgt forud for udarbejdelsen af denne liste. I henhold til artikel 15 i Traktat om Den Europæiske Union skal der ikke finde nogen konsultation sted.

Listen rummer navnene på medlemmer af Beograd-styret og dets tilhængere. I særlige tilfælde kan der gøres en undtagelse, hvis det fremmer vitale unionsmål, og hvis det kan bidrage til en politisk løsning i overensstemmelse med artikel 1, stk. 4, i den fælles holdning.

Kommissionen er af den opfattelse, at den passus, som det ærede medlem citerer, er selvindlysende.

Kommissionen deler ikke det ærede medlems vurdering, at stramningen af sanktionerne styrker regimet i Den Tidligere Jugoslaviske Republik, og at den er skadelig for den serbiske opposition. I videst mulig omfang anvendes sanktionerne på en måde, så de får virkning for regimet, men ikke for befolkningen. Indrejseforbuddet anerkendes som en effektiv sanktion over for regimet i Beograd, medens nogle af de andre sanktioner allerede er blevet delvis ophævet (f.eks. indstilling af flytrafikken og olieembargoen med hensyn til Kosovo og Montenegro) eller er blevet midlertidigt suspenderet (f.eks. indstilling af flytrafikken til Serbien, som led i en bredere pakke af foranstaltninger til stramning af såvel indrejseforbuddet som de finansielle sanktioner). Den midlertidige ophævelse af flyveforbuddet var bl.a. en imødekommelse af ønsker fra den serbiske demokratiske oppositions side.

⁽¹⁾ EFT L 123 af 13.5.1999.

(2000/C 374 E/192)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0811/00

af Michl Ebner (PPE-DE) til Rådet

(20. marts 2000)

Om: Minister Christian Sautters opførsel

Frankrigs finansminister Christian Sautter har under EU-finansministrenes møde den 28. februar i Bruxelles vakt opsigt med et usædvanligt selvkøbende mærkat. Hans frakke og senere hans habit var prydet med et mærkat på størrelse med en håndflade, som i form af et forbudsfaerdsskilt viste en overstreget butterfly, den nye østrigske forbundskanslers kendemærke. Fordi han ikke er indforstået med den østrigske regeringskoalition drejede finansministeren sig ved sin ankomst til den belgiske hovedstad flere gange i alle retninger, for at journalisterne også blev opmærksom på mærkatet og det dermed forbundne budskab. Han

sagde, at hans delegation havde nok mærkater til de andre ministre. Senere fulgte også den belgiske finansminister Didier Reynders sin franske kollegas eksempel. Man kan jo diskutere smag, men en del er dog smagløst.

Dr. jur. Wolfgang Schüssel er Republikken Østrigs forbundskansler. Som mangeårig sekretær for Det Østrigske Folkepartis parlamentariske gruppe, som generalsekretær for den østrigske erhvervssammenlutning, som forbundsminister for erhvervsanliggender, forbundsminister for udenrigsanliggender og vicekansler har han aldrig gjort sig skyldig i noget; siden 1995 er han »Bundesparteiobmann« for ØVP, et parti, der som intet andet parti i Østrig gang på gang er gået ind for et demokratisk Europa. Den 4. februar 2000 blev Wolfgang Schüssel taget i ed som forbundskansler. Igennem årene har den østrigske befolkning kunnet danne sig et billede af hans effektive og professionelle arbejdsmetode. Der kan ikke være den mindste tvivl om hans europæiske sindelag og holdning. Derfor spørges Rådet, hvornår det omsider påtænker at standse denne nedværdigende smædekampagne og at sørge for forbindelser mellem europæiske partnere og venner, der er præget af fornuft.

Svar

(25. maj 2000)

Rådet har ikke taget stilling til dette emne og kan derfor ikke kommentere de spørgsmål, som det ærede medlem rejser.

(2000/C 374 E/193)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0812/00

af Michl Ebner (PPE-DE) til Rådet

(20. marts 2000)

Om: Udtalelser fra den belgiske udenrigsminister, Louis Michel, om den østrigske regering

Den belgiske udenrigsminister, Louis Michel, har omsider den 27. februar betegnet sine skarpe udtalelser overfor den østrigske regering som uheldige og taget dem tilbage. De internationale presseagenter meddelte, at han havde betegnet sin appel til belgiske turister om på grund af den nye regeringskoalition ikke at rejse til Østrig som en »brøler«, ja endda næsten en smagløshed. Men de, der håbede, at Belgien tog sin isolationsstrategi overfor Østrig op til fornyet overvejelse, blev allerede to dage senere bitterligt skuffet.

I et interview med den belgiske ugeblad »Le Journal du Mardi«, som udkom den 29. februar, udtalte Michel, at han ønskede, at de 14 EU-landes sanktioner overfor Østrig ville bevirke, at regeringen i Wien måtte gå af. På spørgsmålet om, hvad der var formålet med hans strategi overfor Østrig, svarede han ordret: »Jeg ønsker at styrte den nuværende østrigske regering. Haider er uden tvivl en nynazist, men Wolfgang Schüssel er hans medskyldige af ren personlig ærgerrighed.« Louis Michel skaber med sine modstridende udtalelser, der står i skarp modsætning til det europæiske ideal om partnerskabsbetonede og ansvarlige forbindelser mellem medlemsstaterne, præsidentens hvad angår forbindelserne mellem landene i Den Europæiske Union. Projektet »Europa«, et freds- og stabilitetsprojekt, der baserer på et ansvarsbevidst, tillidsfuldt, fælles økonomisk, politisk og socialt samarbejde, bringes i fare på grund af uforsigtige og usensibile udtalelser á la Louis Michels.

I denne forbindelse må det spørges, hvad Rådet agter at gøre for at standse den fortsatte desintegrationsproces i Unionen, som er begyndt siden isolationsstrategien overfor Østrig blev indledt?

Svar

(25. maj 2000)

Rådet har ikke taget stilling til dette emne og kan derfor ikke kommentere de spørgsmål, som det ærede medlem rejser.

(2000/C 374 E/194)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0816/00

**af Juan Naranjo Escobar (PPE-DE), Carlos Carnero González (PSE)
og Salvador Jové Peres (GUE/NGL) til Kommissionen**

(21. marts 2000)

Om: Tilpasning af medlemsstaternes arbejdsmarkedspolitik til fællesskabsretten, især direktiverne om tildeling af kontrakter for offentlige anlægsarbejder

Kommissionen anvender tilsyneladende — med udgangspunkt i konklusionerne fra Beentjes-sagen — den fortolkning, at forudsat bestemte krav om offentliggørelse er opfyldt, og det sikres, at der ikke er tale om forskelsbehandling, indeholder en kontrakt sociale gennemførelsesbestemmelser. Mener Kommissionen ikke, at sådanne krav i kontraktens gennemførelsesbestemmelser i stedet for i tildelingskriterierne gør det vanskeligt for nogle europæiske virksomheder at komme i betragtning ved tildelingen af udbuddet og derfor er en væsentlig hindring for, at det indre marked kan fungere? (En virksomhed, som ikke har et bestemt antal fastansatte medarbejdere, vil aldrig kunne deltage i en udbudsprocedure, hvis der i gennemførelsesbestemmelserne kræves et minimum af medarbejdere, mens den kunne få adgang til en procedure, hvis oprettelsen af fast beskæftigelse var et af tildelingskriterierne, f.eks. i form af 20 % af det samlede antal punkter og eventuelt opnå kontrakten, hvis den klarer sig godt i forbindelse med de øvrige tildelingskriterier).

I punkt 9 i retningslinjerne for beskæftigelse hedder det, at den enkelte medlemsstat skal tage særligt hensyn til handicappede og udarbejde forebyggende og aktive foranstaltninger for at lette disses integrering på arbejdsmarkedet. I punkt 7 i Rådets resolution om lige beskæftigelsesmuligheder for mennesker med handicap (juni 1999) hedder det, at de lige beskæftigelsesmuligheder for mennesker med handicap vil blive forbedret, hvis der tages særligt hensyn hertil ved ansættelse og fortsat beskæftigelse af arbejdstagere. Er dette ikke tilstrækkelig begrundelse for, at en offentlig forvaltning kan anvende ansættelse af handicappede som et kriterium ved tildelingen af kontrakter, især når EF-institutionerne i samme resolution opfordres til at fremme lige beskæftigelsesmuligheder for mennesker med handicap inden for deres egne tjenester ved at fastsætte bestemmelser, samtidig med at der drages fuld fordel af eksisterende retsakter og praksis (punkt 5)?

Bør direktiv 93/37/EF⁽¹⁾ om samordning af fremgangsmåderne med hensyn til indgåelse af offentlige bygge- og anlægskontrakter ikke ændres for at skabe klarhed om de ovennævnte begreber under hensyntagen til Den Europæiske Unions vigtigste målsætninger, så også medlemsstaterne kan tilpasse deres sociale foranstaltninger til borgernes behov?

⁽¹⁾ EFT L 199 af 9.8.1993, s. 54.

(2000/C 374 E/195)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0817/00

**af Juan Naranjo Escobar (PPE-DE), Carlos Carnero González (PSE)
og Salvador Jové Peres (GUE/NGL) til Kommissionen**

(21. marts 2000)

Om: Tilpasning af medlemsstaternes arbejdsmarkedspolitik til fællesskabsretten, især direktiverne om tildeling af kontrakter for offentlige anlægsarbejder

I traktaten om Den Europæiske Union (artikel 136) hedder det, at Fællesskabet og medlemsstaterne har som mål at fremme beskæftigelsen for at sikre et varigt højt beskæftigelsesniveau og at bekæmpe social udstødelse. Det fastslås i konklusionerne fra Det Europæiske Råd i Wien (den 11. og 12. december 1998),

at beskæftigelsen har første prioritet i Den Europæiske Union. Mener Kommissionen på denne baggrund, at medlemsstaternes arbejdsmarkedspolitik og især sikringen af varig beskæftigelse og integration af handicappede er i overensstemmelse med fællesskabsretten, navnlig med direktiverne om tildeling af offentlige kontrakter?

I direktiv 93/37/EF⁽¹⁾, artikel 30, nævnes kriterierne for tildeling af kontrakter, og det hedder, at den ordregivende myndighed udelukkende skal tage udgangspunkt enten i den laveste pris eller i det økonomisk mest fordelagtige bud efter forskellige kriterier f.eks. pris, byggetid, driftsomkostninger, rentabilitet og teknisk værdi. Eftersom disse kriterier ikke er til hinder for andre tildelingskriterier, mener Kommissionen da ikke, at varig beskæftigelse og oprettelse af arbejdspladser for handicappede kan fremme det mest fordelagtige bud i henhold til indholdet i Domstolens dom i Beentje-sagen, ifølge hvilken kriteriet om det mest acceptable bud kan være i overensstemmelse med direktivet, hvis de ordregivende myndigheder får mulighed for at fastsætte det økonomisk mest fordelagtige bud ud fra objektive kriterier, og hvis der således ikke optræder noget vilkårligt udvælgelseskriterium?

Bør der ikke gennemføres en ændring af direktiv 93/37/EF om samordning af fremgangsmåderne med hensyn til indgåelse af offentlige bygge- og anlægskontrakter for at skabe klarhed om de ovennævnte begreber under hensyntagen til Den Europæiske Unions vigtigste målsætninger, så medlemsstaterne kan tilpasse deres sociale foranstaltninger til borgernes behov?

⁽¹⁾ EFT L 199 af 9.8.1993, s. 54.

Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein
på skriftlige forespørgsler E-0816/00 og E-0817/00

(12. maj 2000)

Fællesskabsdirektiverne om offentlige indkøb hører under det indre marked og har til formål at forbedre forvaltningen af de offentlige indkøb ved at søge at opnå et bedre forhold mellem kvalitet og pris. Samtidig skal de sikre en effektiv konkurrence og lige vilkår for alle virksomheder til at få adgang til markedet. Til dette formål indeholder direktiverne to bestemmelser om tildeling af kontrakter: tildeling til den laveste pris eller tildeling til det økonomisk mest fordelagtige bud, som vurderes i henhold til en række objektive kriterier, hvoraf en del er nævnt i direktiverne som eksempler. Disse objektive kriterier refererer alle til det pågældende bud og vedrører oplysninger om præstationens kvalitet, men kan ikke referere til virksomhedens struktur. I Domstolens afgørelse i Beentjes-sagen, som de ærede parlamentsmedlemmer nævner, udelukkes udtrykkeligt anvendelsen af et socialt kriterium (i den pågældende sag drejer det sig om beskæftigelse af langtidsledige) som betingelse for tildeling af en offentlig kontrakt. Generaladvokatens forslag til afgørelse for nylig i sag C-225/98 styrker denne fortolkning. Men, som Kommissionen påpeger i punkt 4.4 i sin meddelelse om offentlige indkøb i Den Europæiske Union af 11. marts 1998⁽¹⁾, giver denne retspraksis mulighed for at »overholdelsen af bestemmelser af social karakter, der for eksempel har til formål at fremme kvinders beskæftigelse eller beskyttelsen af visse defavoriserede grupper, stilles som betingelse ved gennemførelsen af tildelte offentlige kontrakter. Der kan naturligvis kun stilles sådanne krav til gennemførelsen af kontrakten, som, hverken direkte eller indirekte, er diskriminerende over for bydende fra andre medlemsstater. En passende åbenhed må desuden sikres ved at nævne disse betingelser i enten udbudsbekendtgørelsen eller udbudsmaterialet«.

Således kan betingelserne for gennemførelse ikke, som de ærede parlamentsmedlemmer påstår, tilsigte en forudgående udelukkelse af visse virksomheder (direktiverne indeholder til dette formål »udvælgelseskriterier«), men forpligte de bydende til at træffe visse foranstaltninger, hvis de tildeles kontrakten. For at anvende de ærede parlamentsmedlemmers eksempel kan der ikke være tale om at forpligte virksomhederne til på forhånd at have en vis procentdel faste medarbejdere. Men derimod kan man, når de har fået tildelt kontrakten, anmode dem om at forpligte sig til at skabe nye, faste arbejdspladser i forbindelse med gennemførelsen af kontrakten.

Lignende overvejelser gør sig gældende med hensyn til at bruge antallet af handicappede arbejdstagere i en virksomhed som udvælgelseskriterium. I ovennævnte sag er generaladvokaten i øvrigt af den mening, at anvendelsen af et subsidiært udvælgelseskriterium i forbindelse med ligestillede bud medfører, at dette kriterium sluttelig vil være det eneste kriterium for tildeling af kontrakten, hvilket er udelukket i henhold til Beentjes-dommen og et brud på direktivernes bestemmelser. Men intet forhindrer, at de bydende forpligtes til at ansætte et antal eller en vis procentdel mennesker med handicap til gennemførelse af kontrakten i overensstemmelse med reglerne om åbenhed og om forbud mod forskelsbehandling på grundlag af nationalitet. Desuden »gør direktiverne om offentlige indkøb det muligt at udelukke en kandidat, der overtræder sociallovgivningen (...)«, som anført af Kommissionen i ovennævnte meddelelse.

I forbindelse med forberedelsen af Rådets direktiv 93/37/EØF af 14. juni 1993 om samordning af fremgangsmåderne med hensyn til indgåelse af offentlige bygge- og anlægskontrakter udtrykte medlemsstaterne stor modstand mod indførelsen af kriterier uden egentlig økonomisk karakter ved tildeling af kontrakter.

I ovennævnte meddelelse understregede Kommissionen, at den agter at vedtage en fortolkningsmeddelelse om de sociale aspekter i forbindelse med offentlige kontrakter. Denne meddelelse skal tydeliggøre de principper, der finder anvendelse, når der tages hensyn til sociale aspekter i forbindelse med offentlige kontrakter, og de forhold, under hvilke sådanne mål er forenelige med regler og principper i fællesskabsretten om offentlige kontrakter.

(¹) KOM(98) 143.

(2000/C 374 E/196)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0827/00
af Ilda Figueiredo (GUE/NGL) til Kommissionen

(21. marts 2000)

Om: Nedsikæring af Poseima-programmet med 2 mio.?

I sit svar på min forespørgsel E-2403/99 (¹) om nedsikæring af Poseima-programmet med 2 mio. € via budgetpost B1-321 anfører kommissær Fischler, at den foreslåede nedsikæring kun skyldes, at der i overslaget er taget højde for de reelle tal for de gennemførte bevillinger i de seneste år i henhold til opgørelserne herover. Ifølge de foreliggende oplysninger for 1998/1999 synes dette imidlertid ikke at være tilfældet.

Kommissionen bedes derfor besvare følgende:

1. Hvilke reelle samlede beløb er der anvendt til gennemførelse af Poseima-programmet i 1998 og 1999 i den autonome region Azorerne og den autonome region Madeira?
2. Agter Kommissionen at tage sit standpunkt for 2001-budgettet op til fornyet overvejelse?
3. Hvilke reelle beløb er der anvendt til gennemførelsen af Poseidon- og Poseican-programmerne?

(¹) EFT C 225 E af 8.8.2000, s. 125.

Svar fra Franz Fischler på Kommissionens vegne

(25. april 2000)

Kommissionen bekræfter sit tidligere svar på skriftlig forespørgsel E-2403/99 fra fru Figueiredo (¹).

Bevillingerne for regnskabsåret 2000 blev opført før afslutningen af regnskabsåret 1999. At de samlede udgifter til Poseima-programmet i sidstnævnte regnskabsår (40,5 mio. €) kom til at svare til de opførte bevillinger (40 M€), skyldes udelukkende forhøjelsen til »andre foranstaltninger«, der på den anden side hurtigt forsvinder. Således andrager udnyttelsesgraden for forsyningsbalancerne 81 %.

1. Gennemførelsesgraden for Poseima i 1998 og 1999 har været henholdsvis 73 % og 81 % for forsyningsbalancerne og 84 % og 131 % for de andre foranstaltninger. Disse procenter har gennemsnitligt i de fem sidste år andraget henholdsvis 71 % for forsyningerne og 89 % for de andre foranstaltninger.
2. Kommissionen tager i sine overslag med henblik på opstillingen af 2001-budgettet som tidligere hensyn til de senest kendte resultater, herunder også regnskabsåret 1999.

3. For Poseidom og Poseican var de gennemsnitlige gennemførelsesprocenter i de sidste fem år følgende:

a) Poseidom: forsyning 70% andre foranstaltninger 69 % i alt 70 %

b) Poseican: forsyning 98% andre foranstaltninger 61 % i alt 86 %.

Disse resultater (udgifter i forhold til opførte bevillinger) er baseret på budgetoplysninger. Enkelthederne Ovedrørende de kvantitative data og dataene for de enkelte foranstaltninger fremlægges snarest i Kommissionens rapporter til Rådet og Europa-Parlamentet om de pågældende programmets gennemførelse.

(¹) EFT C 225 E af 8.8.2000, s. 125.

(2000/C 374 E/197)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0836/00

af Anna Karamanou (PSE) til Kommissionen

(21. marts 2000)

Om: Miljøkatastrofen i Donau og de omkringliggende områder som følge af NATOs bombardementer

Ifølge erklæringer fra den rumænske miljøminister, Liliane Mara, er Donau som følge af NATOs bombardementer, som ødelagde broer, olieraffinaderier og kemiske fabrikker, blevet ramt af en større miljøkatastrofe end den, der forårsagedes af det nylige cyanidudslip. Ødelæggelsen af flodregionens miljø, økonomi og kulturarv rækker langt videre end til Serbien og berører samtlige områder omkring Donau og vil få alvorlige konsekvenser i adskillige år fremover.

Har Kommissionen kendskab til ødelæggelsernes omfang, og med hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at bistå de pågældende lande i arbejdet med så hurtigt som muligt at få genoprettet den miljømæssige og økonomiske ligevægt samt restaurere kulturværdierne i dette følsomme område?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(18. april 2000)

Under Kosovo-konflikten finansierede Kommissionen en foreløbig vurdering af konfliktens miljømæssige virkninger. Undersøgelsen blev udført af Det Regionale Miljøcenter for Central- og Østeuropa og kan findes på dettes netsted (<http://www.rec.org>). En yderligere og mere detaljeret vurdering af krigens miljømæssige konsekvenser blev foretaget af Balkan-Taskforcen under FN's Miljøprogram (UNEP) og kan ligeledes findes på denne organisations netsted (<http://www.grid.unep.ch>). Begge rapporter konkluderede, at Kosovo-konflikten ikke resulterede i nogen miljøkatastrofe for Balkan-regionen som helhed.

Kommissionen yder fremover støtte til et regionalt miljøgenopretningsprogram inden for rammerne af stabilitetspagten for det sydøstlige Europa, hvilket kommer Balkan-regionen som helhed til gode.

(2000/C 374 E/198)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0841/00

af Ioannis Marinos (PPE-DE) til Kommissionen

(21. marts 2000)

Om: Gennemførelse af fællesskabslovgivningen om det indre marked

Kommissionen har med rette påpeget, at gennemførelsen i medlemsstaternes lovgivning af de regler, der vedrører det indre marked, er en afgørende faktor for dette markeds gnidningsløse funktion.

Kommissionen bedes oplyse følgende: Hvad anser Kommissionen for at være de betydeligste hindringer for, at det indre marked kan fungere gnidningsløst i samtlige 15 medlemsstater? Hvad er ifølge Kommissionens oplysninger det største problem, som Unionens virksomheder står overfor? Står virksomhederne over for yderligere omkostninger eller afsætningsvanskeligheder som følge af, at Fællesskabets produkter og tjenesteydelser ikke opfylder de gældende og til tider forskellige nationale forskrifter? Hvor langt er man i Grækenland nået med gennemførelsen af fællesskabsbestemmelserne om det indre marked i den nationale lovgivning i sammenligning med de andre EU-lande?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(17. april 2000)

Gennem de seneste 15 år er der sket meget store fremskridt i forbindelse med fjernelse af hindringer for den frie bevægelighed for varer, tjenesteydelser, kapital og personer i det indre marked. Dette bekræftes af den erhvervsundersøgelse, som blev gennemført i september 1999 blandt 4 000 virksomheder. Undersøgelsen blev offentliggjort i resultattavlen for det indre marked⁽¹⁾.

Hovedparten af respondenterne oplevede færre hindringer for handel i andre medlemsstater. Som svar på spørgsmålet »Hvorledes har hindringer i det indre marked udviklet sig gennem de seneste to år?« blev der givet følgende svar:

(i%)

Forsvundet/ingen hindringer	20
Betydeligt mindsket	19
Tendens til mindskelse	25
Uændret	27
Tendens til stigning	7
Ved ikke	2

Kommissionen er af den opfattelse, at det er vanskeligt at reducere de resterende problemer til et enkelt hovedproblem. Selvom virksomhederne har stor tillid til det indre marked, kommer mange af dem dog stadig ud for en lang række problemer.

Det ærede parlamentsmedlem kan i nedenstående skema finde en oversigt over de hyppigste problemer i det indre marked, som anført i erhvervsundersøgelsen:

(%)

	SMV + 20 (2893)	Større virksomheder (502) ⁽¹⁾	I alt (3395) ⁽¹⁾
Yderligere omkostninger til at gøre produkter eller tjenester kompatible med nationale forskrifter	36	41	37
Usædvanlige test-, certificerings- eller godkendelsesprocedurer	31	34	31
Statsstøtte til fordel for konkurrenter	28	36	29
Problemer i forbindelse med moms-systemer og -procedurer	27	30	27
Begrænset markedsadgang; eksklusive netværk	22	29	23
Omkostningskrævende finansiering af grænseoverskridende transaktioner	18	20	18

Da de fleste regler for det indre marked nu er gennemført, lægges der især vægt på at sikre, at reglerne fungerer optimalt, og at de tilpasses, således at der tages hensyn til ny markedsudvikling og teknologiske fremskridt. Dette fremgår tydeligt af den meddelelse fra Kommissionen om en ny strategi for det indre marked for de kommende fem år⁽²⁾, som blev vedtaget den 24. november 1999. Strategien omfatter en årlig cyklus til evaluering og fastlæggelse af prioriterede områder, hvor der samtidig tages højde for produkt- og kapitalmarkeder samt tilbagemeldinger fra borgerne og virksomheder angående deres erfaringer med det indre marked.

Set i forhold til andre lande er Grækenlands stilling, hvad angår gennemførelse af bestemmelser om det indre marked, blevet forværret gennem de seneste to år. Ifølge statistikkerne i resultattavlen fra december 1999, manglede Grækenland at gennemføre 90 direktiver, som skulle have været gennemført i Grækenland senest den 15. november 1999. Danmark, som er den medlemsstat, der har opnået de bedste resultater, manglede kun at gennemføre 19. Det samlede gennemsnit for alle medlemsstaterne er på 52 direktiver.

(¹) SEK(1999) 2043.

(²) KOM(1999) 624 endelig udg.

(2000/C 374 E/199)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0846/00
af Marie-Arlette Carlotti (PSE) til Kommissionen

(21. marts 2000)

Om: Den Europæiske Unions aktion mod miner

Kommissionen har vedtaget et forslag til forordning om personelminer.

- På budgetområdet har den horisontale budgetpost B7-661 fået styrket sin berettigelse. Vil det sige, at samtlige handlingsplaner for miner udelukkende skal finansieres over denne budgetpost?

Under henvisning til den særlige fremgangsmåde, der anvendes med hensyn til ngo'ernes humanitære indsats for minerydning, som især prioriterer integreringen af minerydning i en global udviklingsstrategi, hvilke foranstaltninger vil der da blive truffet for at sikre ngo'ernes reelle adgang til Unionens midler?

- Med henblik på iværksættelsen af Den Europæiske Unions aktioner mod personelminer er støtten betinget af princippet om undertegnelse af Ottawa-konventionen og overholdelse af dens betingelser. Der er til dette princip knyttet undtagelser, når det drejer sig om hjælp til ofre, samt et forslag om hjælp med gennemførelse af konventionens bestemmelser til de lande, der ansøger herom.

Hvad er kriterierne og vilkårene for dette, som ikke bør medføre at en række sårbare samfund skal lide dobbelt på grund af disse bestemmelser?

- Hvilken plads er der inden for rammerne af en styrkelse af EU's aktioner til fordel for gennemførelsen af konventionen og dens anvendelse overalt i verden givet personelminer i den politiske dialog med Unionens partnere og især med ansøgerlande?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(26. april 2000)

1. Den meddelelse og det forslag til forordning, som Kommissionen for nylig har fremlagt, tager dels sigte på formulering af en mere aktiv og sammenhængende politik fra Unionens side på området for bekæmpelse af personelminer, dels på at give budgetpost B7-661, som Parlamentet indførte i 1996, men som hidtil har savnet sit retsgrundlag, den nødvendige lovhjemmel samt et såvel horisontalt som specifikt sigte.

Det planlagte tiltag er baseret på formuleringen af en samlet politisk ramme om Unionens indsats på området for personelminer, inden for hvilken der træffes de nødvendige sektorspecifikke og geografiske foranstaltninger. Disse kan dels finansieres tværgående, dels via de allerede bestående, geografisk afgrænsede programmer. Ved hjælp af denne fremgangsmåde vil man kunne integrere en række aktioner af fælles interesse for alle minerydningsaktiviteter i den samlede strategi, f.eks. systematiske planer for vurdering af gennemførte eller igangværende operationer, vurdering af behovene og af de berørte befolkningsgrupper og det nødvendige minerydningspersonale, udarbejdelse af regionale, flerårige programmer, verificering af målene, rationalisering af instrumenter og interventioner og sikring af sammenhæng mellem Unionens foranstaltninger og den indsats, der gøres i medfør af Ottawa-konventionen.

Så snart forordningen er vedtaget, vil der kunne foretages en flerårig programmering af minerydningsaktiviteterne. Denne vil blive baseret på de generelle politiske retningslinjer og kommer til at omfatte såvel de tværgående aktiviteter som dem, der er knyttet sammen med bestemte lande eller regioner. Det flerårige program vil blive offentliggjort og vil dermed være tilgængeligt for alle ikke-statslige organisationer. Disse er allerede nu – direkte eller indirekte – de væsentligste modtagere af fællesskabsmidlerne. Til udførelse af de flerårige projekter påregnes der også indgået en række partnerskabsaftaler.

2. Med hensyn til de kriterier, der skal anvendes ved ydelse af bistand til befolkningsgrupper, der er ofre for personelminer, men som bor i lande, der ikke har undertegnet Ottawa-konventionen, vil Kommissionen sørge for at verificere en række faktorer, undertiden en enkelt faktor, undertiden flere sammenhængende faktorer; som det allerede fremgår af forespørgslen, vil det primært være oplysninger om forholdene for den berørte befolkningsgruppe, som et land anmoder om minerydningshjælp til, det pågældende lands praksis med hensyn til fremstilling, oplagring og salg af miner, hvorvidt det ønsker hjælp til tiltrædelse af konventionen og en verificering af, at det ikke forfølger kommercielle eller videnskabelige mål i forbindelse med formidlingen af en sådan hjælp. I visse tilfælde er det også vigtigt at kende den dybereliggende årsag til placeringen af miner (eller andre eksplosive anordninger). Denne liste over væsentlige elementer, der skal undersøges, er ikke udtømmende, men giver et vist overblik over den fremgangsmåde, som Kommissionen foreslår anvendt.

3. Denne fremgangsmåde vil naturligvis afspejle sig i diverse politiske dialoger såvel med ansøgerlandene som med tredjelande. Forslaget til forordning, som ikke er begrænset til personelminer, men også omfatter andre eksplosive anordninger, tager tillige sigte på problemerne omkring oplagring og ophobning af denne form for materiel. Kommissionen vil udnytte enhver mulighed for samarbejde med tredjelande med henblik på at fremskynde udryddelsen af denne svøbe, både gennem en bedre samordning af de respektive politikker og gennem udviklingen af bedre midler og strategier.

(2000/C 374 E/200)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0847/00
af Marie-Arlette Carlotti (PSE) til Kommissionen

(21. marts 2000)

Om: Oprettelse af en repræsentation i Havana og samarbejdet med Cuba

Cuba har for nyligt officielt anmodet om at blive medlem af AVS-EU-samarbejdet. Når et sådant partnerskab indledes på grundlag af dette nye retsgrundlag, bør vi åbne døren for Cuba for at tilskynde landet til at åbne sig for os.

For øjeblikket er Cuba det eneste land i Latinamerika og Vestindien, som ikke har indgået en rammesamarbejdsaftale med Den Europæiske Union.

Udsigter til en hurtig optagelse i AVS-EU-samarbejdet vil fremskynde indgåelsen af en sådan rammesamarbejdsaftale, således at samarbejdet mellem Cuba og EU kan formaliseres og nydefineres.

En hurtig oprettelse af en kommissionsrepræsentation i Havana ville gøre det muligt at udbygge dialogen med myndighederne og samtlige samfundsgrupper på Cuba med henblik på at fastlægge grundlaget for det fremtidige samarbejde mellem EU og Cuba.

Er Kommissionen i gang med at undersøge disse muligheder? Hvilken tidsplan regnes der med?

Hvad vil Kommissionen foreslå for at styrke og formalisere samarbejdet med Cuba?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Poul Nielson

(12. maj 2000)

Hvad angår det første spørgsmål om åbning af en delegation på Cuba, henvises det ærede medlem til svar på skriftlig forespørgsel E-0615/00 fra Miranda (!).

Med hensyn til det andet spørgsmål om formaliseringen og styrkelsen af samarbejdet med Cuba skal det først og fremmest nævnes, at Cuba den 10. marts sendte AVS/EU-Ministerrådet et brev, hvori landet udtrykte interesse for at blive signatar af den nye AVS/EU-partnerskabsaftale.

Kommissionen og Rådet er i færd med at se nærmere på denne henvendelse.

På kortere sigt er Kommissionen uafhængigt at drøftelserne om den nye AVS/EU-partnerskabsaftale i færd med at evaluere samarbejdet med Cuba for som led i en fælles EU-holdning at finde frem til en bedre udnyttelse af de forskellige samarbejdsinstrumenter, navnlig at få klarhed over, hvilken plads den humanitære bistand skal indtage. Formålet med denne ændring i bistandsstrukturen er at øge gennemslagskraften af vort samarbejde.

(¹) Se side 118.

(2000/C 374 E/201)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0849/00

**af Antonio Tajani (PPE-DE), Pier Casini (PPE-DE),
Giorgio Lisi (PPE-DE), Amalia Sartori (PPE-DE), Renato Brunetta (PPE-DE)
og Vittorio Sgarbi (PPE-DE) til Kommissionen**

(21. marts 2000)

Om: Beskyttelse af det etniske mindretal i Slovenien og Kroatien

Har Kommissionen kendskab til de alvorlige og gentagne krænkelse af de grundlæggende personlige rettigheder og ejendomsretten, som de italienske statsborgere, der er bosiddende i Slovenien og Kroatien, har været og stadig udsættes for, idet de ikke har fået tilbageleveret de ejendomme, som det kommunistiske styre i Jugoslavien eksproprierede, selv om de er de retmæssige ejere? Hvordan agter Kommissionen at sørge for, at disse landes regeringer træffer foranstaltninger til beskyttelse af de 350000 italienske flygtninge, som er berøvet deres retssikkerhed, og som på grund af deres statsborgerskab og deres etniske oprindelse i realiteten er dømt til evig landflygtighed?

Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe for at sikre, at lovgivningen i stater som f.eks. Slovenien, som belaver sig på at træde ind i Den Europæiske Union, og Kroatien overholder de grundlæggende retsstatsprincipper og bekæmper enhver form for forskelsbehandling på grund af nationalitet?

Hvordan vil Kommissionen fremme overholdelsen af:

1. menneskerettighedserklæringen?
2. Amsterdam-traktaten (artikel 6)?
3. FN's konvention om forebyggelse af og straf for folkedrab?
4. Vancouver-konventionen om levesteder FN – 31. maj 1976?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(27. april 2000)

I forbindelse med Kommissionens kontakter med tredjelande har den altid lagt megen vægt på den fulde overholdelse af menneskerettighederne og de grundlæggende frihedsrettigheder.

Specielt hvad angår Kroatien bør det fremhæves, at Kommissionen altid har været meget kritisk i de rapporter, den regelmæssigt har udarbejdet om dette land, samt ved alle kontakter med den tidligere politiske ledelse vedrørende dette spørgsmål, idet den fulde overholdelse af menneskerettighederne og mindretalsrettighederne er en politisk forudsætning for enhver forbedring af forbindelserne mellem Fællesskabet og Kroatien.

Samme budskab er blevet sendt til den nye kroatiske regering, hvor der blev lagt vægt på en konkret etablering af internationale retlige rammer, der omfatter dette emne. Den altafgørende betydning af overholdelsen af menneskerettighederne med en særlig henvisning til mindretallenes rettigheder har fået konkret udtryk i de første henstillinger fra den fælles rådgivende task force Den Europæiske Union/Kroatien, der opfordrer den kroatiske regering til at gå i gang med de nødvendige ændringer af landets grundlov, så alle mindretallene bliver fuldt og helt anerkendt. Desuden nævnes også landets forpligtelse til at indlede arbejdet med vedtagelse af en lov om undervisning i og anvendelse af mindretallenes sprog, i overensstemmelse med Europarådets normer.

På baggrund af de af den kroatiske regering accepterede forpligtelser og dens første handlingsplan forventer Kommissionen de første resultater heraf i løbet af april måned.

For så vidt angår Slovenien, blev tiltrædelsesforhandlingerne indledt i lyset af Kommissionens udtalelse fra juli 1997, i henhold til hvilken Slovenien opfylder de politiske kriterier, der blev fastlagt i København. Slovenien fremviser træk, der kendetegner et demokrati, som råder over stabile institutioner, der kan sikre de retsstatslige principper, menneskerettighederne og respekten for og beskyttelsen af mindretallene.

Kommissionen har specielt konstateret, at de italienske statsborgere i Slovenien er anerkendt som mindretal, og at de nyder godt af de grundlovssikrede rettigheder, der er forbundet med denne anerkendelse.

Kommissionen er helt på det rene med, at processen vedrørende tilbagelevering af ejendom foregår meget langsomt i Slovenien. I tilknytning til de bilaterale forbindelser med landet følger den opmærksomt gennemførelsen af denne proces, og spørgsmålet blev drøftet så sent som den 23. marts 2000 på et møde i associeringsudvalget. Imidlertid har Kommissionen ingen beføjelse til at gribe direkte ind i dette anliggende. I EF-traktatens artikel 295 (tidligere artikel 222) hedder det udtrykkeligt, at de ejendomsretlige ordninger i medlemsstaterne ikke berøres af traktaten.

(2000/C 374 E/202)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0856/00
af Lord Inglewood (PPE-DE) til Kommissionen

(21. marts 2000)

Om: Socioøkonomiske Eurostat-data

I hvor stort omfang er der tale om statistiske fejl i de socioøkonomiske data, der udarbejdes af De Europæiske Fællesskabers Statistiske Kontor for bruttonationalprodukt og købekraft (BNP/PPS) i 1994-96 og for arbejdsløsheden i 1995-97?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pedro Solbes Mira

(19. april 2000)

Med hensyn til bruttonationalproduktet og købekraftstandarderne har Kommissionen ikke de nødvendige oplysninger til rådighed til at kunne beregne de fejl, som det ærede parlamentsmedlem henviser til. I forbindelse med projektet til fortsat forbedring af statistikernes kvalitet (Qualistat) har Kommissionen imidlertid iværksat forskellige foranstaltninger med det generelle mål at forbedre disse indikatorers nøjagtighed.

Hvad angår arbejdsløshedsprocenten, der beregnes på grundlag af stikprøveundersøgelsen vedrørende arbejdsstyrken i Fællesskabet, skal medlemsstaterne i henhold til artikel 3 i Rådets forordning (EF) nr. 577/98 af 9. marts 1998⁽¹⁾ sørge for, at standardafvigelsen for skønnet over de årlige gennemsnit på niveau II i nomenklaturen over statistiske territoriale enheder (NUTS) for en gruppe ubeskæftigede personer, der udgør 5% af befolkningen i den erhvervsaktive alder højst er 8% af den pågældende delpopulation.

⁽¹⁾ EFT L 77 af 14.3.1998.

(2000/C 374 E/203)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0857/00
af Roger Helmer (PPE-DE) til Kommissionen

(22. marts 2000)

Om: Direktivet om byggematerialer

Formålet med direktivet om byggematerialer var at fjerne handelshindringer inden for EU. Det skal sikre, at alle produkter, der sælges inden for byggesektoren i EU, er velegnede til den tilsigtede brug. Hvert enkelt produkt skal forsynes med et EF-mærke, der attesterer, at det pågældende produkt er i overensstemmelse med en harmoniseret europæisk specifikation eller en europæisk teknisk godkendelse. Inden for en overgangsperioden vil der kunne anvendes både nationale og harmoniserede standarder. »Sikkerhed i tilfælde af brand« er et af de områder, hvor der gælder harmoniserede standarder.

Har Kommissionen anslået omkostningerne til gennemførelsen af harmoniserede standarder for brandsikringsindustrien?

Hvilke garantier kan Kommissionen give for, at de harmoniserede standarder vil blive gennemført samtidig i alle medlemsstater?

Hvordan vil Kommissionen sikre, at de enkelte medlemsstater ikke samtidig anvender deres egne afprøvningsmetoder eller -kriterier, hvorved der fortsat vil bestå handelshindringer?

Kan Kommissionen forsikre industrien om, at afprøvningslaboratorierne råder over tilstrækkelig kapacitet til at klare en yderligere afprøvning af hvert eneste produkt?

Da presset på de anerkendte laboratorier er stort, vil Kommissionen så tillade, at der udstedes et EF-mærke på grundlag af afprøvninger, som foretages i overensstemmelse med det endelige udkast til en europæisk standard (Draft European Standard — prEN)?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(26. april 2000)

Der er ikke blevet foretaget nogen speciel evaluering af omkostningerne for brandsikringsindustrien, men Kommissionen finder, at de fordele, som producenterne får af det indre marked, i form af lettere adgang til de europæiske markeder uden afprøvning flere gange efter forskellige nationale standarder, langt opvejer de omkostninger, der i første omgang kræves for at gennemføre de harmoniserede standarder.

De harmoniserede standarder skal gennemføres samtidig i alle medlemsstater. Når overgangsordningerne er blevet fastsat i samråd med medlemsstaternes repræsentanter i Det Stående Byggeudvalg, vil Kommissionen nøje overvåge de gennemførelsesforanstaltninger, der træffes i medlemsstaterne. Denne praksis anvendes allerede på andre områder i form af resultatavlen for det indre marked.

Kommissionen råder over alle de nødvendige juridiske midler til at sikre, at medlemsstaterne vedtager bestemmelser i overensstemmelse med EF-traktaten. Om nødvendigt vil Kommissionen ikke tøve med at indlede en overtrædelsesprocedure, hvis disse forpligtelser ikke efterkommes.

Ved fastsættelsen af, hvor længe de nationale og de europæiske standarder skal være gyldige parallelt, tager Kommissionen hensyn til afprøvningsorganernes kapacitet til at foretage det nødvendige arbejde i forbindelse med overensstemmelseskontrollen.

I henhold til direktiv 89/106/EØF om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om byggevarer⁽¹⁾ skal EF-mærket tildeles på grundlag af den endelige europæiske standard. Der kan dog senere ved den formelle attestation af overensstemmelsesprocedurerne tages højde for den afprøvning, der er gennemført af et godkendt laboratorium efter det endelige udkast til en standard.

⁽¹⁾ EFT L 40 af 11.2.1989.

(2000/C 374 E/204)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0864/00
af Marianne Thyssen (PPE-DE) til Kommissionen**

(22. marts 2000)

Om: Moms på bemyndigelse til at udføre transaktioner

I de belgiske lovbestemmelser om merværdiafgift (moms) hedder det i artikel 18, pkt. 1, stk. 2, 3. afsnit, at gennemførelsen af en kontrakt, hvis formål er »give bemyndigelse til at udføre en transaktion«, betragtes som en tjenesteydelse.

Den belgiske momsforvaltning udleder heraf, at en transaktioner udført af en mellemmand altid er momspligtige, også selv om mellemmandens inddragelse sker som led i transaktioner, der efter artikel 13 i Rådets sjette direktiv nr. 77/388/EF⁽¹⁾ af 17. maj 1977 ellers er fritaget for moms.

I artikel 6 i det sjette direktiv defineres »bemyndigelse til at udføre transaktioner« imidlertid som en afgiftsfritaget tjenesteydelse. Det fremgår tværtimod klart og tydeligt af EF-Domstolens retspraksis og nærmere bestemt Domstolens dom af 5. juni 1997 i sagen Sparekassernes Datacenter (SDC) mod Skatteministeriet (sag C-2/95), at en transaktion udført af en mellemmand er fritaget, når mellemmanden selv udfører den efter artikel 13 i det sjette direktiv momsfritagne transaktion. På den anden side fremgår det af Domstolens dom af 25. februar 1999 i Card Protection-sagen (sag C-349/96), at fritagelsen ikke afhænger af mellemmandens beskaffenhed, men udelukkende af den udførte tjenesteydelses art.

Hvad er Kommissionens fortolkning af dette anliggende? Er transaktioner udført af en mellemmand i princippet altid afgiftspligtige, og er de det også, når inddragelsen af en mellemmand sker som led i transaktioner, der efter artikel 13 i det sjette momsdirektiv ellers er fritaget for moms?

⁽¹⁾ EFT L 145 af 13.6.1977, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(26. april 2000)

En afgiftspligtig persons udøvelse af en bemyndigelse mod vederlag er uden tvivl en afgiftspligtig transaktion i henhold til artikel 2 i 6. momsdirektiv 77/388/EØF. Når en sådan aktivitet ikke er udtrykkeligt nævnt i artikel 6 i 6. momsdirektiv, skyldes det, at tjenesteydelser her er defineret gennem en udelukkelse af det, de ikke er: »Ved tjenesteydelse forstås enhver transaktion, der ikke er en levering af et gode«.

Generelt forholder det sig således med de transaktioner, der går forud for de omhandlede transaktioner, at de ikke er omfattet af en sådan fritagelse, og at de derfor skal beskattes (dom af 12. juli 1985 i sag 107/84, Kommissionen mod Tyskland).

Derimod kan det forekomme, at den bemyndigede person også udfører fritagne transaktioner, i tilfælde af, at modtageren af ydelsen ikke er den fritagne aftager, men en aftager, til fordel for hvem der er fastsat bestemmelse om fritagelse.

Kommissionen er dog af den opfattelse, at det her drejer sig om en undersøgelse, der må foretages i hvert enkelt tilfælde under hensyntagen til, at fritagelser udgør undtagelser fra den generelle regel om beskatning, og at de derfor bør fortolkes restriktivt, og at man ikke ud fra dommen af 7. juni 1997 (sag C-2/95 SDC) kan udlede et generelt princip om, at alle bemyndigede personer, der er inddraget i fritagne transaktioner, nyder godt af en fritagelse for moms.

(2000/C 374 E/205)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0868/00
af Michl Ebner (PPE-DE) til Kommissionen**

(22. marts 2000)

Om: Bruxelles-taxichaufførernes boykot af østrigske kunder

»Union des Taxis de Bruxelles« har erklæret, at der med virkning fra onsdag den 8. marts 2000 ikke vil blive befordret østrigske statsborgere. Denne boykot rammer især personalet i den østrigske ambassade, EU-repræsentationen og de enkelte delstatskontorer samt personer, der henvender sig her. Som begrundelse anføres det, at hovedparten af taxichaufførerne er indvandrere.

Denne handlemåde er i strid med alle principper om tolerance og ligestilling af alle mennesker uanset race, nationalitet, køn og religiøs overbevisning. Der er her tale om decideret krænkelse af Østrigs rettigheder, når borgerne nægtes adgang til varer og tjenesteydelser.

På grund af sagens presserende karakter bedes Kommissionen oplyse, hvilke foranstaltninger den vil iværksætte for at imødegå denne EU-stridige forskelsbehandling af østrigske statsborgere og dermed unionsstatsborgere.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(15. maj 2000)

Fri udveksling af tjenesteydelser er et grundlæggende princip, som forbyder forskelsbehandling på grundlag af nationalitet. Princippet gælder for medlemsstaternes nationale myndigheder og for organisationer, der opstiller kollektive regler for bestemte erhvervssektorer.

Men ifølge de oplysninger, Kommissionen har til rådighed, beror den situation, som det ærede parlamentsmedlem beskriver, på en erhvervsdrivendes eget initiativ, og ikke på instrukser fra de belgiske myndigheder vedrørende taxichaufførernes aktivitet.

Kommissionen råder derfor ikke over retsmidler, som gør det muligt at træffe foranstaltninger, der kan standse denne forskelsbehandling.

Imidlertid falder den slags private handlinger, som diskriminerer kunder på grund af deres nationalitet, ind under de nationale domstoles kompetence. Ofrene kan angribe sådanne handlinger enten ved at indgive strafferetlig klage (som part i et civilt søgsmål ved anklagemyndigheden i Bruxelles) eller ved at indgive civilretlig klage med henblik på erstatning for immateriel skade.

(2000/C 374 E/206)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0870/00

af Alejandro Agag Longo (PPE-DE) til Kommissionen

(22. marts 2000)

Om: Det østrigske stabilitetsprogram

Den 1. marts udløb fristen for forelæggelse af medlemsstaternes stabilitetsprogrammer. Pr. denne dato havde den østrigske regering endnu ikke forelagt sit program. Har Kommissionen kendskab til årsagerne til denne forsinkelse samt til, hvornår den østrigske regering agter at forelægge sit program?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pedro Solbes Mira

(18. april 2000)

Østrigs nye forbundsregering blev taget i ed den 4. februar 2000. Såvel budgettet for 2000 som stabilitetsprogrammet behandles som højtprioriterede spørgsmål.

Finansministeren forelagde budgetforslaget for det østrigske parlament den 21. marts 2000. Umiddelbart efter sin tiltrædelse af embedet meddelte finansministeren Kommissionen ved en skrivelse, at forbundsregeringen vil ajourføre stabilitetsprogrammet, som allerede er blevet drøftet med de lokale myndigheder, inden udgangen af marts 2000 efter forelæggelsen af budgettet.

(2000/C 374 E/207)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0871/00
af Alejandro Agag Longo (PPE-DE) til Kommissionen**

(22. marts 2000)

Om: Etablering af virksomheder

Ifølge tal fra OECD varierer det foreskrevne antal dokumenter i forbindelse med etablering af en virksomhed fra mellem 2-3 i Danmark til op til 28 i Grækenland.

Fremmer disse afvigende krav i medlemsstaterne efter Kommissionens opfattelse — i særdeleshed unges — etablering af nye virksomheder? Agter Kommissionen at tage konkrete skridt til at afhjælpe denne fordrejning på det indre marked?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(26. april 2000)

Kommissionen er fuldstændig enig med det ærede parlamentsmedlem i, at det er problematisk, at der i en række medlemsstater er meget administrativt besvær forbundet med at etablere en virksomhed, og prioriterer en forenkling af formaliteterne ved virksomhedsetablering meget højt.

Kommissionen har derfor — i erkendelse af at problemet hovedsagelig skal løses af medlemsstaternes egne regeringer — i sin BEST-rapport⁽¹⁾ anmodet medlemsstaterne om at gøre noget ved problemet og støttet deres bestræbelser på at finde enklere og bedre løsninger.

I BEST-rapporten opfordres medlemsstaterne til at gøre det lettere at etablere en virksomhed. Som led i opfølgningen⁽²⁾ af denne rapport undersøger og evaluerer Kommissionen de fremskridt, som medlemsstaterne gør, og den videreformidler også information om god praksis. Senere på året offentliggør Kommissionen en rapport om denne opfølgning.

I forbindelse med de samordnede aktioner⁽³⁾ hjælper Kommissionen medlemsstaterne med at udveksle god praksis. Et godt eksempel er de franske »Centres de formalités d'entreprises«, som i høj grad har forenklet procedurerne ved virksomhedsetablering. Desuden er det opmuntrende at se, at medlemsstaterne lærer af hinandens erfaringer. F.eks. bygger det portugisiske netværk »Centro de Formalidades das Empresas«, som har begrænset den tid, det normalt tager at etablere en virksomhed, fra omkring et halvt år til ca. 14 dage, på de franske erfaringer.

Benchmarking er et vigtigt værktøj til at vise forskelle og fremskridt, og Kommissionen vil fortsat anvende benchmarking medlemsstaterne imellem inden for iværksættervirksomhed og innovation.

⁽¹⁾ Rapport fra taskeforcen for forenkling af erhvervsklimaet. Rapporten findes på internetadressen: http://europa.eu.int/comm/dg23/gen_policy.

⁽²⁾ Handlingsplan til fremme af iværksætterånden og konkurrenceevnen. Findes på internetadressen: http://europa.eu.int/comm/dg23/gen_policy.

⁽³⁾ Disse er beskrevet i Kommissionens beretning til Rådet og Europa-Parlamentet om aktioner samordnet medlemsstaterne imellem; beretningen blev godkendt af Kommissionen den 9. november 1999, KOM(1999) 569 endelig udg.

(2000/C 374 E/208)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0877/00
af Karin Riis-Jørgensen (ELDR) til Kommissionen**

(16. marts 2000)

Om: Ulovlig statsstøtte til DSB

Der er to udbydere af persontrafik mellem København og Ærø. Dels et privatejet busselskab og dels en togforbindelse, der drives af DSB (De Danske Statsbaner).

Den danske stat har siden den 1. januar 1999 været indkøber af offentlig trafik hos DSB. Her yder staten efter kontrakten et bruttokontrakttilskud på 2,9 milliarder DKR. Da Skatteministeriet i 1999 besluttede at der skal skulle pålægges moms af brobenyttelses-afgiften på Storebæltsbroen, blev DSB's kontrakttilskud forhøjet med følgende begrundelse:

»Som følge af at DSB skal betale moms af baneafgift i 1999, forøges DSB's nettotilskud med 192,5 mio. DKR.«

Med andre ord betaler DSB moms af brobenyttelses-afgiften, men denne moms tilbageføres til DSB via kontrakten med staten. Det privatejede busselskab modtager ingen form for offentlig tilskud og betaler moms, der ikke tilbageføres.

Finder Kommissionen, at denne form for momskompensation som DSB modtager, er i overensstemmelse med Fællesskabets konkurrenceregler og statsstøtteregler?

Svar afgivet på Kommissionen vegne af Loyola de Palacio

(25. april 2000)

Kommissionen kan oplyse det ærede parlamentsmedlem om, at den allerede har modtaget oplysninger om sagen og er i øjeblikket i gang med at undersøge den pågældende ordning. Kommissionen har derfor bedt de danske myndigheder om at stille alle de relevante oplysninger til rådighed for Kommissionen, således at den kan foretage en vurdering af ordningen i henhold til de gældende statsstøtteregler.

(2000/C 374 E/209)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0881/00 af Harlem Désir (PSE) til Kommissionen

(22. marts 2000)

Om: Jobnedlæggelsesplan efter fusionen af koncernerne ABB og Alstom

I november 1999 gav Kommissionen tilladelse til en fusion af koncernerne ABB og Alstom, og derved skabtes verdens førende energiproducent ABB-Alstom-Power. I dag har koncernen, således som de ansatte frygtede, bebudet en plan om at nedlægge 10.000 job, heraf 5.460 i Europa, hovedsagelig i Frankrig og Tyskland.

Kommissionen bærer et stort ansvar i denne sag. Da den gav tilladelse til fusionen af koncernerne ABB og Alstom, havde den pligt til at træffe alle forholdsregler for beskæftigelsen og drage omsorg for overholdelse af Rådets direktiv 94/45/EF⁽¹⁾ om indførelse af europæiske samarbejdsudvalg eller en procedure i fællesskabsvirksomheder og fællesskabskoncerner med henblik på at informere og høre arbejdstagerne. Europa-Parlamentet erindrede Kommissionen om dette krav i sin beslutning af 17. februar 2000, men der er overhovedet ikke blevet taget hensyn hertil, og koncernen har absolut ikke opfyldt forpligtelsen til at informere arbejdstagerne i tilfælde af omstrukturering.

Gav koncernens ledere Kommissionen besked om deres jobnedlæggelsesplan på tidspunktet for anmodningen om tilladelse til fusion, og hvorfor accepterede Kommissionen den i så fald? Hvis lederne skjulte denne plan for Kommissionen, som uden tvivl allerede var udarbejdet i november 1999, har Kommissionen da ikke ret til at anlægge sag mod denne koncern for hemmeligholdelse af de sociale konsekvenser af denne fusion?

Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen i det ene eller det andet tilfælde at træffe som svar på denne krænkelse af EF-bestemmelserne og for at få koncernen til at opgive sin jobnedlæggelsesplan?

⁽¹⁾ EFT L 254 af 30.9.1994, s. 64.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(11. maj 2000)

Kommissionen gav tilladelse til den nævnte fusion under udøvelsen af de opgaver, den har fået tillagt ved EF-traktaten, og i overensstemmelse med reglerne i den gældende fællesskabslovgivning. Under udøvelsen af denne specifikke kompetence begrænsede Kommissionen sig til, som den skal efter de relevante bestemmelser, at tage stilling til de aspekter, der henhører under lovgivningen om konkurrence.

Det er tildels EF-traktatens bestemmelser, der ligger til grund for forordningen om fusion, idet det heri anerkendes, at konkurrenceforvridninger kan forhindre Fællesskabets borgere i at nyde godt af fordelene ved det indre, europæiske marked for varer og tjenesteydelser. Ifølge EF-traktaten kan man med andre ord gå ud fra, at et marked med konkurrence, på hvilket købere og sælgere kan handle åbent og frit, sandsynligvis vil give de bedste resultater for borgerne i hele Fællesskabet — såvel i spørgsmålet om priser og effektivitet som i spørgsmålet om kundens valg, varens kvalitet, beskæftigelse og andre områder. Det kriterium, Kommissionen skal anlægge i forbindelse med fusioner, koncentrerer sig derfor om de forventede virkninger for konkurrencen. Kommissionen undersøgte grundigt de forventede virkninger af fusionen af ABB og Alstom for konkurrencestrukturen på de berørte markeder i Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde (EØS), gennem skriftlige henvendelser, som tog sigte på at belyse konkurrenternes, kundernes og leverandørernes reaktioner. På dette grundlag kunne Kommissionen konkludere, at der ikke var risiko for alvorlige konkurrencemæssige problemer, og i overensstemmelse med de kriterier, der er fastsat i fusionsforordningen, kunne den således give tilladelse denne transaktion.

Kommissionen bør ikke desto mindre som vogter af EF-traktaten og den afledte ret belyse denne type af operationer fra forskellige synsvinkler. Den har også pligt til med alle de midler, der er fastsat i EF-traktaten, at overvåge og garantere overholdelsen af fællesskabsrettens andre retsakter om sådanne operationer set i en anden synsvinkel, herunder aspekter som information og høring af arbejdstagerne.

Da disse regler er fastsat i fællesskabsdirektiver, men samtidig også i de nationale bestemmelser til gennemførelse heraf i national ret, er det i første række de nationale instanser, der skal tage stilling til eventuelle krænkelse, når de får forelagt sager vedrørende opretholdelse af de relevante rettigheder i de tilsvarende nationale bestemmelser.

På den anden side anmodede Kommissionen straks de nationale myndigheder om en redegørelse, så snart den fik kendskab til formodningen om en krænkelse af disse bestemmelser.

Mere generelt sagt deler Kommissionen helt det ærede medlems synspunkt og er enig i, at forudsigelige sociale virkninger af enhver afgørelse på lederplan bør gøres til genstand for information og høring af arbejdstageres repræsentanter så tidligt som muligt for at give mulighed for at finde passende løsninger til bevarelse af beskæftigelsen. Dette er formålet med forslag på dette område, Kommissionen har fremsat for nylig, og som den håber vil blive vedtaget i nær fremtid.

(2000/C 374 E/210)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0883/00

af Glyn Ford (PSE) til Kommissionen

(22. marts 2000)

Om: Flytning af Commercial Hydraulics fra England til Tyskland

Ultra Hydraulic Ltd. (en afdeling af Commercial Hydraulics) har for nylig offentliggjort planer om at lukke sin virksomhed i Cheltenham, Gloucestershire, UK for at flytte til Tyskland. Denne meddelelse blev offentliggjort, uden at fagforeningerne først var blevet underrettet, og selve flytningen vil føre til tab af 252 jobs for virksomheden i Cheltenham.

Har Europa-Kommissionen bevilget støtte til Commission Hydraulics' flytning, og har den også prøvet at finde ud af, om den tyske regering har bevilget støtte til selskabets flytning, og i bekræftende fald, om den er i overensstemmelse med EU-lovgivningen om statsstøtte? Mener Kommissionen, at denne mangel på høring af fagforeningerne om flytningen er i overensstemmelse med ånden og bogstavet i reglerne om høring af arbejdstagerne?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(10. maj 2000)

Kommissionen har ikke modtaget nogen anmeldelse fra den tyske regering med hensyn til Commercial Hydraulics' flytteplaner, som det ærede medlem omtaler. Den har heller ikke modtaget oplysninger fra andre kilder om, at den tyske regering skulle have bevilget midler til denne flytning. Derfor er Kommissionen ikke i stand til at afgøre, om EF-traktatens statsstøtteregler er blevet overholdt i tilfælde af, at de finder anvendelse på den pågældende sag.

Desuden har Kommissionen heller ikke selv bevilget midler til denne flytning.

Kommissionen ligger ikke inde med detaljerede oplysninger om de skridt, som Ultra Hydraulic Ltd eller Commercial Hydraulics måtte have taget med henblik på at informere og høre arbejdstagerrepræsentanterne om lukningen af Cheltenhamfabrikken og de deraf følgende afskedigelser. I henhold til Rådets direktiv 98/59/EF af 20. juli 1998 vedrørende kollektive afskedigelser⁽¹⁾ og de relevante engelske bestemmelser til gennemførelse heraf er Ultra Hydraulic Ltd under alle omstændigheder helt klart forpligtet til at gennemføre en information og høring, inden virksomheden skrider til afskedigelser. I første instans er det derfor de engelske myndigheder, der skal vurdere, om denne forpligtelse er blevet overholdt.

Virksomhedsflytninger eller -lukninger er ikke for tiden underkastet nogen udtrykkelig forpligtelse til forudgående information og høring i henhold til fællesskabsretten. Det var netop med henblik på at lukke dette hul, at Kommissionen i november 1998 fremlagde et forslag gømt indførelse af en generel ramme for information og høring af arbejdstagerne i Det Europæiske Fællesskab⁽²⁾, som indeholder bestemmelser om løbende og regelmæssig inddragelse af personalet i virksomhedens strategiske beslutninger samt i virksomhedens beskæftigelsesmæssige udvikling inden for en overskuelig fremtid. Kommissionen gør en aktiv indsats for at få dette forslag vedtaget snarest muligt.

⁽¹⁾ EFT L 225 af 12.8.1998.

⁽²⁾ EFT C 2 af 5.1.1999.

(2000/C 374 E/211)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0891/00
af Bart Staes (Verts/ALE) til Kommissionen**

(22. marts 2000)

Om: Vurdering af dioxinkrisen i Belgien

Dioxinkrisen i Belgien har endnu en gang vist, hvor sårbar fødekæden og kontrollen hermed er. En evaluering som den, det såkaldte dioxinudvalg i Repræsentanternes Hus har foretaget, kan bidrage til at afhjælpe problemer. Både Den Europæiske Union og de femten EU-medlemsstater har en vigtig rolle at spille i denne forbindelse.

Parlamentsmedlemmerne anfører bl.a., at EU's bestemmelser om slam er forskellige alt efter, hvilket sprog de er udformet på, og at de under alle omstændigheder bør suppleres og defineres bedre.

Er det korrekt, at bestemmelserne om slam er forskellige alt efter, hvilket sprog de er udformet på, som det såkaldte dioxinudvalg hævder?

- a) Hvordan vil Kommissionen i bekræftende fald sørge for, at disse forskelle fjernes?
- b) Har dioxinudvalget i benægtende fald uret, når det hævder, at bestemmelserne om slam i Den Europæiske Union er forskellige alt efter, hvilket sprog de er udformet på?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(2. maj 2000)

For at sikre et højt niveau for sundhedsbeskyttelse forbydes det specifikt i punkt 5 i bilaget til Kommissionens beslutning 91/516/EØF af 9. september 1991 om listen over råvarer, som det er forbudt at anvende i foderblandinger⁽¹⁾, at anvende slam fra spildevandsanlæg.

Indholdet af denne bestemmelse er ikke forskelligt alt efter, hvilket sprog den er udformet på. For ikke at give anledning til tvivl med hensyn til forbuddets omfang, forelagde man dog den 29. februar 2000 Den Stående Foderstofkomité et udkast til Kommissionens beslutning om at ændre beslutning 91/516/EØF. I dette udkast til en beslutning, hvorom komiteen udtalte sig positivt, fremgår det, at alt affald fra de forskellige faser af rensningen af by-, hus- og industrispildevan uanset om dette affald videreforarbejdes, og også uanset hvor spildevandet stammer fra, skal forbydes i foderblandinger.

⁽¹⁾ EFT L 281 af 9.10.1991.

(2000/C 374 E/212)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0895/00
af Bart Staes (Verts/ALE) til Kommissionen**

(22. marts 2000)

Om: Vurdering af dioxinkrisen i Belgien

Dioxinkrisen i Belgien har endnu en gang vist, hvor sårbar fødekæden og kontrollen hermed er. En evaluering som den, det såkaldte dioxinudvalg i Repræsentanternes Hus har foretaget, kan bidrage til at afhjælpe problemer. Både Den Europæiske Union og de femten EU-medlemsstater har en vigtig rolle at spille i denne forbindelse.

Parlamentsmedlemmerne kræver flere gange »klare og fuldstændige retningslinjer for forsvarlig anvendelse af animalsk affald«.

Er de eksisterende retningslinjer efter Kommissionens opfattelse tilstrækkelig klare og fuldstændige til at sikre en forsvarlig anvendelse af animalsk affald?

- a) Hvilke argumenter kan Kommissionen i bekræftende fald fremføre for — i modsætning til det såkaldte dioxinudvalg — at tale om klare og fuldstændige retningslinjer for forsvarlig anvendelse af animalsk affald?
- b) Vil Kommissionen i benægtende fald udarbejde forslag til en klar og fuldstændig ordning for forsvarlig anvendelse af animalsk affald?

Svar afgivet på Kommissionen vegne af David Byrne

(12. maj 2000)

Kommissionen er enig med dioxinudvalget i det belgiske Repræsentanternes Hus i spørgsmålet om animalsk affald.

En mulig udelukkelse af visse animalske affaldsprodukter fra fødekæden er blevet drøftet i nogen tid på politisk, teknisk og videnskabeligt plan. I lyset af disse drøftelser findes det hensigtsmæssigt at forbyde genanvendelse af højriskostoffer i fødekæden.

Der er derfor nu ved at blive udarbejdet et forslag til Rådets og Parlamentets forordning om fastsættelse af nye bestemmelser om bortskaffelse og forarbejdning af affald fra dyr. Det vil efter planen blive forelagt Rådet og Parlamentet i juni 2000.

(2000/C 374 E/213)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0898/00
af Umberto Bossi (TDI) til Kommissionen**

(16. marts 2000)

Om: Leverandører af tjenester til fællesskabsinstitutionerne

Som led i de nye bestræbelser på gøre fællesskabsinstitutionernes virke gennemskueligt (som også bekræftet ved den nylige offentliggørelse af Kommissionens hvidbog om konkurrence) har Europa-Parlamentet via sin Internet-website stillet en informationstjeneste til rådighed vedrørende Parlamentets og andre fællesskabsinstitutioners offentlige udbud af tjenesteydelser.

Via denne website kan interesserede også abonnere på en ajourføringsordning. Denne ajourføringstjenesteydelse forvaltes af et privat amerikansk firma, NETMIND, hvis website man automatisk ledes videre til for at udfylde abonnementsformularen.

Kan Kommissionen oplyse:

1. om udvælgelsen af dette amerikanske firma er sket ved et offentligt udbud fra fællesskabsinstitutionernes side, og – i benægtende fald – efter hvilken procedure det ellers er blevet udvalgt?
2. om fællesskabsinstitutionerne har adgang til de personoplysninger, der indsamles ved registreringen af brugeren, om de er det amerikanske firmas eller fællesskabsinstitutionernes ejendom, og hvilken brug der gøres af disse oplysninger?
3. hvad grunden er til, at en fællesskabsinstitution har valgt en tjenesteydelse leveret af et privat amerikansk firma, når tages i betragtning, at andre informationsudbydere i Unionen tilbyder nøjagtig samme service, men udarbejdet af fællesskabsinformationsstrukturer?
4. om den, eftersom den amerikanske tjenesteydelse, som Parlamentet i øjeblikket benytter sig af, stadig udbydes i beta-version, mener, at denne tjenesteydelse er forbundet med tilstrækkelige garantier med hensyn til effektivitet, tilgængelighed, ydeevne og, navnlig, sikring af privatlivets fred?
5. om ikke den mener, at dette valg må anses for diskutabelt, bl.a. på baggrund af den nylige høring om Echelon-nettet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Romano Prodi

(17. april 2000)

Det websted, som det ærede medlem henviser til, vedligeholdes direkte og udelukkende af Parlamentet. Det ærede medlem bedes derfor rette sin forespørgsel om oplysninger til Parlamentet.

(2000/C 374 E/214)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0901/00
af Robert Evans (PSE) til Kommissionen**

(21. marts 2000)

Om: Rejsearrangører og turistguider

Jeg forstår, at Kommissionen til en vis grad har været involveret i denne sag på et tidligere tidspunkt og er vel vidende om de vanskeligheder, rejsearrangører møder, når de forsøger at udøve deres ret til at arbejde i andre EU-lande.

London-medlemmer af »International Association of Tour Managers« har kontaktet mig. Selv om de erkender, at turistguider klart har andre kvalifikationer, idet de kan foretage omvisninger i historiske monumenter og museer, mener de, at både definitionens udstrækning og de overdrevne kvalifikationskrav til en turistguide (herunder visse steder bopælspligt) er urimelige begrænsninger.

Tilfælde, hvor rejsearrangører er blevet idømt bøder, blot fordi de har fulgt grupper fra en bus til en restaurant, er blevet citeret som ikke usædvanlige.

Agter Kommissionen at tage yderligere skridt i så henseende for at skabe klarhed i denne forvirring og bringe disse restriktioner til ophør?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(13. april 2000)

Kommissionen har rejst spørgsmålet om de vanskeligheder, som rejsearrangører møder, når de udøver deres erhverv i udlandet, over for de relevante faglige organisationer, som f.eks. European Tour Operators Association (ETOA), European Travel & Tourism Action Group (ETAG) og International Road Transport Union (IRU). For så vidt angår dette spørgsmål i almindelighed skal Kommissionen henlede det ærede medlems opmærksomhed på de svar, som Kommissionen gav på Edward Kellett-Bowmans⁽¹⁾ skriftlige forespørgsel E-2615/96 og Katerina Daskalakis⁽²⁾ skriftlige forespørgsel E-797/98. Kommissionens arbejdsdokument om turistførere, som blev vedtaget i 1997, indeholder alle relevante detaljer om Fællesskabets gældende lovbestemmelser på området⁽³⁾.

Ifølge det ærede medlem mener »International Association of Tour Managers«, at to begrænsninger er urimelige: fortolkningen af definitionen »historiske bygningsværker og museer« og de overdrevne kvalifikationskrav til en turistfører.

Med hensyn til det første punkt bemærker Kommissionen, at Domstolen i sine domme om turistførere (domme af 26.2.1991, sag C-154/89 Frankrig [1991] Sml. I-659, C-180/89 Italien [1991] Sml. I-709 og C-198/89 Grækenland [1991] Sml. I-727) med tydelighed har fastslået, at kravet om, at man skal være i besiddelse af en særlig autorisation for at udføre tjenesteydelser som turistfører, er i strid med retten til fri udveksling af tjenesteydelser, hvis disse tjenesteydelser består i turistrundvisning på »andre steder end de museer eller historiske bygningsværker, der kun kan besøges sammen med en særlig faguddannet turistfører«. Som følge af denne undtagelse er der en grænse for, hvilke tjenesteydelser der kan udføres af turistførere, der kommer fra andre medlemsstater. Med hensyn til de museer og historiske bygningsværker, der er omfattet af særlige nationale bestemmelser, skal turistførerne rette sig efter den nationale lovgivning. Kommissionen har nøje analyseret den lovgivning, som medlemsstaterne har vedtaget for at efterleve disse domme, og har fundet den i overensstemmelse med fællesskabsretten i lyset af subsidiaritets- og proportionalitetsprincipperne. Kommissionen mener, at eftersom Domstolen ikke har fastlagt detaljerede kriterier for fortolkning, kan »museer og historiske bygningsværker, der kun kan besøges sammen med en særlig faguddannet turistfører«, fortolkes i lyset af proportionalitetsprincippet.

I overensstemmelse med dette princip skal nationale love, der begrænser de friheder, som er fastlagt af EF-traktaten, stå i rimeligt forhold til de tilstræbte mål. Retten fandt, at målet med denne undtagelse er at beskytte den almene interesse i »en dybere forståelse af den historiske arv« og sikre »den størst mulige udbredelse af kendskabet til et lands kunst og kultur« (se dom af 26. februar 1991 i sag C-154/89, præmis 21). Derfor skal proportionaliteten i den lovgivning, som de enkelte medlemsstater vedtager for at rette sig efter »turistførerdommene«, for hvert sted eller kategori af steder, der er omfattet af undtagelsen, vurderes i forhold til kravet om en faguddannet turistfører for at beskytte »en dybere forståelse af den historiske arv« og sikre »den størst mulige udbredelse af kendskabet til et lands kunst og kultur«. En sådan vurdering skal først og fremmest foretages af den berørte medlemsstat, da det er de nationale myndigheder, som bedst kan vurdere den lokale historiske, kulturelle eller kunstneriske arv. Kommissionen mener, at en for bred fortolkning af denne undtagelse, som omfatter praktisk taget alle museer og historiske bygningsværker, ville være i strid med Domstolens domme.

Med hensyn til det andet punkt står det de enkelte medlemsstater frit for, i mangel af harmonisering af uddannelse og andre betingelser for udøvelse af et erhverv, at regulere erhvervene inden for deres område og fastsætte det nødvendige kvalifikationsniveau for udøvelsen af disse erhverv. Når medlemsstaterne regulerer erhvervet som turistfører, er det Rådets direktiv 89/48/EØF af 21. december 1988 om indførelse af en generel ordning for gensidig anerkendelse af eksamensbeviser for erhvervskompetencegivende videregående uddannelser af mindst tre års varighed⁽⁴⁾ og Rådets direktiv 92/51/EØF af 18. juni 1992 om anden generelle ordning for anerkendelse af erhvervsuddannelser til supplerende af direktiv 89/48/EØF⁽⁵⁾, der finder anvendelse. Så vidt Kommissionen er orienteret, er det ikke i nogen medlemsstater et krav, at betingelsen om bopæl skal være opfyldt for at opnå anerkendelse af ens kvalifikationer som turistfører. Kommissionen har aldrig modtaget nogen klager over, at en medlemsstat har nægtet at anerkende en turistførers kvalifikationer, eller over nogen særlige problemer vedrørende procedurerne for anerkendelse på dette område. De berørte parter opfordres til at gøre Kommissionen opmærksom på tilstedeværelsen af sådanne krav.

Med hensyn til idømmelse af bøder til rejsearrangører synes problemet hovedsageligt at skyldes en sammenblanding af erhvervet som rejsearrangør og turistfører. I overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet har medlemsstaterne ansvaret for definitionen af disse to erhvervs arbejdsområde. Ifølge de oplysninger på dette område, som Kommissionen indtil nu har fået, er der ikke tale om en praksis, som udgør en overtrædelse af EF-traktaten. Kommissionen skal under alle omstændigheder minde det ærede medlem om, at EF-traktatens artikel 49 (tidligere artikel 59) (fri udveksling af tjenesteydelser) kan have direkte indvirkning på borgerne og give dem en række rettigheder, som de nationale myndigheder skal respektere. De berørte parter kan derfor bedst beskytte deres rettigheder ved at gå til de nationale domstole for at få annulleret disse bøder under henvisning til EF-traktaten.

(¹) EFT C 72 af 7.3.1997.

(²) EFT C 323 af 23.10.1998.

(³) SEK(97) 837 endelig udg.

(⁴) EFT L 19 af 24.1.1989.

(⁵) EFT L 209 af 24.7.1992.

(2000/C 374 E/215)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0902/00
af Efstratios Korakas (GUE/NGL) til Rådet

(20. marts 2000)

Om: Reform af støtteordningen for bomuld

Ifølge artikel 6 i forordning (EØF) nr. 1553/95 (¹) skal Kommissionen inden begyndelsen af produktionsåret 1999/2000 forelægge en beretning om, hvordan støtteordningen for bomuld virker og hvis beretningen viser, at det er nødvendigt, forelægge forslag til en reform. Men Kommissionen har uden videre forelagt et forslag til reform. Kommissionen erkender i sin begrundelse, at denne forpligtelse (til at udarbejde en beretning om hvorledes ordningen fungerer, som fastsat i punkt 11 i protokol 4 i bilag til Grækenlands tiltrædelsesakt) delvis var blevet foregrebet af Kommissionens beretning til Rådet om de græske anmodninger i bomuldssektoren (KOM(1998) 10).

Kommissionen har ikke overholdt sine forpligtelser og fremsætter i sin begrundelse til forslaget til reform desuden argumenter, som, eftersom der ikke findes en fuldstændig analyse, giver et billede af, hvordan sektoren fungerer, som er langt fra virkeligheden. Udgifterne til bomuldsordningen afhænger i vid udstrækning af bomuldsprisen på verdensmarkedet. Kommissionen fremfører, at udgiften kan overstige 900 mio. ecu. Kommissionen har til forelæggelsen af sit forslag valgt det tidspunkt, hvor verdenspriserne er de laveste siden den sidste reform af bomuldsordningen. Desuden er verdensprisen på bomuld fra vedtagelsen af Kommissionens forslag til dags dato (ca. tre måneder) steget med 48%. På under tre måneder har reformforslaget mistet sin aktualitet og gyldighed.

Derfor bør de institutioner, som skal vedtage en udtalelse om Kommissionens forslag tage stilling til tre problemer: Kommissionens manglende overholdelse af sine forpligtelser, manglen på en troværdig analyse og anvendelsen af konjunkturbestemte argumenter, som kan fordreje virkeligheden. Vil Rådet kræve af Kommissionen, at den overholder sine forpligtelser i henhold til forordning (EØF) 1553/95? Vil Rådet anmode Kommissionen om at forelægge et nyt ajourført forslag, der tager hensyn til en beretning om, hvordan støtteordningen for bomuld fungerer?

(¹) EFT L 148 af 30.6.1995, s. 45.

Svar

(25. maj 2000)

Kommissionen fremlagde i februar 1998 sin beretning om de græske anmodninger i bomuldssektoren for Rådet og forelagde det i december 1999, i overensstemmelse med den opfordring, den modtog fra Rådet i juni 1998, to forslag til reform af støtteordningen for bomuld.

Kommissionens forslag bevarer i hovedtræk den nuværende støtteordning, men omfatter samtidig, som det ærede parlamentsmedlem sikkert har kunnet konstatere, en række vigtige elementer af økonomisk, teknisk, budget- og miljømæssig art, som antyder, hvor komplekse analyser Kommissionen har foretaget for at kunne udarbejde sine forslag.

Forslagene er i øjeblikket genstand for en tilbundsgående undersøgelse i Rådets instanser.

Rådet vil til sin tid træffe en passende afgørelse i dette spørgsmål. Med henblik på afgørelsen vil Rådet naturligvis omhyggeligt gennemgå den udtalelse, som Europa-Parlamentet forelægger det herom.

(2000/C 374 E/216)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0906/00
af Konstantinos Hatzidakis (PPE-DE) til Kommissionen

(25. marts 2000)

Om: Foringelse af kulturarven i Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien (FYROM)

Ifølge oplysninger er der i den senere tid foretaget omfattende indgreb i og ændringer af Ajos Dimitrioskirken i byen Monastiri i Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien (FYROM), hvilket indebærer en åbenlys forringelse af den kulturarv, som denne historiske kirke repræsenterer, samt af området generelt. Kan Kommissionen oplyse, om den har kendskab til denne situation, hvilke foranstaltninger den agter at træffe for omgående at få standset disse handlinger, og om Kommissionen har truffet eller agter at træffe foranstaltninger til beskyttelse af de historiske mindesmærker og kulturarven i Balkanområdet generelt?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(16. maj 2000)

Kommissionen takker det ærede medlem for sin forespørgsel vedrørende kulturarven i Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien (FYROM).

Den beklager imidlertid, at den ikke har kunnet opnå præcise oplysninger om tilfældet med Agios Dimitrios kirken, men generelt skal Kommissionen henvise det ærede medlem til sit svar på skriftlig forespørgsel E-0077/99 fra Kaklamanis⁽¹⁾, navnlig andet afsnit af dette svar.

⁽¹⁾ EFT C 297 af 15.10.1999, s. 142.

(2000/C 374 E/217)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0914/00
af Christopher Huhne (ELDR) til Kommissionen

(25. marts 2000)

Om: Mængden af EU-lovgivningsforslag

Hvor mange nye lovgivningsforslag (til direktiver, forordninger og afgørelser) har Kommissionen forelagt i hvert af de seneste ti år?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Romani Prodi

(15. maj 2000)

Antal forslag fremsat af Kommissionen

År	Forslag til forordninger	Direktivforslag	Forslag til beslutninger/afgørelser
1999	164	36	205
1998	230	63	271
1997	238	52	245
1996	246	63	200
1995	290	71	236
1994	305	52	201
1993	343	54	214
1992	368	86	191
1991	373	61	175
1990	427	88	202

Kilde: Kommissionens almindelige årsberetning (1993-1999); Kommissionens interne database (1990-1992)

(2000/C 374 E/218)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0916/00
af Christopher Huhne (ELDR) til Kommissionen

(25. marts 2000)

Om: Samlet antal EU-retsakter

Hvad er det samlede årlige antal EU-retsakter (direktiver, forordninger, beslutninger) for hvert af de seneste ti år (antal ved årets udgang)?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Romani Prodi

(15. maj 2000)

Antal retsakter fra Rådet/Europa-Parlamentet og Rådet
i kraft pr. 31. december i året

År	Forordninger	Direktiver	Beslutninger/afgørelser
1999	1930	1191	301
1998	1909	1205	292
1997	1835	1195	263
1996	1875	1189	247
1995	1915	1165	232
1994	2144	1170	265
1993	2138	1146	249
1992	2256	1119	242
1991	2182	1048	231
1990	2145	998	216

Kilde: Kommissionens almindelige årsberetning (1997-1999); Celex-basen (1990-1996)

Antal selvstændige retsakter fra Kommissionen
i kraft pr. 31. december i året ⁽¹⁾.

År	Forordninger	Direktiver	Beslutninger/ afgørelser
1999	3924	485	5067
1998	3874	440	4670
1997	3631	409	4290
1996	3370	408	3848
1995	3411	371	3474
1994	3519	343	3281
1993	3556	322	3085
1992	3471	283	2914
1991	3287	263	2788
1990	3053	257	2563

Kilde: Kommissionens almindelige årsberetning (1997-1999); Celex-basen (1990-1996)

⁽¹⁾ Med undtagelse af retsakter, der ikke er offentliggjort i EF-tidende, eller som er trykt med magre typer (løbende retsakter med en begrænset gyldighedsperiode).

(2000/C 374 E/219)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0922/00
af Theresa Villiers (PPE-DE) til Kommissionen

(25. marts 2000)

Om: Euroens fremme blandt børn

1. Hvilke midler har Kommissionen og/eller andre EU-organisationer ydet til organisationen »Informer et Enseigner l'Europe et la Democratie« (Oplysning og Undervisning om Europa og Demokratiet)? Nærmere bestemt hvilke midler er der anvendt til fremstilling og spredning af en undervisningsvideo produceret af denne organisation på grundlag af arbejde i »Nos Enfants«-skolen i Bruxelles og som der henvises til i InfEuro, Bulletin Nr. 14?
2. Hvilke EU-bevillinger er anvendt til projekter, der tilsigter euroens fremme og henvender sig til skoler og/eller børn a) i de seneste 12 måneder og b) i de sidste fem år? Kan Kommissionen oplyse, hvilke organisationer har modtaget midler med henblik på at fremme euroen i undervisningen og/eller blandt børn?
3. Har Kommissionen kendskab til gennemførelse i de seneste tolv måneder af projekter, der skal fremme euroen blandt børn i Det Forenede Kongerige? Kan Kommissionen i bekræftende fald give detaljerede oplysninger om samtlige projekter af denne art, herunder navnene på de deltagende skoler? Kan Kommissionen give nærmere oplysninger om, hvilke beløb Kommissionen og /eller andre EU-organisationer har ydet til disse projekter?
4. Hvordan kan Kommissionen forene finansiering af projekter, som skal overbevise børn om fordelene ved euroen med det grundlæggende princip om, at hverken skoler eller offentlige myndigheder bør give sig af med den politiske indoktrinering af børn?
5. Vil Kommissionen garantere, at alle kampagner for at fremme den fælles valuta i Det Forenede Kongerige ophører, eftersom finansiering af sådanne kampagner er et uberettiget indgreb i den demokratiske proces i Det Forenede Kongerige, når landet skal træffe beslutning om at tilslutte sig euroen eller ej?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Viviane Reding

(12. maj 2000)

1. Den almennyttige organisation, som det ærede medlem nævner, har inden for rammerne af partnerskabsprogrammet for »unge« modtaget et tilskud på 30.000 € (10 % af de samlede udgifter) til samproduktion af videoen »l'euro, c'est comme un jeu d'enfants« (»euroen er som en børneleg«). På initiativ af Europa-Parlamentet og Det Økonomiske og Sociale Udvalg og under deltagelse af formændene for disse institutioner og et medlem af Kommissionen er der blevet afholdt en forevisning for pressen. Denne fik en meget positiv modtagelse, herunder af den angelsaksiske presse.

Som følge af denne videoproduktions succes og for at imødekomme talrige henvendelser fra uddannelses- og foreningskredse anskaffede Kommissionen i 1997 8.200 eksemplarer af videoen på flere sprog til et beløb af 41.000 €. Den distribueres kun mod bestilling. Flere medlemsstater i euro-området har integreret dette redskab i de officielle undervisningsmaterialer, der udbredes via uddannelsesnettene for at forberede lærerne og eleverne på indførelsen af euroen i den enkelte borgers dagligdag.

For at det ærede medlem selv kan bedømme denne videos rent pædagogiske og uddannelsesmæssige karakter, sendes et eksemplar af denne direkte til hende såvel som til Parlamentets Generalsekretariat.

2. Inden for rammerne af Prince-programmet, en budgetpost etableret på Parlamentets initiativ til finansiering af informations- og kommunikationsaktioner om euroen, har Kommissionen udviklet et partnerskabsprogram med det civile samfund, der er blevet til på grundlag af en indkaldelse af forslag. Det er således inden for disse rammer, at tværnationale projekter rettet mod skoler og unge er blevet udvalgt.

I 1999 blev syv informationsprojekter om euroen rettet mod unge udvalgt til et samlet beløb af 519.166 €. I løbet af de fem sidste regnskabsår har Kommissionen opregnet 11 forskellige projekter til et beløb af 767.275 €. Modtagerne af denne støtte er alle almennyttige organisationer. En liste over disse sendes til det ærede medlem såvel som til Parlamentets Generalsekretariat.

3. Ingen direkte aktioner rettet mod børn er blevet igangsat i Det Forenede Kongerige i løbet af de seneste 12 måneder.

4. Myndighederne i de medlemsstater, der tilhører euro-området, definerer selv de prioriterede målgrupper inden for rammerne af bilaterale aftaler undertegnet med Kommissionen og Parlamentet. Uddannelsesverdenen og de unge er blandt de prioriterede målgrupper. Dette er klart fastsat i meddelelsen om den kommunikationsstrategi, der skal anvendes i de sidste faser af gennemførelsen af Den Økonomiske og Monetære Union, der blev vedtaget af Kommissionen i begyndelsen af februar 2000⁽¹⁾. Udkastet til en betænkning om euro-kommunikationsstrategien, der er ved at blive udfærdiget, og som parlamentsmedlem Karas er ordfører for, er ligeledes meget stærkt orienteret i denne retning: »De unge, og navnlig skolebørnene, udgør en meget værdifuld målgruppe, for hovedparten af dem vil skulle behandle euro-temaet og udgør således en veldefineret målgruppe«.

5. Kommissionen har endnu ikke indgået nogen bilateral euro-aftale med Det Forenede Kongerige. Den er imidlertid indstillet på at besvare enhver henvendelse om information, der måtte blive rettet til den.

⁽¹⁾ KOM(2000) 57 endelig udg.

(2000/C 374 E/220)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0928/00
af Malcolm Harbour (PPE-DE) til Kommissionen

(25. marts 2000)

Om: Offentliggørelse af regnskaber

I Det Forenede Kongerige et det påbudt ved lov, at anpartsselskaber hvert år skal offentliggøre deres regnskaber og indsende dem, således at de er tilgængelige for enhver, der ønsker at se dem. Som følge heraf kan selskabets konkurrenter opnå værdifulde forretningsmæssige oplysninger, som de kan planlægge deres marketingstrategi efter.

I Tyskland påbyder loven også, at anpartsselskaber og kompagniskaber skal offentliggøre deres regnskaber, men hvis de ikke gør det, skal de betale en lille bøde. Det ser ud til, at mange tyske firmaer foretrækker at betale bøden og ikke offentliggøre deres regnskaber, fordi de ikke ønsker at give deres konkurrenter en forretningsmæssig fordel.

Kan Kommissionen svare på følgende spørgsmål:

1. Mener den, at forskellen mellem de nationale lovgivninger strider imod det indre markedes principper ved at give visse selskabsformer en urimelig konkurrencemæssig fordel?
2. Står britiske selskaber konkurrencemæssigt lige så dårligt i andre lande som i Tyskland?
3. Hvilke foranstaltninger agter den at træffe, hvis svaret på spørgsmål 1 er bekræftende?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(14. april 2000)

Kommissionen betragter de nationale myndigheders manglende garanti for, at anpartsselskaber offentliggør deres regnskaber, som et brud mod principperne for det indre marked (i henhold til Rådets første direktiv 68/151/EØF af 9. marts 1968 om samordning af de garantier, som kræves i medlemsstaterne af de i traktatens artikel 58, stk. 2, nævnte selskaber til beskyttelse af såvel selskabsdeltagernes som tredjemands interesser, med det formål at gøre disse garantier lige byrdefulde⁽¹⁾) og Rådets fjerde direktiv 78/660/EØF af 25. juli 1978 på grundlag af artikel 54, stk. 3, litra g), om årsregnskaberne for visse selskabsformer⁽²⁾).

Således blev der indledt overtrædelsesprocedure mod Tyskland, da landet ikke har fastsat passende sanktioner mod virksomheder, som undlader at fremlægge deres årsregnskab i overensstemmelse med artikel 2, stk. 1, litra f), og artikel 3 og 6 i Rådets direktiv 68/151/EØF og artikel 47, stk. 1, i Rådets direktiv 78/660/EØF.

Domstolen understøttede i en dom af 28. september 1998 (sag C-191/95) Kommissionens opfattelse og fastslog, at »... Forbundsrepublikken Tyskland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til første direktivs artikel 2, stk. 1, litra f), og artikel 3 og 6, sammenholdt med fjerde direktivs artikel 47, stk. 1, idet den ikke har fastsat passende sanktioner, såfremt kapital-selskaber ikke opfylder den forpligtelse til at offentliggøre deres årsregnskab, der påhviler den i henhold til ovennævnte direktiv«. Som følge heraf vedtager Tyskland i øjeblikket lovgivning med henblik på at afhjælpe situationen.

Kommissionen er ikke bekendt med, at problemet eksisterer i andre medlemslande.

⁽¹⁾ EFT L 65 af 14.3.1968.

⁽²⁾ EFT L 222 af 14.8.1978.

(2000/C 374 E/221)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0931/00 af Eija-Riitta Korhola (PPE-DE) til Kommissionen

(22. marts 2000)

Om: Inddragelse af forskningspartnere fra udviklingslandene i de af Fællesskabet finansierede miljøforskningsprogrammer

Nøglen til fremgang i udviklingslandene ligger i muligheden for selv at blive inddraget i udviklingsarbejdet såvel ved konstateringen af problemerne som ved tilvejebringelsen af løsninger. Hidtil er der på fællesskabsplan taget meget lidt hensyn hertil i videnskabelige og teknologiske projekter for udviklingslandene.

De fælles rammeprogrammer udstrækker sig ikke til udviklingslandene. Det betyder, at f.eks. nordafrikanske partnere ikke kan blive inddraget i videnskabelige og teknologiske miljøprojekter. Der er ganske vist ikke noget til hinder for deres forskningsaktivitet, men der er heller ingen finansieringsmuligheder, og udviklingslandene vil ikke blive optaget som partnere i konsortierne uden mulighed for at rejse penge hertil.

Hvorfor er dette ikke muligt, når f.eks. Ruslands inddragelsesmuligheder er blevet udvidet?

Skal denne problematik bl.a. ansues med de indvirkninger for øje, som f.eks. ørkendannelsen i Nordafrika eller problemerne i Middelhavet har for EU?

Er EU villig til via adgang til økonomiske midler at overdrage et større ansvar til de lokale videnskabsmænd, således at arbejdet også bliver videreført, når den finansierende partner ikke længere er til stede? Er EU endvidere villig til at sikre, at projekter ikke bliver gennemført uden inddragelse af lokale videnskabsmænd?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Philippe Busquin

(14. april 2000)

Kommissionen deler fuldstændig det ærede medlems synspunkt med hensyn til forskningens betydning for udviklingen i udviklingslandene samt til at forskningen bør styres af efterspørgslen og målrettes mod disse landes udviklingsproblematik.

Det er rigtigt, at de tematiske programmer under det femte rammeprogram giver udviklingslande mulighed for at deltage, uden mulighed for fællesskabsfinansiering (situationen er den samme for Rusland), men denne åbning er et fremskridt i forhold til det fjerde rammeprogram, som kun delvis var åbent for deres deltagelse.

Derimod er de specielt forbeholdt to muligheder under det tværgående INCO-program, nemlig INCO-DEV-aktionen, der navnlig går ud på at fremme det teknisk-videnskabelige samarbejde mellem Fællesskabet og alle udviklingslande samt INCO-MED-aktionen, der udelukkende vedrører de middelhavslande, der er associeret inden for områder, som er karakteristiske for denne region. Hele vandproblematikken, herunder ørkendannelsesproblemer er et af de centrale emner i INCO-MED.

Disse to aktioner inddrager dem, ved hjælp af en stående dialog med disse regioners repræsentanter, ikke blot i fastlæggelsen af, hvilket samarbejdsområde der skal fremmes, men også i processen med udvælgelse af forslag, navnlig med hensyn til projekternes relevans for regionens udvikling.

Endvidere tillader gennemførelsesbestemmelserne for programmerne INCO-DEV og INCO-MED ikke blot de initiativer, der kommer fra udviklingslandene, men de tilskynder ligefrem til sådanne initiativer. Under alle omstændigheder er deltagelsen af forskere fra disse lande på et ligevægtigt grundlag et udvælgelses-kriterium for forslag, der modtages under disse programmer.

Et af formålene er at bidrage til en øget forskningskapacitet i disse tredjelande, på tværs af et forskningsarbejde, der gennemføres i fællesskab mellem disse lande og Fællesskabet for at sætte dem i stand til, ud over projektet, at tage et større og større ansvar i deres udviklingsproces.

(2000/C 374 E/222)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0939/00 af Antonio Di Pietro (ELDR) til Kommissionen

(29. marts 2000)

Om: Den belgiske lovgivning vedrørende klinisk biologiske laboratorier

Det kongelige dekret nr. 143 af 30. december 1982 forbyder i Belgien enhver form for kontrol vedrørende klinisk biologiske laboratorier fra alle de personers side, som ikke samtidig har beføjelse til at foretage medicinske analyser.

Den 17. december 1999 fik Kommissionen forelagt en klage (COMP/37.7.754), som særlig gør indsigelse mod denne bestemmelse i forbindelse med etableringsfriheden (artikel 43 EF).

I 1987 havde Domstolen efter en klage fra Kommissionen afgivet dom om, at denne bestemmelse var i overensstemmelse med etableringsfriheden, da den ikke blev betragtet som en forskelsbehandling, uden at den dog kontrollerede, hvorvidt den gik længere end nødvendigt (dom af 12. februar 1987, sag 221/85, Kommissionen mod Belgien, Sml. 1987, s. 719).

I 1995 mente Domstolen imidlertid (dom af 30. november 1995, sag C-55/94, Gebhard, Sml. 1995, s. I-4186), at enhver national foranstaltning, også selv om den finder anvendelse uden forskelsbehandling på fællesskabsborgere, ligesom den pågældende belgiske bestemmelse, men som »kan hæmme« udøvelsen af eller adgangen til et erhverv for statsborgere i en anden medlemsstat eller »gøre udøvelsen mindre tiltrækkende«, kan være uforenelig med artikel 43 EF, hvis den ikke er begrundet i tvingende samfundsmæssige hensyn og går ud over, hvad der er nødvendigt for at opnå formålet.

Hvorledes agter Kommissionen i denne sammenhæng at anvende denne nye retspraksis, som har anerkendt den påstand for begrundet, som den selv forsvarede indtil for otte år siden? Vil Kommissionen på nuværende tidspunkt undersøge, om foranstaltningen rækker længere end nødvendigt, hvilket Domstolen havde nægtet at gøre i 1987, da bestemmelserne om kontrol med klinisk biologiske laboratorier på nuværende tidspunkt er så forskellige i Fællesskabets medlemsstater?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(10. maj 2000)

Som det ærede medlem med rette påpeger, har Domstolens retspraksis i forbindelse med etableringsfriheden gennemgået en udvikling.

Desuden indeholder den nævnte klage visse nye elementer i forhold til den klage, der resulterede i Domstolens dom af 12. februar 1987. Kommissionen vil derfor nøje undersøge den belgiske lovgivning om laboratorier for medicinske analyser.

(2000/C 374 E/223)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0946/00 af Alexandros Alavanos (GUE/NGL) til Kommissionen

(29. marts 2000)

Om: Tilbagelevering af stjålne eller illegalt eksporterede genstande af kulturel værdi

I De Forenede Nationer går man ind for udarbejdelsen af en ny konvention om tilbagelevering af stjålne genstande af kulturel værdi, hvori man i sådanne tilfælde opfordrer de involverede parter til at føre forhandlinger herom.

1. Har Kommissionen givet udtryk for sin støtte til konventionen?
2. Har den foreslået medlemsstaterne at undertegne denne konvention?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(12. maj 2000)

Kommissionen er ikke bekendt, at der i FN skulle være planer om at vedtage en ny konvention om tilbagelevering af stjålne kulturgenstande, et emne, som allerede er omfattet af Unidroit-konventionen fra 1995 om stjålne eller ulovligt udførte kulturgenstande. Kommissionen var som observatør med til at udarbejde denne konvention.

Kommissionen støtter det generelle mål om at bekæmpe ulovlig handel med kulturgenstande, som ligger til grund for Unidroit-konventionen. I henhold til de beføjelser, Fællesskabet for øjeblikket har på området efter fællesskabsretten, har den dog endnu ikke givet udtryk for sin støtte til konventionen ved at foreslå medlemsstaterne at undertegne den.

Kommissionen erindrer om, at Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 96/100/EF af 17. februar 1997 om ændring af bilaget til direktiv 93/7/EØF om tilbagelevering af kulturgoder, som ulovligt er fjernet fra en medlemsstats område⁽¹⁾, i Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde fastsætter mekanismer og en tilbageleveringsordning mellem de lande, der er part i EØS-aftalen, for kulturgenstande, som ulovligt er fjernet fra et EØS-lands område. Direktivet skal støtte oprettelsen af det indre marked og som supplement til grænsekontrollen frembyde redskaber, der garanterer en passende beskyttelse af kulturgoder.

Fællesskabsbestemmelserne tages i betragtning i Unidroit-konventionen, idet artikel 13 bestemmer, at lande, der er part i organisationer for økonomisk integration eller regionale organer, kan erklære, at de i deres indbyrdes forbindelser anvender de interne regler for disse organisationer eller organer og dermed ikke i disse forbindelser anvender bestemmelserne i denne konvention, når konventionens anvendelsesområde falder sammen med disse regler.

To af de fem medlemsstater, der har undertegnet konventionen, har afgivet en sådan erklæring, nemlig Nederlandene, da landet undertegnede konventionen, og Finland, som allerede har ratificeret konventionen, da ratifikationsinstrumentet blev deponeret. Frankrig, Portugal og Italien har ligeledes undertegnet konventionen, og Italien har allerede deponeret ratifikationsinstrumentet og er dermed blevet part i konventionen.

⁽¹⁾ EFT L 60 af 1.3.1997.

(2000/C 374 E/224)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0950/00
af Per Stenmarck (PPE-DE) til Kommissionen

(29. marts 2000)

Om: Transeuropæiske net

På Det Europæiske Råds møde i Essen i 1994 blev der vedtaget en række prioriterede TEN-projekter. Et af disse fjorten projekter var den for infrastrukturen i Norden vigtige udbygning af den såkaldte »nordiske trekant«. I Kommissionens opfølgning vedrørende disse TEN-projekter konstateres det, at Sverige ikke opfylder sine forpligtelser. Det har bl.a. indflydelse på de nødvendige kapacitetsudvidelser af E6 og E4 — for nu ikke at nævne den for landets eksport og import så vigtige del E6 Malmö-Trelleborg. Hvad agter Kommissionen at gøre mod Sveriges forsømmelse og forsinkelse i opfyldelsen af disse forpligtelser, der drejer sig om infrastrukturprojekter af stor betydning for Sverige og for Europa?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(28. april 2000)

I 1998 og 1999 udgav Kommissionen to redegørelser⁽¹⁾ om udviklingen med hensyn til de 14 højtprioriterede projekter fra Det Europæiske Råds møde i Essen i december 1994. I begge redegørelser anføres det at tre projekter nærmer sig færdiggørelse, seks andre vil være gennemført omkring 2005, og de fem sidste først bliver færdige væsentligt senere end 2005.

Det projekt der kaldes Den Nordiske Trekant (det omfatter, som det ærede medlem nævner, de afsnit af E4 og E6), er at finde i sidstnævnte gruppe. Det specielle ved Den Nordiske Trekant, som skal være en multimodal transportkorridor og omfatter et stort antal delprojekter, gør det meget svært at fastlægge en stabil overordnet tidsramme og finansieringsplan. Der er forhandlinger herom i gang mellem Kommissionen og de finske og svenske myndigheder.

At gennemføre transportinfrastrukturprojekter er primært medlemsstaternes og deres lokale og regionale myndigheders ansvar i overensstemmelse med nærhedsprincippet. Kommissionen kan derfor kun tilskynde medlemsstaterne til at gennemføre et projekt ved at tilbyde finansieringsstøtte eller hjælpe dem med at

stabile alternative finansieringsløsninger, som f.eks. offentlig-private partnerskaber, på benene. Kommissionen har før støttet opgraderings- og anlægsarbejder på flere strækninger af E6 og E18 i Den Nordiske Trekant.

(¹) »Transeuropæiske transportnet: rapport om status for og gennemførelsen af de 14 Essen-projekter« (KOM(98) 356 endelig udg.) og »Årsberetning 1998 om transeuropæiske net« (KOM(1999) 410 endelig udg.).

(2000/C 374 E/225)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0952/00
af Hiltrud Breyer (Verts/ALE) til Kommissionen

(22. marts 2000)

Om: Skydeplads Schloen

Ifølge oplysninger fra det lokale borgerinitiativ og Fraktion Bündnis 90/die Grünen i kredsen Müritz er der fra delstatsregeringens side hidtil ikke blevet gjort noget effektivt for at standse projektet skydepladsen Schloen (24 baner). Ifølge en undersøgelse, som kommunen Schloen har ladet foretage af Greifswald-universitetet, og ifølge NABU-vicepræsident prof. dr. Succow er der tale om et område med overordentlig mange forskellige arter, som også er hjemsted for prioriterede arter, og ifølge hvilken, det også ville være berettiget at udpege området som særligt beskyttet område henholdsvis EU-fuglereservat. Dette har forbundsregeringen også anført over for delstatsregeringen.

1. Har Kommissionen kendskab til, at Mecklenburg-Vorpommern dermed kun ufuldstændigt har udpeget områder som særligt beskyttede områder?
2. Er Kommissionen enig i, at denne definition som beskyttet område i henhold til EF-direktivet om beskyttelse af vilde fugle bør foretages, og at det bør anmeldes som særligt beskyttet område?
3. Har Kommissionen kendskab til, at det ansvarlige ministerium på trods af kendskab til de negative virkninger (bl.a. opgivelse af en havørnerede, en yngleplads for traner, forekomst af engsnarrer samt den vedvarende hindring af trækfuglebevægelser mellem Müritz-nationalparken og området Torgelower-/Varchentiner See) i utilstrækkeligt omfang har støttet kommunen Schloen ved forhindringen af skydepladsen?
4. Har Kommissionen kendskab til, at skytteforeningen har fået forelagt flere forslag om at realisere sin plan på miljømæssigt sikre steder, og at dette altid er blevet afvist?
5. Har Kommissionen kendskab til, at godkendelsesmyndigheden har begået alvorlige fejl under godkendelsesproceduren, og at dette hidtil ikke er blevet korrigeret effektivt?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(27. april 2000)

Efter Kommissionens opfattelse er der ikke tilstrækkelige Natura 2000-områder i henhold til Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevarelse af naturtyper og af vilde dyr og planter (¹), hverken i Mecklenburg-Vorpommern eller i Tyskland som helhed. Kommissionen har derfor allerede for et år siden bragt denne sag for Domstolen og afventer nu dennes afgørelse.

Der er ligeledes indledt en sag mod Tyskland for ikke at have udlagt tilstrækkelig mange områder i henhold til Rådets direktiv 79/409/EØF om beskyttelse af vilde fugle (²). Kommissionen har besluttet også at bringe denne sag for Domstolen.

Kommissionen har ikke tilstrækkelige oplysninger til at kunne afgøre, om Schloen-området bør indlemmes i Natura 2000. Den er heller ikke i stand til at besvare de konkrete spørgsmål vedrørende projektet i eller ved Schloen, da der ikke er forelagt detaljerede oplysninger herom.

Hvis der er bevis for, at der er tale om overtrædelse af Fællesskabsretten, bedes det ærede medlem fremlægge mere detaljerede oplysninger i henhold til bestemmelserne i direktiv 92/43/EØF eller direktiv 79/409/EØF, herunder en vurdering af områdets betydning for forskellige arter og naturtyper af fællesskabsbetydning som omhandlet i direktiverne. Hvad det konkrete projekt angår, skal det påvises, at der er

tale om en betydelig indvirkning på området, og der skal henvises til alternative løsninger. Endvidere skal der fremlægges oplysninger om geografisk beliggenhed, afgrænsning og værdi for Natura 2000, allerede forudsete kompensationsforanstaltninger og andre oplysninger, som er vigtige for en undersøgelse af sagen.

(¹) EFT L 206 af 22.7.1992.

(²) EFT L 103 af 25.4.1979.

(2000/C 374 E/226)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0961/00
af Salvador Garriga Polledo (PPE-DE) til Kommissionen

(29. marts 2000)

Om: Et gunstigt miljø for opfindere i EU

En af de vigtigste økonomiske sektorer er opfindernes, som ud over at måtte løse mange problemer i forbindelse med deres opfindelser også står over for et edderkoppespind af administrative bestemmelser.

Når EU prøver på at gøre et fremstød for at genvinde det tabte terræn i det globale teknologiske kapløb, er det af helt afgørende betydning, at opfinderen kan agere i et miljø, hvor han ubesværet kan udvikle sine opfindelser og sikkert og tillidsfuldt tage patent på dem uden at risikere at bukke under for administrative hindringer.

Mener Kommissionen ikke, at den bør støtte en tilbundsgående undersøgelse for at få klarlagt, hvordan opfinderens situation reelt er i EU, hans bekymringer og problemer i forhold til München og Haag, og i det hele taget en undersøgelse af alle de faktorer, som kan være altafgørende i forbindelse med de frembringelser, en opfinder kan bidrage med til økonomien i EU?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(3. maj 2000)

Kommissionen mener, ligesom det ærede parlamentsmedlem, at man skal sikre et gunstigt miljø for opfindere i EU, således at de kan udvikle deres aktiviteter.

Innovation er nemlig blevet en af de vigtigste faktorer for varig vækst i erhvervslivet og for økonomisk fremgang i samfundet som helhed.

Med henblik på at fastlægge en passende ramme for opfindelser og nyskabende aktiviteter i EU har Kommissionen flere gange hørt de berørte grupper. Dette er især sket i forbindelse med Kommissionens grønbog om innovation i EU (¹), og grønbogen om EF-patentet og det europæiske patentsystem (²). Efter disse høringer fremlagde Kommissionen omfattende handlingsplaner med konkrete foranstaltninger til at opfylde industriens og de selvstændige opfinderes behov.

Blandt de vigtigste initiativer har Kommissionen meddelt, at den vil udarbejde forslag til en retsakt om et EF-patent med de samme virkninger i alle medlemsstaterne, og som både er let at forvalte, lettilgængeligt og forbundet med rimelige omkostninger. Kommissionen præsenterer ligeledes EF-patentet i meddelelsen fra januar 2000 »Mod et europæisk forskningsrum« (³) som en vigtig faktor for udvikling og forskning i EU.

Derudover bør innovation fremmes via andre foranstaltninger, såsom udvikling af de nationale patentmyndigheders rolle i retning af innovationsfremme, forbedring af adgangen til information om patenter, eller oprettelsen af en Intellectual Property Rights (IPR) Help Desk (en Helpdesk om intellektuel ejendomsret), hvor man kan få hjælp og oplysninger om innovation og intellektuel ejendomsret.

(¹) KOM(97) 736 endelig udg.

(²) KOM(97) 314 endelig udg.

(³) KOM(2000) 6 endelig udg.

(2000/C 374 E/227)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0972/00
af Ilda Figueiredo (GUE/NGL) til Kommissionen**

(31. marts 2000)

Om: Fællesskabsstøtte

Mere end 150 arbejdstagere fra »LISNAVE — Estaleiros Navais de Lisboa, Sarl«, har i mere end 15 år ventet på genansættelse i virksomheden efter ufrivilligt at være blevet afskediget.

Ifølge forlydender har imidlertid hverken LISNAVE eller GESTNAVE — Serviços Industriais, SA, virksomhedens efterfølger, modtaget fællesskabsstøtte.

På baggrund af ovennævnte bedes Kommissionen besvare følgende:

1. Hvilke virksomheder har modtaget fællesskabsstøtte, og i bekræftende fald hvilken form for støtte?
2. Blev tildelingen af fællesskabsstøtte gjort betinget af nødvendigheden af at bevare arbejdspladser?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(26. maj 2000)

Kommissionen er i færd med at indhente de oplysninger, der er nødvendige for at besvare spørgsmålet, og skal meddele resultatet af sine efterforskninger, så snart det foreligger.

(2000/C 374 E/228)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0976/00
af Ursula Schleicher (PPE-DE) til Kommissionen**

(22. marts 2000)

Om: Fortsættelse af byggeprojekter i naturparken Sintra-Cascais i Portugal

Som svar på min skriftlige forespørgsel E-1977/99 ⁽¹⁾ meddelte Margot Wallström, at hun har registreret de af mig anførte tilfælde og har anmodet de portugisiske myndigheder om oplysninger.

Har Kommissionen kendskab til, at de anførte byggeprojekter, især i områderne Cabo Raso og Abano, — til trods for de ansvarlige nationale myndigheders modstridende oplysninger — stadig fortsætter og allerede har medført betydelige skader for naturparken, hvilket er synligt for enhver, og som de portugisiske medier gentagne gange har påpeget?

⁽¹⁾ EFT C 219 E af 1.8.2000, s. 57.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(19. april 2000)

Kommissionen kan oplyse det ærede medlem, at den omtalte sag, nemlig gennemførelsen af to byggeprojekter i henholdsvis Cabo Raso og Abano, som ligger inden for Sintra/Cascais-naturparken, der af de portugisiske myndigheder er foreslået som område af betydning for Fællesskabet, er registreret under nr. 1999/2275.

Efter en nærmere gennemgang af sagen henlede Kommissionen ved brev af 4. januar 2000 de portugisiske myndigheders opmærksomhed på de forpligtelser, der følger af direktiv 92/43/EØF (habitatdirektivet) ⁽¹⁾ og 85/337/EØF (VVM-direktivet) ⁽²⁾. Ved samme brev bad Kommissionen ligeledes de pågældende myndigheder om at fremkomme med deres bemærkninger til situationen. De har endnu ikke reageret på denne henvendelse.

På mødet d. 21. marts 2000 vurderede Kommissionen, at gennemførelsen af projekterne var i modstrid med de nævnte direktiver og besluttede at viderebehandle sagen efter EF-traktatens artikel 226 (tidl. artikel 169).

(¹) EFT L 206 af 22.7.1992.

(²) EFT L 175 af 5.7.1985.

(2000/C 374 E/229)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0977/00

af Juan Ojeda Sanz (PPE-DE) til Kommissionen

(22. marts 2000)

Om: Situationen i den europæiske skibsbygningssektor

En delegation fra Kommissionen har i februar og marts 2000 afholdt møder med de koreanske myndigheder for endnu en gang at give udtryk for den dybe bekymring, der hersker i den europæiske skibsbygningssektor over den illoyale konkurrence, som dette land efter alt at dømme praktiserer, og som har bragt den europæiske skibsbygningssektor til desperationens rand.

Kan Kommissionen redegøre for, hvilke emner der er behandlet, og hvorfor man ikke er nået til enighed?

Hvilke foranstaltninger påtænker Kommissionen at træffe inden for en nær fremtid på baggrund af den desperate situation, som sektoren befinder sig i?

Er USA og Japan enige i Kommissionens klager, da situationen ikke kun berører Europa?

Påtænker Kommissionen at indbringe spørgsmålet for Verdenshandelsorganisationen med støtte fra den europæiske skibsbygningsindustri, såfremt Korea opretholder sin urokkelige holdning?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pascal Lamy

(18. april 2000)

Kommissionen deler det ærede medlems bekymringer for den europæiske skibsbygningssektor.

Som opfølgning på konklusionerne af Rådets samling (industri) den 9. november 1999 har Kommissionen indledt en dialog med Korea med henblik på at stoppe de illoyale metoder, der anvendes inden for koreansk skibsbyggeri. Kommissionen har haft tre møder med Korea i henholdsvis Paris i december 1999, Seoul i februar 2000 og endelig Bruxelles den 14. til den 16. marts 2000. Formålet med disse drøftelser var at få Korea til at indgå nogle væsentlige forpligtelser, således at der kan skabes stabilitet på verdensmarkedet for skibsbyggeri, hvilket igen vil øge muligheden for at hæve priserne. Derfor skulle Korea give tilsagn om hverken at hjælpe landets skibsværfter i vanskeligheder, eller give sektoren statsstøtte, hverken i direkte eller indirekte form. Ligeledes skulle der gives tilsagn om finansiel gennemsigtighed og overholdelse af internationale regnskabsstandarder.

Korea fremsendte den 29. marts 2000 en aftaleprotokol, hvoraf det fremgår, at det accepterer Kommissionens forslag med få undtagelser. Skulle der blive indgået en aftale inden for nær fremtid, vil Kommissionen sammen med den europæiske industri og medlemsstaterne føre nøje kontrol med, at Korea indfrier sine forpligtelser.

Den europæiske industri har udtalt, at hvis forpligtelserne ikke indfries, eller der ikke opnås konkrete resultater på markedet, vil den indgive en klage over den koreanske subsidiepraksis til Kommissionen i medfør af forordningen om handelshindringer, nærmere betegnet Rådets forordning (EF) nr. 3286/94 af 22. december 1994, om fastsættelse af fællesskabsprocedurer på området for den fælles handelspolitik med henblik på at sikre udøvelsen af Fællesskabets rettigheder i henhold til internationale handelsregler, navnlig regler fastlagt i Verdenshandelsorganisationens regi (WTO) (¹). Hvis klagen indeholder tilstrækkelige beviser,

vil Kommissionen være rede til at indlede en undersøgelse, som eventuelt kunne ende hos WTO's tvistbillæggelsesorgan. Fællesskabet vil således kunne finde en løsning, der åbner mulighed for sanktioner over for sådan praksis.

I overensstemmelse med sine internationale forpligtelser er Kommissionen rede til at foreslå, at alle til rådighed stående handelspolitiske midler tages i brug for at finde en løsning på problemerne i denne sektor.

I Japan har skibsbygningsindustrien, som ligeledes er ramt af den aggressive konkurrence fra koreansk side, overvejet muligheden for en aktion i WTO mod Korea. De japanske myndigheder har tilkendegivet, at de tilslutter sig en eventuelt fællesskabsaktion i WTO. I USA har den amerikanske industri rettet henvendelse til myndighederne for at kræve en handelsaktion af denne art over for Korea.

Kommissionen er særlig opmærksom på dette problem og den indflydelse, de koreanske skibsværfters illoyale konkurrence har på industrien i Fællesskabet.

(¹) EFT L 349 af 31.12.1994.

(2000/C 374 E/230)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0978/00
af Niels Busk (ELDR) til Kommissionen

(31. marts 2000)

Om: T5-dokumenter

Som opfølgning på mit tidligere spørgsmål (P-2817/99)⁽¹⁾ bedes Kommissionen i sit svar tage udgangspunkt i det forhold, at ansvaret forbliver eksportørens, mens dokumentet efter afstempling er i myndighedernes varetægt og dermed alene under myndighedernes kontrol.

Vil Kommissionen tage initiativ til, at ansvaret for returnering af T5-dokumenter overdrages til myndighederne, da myndighederne har dokumentet i deres varetægt?

(¹) EFT C 225 E af 8.8.2000, s. 209.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(19. maj 2000)

Kommissionen fastholder, at det ikke er nødvendigt at overdrage ansvaret for returneringen af T5-dokumenterne til myndighederne, for så vidt som dette ansvar allerede nu påhviler dem. Den har da heller ikke fået meddelelse om, at den af det ærede medlem beskrevne situation skulle være særligt udbredt i én eller flere medlemsstater.

Når det i et konkret tilfælde konstateres, at myndighederne ikke har opfyldt deres forpligtelse til at returnere originalen af kontroleksemplar T5, har eksportøren altid — som anført i Kommissionens svar på det ærede medlems skriftlige forespørgsmål P 2817/99 — mulighed for at anmode om en bekræftelse af, at varerne har fået den forudsete anvendelse eller bestemmelse. I sidste instans vil eksportøren altid have mulighed for at gøre sine rettigheder gældende, eventuelt for en domstol, især i tilfælde af, at en medlemsstat ikke har opfyldt sine forpligtelser, og den pågældende som følge heraf lider uret.

Ganske vist tilkommer det ikke Kommissionen at gribe ind i sådanne enkelttilfælde, men den er dog villig til — med henblik på den generelle overholdelse af fællesskabsretten — at minde medlemsstaterne om deres forpligtelser på dette område.

(2000/C 374 E/231)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0984/00
af Bill Miller (PSE) til Kommissionen**

(31. marts 2000)

Om: Loi Evin-sagen

Kommissær Bolkestein har tidligere udtalt, at Loi Evin-sagen er ved at blive behandlet. Kan Kommissæren oplyse, hvem der skal føre disse forhandlinger, og vil han påtage sig at rapportere tilbage til Parlamentet om udfaldet?

(2000/C 374 E/232)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0985/00
af Bill Miller (PSE) til Kommissionen**

(31. marts 2000)

Om: Sagen om Evin-loven

Kommissær Bolkestein har tidligere udtalt, at den tidligere Kommission besluttede, at en frivillig adfærds-kodeks er en passende måde til at behandle spørgsmål om national lovgivning, som er i strid med det indre marked. Vil kommissæren forelægge Parlamentet en protokol fra det møde, hvor denne beslutning blev truffet?

(2000/C 374 E/233)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0986/00
af Bill Miller (PSE) til Kommissionen**

(31. marts 2000)

Om: Loi Evin-sagen

Vil kommissær Bolkestein give tilsagn om, at han, hvis disse forhandlinger ikke resulterer i en løsning, som er i overensstemmelse med traktaten, og som giver retssikkerhed for private interesser, vil forelægge sagen for Domstolen?

**Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein
på skriftlige forespørgsler E-0984/00, E-0985/00 og E-0986/00**

(3. maj 2000)

Kommissionen påpeger på ny, at den undersøger sagen meget nøje, ikke kun på grund af den store interesse, Parlamentet har i sagen, men også for at sikre, at bestemmelserne for det indre marked bliver overholdt.

Kommissionens primære mål er at sikre, at de ekstraterritoriale virkninger af den såkaldte Loi Évin er forenelige med EF-traktatens artikel 49 (tidl. artikel 59), dvs. at de står i rimeligt forhold til beskyttelsen af menneskers sundhed – et mål, som Kommissionen støtter fuldt ud. Kommissionen mener i den henseende, at adfærdskodeksen fra 1995 principielt er et passende redskab til at sikre, at proportionalitetsprincippet overholdes. Kommissionen mener dog også, at de franske myndigheder bliver nødt til at forbedre kodeksen yderligere, så den kun finder anvendelse ved et mindre antal klart afgrænsede sager, og det sikres, at den frembyder større retssikkerhed og forudsigelighed for alle parter, herunder arrangører af sportsarrangementer i andre medlemsstater. Kommissionen vil i den nærmeste fremtid drøfte disse punkter med de franske myndigheder. Så snart Kommissionen er nået frem til en endelig afgørelse i sagen, vil denne blive bekendtgjort offentligt efter de gældende procedurer. Kommissionen besvarer naturligvis også gerne eventuelle yderligere spørgsmål, de ærede medlemmer måtte have.

(2000/C 374 E/234)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0990/00
af Markus Ferber (PPE-DE) til Kommissionen**

(31. marts 2000)

Om: Fordeling af bevillingerne til Media II-programmet mellem forskellige stater

Da min skriftlige forespørgsel E-0104/00⁽¹⁾ desværre ikke blev besvaret korrekt, stiller jeg spørgsmålet endnu en gang: Hvordan er bevillingerne til Media II-programmet blevet fordelt på de forskellige stater siden programmets begyndelse? Hvor store bevillinger har de forskellige stater modtaget i absolutte tal og procentuelt? Hvorfor?

⁽¹⁾ EFT C 280 E af 3.10.2000, s. 178.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Viviane Reding

(15. maj 2000)

En sammenfattende opstilling over økonomisk støtte ydet pr. land i løbet af de fire første år af MEDIA II-programmet (1996 – 1999) sendes direkte til det ærede medlem såvel som til Parlamentets Generalsekretariat.

Denne opstilling ledsages af statistiske oplysninger om hver enkelt medlemsstats og MEDIA II-deltagerlands andel af det europæiske marked. Tallene for årene 1998 – 1999 gives til orientering og er ikke endelige. De vil skulle valideres i forbindelse med den afsluttende evaluering af programmet. Disse data giver således et indtryk af fordelingen af de midler, der er tildelt inden for rammerne af MEDIA II-programmet, sammenlignet med markedssituationen.

Eksempel: Nederlandene står for 1,8 % af de samlede investeringer i Europa i produktion af biograffilm og 2,7 % af det europæiske marked, når det gælder biografbilletsalg. Denne medlemsstat modtog mellem 1996 og 1999 5,45 % af de tildelte midler inden for rammerne af MEDIA II-programmet, heraf 3,5 % af den støtte, der tildeltes producenter og 4,9 % af den støtte, der tildeltes distributører. Den andel af midlerne, som de nederlandske fagfolk modtog inden for rammerne af MEDIA II, er således større end deres reelle andel af det europæiske marked både hvad angår produktion og billetsalg.

Inden for rammerne af MEDIA II-programmet foretages udvælgelsen af støttemodtagere af Kommissionen i henhold til nærmere bestemmelser fastsat i Rådets afgørelse nr. 95/564/EF af 22. december 1995⁽¹⁾ om et uddannelsesprogram for branchefolk inden for den europæiske audiovisuelle programindustri (MEDIA II – Uddannelse) og nr. 95/563/EF af 10. juli 1995 om iværksættelse af et program til fremme af udvikling og distribution af europæiske audiovisuelle produktioner (MEDIA II – Udvikling og Distribution) (1996-2000)⁽²⁾.

De projekter, der er blevet samfinansieret af Kommissionen, er ikke udvalgt under hensyntagen til deres nationalitet eller oprindelsesland, men under hensyntagen til deres kvalitet og deres europæiske merværdi. Retningslinjer fastsat af Kommissionen og MEDIA-Udvalget fastsætter de forskellige kriterier for støtteberettigelse og udvælgelse, der anvendes.

Endelig vil en slutberetning vedrørende evalueringen af MEDIA II-programmet blive sendt til Parlamentet efter MEDIA II-programmets afslutning ved udgangen af år 2000.

⁽¹⁾ EFT L 321 af 30.12.1995.

⁽²⁾ EFT L 321 af 30.12.1995.

(2000/C 374 E/235)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0995/00
af Chris Davies (ELDR) til Kommissionen**

(31. marts 2000)

Om: Hvidbogen om fødevarer sikkerhed

I bilaget til hvidbogen om fødevarer sikkerhed (COM(1999) 719) anfører Kommissionen, at den vil forelægge et forslag til direktiv om berigede fødevarer.

Vil Kommissionen redegøre for:

1. på hvilket grundlag Den Videnskabelige Komité for Levnedsmidler vil fastsætte de øvre sikkerhedsgrænser for vitamin- og mineralindtag, og hvorledes Kommissionen vil anvende disse til at fastsætte de maksimale grænser for berigelse af fødevarer i direktivet?
2. om direktivet vil tillade brugen af de vitaminer og mineraler, som er opført i direktivet om diætpræparater til særlige medicinske formål (1999/21)?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(16. maj 2000)

1. Kommissionen har givet Den Videnskabelige Komité for Levnedsmidler (VKL) mandat til at undersøge de maksimummængder af dagligt vitamin- og mineralindtag, som med stor sandsynlighed ikke vil udgøre en risiko for negative sundhedsvirkninger. VKL er ansvarlig for at sikre, at dens undersøgelse overholder principperne for videnskabelige risikovurderinger.

I sit forslag til direktiv om berigede fødevarer agter Kommissionen at indføje de principper og kriterier, der skal tages i betragtning ved en definition af de øvre grænseværdier for tilsætning af vitaminer og mineraler. Da udarbejdelsen af forslaget endnu er på et tidligt stadium, kan Kommissionen ikke give nærmere oplysninger om disse principper og kriterier. Et af principperne er f.eks. det grundlæggende princip i fødevarerlovgivningen, nemlig at produkterne skal være sikre efter tilsætning af vitaminer og mineraler. Potentielle indtag fra alle fødevarer bliver også et af de kriterier, der skal tages i betragtning.

På grundlag af de øvre sikkerhedsgrænser, som VKL har fundet frem til gennem videnskabelige risikovurderinger, og ved at anvende de definerede kriterier og principper i vurderinger af risikostyringen, vil der derpå blive fastsat øvre grænser for vitaminer og mineraler i berigede fødevarer.

2. Kommissionens direktiv 1999/21/EF af 25. marts 1999 om diætpræparater til særlige medicinske formål⁽¹⁾ indeholder faktisk en liste over de vitaminer og mineraler, som skal findes i disse produkter. VKL vedtog den 12. maj 1999 en udtalelse om de næringsstoffer, der kan tilsættes fødevarer bestemt til særlig ernæring. Heri indgik en lignende liste over vitaminer og mineraler som den i direktiv 1999/21/EF. Disse lister skal danne grundlag for udfærdigelse af listen over de vitaminer og mineraler, som må tilsættes berigede fødevarer.

⁽¹⁾ EFT L 91 af 7.4.1999.

(2000/C 374 E/236)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1004/00 af Karin Riis-Jørgensen (ELDR) til Kommissionen

(31. marts 2000)

Om: Ulovlig begrænsning af arbejdskraftens frie bevægelighed

For at blive godkendt som autoriseret turistguide i Italien skal følgende betingelser opfyldes:

- Man skal bestå en italiensk eksamen, der ikke afholdes regelmæssigt, idet der kan være op til 10-15 års ventetid inden næste eksamen.
- En del af eksamen består af en prøve i skriftlig italiensk. Kravene er meget strenge, og mange af de udenlandske guider dumper ved denne del af eksamen. Guiderne taler flydende italiensk, men skriver ofte ikke så godt som de nationale guider. Kravet om at kunne skrive italiensk virker ikke relevant, da guiderne ofte guider på deres modersmål.
- En bestået eksamen giver kun ret til at praktisere i den by/region, hvor man har bestået eksamen. Dette gør det umuligt for guider at følge selskaber rundt på tur i hele landet.

Finder Kommissionen, at denne form for eksamen og udstedelse af autorisationer er i overensstemmelse med Fællesskabets bestemmelser om arbejdskraftens frie bevægelighed?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(17. maj 2000)

For at få adgang til turistførerhvervet i Italien skal man være i besiddelse af kvalifikationer på det niveau, der er omhandlet i Rådets direktiv 92/51/EØF af 18. juni 1992 om anden generelle ordning for anerkendelse af erhvervsuddannelser til supplerende af direktiv 89/48/EØF⁽¹⁾. I henhold til dette direktiv har statsborgere fra en medlemsstat ret til i en anden medlemsstat at udøve et erhverv, som de er fuldt kvalificerede til at udøve i hjemlandet. Værtslandet kan kræve, at indvandrerens gennemgår en prøvetid eller aflægger en egnethedsprøve, hvis der er væsentlige forskelle mellem indvandrerens uddannelse og de krav, der stilles i værtslandet.

Italien har gennemført direktivet ved et dekret vedtaget i 1994 (»Decreto Legislativo 2 maggio 1994, n. 319«). Ifølge dette dekret kan det som en betingelse for anerkendelse kræves, at ansøgeren gennemfører en prøvetid eller en egnethedsprøve, efter eget valg, når der er væsentlige forskelle mellem ansøgerens uddannelse og den uddannelse, der er fastsat ved national lovgivning. Ansøgere kan gøre deres rettigheder gældende i henhold til dette dekret, der synes at være i overensstemmelse med EU-lovgivningen.

Så vidt Kommissionen er underrettet, afholdes der regelmæssigt egnethedsprøver for ansøgere, der har valgt denne form for udligningsforanstaltning. Prøven aflægges på italiensk, men har til formål at vurdere ansøgerens faglige kundskaber inden for bestemte fag, som er nødvendige for udøvelsen af erhvervet (f.eks. arkæologi eller kunsthistorie), ikke at kontrollere sprogkundskaber. Det er under alle omstændigheder op til ansøgeren at vælge mellem egnethedsprøven og prøvetiden, der ikke omfatter nogen skriftlig prøve.

Hvad angår tilladelsesens geografiske rækkevidde gør Kommissionen det ærede parlamentsmedlem opmærksom på, at ansøgeren i medfør af direktivet har ret til at udøve erhvervet på samme vilkår som dem, der gælder for værtslandets egne statsborgere. Imidlertid er de tilladelser, der gives italienske statsborgere i henhold til bestemmelserne om adgang til det pågældende erhverv i Italien, ikke mere omfattende end de tilladelser, der gives EU-borgere i henhold til anerkendelsesordningen, eftersom de kun er gyldige i den region, der udsteder dem. En eventuel udvidelse af tilladelsen til også at omfatte andre regioner bestemmes af landets egen lovgivning, der gælder på samme måde for alle EU-borgere. De særlige lokale kulturelle og historiske aspekter, der gør sig gældende i forbindelse med dette erhverv, synes at berettiger særlige regionale bestemmelser. Det er derfor Kommissionens opfattelse, at der ikke foreligger en klar overtrædelse af EU-lovgivningen.

⁽¹⁾ EFT L 30 af 9.2.1995 (som senest ændret).

(2000/C 374 E/237)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1021/00

af Dirk Sterckx (ELDR) til Kommissionen

(4. april 2000)

Om: Det tyske og belgiske travforbunds overtrædelser af fællesskabslovgivningen

1. Kan det tyske travforbund (HVT) slette travheste, der regelmæssigt indskrives i den tyske stambog, af denne på grund af en overskridelse af den tilladte frist for eksport inden for EU på én måned?
2. Kan det belgiske og det tyske travforbund opkræve import- og eksportafgifter af medlemmerne for enhver midlertidig og definitiv import og eksport af travheste inden for EU?
3. Kan det tyske travforbund (HVT) bagefter afvise avlshopper, der med føl importeres til Tyskland fra en EU-medlemsstat for at få tysk nationalitet, for derefter definitivt at lade disse avlshopper tilbageeksportere til en anden EU-stat?

4. Kan det tyske travforbund forpligte ejere af travheste i andre EU-medlemsstater til at lade heste af tysk nationalitet opstalde 6 måneder om året i Tyskland?
5. Kan det tyske travforbund slette travheste af den tyske stambog og udelukke dem fra løb på grund af manglende ansøgning om et eksportdokument, eller hvis fristen for eksport inden for EU er overskredet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(16. maj 2000)

Kommissionen er ikke bekendt med de problemer, der nævnes af det ærede medlem, og har derfor rettet forespørgsler herom til de berørte myndigheder. Den ansvarlige myndighed i den ene af medlemsstaterne har allerede officielt meddelt Kommissionen, at den har udbedt sig den relevante dokumentation fra det pågældende forbund. Kommissionen vil sende sit svar vedrørende resultaterne af forespørgslerne direkte til det ærede medlem.

Fællesskabslovgivningen vedrørende enhovede dyr dækker forskellige aspekter. De dyresundhedsmæssige betingelser for enhovede dyrs bevægelser og indførsel er fastsat i Rådets direktiv 90/426/EØF af 26. juni 1990⁽¹⁾, som i bilag B omhandler det dyresundhedscertifikat, der skal ledsage identifikationsdokumentet for registrerede hovdyr. Medmindre medlemsstaterne anvender direktivets artikel 6, skal dyresundhedscertifikatet udfyldes af en godkendt dyrlæge i den eksporterende medlemsstat, hver gang dyret skal flyttes til en anden medlemsstat, uanset om denne »eksport« er permanent eller midlertidig. Certifikatet er gyldigt i 10 dage og kan derfor benyttes til mere end én »grænseoverskridelse« inden for denne periode.

De zootekniske og genealogiske betingelser for samhandelen inden for Fællesskabet med enhovede dyr er fastsat i Rådets direktiv 90/427/EØF af 26. juni 1990. På grundlag af dette direktiv er der i Kommissionens beslutning af 11. juni 1992 fastsat kriterier for godkendelse eller anerkendelse af organisationer og foreninger, der fører eller opretter stambøger for registrerede enhovede dyr⁽²⁾. I overensstemmelse med denne beslutning er det medlemsstaternes ansvar at godkende organisationerne og foreningerne og især at undgå enhver forskelsbehandling af opdrætterne. Kriterierne for indførelse og registrering af avlshovdyr i stambøger er fastsat i Kommissionens beslutning af 10. januar 1996⁽³⁾.

Rådets direktiv 90/428/EØF af 26. juni 1990 om samhandelen med enhovede dyr bestemt til konkurrencer fastsætter endvidere betingelserne for deltagelse i disse konkurrencer.

⁽¹⁾ EFT L 224 af 18.8.1990.

⁽²⁾ EFT L 192 af 11.7.1992.

⁽³⁾ EFT L 19 af 25.1.1996.

(2000/C 374 E/238)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1022/00 af Mogens Camre (UEN) til Kommissionen

(29. marts 2000)

Om: Beføjelser for Det Europæiske Observatorium for Racisme og Fremmedhad

Ifølge det ansete danske dagblad, Berlingske, Tidende den 6. marts 2000 har fru Beate Winkler, kontorchef ved Det Europæiske Observatorium for Racisme og Fremmedhad netop deltaget i en multietnisk kongres i København.

I forbindelse hermed udtalte denne EU-tjenestemand, at hun og hendes observatorium overvåger og kortlægger udtalelser fra Dansk Folkeparti, som hun oplyses at anse for at høre til Europas ekstreme højrepartier.

Disse udsagn er efter deres indhold stærkt angribelige. Betegnelsen »ekstremt højreparti« er absurd for et socialt og liberalt parti, og de forhold, som overvågningscentret må antages at skulle beskæftige sig med, har intet at gøre med Dansk Folkepartis arbejde eller politik. Udsagn af tilsvarende karakter, fremsat af en dansk venstreorienteret journalist, er i 1999 blevet pådømt og straffet ved en dansk domstol.

Fru Beate Winklers udsagn lader forstå, at hun er udstyret med beføjelser til at overvåge, indberette og tilrettevise danske borgere og politiske partier, fordi de nærer holdninger, som hendes observatorium finder ukorrekte. Det er udtryk for en alvorlig krænkelse af de danske borgeres demokratiske rettigheder, og det er af største vigtighed at få fastslået, om EU-Kommissionen mener, at fru Winklers politiske aktiviteter er i overensstemmelse med EU-traktaten og de opgaver, der er pålagt det såkaldte observatorium.

Hvilke beføjelser mener Kommissionen, at Det Europæiske Observatorium for Racisme og Fremmedhad og den ved observatoriet ansatte tjenestemand, Beate Winkler, har i henseende til at kritisere demokratiske, politiske partier og politiske holdninger i en medlemsstat?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(11. maj 2000)

Det Europæiske Observatorium for Racisme og Fremmedhad blev oprettet ved Rådets forordning (EF) nr. 1035/97 af 2. juni 1997 ⁽¹⁾. Ifølge forordningen er det et uafhængigt organ, der med hensyn til anvendelse af fællesskabsmidler er ansvarligt over for fællesskabsinstitutionerne, men samtidig har den mest vidtgående selvstændighed ved udførelsen af sine opgaver (betragtning 23).

Observatoriets mål er i henhold til forordningen at forsyne Fællesskabet og dets medlemsstater med objektive, pålidelige og sammenlignelige oplysninger på europæisk plan om fænomenerne racisme, fremmedhad og antisemitisme, som kan være til hjælp, når Fællesskabet og medlemsstaterne inden for deres respektive kompetenceområder træffer eller fastlægger foranstaltninger, og at undersøge omfanget og udviklingen af racistiske, fremmedfjendske og antisemitiske fænomener og tilkendegivelser, analysere årsagerne, konsekvenserne og virkningen deraf og undersøge eksempler på god praksis i behandlingen af problemerne.

Forordningen fastsætter også en række opgaver, som observatoriet kan udføre for at nå disse mål. Opgaverne omfatter udførelse af forskning og videnskabelige undersøgelser, indledende undersøgelser og gennemførlighedsundersøgelser samt udarbejdelse af konklusioner og henstillinger til Fællesskabet og medlemsstaterne.

Det er i denne henseende tydeligt, at opgaven med at undersøge udviklingen af racisme og fremmedhad indebærer en lang række aktioner, som nødvendigvis omfatter erklæringer fra politiske partier. I denne forbindelse bemærker Kommissionen, at observatoriet har støttet og fremmet ideen om, at politiske partier fra hele Europa underskriver de politiske partiers charter om et ikke-racistisk samfund. Charteret forpligter partierne til at undgå et sprog i deres politiske programmer, som kunne fremme eller legitimere racistiske og fremmedhadske holdninger.

⁽¹⁾ EFT L 151 af 10.6.1997.

(2000/C 374 E/239)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1033/00 af Theresa Villiers (PPE-DE) til Kommissionen

(4. april 2000)

Om: Paragraf 19 i det britiske lovforslag om finansielle tjenesteydelser og finansielle markeder

Med paragraf 19 i det britiske lovforslag om finansielle tjenesteydelser og finansielle markeder (tilgængelig på Internet på <http://www.publications.parliament.uk/pa/ld199900/ldbills/032/2000032.htm>) forsøger Det Forenede Kongerige at underkaste leverandører af finansielle tjenesteydelser, som opererer uden for Det Forenede Kongerige, eksterritorial jurisdiktion. Denne paragraf ville gøre det muligt for den britiske regering at gribe regulerende ind over for virksomheder, der er baseret i andre medlemsstater, og som via Internet sælger finansielle tjenesteydelser på det britiske marked.

Mener Kommissionen, at denne paragraf strider mod lovgivningen om det indre marked? Strider paragraffen efter Kommissionens opfattelse mod ånden i EU's lovgivning om det indre marked og/eller mod princippet om det indre marked? Er der sandsynlighed for, at paragraf 19 vil være i strid med direktivet om e-handel (hvis man går ud fra, at det gennemføres i overensstemmelse med den fælles holdning, som Rådet for nylig har fastlagt)?

Underminerer den britiske regerings indfaldsvinkel det indre markeds princip om, at det er virksomhedernes eget hjemland/oprindelsesland, der varetager kontrollen?

Kan Kommissionen, hvis det er dens opfattelse, at paragraf 19 strider mod en EU-lov eller et EU-princip, oplyse, hvilke foranstaltninger den agter at træffe over for den britiske regering?

Har Kommissionen modtaget klager over paragraf 19 fra offentligheden?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(19. maj 2000)

Kommissionen er opmærksom på lovforslaget om finansielle tjenesteydelser og finansielle markeder.

Kommissionen søger at sikre at paragraf 19, når den træder i kraft, er i overensstemmelse med principperne for det indre marked, herunder navnlig bestemmelserne i direktivforslaget om visse retlige aspekter af elektronisk handel i det indre marked⁽¹⁾. Kommissionen og de britiske myndigheder er i løbende kontakt desangående.

Kommissionen har ikke modtaget nogen officielle klager vedrørende paragraf 19, som endnu ikke er trådt i kraft.

⁽¹⁾ KOM(98) 586 endelig udg.

(2000/C 374 E/240)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1061/00 af Karin Riis-Jørgensen (ELDR) til Kommissionen

(4. april 2000)

Om: Forskelsbehandling af en medlemsstats egne borgere

Under henvisning til mit prioriterede skriftlige spørgsmål til Kommissionen (P-0555/00)⁽¹⁾, mener jeg ikke Kommissionen besvarede mit spørgsmål.

Den danske regering har fremsat et lovforslag til ændring af den danske ferielov. Problemet er, at denne lov forskelsbehandler arbejdstagere med kollektiv overenskomst i forhold til arbejdstagere uden overenskomst.

Mit spørgsmål var følgende: Finder Kommissionen det i overensstemmelse med Traktaten, at et medlemsland forskelsbehandler egne borgere, — altså ansatte der er omfattet af kollektiv overenskomst kontra ansatte uden kollektiv overenskomst — således at de, der er omfattet af en kollektiv overenskomst får mulighed for at overføre feriedage til et nyt ferieår, mens de der ikke er omfattet af en overenskomst ikke bliver tilbudt denne mulighed?

Finder Kommissionen det rimeligt, at et medlemsland diskriminerer egne borgere afhængig af om man er omfattet af en kollektiv overenskomst eller ej?

⁽¹⁾ EFT C 303 E af 24.10.2000.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(15. maj 2000)

Som Kommissionen nævnte i sit svar på det ærede medlems skriftlige forespørgsel P-0555/00 ⁽¹⁾, er det de danske myndigheder, som er ansvarlige for det spørgsmål, som det ærede medlem rejser, under forudsætning af at det sikres, at dansk lovgivning efter en eventuel ændring overholder artikel 7 i Rådets direktiv 93/104/EF af 23. november 1993 om visse aspekter i forbindelse med tilrettelæggelse af arbejdstiden ⁽²⁾.

Det kan dog i al almindelighed siges, at lovgivningen i medlemsstaterne ofte af flere årsager skelner mellem forskellige borgeres rettigheder og pligter. Såfremt denne skelnen ikke sker af årsager, som overtræder fællesskabsretten, må sådanne bestemmelsers rimelighed imidlertid vurderes på nationalt plan.

⁽¹⁾ EFT C 303 E af 24.10.2000.

⁽²⁾ EFT L 307 af 13.12.1993.

(2000/C 374 E/241)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1063/00
af Hiltrud Breyer (Verts/ALE) til Kommissionen**

(4. april 2000)

Om: Eid-el-Kabir-ritualet — en krænkelse af EU-direktiver og fransk lovgivning

Det turde være Kommissionen bekendt, at den religiøse fåreslagtning under den årlige Eid-el-Kabir-festival ved Paris er brutal og ulovlig.

Det er ikke kun på eklatant vis i modstrid med fransk lov, men også med Rådets direktiv 93/119/EF ⁽¹⁾, der bl.a. forbyder rituel slagtning i det fri. Desuden pines og mishandles dyrene ofte meget inden slagtningen, hvilket er i modstrid med artikel 3 i direktiv 93/119/EF.

1. Hvorfor har Kommissionen som traktaternes og den europæiske lovgivnings vogter ikke hidtil grebet ind?
2. Hvornår indleder Kommissionen traktatbrudsprocedure (jf. art. 226) mod Frankrig på grund af manglende gennemførelse af direktiv 93/119/EF?

⁽¹⁾ EFT L 340 af 31.12.1993, s. 21.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(11. maj 2000)

Medlemsstaterne er ansvarlige for håndhævelsen af fællesskabslovgivningen vedrørende slagtning og aflivning af dyr i henhold til bestemmelserne i Rådets direktiv nr. 93/119/EF af 22. december 1993 om beskyttelse af dyr på slagte- eller aflivningstidspunktet.

Kommissionen er orienteret om behandlingen af dyr under dette arrangement. Den utilstrækkelige slagterikapacitet i visse byområder i Frankrig synes at være en af årsagerne til de bemærkninger, der er fremkommet med hensyn til behandlingen af dyr under festivalen.

Kommissionen finder, at de franske myndigheder må finde en praktisk løsning på problemet vedrørende slagterikapacitet. På den anden side er behandling af dyr, der påfører dem lidelser under immobilisering og slagtning ikke acceptabel.

De franske myndigheder er blevet kontaktet vedrørende behovet for at forbedre foranstaltningerne. Ved denne lejlighed modtog man forsikringer inden festivalen om, at de franske myndigheder ville træffe en lang række foranstaltninger, herunder tage kontakt til de forskellige islamiske religiøse og kulturelle grupper for at inddrage dem mere indgående i drøftelserne af dette spørgsmål med henblik på at forbedre situationen og opnå bedre dyrevelfærd og hygiejneforhold.

Nu, hvor festivalen er overstået, afventer Kommissionen en officiel rapport fra de franske myndigheder, inden den eventuelt tager yderligere initiativer, herunder indledning af procedurer i henhold til artikel 226 (den tidligere artikel 169) i EF-traktaten.

(2000/C 374 E/242)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1066/00

af Glyn Ford (PSE) til Kommissionen

(4. april 2000)

Om: Microcredit

Microcredit er en organisation, som formidler mindre lån (principielt) til kvinder med henblik på at give dem mulighed for at etablere egen virksomhed og dermed blive finansielt uafhængige.

Kan Kommissionen oplyse, hvilke midler EU har afsat til udvidelse af Microcredit? Kan den ligeledes oplyse, hvilke foranstaltninger den har truffet for at sikre, at disse midler rent faktisk når ud til dem, der har størst behov for denne hjælp?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(18. maj 2000)

Der foreligger desværre ikke en oversigt over de midler, der specifikt er afsat til en udvidelse af Microcredit, og som ikke omfatter f.eks. bevillinger til uddannelse af iværksættere. En sådan oversigt kan kun tilvejebringes ved en grundig undersøgelse, der inddrager de organisationer, der forvalter de nævnte programmer i medlemsstaterne.

En række foranstaltninger truffet af Kommissionen indebærer dog anvendelse og formidling af Microcredit-aktiviteter. Disse foranstaltninger er for det meste beregnet på at lette adgangen til finansiering af virksomheds-etablering for mindre iværksættere, der ikke selv råder over de ressourcer, der kræves for at kunne få adgang til finansiering på normale forretningsvilkår fra f.eks. banker.

Visse aktioner er iværksat under Den Europæiske Socialfonds (ESF) programmer. For eksempel eksperimenteres der i forbindelse med pilotaktionen for lokal kapital til sociale formål under artikel 6 ESF for tiden i 31 forskellige områder af EU med små tilskud til støtte for social samhørighed og projekter til oprettelse af mikrovirksomheder. I løbet af programperioden 1994-1999 har EU-initiativet Employment-NOW (New opportunities for women) støttet en lang række projekter til fordel for finansieringsadgang, herunder især i form af uddannelsesstilbud. Ca. en tredjedel af disse aktioner er rettet mod virksomheds-etablering.

Med henblik på at tilgodese »mainstreaming«-politikken i forbindelse med pilotaktionen for lokal kapital til sociale formål indeholder Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) 1262/1999 af 21. juni 1999 om Den Europæiske Socialfond⁽¹⁾ bestemmelser om, at en rimelig andel af Fondens midler under mål 1 og 3 skal ydes i form af mindre tilskud. I henhold til forordningen skal Fonden desuden støtte aktiviteter til generel fremme af en iværksætterkultur (artikel 2, stk. 1, litra d) og til forbedring af kvinders adgang til etablering af egen virksomhed (artikel 2, stk. 1, litra e). Selv om forberedelsen af programperioden 2000-2006 endnu ikke er så vidt fremskreden, at der foreligger konkrete bevillingsstørrelser, er det sandsynligt, at støtten til kvindelig iværksættere i denne periode vil blive øget.

Det er vigtigt at bemærke, at ovennævnte aktioner ikke er finansieret ved direkte overførsel af midler fra Kommissionen til støttemodtagerne. Aktionerne samfinansieres af medlemsstaterne, og pengene udbetales via lokale formidlere. EU-midlerne tildeles i fuld overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet, hvilket er et væsentligt finansielt sikkerhedselement i denne type foranstaltning, hvor et detaljeret lokalt kendskab til modtagerne og disses behov er afgørende for, om støtten er tilstrækkeligt målrettet.

⁽¹⁾ EFT L 161 af 26.6.1999.

(2000/C 374 E/243)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1068/00**af Avril Doyle (PPE-DE) til Kommissionen**

(4. april 2000)

Om: Tuberkuloseundersøgelser af kvæg

Den eneste prøve til påvisning af kvægtuberkulose i EU er den i direktiv 64/432⁽¹⁾ omhandlede intradermaltuberkulinprøve, som er besætnings- snarere end dyrespecifik. Der er gjort et stort arbejde med laboratorieblodprøver fra kvæg med tuberkulose, i hvilken forbindelse gammainterferonprøven har vist sig at være den mest lovende. Vil Kommissionen oplyse, hvornår der er sandsynlighed for, at der vil blive indført en blodprøve til påvisning af kvægtuberkulose, og komme med nærmere oplysninger om den prøve, der er størst sandsynlighed for, at man vil vælge?

⁽¹⁾ EFT L 121 af 29.7.1964, s. 1977-2012.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(11. maj 2000)

Bilag B til Rådets direktiv nr. 64/432/EØF af 26. juni 1964 om veterinærpolitimæssige problemer ved handel inden for Fællesskabet med kvæg og svin fastsætter normer for fremstilling og anvendelse af kvæg- og fjerkrættuberkuliner. I henhold til gældende fællesskabslovgivning er intradermaltuberkulinprøven den foreskrevne prøve. Det Internationale Kontor for Epizootier (OIE's) manual over normer for diagnostiske prøver & vacciner foreskriver intradermaltuberkulinprøven i international handelsøjemed.

Danmark, Tyskland, provinserne Bolzano og Trento i Italien, Luxembourg, Nederlandene, Østrig, Finland og Sverige har med succes udryddet sygdommen ved at gøre brug af intradermaltuberkulinprøven og er anerkendt som officielt sygdomsfrie medlemsstater eller regioner i henhold til direktivet.

I henhold til artikel 16 i dette direktiv skal Kommissionen på grundlag af en udtalelse fra Den Videnskabelige Veterinærkomité ajourføre og om fornødent ændre bilag B for at tilpasse det de videnskabelige udviklinger. I november 1999 modtog Kommissionen Den Videnskabelige Veterinærkomité's endelige rapport, som også er offentliggjort på Generaldirektoratet for Sundhed og Forbrugerbeskyttelses websted.

I denne rapport bekræfter Den Videnskabelige Veterinærkomité intradermaltuberkulinprøven som den foreskrevne prøve. Men der henvises også til serologiske prøver og til gamma-interferonprøven. Hvad sidstnævnte angår, konkluderer rapporten, at »der bør tilskyndes til accept af denne diagnostiske prøve som en officiel supplerende prøveprocedure for tuberkulose for at gøre det muligt at anvende den under lokale betingelser i individuelle udryddelsesordninger«.

OIE anbefaler kun gamma-interferonprøver til dyr, der er vanskelige eller farlige at håndtere såsom ondsksfuldt kvæg eller andre dyr af oksegruppen.

Gamma-interferonprøven er indtil nu accepteret som en officiel prøve i Australien, New Zealand og USA.

Kommissionen vil revidere de tekniske bilag til direktiv nr. 64/432/EØF. Men denne revision kræver yderligere høring af medlemsstaternes eksperter fra diagnoselaboratorier og veterinærmyndigheder.

(2000/C 374 E/244)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1079/00
af Francesco Turchi (UEN) til Kommissionen

(7. april 2000)

Om: Faglig anerkendelse af tandteknikere

Vil Kommissionen i betragtning af den professionalisme, som kræves for at udøve virksomhed som tandtekniker, og i betragtning af, at denne kategori i mange EU-medlemsstater allerede har opnået faglig anerkendelse, meddele, hvilke initiativer den italienske regering har taget med henblik på faglig anerkendelse af den pågældende kategori?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(12. maj 2000)

Kommissionen har ingen oplysninger om de initiativer, det ærede parlamentsmedlem nævner. Da tandteknikererhvervet ikke er harmoniseret på fællesskabsplan har kun medlemsstaterne kompetence til eventuelt at give dette erhverv officiel status og til at regulere det (krav til uddannelsen, adgang til og udøvelse af erhvervet). Det følger i øvrigt ikke af Rådets direktiv 89/48/EØF af 21. december 1988⁽¹⁾ og Rådets direktiv 92/51/EØF af 18. juni 1992⁽²⁾ om den generelle ordning for gensidig anerkendelse af eksamensbeviser — som finder anvendelse på medlemsstaternes gensidige anerkendelse af tandteknikeruddannelsen — at Kommissionen har pligt til at foretage tilbunds gående undersøgelser af alle de erhverv, som direktiverne kan finde anvendelse på. I denne forbindelse henleder Kommissionen det ærede parlamentsmedlems opmærksomhed på, at tandteknikererhvervet («odontotecnico») allerede er reguleret i Italien, da det for Italien er anført i bilag C til direktiv 92/51/EØF.

(¹) EFT L 19 af 24.1.1989.

(²) EFT L 209 af 24.7.1992.

(2000/C 374 E/245)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1106/00
af Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) til Kommissionen

(7. april 2000)

Om: Den spanske administrations overtrædelse af lov om forebyggelse af arbejdsrisici nr. 31/95 af 8. november

Rådets direktiv 89/391/EØF⁽¹⁾ af 12. juni 1989 om iværksættelse af foranstaltninger til forbedring af arbejdstagernes sikkerhed og sundhed under arbejdet er gennemført af den spanske regering ved lov om forebyggelse af arbejdsrisici nr. 31/95 af 8. november.

Et af de krav, der er fastsat i loven, er, at sikkerhedsudvalget på virksomheder med over 100 arbejdstagere skal sammensættes paritetisk med deltagelse af fire funktionærer, der er udpeget af fagforeningen, og fire funktionærer, der er udpeget af den offentlige administration. I fængslet A Lama i Pontevedra, Galicien, som beskæftiger over 100 arbejdstagere, opfyldes dette krav ikke, idet administrationen ikke har udpeget medlemmer af sikkerhedsudvalget, hvorfor dette ikke kan fungere tilfredsstillende. De funktionærer, der er udpeget af fagforeningen, har derfor klaget til fængselsdirektøren, Generaldirektoratet for Kriminalforsorg, Ministeriet for Offentlig Administration og ombudsmanden, uden at det er lykkedes at løse problemet.

Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe for at sikre, at den spanske centralregering overholder det ovenfor anførte direktiv, og for at undgå den forskelsbehandling, som finder sted?

(¹) EFT L 183 af 29.6.1989, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(17. maj 2000)

I Rådets rammedirektiv 89/391/EØF af 12. juni 1989 om iværksættelse af foranstaltninger til forbedring af arbejdstagernes sikkerhed og sundhed under arbejdet⁽¹⁾ er der i artikel 10 og 11 fastsat regler for information og høring af arbejdstagerne og/eller deres repræsentanter samt deres medbestemmelsesret i spørgsmål vedrørende sikkerhed og sundhed på arbejdspladsen i overensstemmelse med national lovgivning og/eller praksis.

I henhold til artikel 4 i ovennævnte direktiv skal medlemsstaterne påse, at der sikres fyldestgørende kontrol og tilsyn med de nationale gennemførelsesforanstaltninger for dette direktiv.

Derfor skal enhver eventuel overtrædelse af de nationale gennemførelsesbestemmelser for det nævnte direktiv bringes til de behørigt spanske myndigheders kendskab, dvs. Arbejds- og Socialsikringstilsynet, som tager initiativ til og udfører de nødvendige tilsyn og kontroller for den korrekte anvendelse af disse foranstaltninger.

Kommissionen vil ikke tøve med at træffe de foranstaltninger, der måtte være påkrævet i tilfælde af, at den modtager konkrete oplysninger om, at de spanske myndigheder ikke har sørget for at kontrollere anvendelsen af de nationale gennemførelsesbestemmelser for direktiv 89/391/EØF.

⁽¹⁾ EFT L 183 af 29.6.1989.

(2000/C 374 E/246)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1176/00
af Richard Corbett (PSE) til Kommissionen**

(12. april 2000)

Om: Liberalisering af posttjenester – tjenestemænd i nøglestillinger og deres nationalitet

Kan Kommissionen bekræfte:

- at den nye direktør for posttjenester i det indre marked er nederlandsk;
- at kommissærens særlige rådgiver for spørgsmål vedrørende posttjenester er nederlandsk;
- at kabinetchefen under kommissæren med ansvar for liberaliseringen af posttjenester er nederlandsk;
- at den ansvarlige kommissær er nederlandsk;
- at det nederlandske postvæsen er det postvæsen i Europa, der mest aktivt støtter en fuldstændig liberalisering?

Kan Kommissionen tilslutte sig, at dette forhold kunne skade offentlighedens tiltro til Kommissionens interne reform og især afnationaliseringen af stillinger og politiske sektorer?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(15. maj 2000)

Svaret på det ærede medlems spørgsmål er ja. Det skal nævnes, at ud af det team på seks, der arbejder med postrelevante spørgsmål i generaldirektoratet for det indre marked, er to franskmænd, en er tysker, en er brite, en er portugiser og kabinetchefen er spanier. Desuden er vicegeneraldirektøren for generaldirektoratet for det indre marked østriger og generaldirektøren brite. Endvidere skal det bemærkes, at Kommissionen er i kontakt med alle nationale reguleringsinstanser og med postvirksomhederne i de forskellige medlemsstater.

Hvad angår politikken vedrørende afnationalisering af stillinger, så viser det svar, der er givet ovenfor, at der faktisk ikke er noget særligt problem i den henseende.

(2000/C 374 E/247)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1190/00
af Timothy Kirkhope (PPE-DE) til Kommissionen

(10. april 2000)

Om: Den Europæiske Socialfond

Ifølge den nuværende ordning for udbetaling af midler fra Den Europæiske Socialfond (ESF) modtager frivillige og fællesskabsprojekter et forskud på 50 % efterfulgt af et yderligere forskud på 30 % (når halvdelen af det første forskud er brugt). De resterende 20 % betales efter indgivelse af den endelige ansøgning om udbetaling.

Den nye ordning, som er foreslået af det britiske ministerium for uddannelse og beskæftigelse, omfatter en forskudsbetaling på kun 10 %, således at der for projekterne skal indgives ansøgninger bagud (formodentlig kvartalsvis) for at få udbetalt yderligere beløb. En rest på 20 % vil blive tilbageholdt med henblik på udbetaling efter indgivelse af den endelige ansøgning om udbetaling.

Vil Kommissionen klarlægge, om den har ret og myndighed til at gribe ind i forbindelse med udbetaling af ESF-midler på nationalt plan, hvis den mener, at midlerne ikke tildeles på den mest effektive måde, til gavn for de organisationer, der fortjener og har behov for disse midler for at overleve? Det anslås, at mindst 90-95 % af de organisationer, som i øjeblikket modtager midler fra ESF, vil blive lukket inden for den nye ordning for udbetaling af midler som følge af mangel på midler til at støtte deres programmer.

Kunne Kommissionen støtte den alternative udbetalingsordning, som er blevet foreslået af de involverede organisationer?

De foreslår den »skotske model«, i henhold til hvilken udbetalingerne foregår på følgende måde:

- 1. kvartal: 30 % i forskud
- 2. kvartal: 25 % i forskud under forudsætning af tilfredsstillende afkast i 1. kvartal
- 3. kvartal: 25 % i forskud under forudsætning af tilfredsstillende afkast i 2. kvartal
- 4. kvartal: 20 % (betaling af slutraten bagud) under forudsætning af tilfredsstillende revisionsresultater i alle kvartaler.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(3. maj 2000)

Ansvar for at fastlægge de nærmere regler for gennemførelsen af Den Europæiske Socialfond (ESF) i et medlemsland ligger hos programmets forvaltningsmyndighed. De programmeringsdokumenter, som Kommissionen har vedtaget, indeholder ikke oplysninger om f.eks. de beløb, som skal udbetales som forskud til de ansvarlige for projektet. På denne baggrund kan Kommissionen ikke gribe ind i denne sag.

Det britiske ministerium for uddannelse og beskæftigelse har dog for nylig efter drøftelser i Det Forenede Kongerige besluttet at øge forskuddet fra 10 % til 30 % af det første års projektomkostninger for alle organisationer. Kommissionen hilste denne beslutning velkommen.

(2000/C 374 E/248)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1221/00
af Robert Evans (PSE) til Kommissionen**

(10. april 2000)

Om: Transport af levende dyr — anvendelse af godkendte mellemstationer i Italien

I henhold til Rådets direktiv 91/628/EØF⁽¹⁾, som ændret ved Rådets direktiv 95/29/EF⁽²⁾, om beskyttelse af dyr under transport skal dyr efter en transporttid på 29 timer for fårs og kvægs vedkommende og 24 timer for svins vedkommende aflæsses og hvile i 24 timer, fodres og vandes.

Denne obligatoriske aflæsning, fodring, vanding og hvile skal finde sted på en mellemstation, som er godkendt af medlemsstaten i henhold til Rådets forordning (EF) nr. 1255/97⁽³⁾.

Mange svin, får og kreaturer transporteres over lange afstande til Italien fra andre medlemsstater. Hvilke godkendte italienske mellemstationer anvendes i praksis til, at dyr, som indføres til Norditalien fra andre medlemsstater med henblik på transport gennem Italien til Syditalien eller Grækenland, kan aflæsses, fodres, vandes og hvile?

⁽¹⁾ EFT L 340 af 11.12.1991, s. 17.

⁽²⁾ EFT L 148 af 30.6.1995, s. 52.

⁽³⁾ EFT L 174 af 2.7.1997, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(4. maj 2000)

Rådets forordning (EF) nr. 1255/97 af 25. juni 1997 om fællesskabskriterier for mellemstationer og tilpasning af den ruteplan, der er omhandlet i direktiv 91/628/EØF, som ændret ved Rådets direktiv 95/29/EF af 29. juni 1995 om beskyttelse af dyr under transport, fastslår i artikel 3, stk. 1, at »medlemsstaterne drager omsorg for at mellemstationer godkendes af den kompetente myndighed i den medlemsstat, på hvis område de er beliggende«. Kommissionens kompetence fastsættes i stk. 3 i samme artikel, hvori det fastsættes, at »den kompetente myndighed meddeler Kommissionen listen over godkendte mellemstationer tillige med eventuelle ajourføringer heraf. Kommissionen meddeler medlemsstaterne disse oplysninger inden for rammerne af Den Stående Veterinærkomité«.

Derudover har Kommissionen for at udstrække udbredelsen af denne liste til offentligheden, herunder især ikke-statslige organisationer som transportfirmaer og foreninger til dyrenes beskyttelse, stillet listen over mellemstationer til rådighed på følgende internetadresse:

<http://forum.europa.eu.int/Public/irc/dg6/vets/info/data/stagpt/stagpt.htm>

Vedrørende transport af dyr til Grækenland eller Syditalien var der på den sidste ajourførte liste fra den 31. marts 2000 syv mellemstationer i Italien. Den sidste mellemstation, de italienske myndigheder har meddelt, ligger i provinsen Bari (regionen Puglia), som svarer til den vigtigste rute, ad hvilken der transporteres får til Grækenland.

En anden italiensk mellemstation ligger i provinsen Roma (regionen Lazio) ved en af hovedruterne til Syditalien.

(2000/C 374 E/249)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1223/00
af Jannis Sakellariou (PSE) til Kommissionen**

(14. april 2000)

Om: Anerkendelse af franske læreres kvalifikationer ved bayriske skoler

En fransk statsborger med uddannelse som gymnasielærer med fagkombinationen tysk/fransk (CAPES-eksamen) og 10 års erfaring i en fransk skole skal, for at kunne anerkendes som lærer på en bayrisk skole, først tage »Grosses Deutsches Sprachdiplom« med karakteren »sehr gut« og derefter — efter at der er konstateret andre mangler i forhold til gældende bestemmelser for læreruddannelsen — bestå yderligere egnethedsprøver og suppleringskurser.

1. Hvorledes ser Kommissionen på disse uddannelseskra­v (Grosses Deutsches Sprachdiplom, egne­hedsprøver, suppleringskurser) på baggrund af bestemmelserne om ikke-diskriminering af EU-statsborgere og princippet om fri bevægelighed for personer?
2. Undergraves ovennævnte principper — da uddannelsesområdet i henhold til subsidiaritetsprincippet henhører under medlemsstaterne, hhv. disses delstater — ikke af, at kravene for anerkendelse er sat så højt, at det faktisk gøres umuligt at udøve sit erhverv som lærer i en anden EU-medlemsstat?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(18. maj 2000)

Anerkendelse af læreres kvalifikationer er omfattet af Rådets direktiv 89/48/EØF af 21. december 1988 om indførelse af en generel ordning for gensidig anerkendelse af eksamensbeviser for erhvervskompetence­givende videregående uddannelser af mindst tre års varighed⁽¹⁾. Bestemmelserne i dette direktiv giver en statsborger fra én medlemsstat ret til at udøve sit erhverv i et andet medlemsstat, såfremt vedkommende har de nødvendige kvalifikationer til at udøve dette erhverv i oprindelseslandet. Direktivet harmoniserer ikke de forskellige uddannelser, der kræves i de enkelte medlemsstater for at udøve forskellige erhverv. Derfor giver bestemmelserne i direktivets artikel 4 værtslandet mulighed for at underkaste den vandrende arbejdstager kompenserende prøver (f.eks. en egnethedsprøve eller en prøvetid, efter den vandrende arbejdstagers eget valg), når der er betydelig forskel på den vandrende arbejdstagers uddannelse i forhold til kravene i værtslandet.

De bayriske myndigheder har dermed ret til at underkaste indehavere af et eksamensbevis for lærere fra en anden medlemsstat en supplerende prøvetid eller en egnethedsprøve for dermed at opveje utilstrækkelig­heder i denne persons uddannelse i forhold til kravene i Bayern.

Kravene til sprogkundskaber er i henhold til artikel 3, stk. 1 i Rådets forordning (EØF) nr. 1612/68 af 15. oktober 1968 om arbejdskraftens frie bevægelighed inden for Fællesskabet⁽²⁾ forenelige med EU-retten, såfremt de stilles af hensyn til den tilbudte stillings særlige karakter. Domstolen har fastslået, at en stilling som lærer ved en erhvervsmæssig uddannelsesinstitution kræver sprogkundskaber i henhold til artikel 3, stk. 1 i ovennævnte forordning, forudsat at et sådant krav pålægges på en rimelig og ikke-diskriminerende måde (dom af 28. november 1989, Sag C-379/87). Kommissionen finder ikke, at den bayriske lovgivning er i modstrid med disse principper, da den indeholder bestemmelser om, at en kompetent myndighed kan godkende andre beviser for en ansøgers sprogkundskaber end den »Große Deutsche Sprachdiplom«. Efter Kommissionens oplysninger kræver de bayriske myndighed kun »Große Deutsche Sprachdiplom«, hvis en vandrende arbejdstager ikke på anden vis kan bevise, at vedkommende besidder de sprogkundskaber, der er nødvendige for at undervise i de emner, som autorisationen omfatter.

⁽¹⁾ EFT L 19 af 24.1.1989.

⁽²⁾ EFT L 257 af 19.10.1968.

(2000/C 374 E/250)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1234/00 af Karin Scheele (PSE) til Kommissionen

(10. april 2000)

Om: Blødgøringsmidlet diethylhexyldepat i PVC

I den østrigske fødevareretailhandel er det almindeligt at pakke fødevarer, som f.eks. ost i udskårne stykker, ind i plastfolie (eksempelvis PVC) og sælge dem som tag-selv-varer. Disse elastiske PVS-folier indeholder bl.a. blødgøringsmidlet diethylhexyldepat (DEHA), som mistænkes for at være sundhedsskade­ligt. Denne blødgører afgives delvis i fødevarer, især fødevarer med højt fedtindhold.

I Kommissionens direktiv 89/109/EØF⁽¹⁾ af 21.12.1989 (som ændret ved direktiv 95/3/EF⁽²⁾) om plastmaterialer og -genstande bestemt til at komme i berøring med levnedsmidler, fastsættes en generel grænseværdi på 60 mg/kg. Men en undersøgelse foretaget af Lebensmitteluntersuchungsanstalt für Salzburg/Österreich viste, at denne værdi overskrides i 73 procent af tilfældene, beregnet på grundlag af ADI-værdien (acceptabel daglig indtagelse) sågar undertiden med op til det firdobbelte.

1. Har Kommissionen inden for den senere tid foretaget henholdsvis ladet foretage undersøgelser vedrørende eventuelle sundhedsmæssige farer ved DEHA, eller er der planer herom i den nærmeste fremtid? Hvis der allerede er foretaget undersøgelser, hvad var da resultaterne?
2. Har Kommissionen allerede overvejet at forbyde PVC-folier (især med blødgøringsmidlet DEHA) som indpakkingsmateriale til fødevarer?
3. Agter Kommissionen at fastsætte en særlig grænseværdi for DEHA? I bekræftende fald, hvilken grænseværdi indgår i Kommissionens forslag?

⁽¹⁾ EFT L 40 af 11.2.1989, s. 38.

⁽²⁾ EFT L 41 af 23.2.1995, s. 44.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(10. maj 2000)

1. Kommissionen er klar over problemet med blødgøringsmidlers afgivelse i fødevarer med højt fedtindhold og har derfor rådført sig med Det Videnskabelige Udvalg for Levnedsmidler (SCF) om diethylhexyladepats (DEHA's) giftighed. SCF er det videnskabelige udvalg, der beskæftiger sig med alle spørgsmål i forbindelse med materialer, der kommer i kontakt med levnedsmidler. SCF fastslog i sit møde den 16. december 1994 en acceptabel daglig indtagelse (ADI) af dette stof på 0,3 milligram pr. kilogram legemsvægt (mg/kg l.v). Dette betyder, at en person, der vejer 60 kg, igennem hele sin levetid kan tåle en daglig eksponering på 18 mg DEHA gennem sin kost. To undersøgelser er blevet udført af det britiske ministerium for landbrug, levnedsmidler og fiskeri (MAFF) for at anslå forbrugerens reelle eksponering ved at tage højde for mængden af DEHA i den daglige kost i Det Forenede Kongerige. Begge undersøgelser angav, at forbrugerens anslåede eksponering var lavere (og i den anden undersøgelse betydeligt lavere) end den acceptable værdi, der var fastslået af SCF.

2. Nej. Et forbud mod polyvinylchlorid (PVC) folier (og navnlig dem, der indeholder blødgøringsmidlet diethylhexyladepat) synes ikke at være begrundet i det videnskabelige bevismateriale, vi for øjeblikket ligger inde med. Men Kommissionen vil fortsat overvåge udviklingen inden for dette område.

3. Ja. Kommissionen er i færd med at udarbejde en ny ændring af direktiv nr. 90/128/EØF af 23. februar 1990 om plastmaterialer og -genstande bestemt til at komme i berøring med levnedsmidler⁽¹⁾ for at fastsætte en grænseværdi for DEHA. Det er for tidligt på nuværende tidspunkt at angive den fremtidige grænseværdi for DEHA. Høringen af interessenterne på området (medlemsstater, udøvende laboratorier m.v.) er rent faktisk endnu ikke afsluttet, og vi venter på andre statistiske data, som kan have indvirkning på beregningen af den reelle eksponering og Kommissionens holdning til dette spørgsmål.

⁽¹⁾ EFT L 75 af 21.3.1990.

(2000/C 374 E/251)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1235/00**af Glyn Ford (PSE) til Kommissionen**

(10. april 2000)

Om: »Bristol Austria – Dipl. Ing. K. J. Madden« mod »Pfeifer Ges.m.b.H.«

»Bristol Austria – Dipl. Ing. K.J. Madden« er en lille virksomhed, der er registreret under ejeren K. J. Maddens navn. Virksomheden fungerer som konsulentvirksomhed for britiske virksomheder, der ønsker at eksportere til Centraleuropa, og arbejder især for »British Uniforms Ltd.«, som leverer uniformer til det østrigske brandvæsen. Hr. Maddens virksomheds web-adresse er »bristol-austria.com«.

En østrigsk producent, »Pfeifer Ges.m.b.H.«, har insisteret på, at hr. Maddens virksomhed ændrer sin web-adresse fra »bristol-austria.com« og giver den et navn, hvori ordet Østrig ikke indgår. Hr. Maddens virksomhed skal efterkomme dette krav inden den 6. april eller forsvare sin sag ved retten, selv om web-adressen ikke antyder andet, end at der er tale om en enkeltmandsvirksomhed.

Pfeifer er praktisk talt et monopol i Østrig, idet der er tale om den ene af to østrigske producenter af brandbeskyttelsesbeklædning. Den østrigske brandvæsenssammenslutning lagde i 1997 sag an mod virksomheden for at have misbrugt sammenslutningens registrerede logo sammen med navnet på en dattervirksomhed. Pfeifer har siden lanceret en ny brandbeskyttelsesfrakke på det europæiske marked, som ifølge omfattende prøver foretaget af BTTG (Det Forenede Kongeriges vigtigste prøvningslaboratorium) og to separate tyske prøvningslaboratorier ligger 32 % under den krævede standard.

Vil Kommissionen undersøge denne sag og afgøre, hvorvidt »Pfeifer Ges.m.b.H.« har handlet ulovligt ved at forsøge at tvinge hr. Maddens virksomhed til at ændre sin web-adresse?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(12. maj 2000)

At dømme efter de oplysninger, det ærede medlem giver, lader spørgsmålet til at omhandle en tvist om et domænenavn på topdomænet.COM.

Registreringen af domænenavne i.COM varetages af firmaet Network Solutions Inc. (NSI). Firmaet Internet Corporation for Assigned Names and Numbers (ICANN) har udarbejdet en ensartet tvistbilæggelsesprocedure, der kan anvendes ved alle varemærkerelaterede tvister i forbindelse med registrering i.COM.

Efter den praksis, som ICANN følger, skal de fleste typer varemærkerelaterede tvister om domænenavne løses efter fælles overenskomst, ved voldgift eller for retten, inden et domænenavn annulleres, suspenderes eller overføres (se <http://www.icann.org/udrp/udrp.htm>). Tvister, der beror på registrering af domænenavne i ond tro (f.eks. »netBZ«), kan behandles efter fremskyndede administrative procedurer, som varemærkets indehaver indleder ved at indgive en klage til en internetudbyder, der er godkendt til at løse tvister.

Kommissionen har ikke kompetence til at træffe afgørelser på dette område. I den sag, det ærede medlem omtaler, kan det blive nødvendigt at søge juridisk bistand hos en ekspert på området.

(2000/C 374 E/252)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1255/00**af Armando Cossutta (GUE/NGL) til Kommissionen**

(14. april 2000)

Om: Tilbageholdelse af mindreårig italiensk statsborger i Kuwait

Siden midten af januar har den 13-årige Erica, der er barn af en italiensk mor og egyptisk far, opholdt sig på den italienske ambassade i Kuwait, hvor hun frivilligt og af egen drift har søgt hjælp. Pigen blev overdraget til faderen efter forældrenes skilsmisse, men kan ikke udholde at leve sammen med ham i et islamisk miljø og i et land, der notorisk krænker mange af de rettigheder, som europæiske kvinder betragter som umistelige. De italienske myndigheder yder pigen beskyttelse og enhver form for bistand

som fastsat i den italienske lovgivning. Det er imidlertid vanskeligt at få hende ud af landet, så hun kan blive genforenet med moderen, sådan som det er hendes ønske, hvilket fremgår af en skrivelse til den italienske præsident, Carlo Azeglio Ciampi.

Hvilke foranstaltninger vil Kommissionen træffe med henblik på at få sin repræsentant til at hjælpe den italienske ambassade med at opfylde Ericas ønske om at vende tilbage til sin mor i Europa?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(16. maj 2000)

Kommissionen har ingen repræsentation i Kuwait.

Den er ikke blevet inddraget i den sag, som det ærede medlem henviser til, og som i øvrigt ikke falder ind under dens mandat, men ligger inden for medlemsstaternes kompetence, hvilket i dette tilfælde vil sige de bilaterale forbindelser mellem Italien og Kuwait.

Kommissionen har tillid til, at myndighederne i de to lande vil løse dette problem inden for rammerne af deres egne love og til pigens bedste.

(2000/C 374 E/253)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1268/00

af Jorge Hernández Mollar (PPE-DE) til Kommissionen

(19. april 2000)

Om: Euro-Arab Management School

Europa-Parlamentets beslutning af 30. marts 1984⁽¹⁾ gav anledning til oprettelsen af et euro-arabisk universitet i Spanien inden for rammerne af den euro-arabiske dialog mellem det daværende Europæiske Økonomiske Fællesskab og den Arabiske Liga.

Planerne om at oprette Euro-Arabe Management School i Granada blev godkendt af Europa-Kommissionens MED-udvalg (finansielt og fagligt samarbejde mellem EF og tredjelande i Middelhavsområdet) den 21. september 1994.

På Euro-Middelhavskonferencen i Barcelona i november 1995 blev der henvist til skolen og dens vigtige rolle i forbindelse med erhvervsmæssig uddannelse og efteruddannelse, hvorfor dens værdi som et regionalt samarbejdsprojekt for Middelhavsområdet er ubestrideligt.

I 1999-budgettet godkendte Europa-Parlamentet en bevilling på 100.000 EUR til skolen (konto A-3039 — tidligere konto A-3119), som Kommissionen stadigvæk ikke har udbetalt, samt en forpligtelsesbevilling på 380.000 EUR. Samtidig tildelte Kommissionen skolen en reinvesteringsfond på 6 mio EUR, hvoraf man teoretisk kun kan anvende renterne, men bureaukratiske vanskeligheder forhindrer anvendelsen af disse.

1. Hvad er årsagen til, at disse midler ikke kan anvendes?
2. Er Kommissionen klar over, at de ovennævnte økonomiske vanskeligheder eventuelt vil forhindre arbejdet i dette meget vigtige euro-arabiske samarbejdsprojekt i en region, der er vital for europæiske interesser, hvilket er blevet understreget i en lang række af Europa-Parlamentets beslutninger og i Kommissionens og Rådets erklæringer?
3. Har Kommissionen den politiske vilje til at give Euro-Arab Management School den størst mulige samarbejds-mæssige og økonomiske støtte, da det drejer sig om et projekt, som indvirker yderst positivt på udvekslingen af forskningsresultater og uddannelse af virksomhedsledere fra den arabiske verden og Europa?

⁽¹⁾ EFT C 117 af 30.4.1984, s. 165.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(16. maj 2000)

Eksperter har fået overdraget at foretage en rehabiliteringsundersøgelse til at vurdere de oprindelige mål for Euro-Arab Management School og de hidtidige resultater.

Det fremgår af konklusionerne af eksperternes vurdering, at resultaterne langt fra svarer overens med de oprindelige mål.

I øjeblikket er Euro-Arab Management School-projektet til en grundig overvejelse, således at der kan opstilles den bedst mulige handlingsplan for skolens fremtid.

Kommissionen er klar over skolens økonomiske problemer og projektets betydning, og den vil bestræbe sig på at træffe objektive beslutninger i alle parter bedste interesse.

(2000/C 374 E/254)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1291/00
af Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) til Kommissionen**

(19. april 2000)

Om: Projekt om opførelse af et rensningsanlæg i Gondomar som led i en totalsanering af Ria de Vigo, finansieret af Samhørighedsfonden

I Kommissionens afgørelse om ydelse af støtte fra Samhørighedsfonden som led i gruppen af projekter med henblik på en totalsanering af Ria de Vigo i Galicien (Kommissionens afgørelse nr. 95/11/61/035) er der bl.a. fastlagt en særlig foranstaltning til en samlet sanering af Gondomar og floden Minor. Udgifterne til dette særlige projekt beløber sig til i alt 4 836 036 ecu. Den første fase af saneringen af Gondomar består i bygning af et rensningsanlæg med forskellige opsamlingsreservoarer. Dette byggeri er allerede færdigt, men anlægget er endnu ikke officielt sat i drift. Dette projekt har givet anledning til stor polemik og er også blevet forelagt den galiciske ombudsmand (Valedor do Povo), idet der blev henvist til, at rensningsanlægget var opført på et privatejet område med kun én ejer, og salget af dette område var foregået ved en hemmelig og ureglementeret overenskomst, der indebærer overordentlig store økonomiske fordele for ejeren. Ejeren har endvidere ansøgt om at få arealet erklæret for byområde for at muliggøre urbanisering. Endvidere går tilkørselsvejen til dette rensningsanlæg gennem samme persons privatejede område (vejen forbinder Ramallosa-Gondomar med Dorna kommune i Gondomar-distriktet) og er endnu ikke færdiganlagt, hvilket hindrer adgangen til rensningsanlægget.

Kan Kommissionen sørge for, at der foretages en undersøgelse af disse forhold samt en evaluering af videreførelsen af dette projekt, som fortsat ligger stille hen og tilmed er præget af uregelmæssigheder?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(7. juni 2000)

Kommissionen er i færd med at indhente de oplysninger, der er nødvendige for at besvare spørgsmålet, og skal meddele resultatet af sine efterforskninger, så snart det foreligger.

(2000/C 374 E/255)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1302/00
af Andrew Duff (ELDR) til Kommissionen**

(12. april 2000)

Om: Erklæring fra Rådets vicegeneralsekretær

Er Kommissionens formand i sin egenskab af medlem af Det Europæiske Råd enig i den erklæring, som Rådets vicegeneralsekretær, Philippe de Boissieu, afgav i Udvalget om Konstitutionelle Anliggender den 3. april 2000, ifølge hvilken Det Europæiske Råd aldrig læser formandskabets konklusioner, hvorfor han ikke kunne forklare dem?

Er han enig i de Boissieus opfattelse, som går ud på, at Det Europæiske Råd ikke er i stand til effektivt at samordne behandlingen af almindelige anliggender i Rådet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Romano Prodi

(23. maj 2000)

Kommissionen har ikke for vane at udtale sig om interne forhold i Fællesskabets øvrige institutioner.

(2000/C 374 E/256)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1323/00
af Alexandre Varaut (UEN) til Kommissionen**

(17. april 2000)

Om: Restriktioner for tv-transmission i Frankrig af sportsforanstaltninger i udlandet

Kan Kommissionen redegøre for sin holdning vedrørende de klager, der blev indgivet i 1995 af producenter og forhandlere af fransk vin med kontrolleret oprindelsesbetegnelse på grund af restriktionerne mod tv-transmission i Frankrig af sportsforanstaltninger, der finder sted i udlandet, fordi der omkring sports-terrænet er opstillet reklameskilte for alkoholholdige drikke? De franske myndigheders holdning bygger på en restriktiv fortolkning af den franske lov, der kaldes »Evin-loven«, som forbyder enhver form for tv-reklame, og på en såkaldt »adfærdskodeks« (udarbejdet i marts 1995), som har formaliseret denne fortolkning.

1. Kan Kommissionen overveje at henlægge denne sag, når den i sin begrundede udtalelse fra juli 1996 har fastslået, at der foreligger åbenbare restriktioner mod de fri tjenesteydelser og at Frankrig på sin side ikke har vist nogen hensigt om at ændre sin holdning?
2. Kan fortsatte drøftelser med de franske myndigheder føre til en tilfredsstillende løsning, når man ved, at myndighederne, i modstrid med den forpligtelse, de havde påtaget sig i december 1998, ikke har hørt indgiverne af klagerne, og at der siden 1996 har fundet en lang række drøftelser sted, uden at der har vist sig nogen løsning?
3. Bliver proportionalitetsprincippet overholdt af de franske myndigheder, når det tages i betragtning, at deres holdning (som er formaliseret gennem den såkaldte »adfærdskodeks«) medfører en tilladelse af tv-transmissioner af sportsbegivenheder af det omfang, der samler det største publikum (verdensmesterskaber), og afholder producenter i mellemstore virksomheder (vinproducenter) fra at gøre reklame i forbindelse med de foranstaltninger, der er tilgængelige for dem, og således i sidste række rammer drikkevarer (vin), som næsten ikke drikkes af de unge?
4. Den såkaldte »adfærdskodeks« forpligter ikke i noget tilfælde de ansvarlige myndigheder i Frankrig til at retsforfølge ophavsmanden til en overtrædelse af Evin-loven, dvs. en lovovertrædelse. Hvorledes agter Kommissionen i forbindelse med drøftelserne med Frankrig at garantere retssikkerheden på de betingelser, der er fastlagt af Domstolen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(19. maj 2000)

Kommissionen er i kontakt med de franske myndigheder på højt niveau for at nå til enighed om en tilfredsstillende løsning på de restriktioner for den frie udveksling af tjenesteydelser, der i 1996 var årsagen til, at der blev afgivet en begrundet udtalelse. Som led i disse drøftelser har kommissæren med ansvar for det indre marked snart et møde med de relevante franske ministre. Udfaldet af disse drøftelser bliver afgørende for sagens videre gang.

Kommissionen er overbevist om, at det stadig er muligt at finde løsninger, der er tilfredsstillende for alle parter. Den vil under de kommende drøftelser understrege vigtigheden af, at de franske myndigheder hører de berørte parter, deriblandt klagerne.

Drøftelserne tager direkte sigte på at finde svar, der er forenelige med proportionalitetsprincippet i fællesskabsretten og de almene hensyn til menneskers sundhed, som de pågældende bestemmelser forfølger. Kommissionen er klar over konsekvenserne af de pågældende bestemmelser, navnlig for mellemstore virksomheder som f.eks. vinproducenter. Følgerne af loven vil stå i centrum for drøftelserne.

En adfærdskodeks kan sikre hurtige og tilfredsstillende løsninger på problemerne, forudsat at visse betingelser er opfyldt, når det gælder høring af de berørte parter, indholdet, åbenhed og gennemsigtighed samt spredning. For at garantere størst mulig retssikkerhed mener Kommissionen navnlig, at alle berørte parter (bl.a. annoncører og tv-spredningsorganer) i en konkret sag bør kunne få hurtig, klar og præcis besked fra de franske myndigheder om sondringerne efter adfærdskodeksen ved en hvilken som helst sportsbegivenhed.

(2000/C 374 E/257)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1339/00

af Glyn Ford (PSE) til Kommissionen

(4. maj 2000)

Om: Lovgivning vedrørende høring af arbejdstagere

Mener Kommissionen, at erklæringen fra »Commercial Hydraulics Ultra Division« af 6. marts om lukning af deres fabrik i Cheltenham (Det Forenede Kongerige), hvorved 252 arbejdspladser vil gå tabt, og den kendsgerning, at de først ville indlede høring, efter at erklæringen var blevet fremsat, er i overensstemmelse med ånden i loven om høring af arbejdstagere?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(5. juni 2000)

Der henvises til Kommissionens svar på det ærede medlems skriftlige forespørgsel E-0883/00⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Se side 178.

(2000/C 374 E/258)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1372/00

af Marianne Thyssen (PPE-DE) til Kommissionen

(26. april 2000)

Om: Forslag til direktiv om kosttilskud

I øjeblikket er der ingen harmoniseret lovgivning om kosttilskud i Den Europæiske Union. Dette har alvorlige og vedvarende følger for den fri udveksling af sådanne produkter i Den Europæiske Union.

I sin hvidbog om fødevarer sikkerhed bebudede Kommissionen at ville forelægge et forslag til direktiv om kosttilskud for Rådet og Parlamentet i marts 2000. En sådan harmoniseringsforanstaltning ville kunne løse ovenstående problem.

Kan Kommissionen oplyse, hvor langt man er kommet i forberedelsen af forslaget til direktiv, og hvornår Kommissionen konkret vil forelægge dette for Rådet og Parlamentet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(26. maj 2000)

Forslaget til Parlamentets og Rådets direktiv om kosttilskud, som blev bebudet i afsnit 105 i hvidbogen om fødevarerikkerhed, blev vedtaget af Kommissionen den 8. maj 2000. Det vil snart blive forelagt Rådet og Parlamentet og offentliggjort i De Europæiske Fællesskabers Tidende.

(2000/C 374 E/259)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1378/00
af Reinhold Messner (Verts/ALE) til Kommissionen**

(27. april 2000)

Om: Motorvejsforbindelsen Asti-Cuneo

Det synes at være den italienske regerings agt at påbegynde bygningen af motorvejsforbindelsen Asti-Cuneo i Piemonte og at forny koncessionen til SATAP, dvs. til det selskab, der er ansvarlig for Torino-Piacenza-motorvejen, og som også er koncessionshaver for motorvejen mellem Asti og Cuneo, uden at udbyde projektet i offentlig licitation. Desuden har regeringen ved 19 ministerielle dekretter godkendt de 19 aftaler med de pågældende koncessionshavende selskaber. Den italienske revisionsret, som har ophævet blokeringen af syv af de 19 aftaler mellem ANAS og de koncessionshavende selskaber, har endnu ikke udtalt sig om forlængelsen af koncessionen til SATAP. Imidlertid findes der en skrivelse, som den italienske revisionsrets ansvarlige for kontrollen med ANAS sendte til den italienske regering i september 1999, og hvori det hævdes, at den koncession, som den italienske regering i 1991 udstedte til SATAP, er ulovlig, fordi den er udstedt på grundlag af private forhandlinger, selv om fællesskabsdirektiv 89/440/EØF⁽¹⁾, hvorefter der kræves offentligt europæisk udbud, allerede var trådt i kraft.

Desuden var Asti-Cuneo-projektet i 1993 genstand for en negativ udtalelse fra Miljøministeriets udvalg for miljøindvirkningsvurdering. Denne udtalelse tilsidesattes siden ved ministerrådsafstemninger i 1994 og 1999, hvor der dog vedtoges et ændret projekt uden nogen ny miljøindvirkningsvurdering, uden fornyet bekendtgørelse af projektet, og dermed uden at de berørte borgere fik mulighed for at fremsætte bemærkninger hertil.

For så vidt angår den specifikke forbindelse mellem Asti og Cuneo verserer der i øjeblikket en sag ved forvaltningsdomstolen i Lazio vedrørende projekteringen af strækningen mellem Massimini og Cuneo, og endelig er der indledt retlig undersøgelse af SATAP's regnskaber, i hvilken forbindelse der er indgivet 33 anmodninger om retsforfølgelse af selskabets administratorer for svindel med regnskaberne.

Mener Kommissionen på baggrund af ovenstående ikke, at den italienske regerings forlængelse af motorvejskoncessionen til SATAP uden at udbyde projektet i offentlig licitation er i strid med fællesskabslovgivningen, særlig direktiv 92/50/EØF⁽²⁾, 93/36/EØF⁽³⁾ og 93/37/EØF⁽⁴⁾ samt lidet hensigtsmæssig i betragtning af de forskellige retlige undersøgelser mod det koncessionshavende selskab? Mener Kommissionen i øvrigt ikke, at det nye projekt bør underkastes en miljøindvirkningsvurdering?

⁽¹⁾ EFT L 210 af 21.7.1989, s. 1.

⁽²⁾ EFT L 209 af 24.7.1992, s. 1.

⁽³⁾ EFT L 199 af 9.8.1993, s. 1.

⁽⁴⁾ EFT L 199 af 9.8.1993, s. 54.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(29. maj 2000)

Kommissionen har til hensigt at anmode de italienske myndigheder om alle de oplysninger, der er nødvendige for at kunne vurdere, om bygningen af motorvejsstrækningen Asti-Cuneo samt forlængelsen af koncessionen til SATAP, som det ærede medlem henviser til, er i overensstemmelse med fællesskabslovgivningen om indgåelse af offentlige tjenesteydelsesaftaler. Hvis undersøgelsen af disse oplysninger viser, at de anvendte procedurer ikke er i overensstemmelse med ovennævnte fællesskabslovgivning, kan Kommissionen indlede en overtrædelsesprocedure i henhold til EF-traktatens artikel 226 (tidligere 169).

Der skal i denne forbindelse gøres opmærksom på, at dette spørgsmål samt spørgsmålet om de andre koncessioner, som det ærede parlamentsmedlem henviser til, skal behandles inden for de mere generelle rammer for motorvejskoncessioner i alle medlemsstaterne, som Kommissionen for øjeblikket er i gang med at undersøge.

De italienske myndigheder har allerede tilsendt Kommissionen oplysninger om de generelle lovgivningsmæssige rammer, der styrer forlængelsen af eksisterende koncessioner. I henhold til ministerielt direktiv nr. 283 af 20. oktober 1998 kan eksisterende koncessioner kun forlænges under forudsætning af, at den tvist, der opstår på grund af prisstoppet, løses ved forlig, der giver koncessionshaverne ret til erstatning. I henhold til det nævnte ministerielle direktiv er enhver motorvejskoncessionshaver endvidere ved lov samt ved individuelle aftaler forpligtet til at tildele alle kontrakter for arbejder i overensstemmelse med EU-reglerne for indgåelse af kontrakter, og at tildele mindst 40 % af arbejderne til tredjemand.

Disse oplysninger samt oplysninger fra de andre medlemsstater undersøges i øjeblikket af Kommissionen med henblik på at udtænke en samlet fremgangsmåde for alle motorvejskoncessioner, under hensyntagen til de betydelige økonomiske og sociale konsekvenser af sagen.

Hvad angår miljøindvirkningsvurderingen har Kommissionen ikke mulighed for at behandle dette spørgsmål på grundlag af de oplysninger, som det ærede parlamentsmedlem fremkommer med. Hvis det ændrede projekt for Asti-Cuneo-motorvejen blev godkendt, fordi det i væsentlig grad imødekom den kritik, der var fremkommet i den originale miljøindvirkningsvurdering, så skulle der ikke nødvendigvis udarbejdes en ny miljøindvirkningsvurdering for dette projekt. Det ærede parlamentsmedlem bedes venligst tilvejebringe yderligere oplysninger for at sætte Kommissionen i stand til at vurdere sagen.

(2000/C 374 E/260)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1415/00
af Marie-Noëlle Lienemann (PSE) til Kommissionen

(3. maj 2000)

Om: Forberedelse af statsstøttesag imod »Crédit Mutuel«

I hvilket omfang kan der tales om statsstøtte til den franske andelsbank »Crédit Mutuel« i betragtning af, at den blå sparekassebog er et middel til indsamling og støtte til folkeopsparingen, og at de indkomne beløb anvendes til finansiering af almennyttige formål, som defineres af de offentlige myndigheder, dvs. lokaludvikling og sociale boliger? Til gengæld skal dette indsamlingsnetværk, som udgøres af »Crédit Mutuel«, overholde visse specifikke yderligere forpligtelser (begrænsning af netværket og interventionsområdet).

I de få opsparingssager, som er blevet behandlet af Kommissionen, har der aldrig været tale om idømmelse af bøder. Mener Kommissionen ikke, at det i disse tilfælde er væsentligt at finde frem til en retfærdig og langsigtet løsning på den eventuelle tvist, eftersom støtte til opsparing og navnlig til folkeopsparing bør prioriteres højt på europæisk plan og i øvrigt reelt er anerkendt i de fleste medlemsstater?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(24. maj 2000)

Der henvises til Kommissionens svar på det ærede medlems mundtlige forespørgsel nr. H-0386/00 i spørgetiden under Parlamentets møde i maj II 2000⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets forhandlinger (maj 2000).